

Tom CLANCY

Centrul de comandă

Echilibru de forțe

Serie creată de Tom Clancy și Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

- 01. Centrul de comanda**
- 02. Centrul de comandă:
Imaginea din oglindă**
- 03. Centrul de comandă:
Jocuri de stat**
- 04. Centrul de comandă:
Acte de război**
- 05. Centrul de comandă:
Balanța puteri**
- 06. Centrul de comandă:
Stare de asediu**
- 07. Centrul de comandă:
Dezbină și stăpânește**

Tom CLANCY

Centrul de comandă Nr. 5 Echilibru de forțe

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Piecznik

V.1.0

Traducere: HORIA NICOLA URSU

www.virtual-project.eu

**ISBN:
973-8180-46-5**

**TOM CLANCY'S OP-CENTER: *Balance of Power*
RAO International
2001**

Mulțumiri

Aducem mulțumiri lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative și neprețuita sa contribuție la pregătirea manuscrisului acestei cărți. Vrem de asemenea să menționăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq. Și să mulțumim din suflet acelor oameni minunați de la The Putnam Berkley Group, între care se numără Phyllis Grann, David Shanks și Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoștința noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul și prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noștri, sarcina să apreciați cât de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy și
Steve Pieczenik

1

Luni, ora 16 și 55 de minute, Madrid, Spania

— Ai reacționat deplasat, spuse Martha Mackall.

Era evident decepționată de comportamentul tinerei de lângă ea și avu nevoie de un răgaz pentru a se calma. Apoi se aplecă și șopti la urechea lui Aideen, pentru a nu fi auzită de ceilalți pasageri:

— Ai fost deplasată și încăpățânată. Știi prea bine care este miza. Un asemenea comportament este intolerabil.

Înaltă și athletică, Martha Mackall se ținea de o bară de sprijin aflată în apropierea ușii din față a autobuzului. Alături de ea se afla fragila ei asistentă, Aideen Marley. Obrajii plinuți și îmbujorați ai tinerei Aideen erau aproape la fel de roșii ca și părul ei lung. Mototolea cu mișcări absente o batistă de hârtie pe care o ținea în mâna dreaptă.

— Nu ești de acord cu mine? insistă Martha.

— Ba da.

— Vorbesc foarte serios, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba da, repetă Aideen. Sunt întru totul de acord. Am greșit. Am făcut o gafă.

Aideen credea sincer acest lucru. Reacționase instinctiv într-o situație care, în mod normal, ar fi trebuit să fie ignorată. Dar, așa cum Aideen reacționase excesiv cu câteva minute în urmă, de această dată Martha era cea care exagera cu reproșurile. În cele două luni de zile de când Aideen făcea parte din departamentul de relații politice și economice al Centrului de Comandă, fusese avertizată de nenumărate ori de colegii ei, care o sfătuiseră să nu iasă din cuvântul șefei.

Acum știa de ce.

— Nu-mi dau seama ce anume ai ținut să demonstrezi, urmă Martha.

Rămăsese aplecată la urechea lui Aideen, iar în glas i se simțea furia:

— Vreau să renunți la astfel de atitudini, măcar atunci când

călătorim împreună. M-ai înțeles?

— Da, răspunse Aideen contrariată.

„Dumnezeule, ajunge!” își zise.

Își aminti de un seminar despre spălarea creierelor la care participase odinioară la Ambasada Americană din Mexico City. Prizonierii erau întotdeauna hărțuiți de cei care îi capturaseră, exact în momentele în care potențialul lor emoțional era mai scăzut. Iar una dintre căile de hărțuire cele mai eficiente era accentuarea sentimentului de vinovăție. Se întrebă dacă Martha studiasse această tehnică, sau o stăpânea ca pe un talent înnăscut.

Imediat după aceea, Aideen se gândi că, poate, își judecase greșit șefa. La urma urmei, se aflau pentru întâia oară împreună, într-o misiune încredințată de Centrul de Comandă. O misiune cu adevărat importantă.

În sfârșit, Martha își întoarse privirea, dar numai pentru o clipă.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, revenind la atac, pe un ton îndeajuns de ridicat pentru a se face auzită peste hurelul motorului. Spune-mi... ți-a trecut prin minte că am fi putut fi reținute de poliție? Cum am fi justificat așa ceva în fața unchiului Miguel?

„Unchiul Miguel” era numele de cod al celui pe care urmau să îl întâlnească, deputatul Isidro Serrador. Până când cele două femei aveau să ajungă la întâlnirea de la Congreso de los Diputados, Adunarea Deputaților, aveau consemnul să vorbească despre el numai sub acest nume.

— Să fim reținute de poliție? Sub ce motiv? se miră Aideen. Sincer, nu, nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Am încercat pur și simplu să ne apărăm.

— Să ne apărăm? repetă Martha.

— Da, încuviință Aideen, privind-o în ochi.

— Împotriva cui?

— Cum adică? întrebă Aideen. Bărbații aceia...

— Bărbații aceia erau cetățeni *spanioli*, articulă Martha. Cuvântul nostru, împotriva cuvântului lor. Două femei, americance pe deasupra, plângându-se că au fost hărțuite, în fața unor polițiști - bărbați! - care, după toate probabilitățile, practică și ei același gen de hărțuire. Ar fi râs de noi toată poliția spaniolă.

Aideen clătină din cap.

— Nu pot să cred c-ar fi mers chiar atât de departe încât...

— Înțeleg, spuse Martha. Nu poți să concepi așa ceva. Ești convinsă că nu s-ar fi putut întâmpla ceva de felul ăsta.

— Nu, nu sunt convinsă, recunosc Aideen. Dar, chiar și în acest caz, situația ar fi fost...

— Cum crezi că ar fi fost? o întrerupse Martha. Crezi că totul s-ar fi terminat cu bine? Și ce-ai fi făcut dacă am fi fost arestate?

Aideen privi afară, pe geam, spre hotelurile și magazinele centrului comercial al Madridului, pe care tocmai îl străbătea. Participase de curând, la Centrul de Comandă, la un exercițiu de simulare a unei situații de război, un stagiu obligatoriu pentru toți membrii corpului diplomatic al instituției. Exercițiul era menit să le dea o idee despre ce aveau de îndurat colegii lor din celelalte departamente, în cazul în care eforturile diplomaților dădeau greș. Pierderile potențiale într-o astfel de situație ar fi depășit puterea de imaginație a unui om. Ei bine, acel exercițiu fusese mai ușor de suportat decât ceea ce-i era dat să trăiască acum.

— Dacă am fi fost arestate, mi-aș fi cerut scuze, răspunse Aideen într-un târziu. Ce altceva aș fi putut face?

— Nimic, sublinie Martha. Și tocmai aici voiam să ajung... deși, la drept vorbind, ți-ai dat seama cam târziu.

— Știi ceva? izbucni Aideen. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate! repetă ea, privind-o în ochi pe Martha. E prea târziu. Așa că acum aș vrea să-mi cer scuze față de tine și să dăm uitării toată tărășenia, da?

— E normal să-ți dorești asta, replică Martha. Dar mie nu-mi stă în fire să trec atât de ușor peste o greșeală. Când nu-mi place ceva, eu spun ce-am pe suflet.

„Și nu mai sfârșești cu ceea ce ai de spus”, își zise Aideen.

— Iar atunci când mă înfurie ceva, e mai bine să taci și să mă ascuți, urmă Martha. Nu-mi pot permite să fac acte de caritate.

Aideen nu era de acord cu această politică a excomunicării. Atunci când vrei să alcătuiești o echipă bună, lupti din răspuțeri pentru a o păstra; un conducător înțelept și eficient înțelege că pasiunea se cere a fi orientată în direcțiile utile, iar nu înăbușită. Însă aceasta era una din laturile personalității Marthei cu care avea să fie nevoită să se obișnuiască. Atunci când o angajase la Centrul de Comandă, directorul adjunct Mike Rodgers o avertizase: „Fiecare slujbă își are politica ei. Însă atunci când politica însăși devine o meserie, lucrurile sunt și mai sensibile”.

Continuase precizând că, în fiecare ramură de activitate, cei implicați își au propriile planuri de viitor. Aceste planuri afectează uneori doar zeci sau sute de persoane. În politică însă ramificațiile unor decizii oricât de mărunte sunt incalculabile. Există doar o singură cale prin care pot fi contracarate aceste planuri.

Aideen îl întrebase care era aceasta.

Răspunsul lui Rodgers fusese simplu: „Planuri mai bune”.

Aideen era prea iritată pentru a mai încerca să ghicească planurile Marthei din acest moment. Intențiile ei erau un subiect de discuții frecvent la Centrul de Comandă. Părerile erau împărțite, dacă responsabilă cu relațiile politice și economice lucra întru împlinirea intereselor națiunii sau în beneficiul propriu al Marthei Mackall. Adevărul, după părerea majorității, se afla atât de-o parte, cât și de cealaltă.

Aideen privi înjur, în autobuz. Realiză că, dintre cei aflați la bord, destui erau supărați, dar asta nu avea nici o legătură cu ceea ce se întâmpla între ea și Martha. Autobuzul era plin cu muncitori care veneau la lucru, după pauza de prânz – care ținea de la unu la patru – precum și de turiști înarmați cu camere de luat vederi. O parte dintre ei asistaseră la scena în care fusese implicată tânăra americană în stația de autobuz. Călătorii din preajma ei păstrau distanța, iar alții aruncau priviri dezaprobatoare spre mâinile tinerei femei.

Martha păstră tăcerea, în timp ce autobuzul frâna zgomotos. Vehiculul masiv, vopsit în roșu, opri pe Calle Femanflor, iar cele două femei coborâră grăbite. Îmbrăcate asemenea unor turiste de rând, în blugi și bluze de vânt, purtând în spate rucsacuri și având la îndemână aparatele de fotografiat, cele două zăboviră câteva clipe la marginea bulevardului aglomerat. Autobuzul demară, la fel de zgomotos cum oprise. Chipuri întunecate se înghesuiau la geamurile acestuia, uitându-se ostil către cele două femei aflate pe trotuar.

Martha își privi asistenta. În ciuda reproșurilor încasate, ochii ei își păstraseră sclipirea de oțel dincolo de genele lungi.

— Uite ce e, începu Martha, ești nouă în branșă. Te-am luat cu mine fiindcă ești o lingvistă extrem de competentă și inteligentă. Ai un potențial extraordinar pentru afacerile externe.

— Nu sunt chiar atât de începătoare, protestă Aideen, pe un ton defensiv.

— E-adevărat, dar n-ai mai lucrat în Europa și nu îmi cunoști

încă modul de lucru, replică Martha. Preferi să ataci direct problemele; presupun că asta l-a determinat pe generalul Rodgers să-i ceară ambasadorului Camegie să-ți permită să lucrezi cu noi. Directorul adjunct al Centrului de Comandă preferă abordarea frontală a oricărei probleme. Te-am avertizat însă în această privință, atunci când ai trecut în subordinea mea. Ți-am cerut să-ți stăpânești pornirile instinctuale. O strategie funcțională în Mexic nu este, în mod necesar, cea mai potrivită aici. Ți-am spus că, dacă vei lucra pentru mine, va trebui să te conformezi strategiilor mele. Iar eu prefer să urmăresc un scop până la capăt, evitând abordarea directă. Mai degrabă merită să încerci să-ți iei inamicul cu binișorul, decât să-l ataci pe față. Mai ales atunci când miza este atât de mare, ca în acest caz.

— Am înțeles, spuse Aideen. Așa cum spuneai, s-ar putea să nu fiu familiarizată cu acest gen de situații. Dar nu sunt o începătoare. Atunci când regulile îmi sunt cunoscute, le respect fără nici o dificultate.

Martha se mai relaxă.

— E-n regulă, te cred.

Tăcu câteva clipe, timp în care Aideen își aruncă batista de hârtie într-un coș de gunoi, apoi adăugă:

— Te simți bine? N-ai vrea să te odihnești puțin?

— Arăt ca și cum aș avea nevoie de odihnă?

Martha adulmecă aerul.

— Nu, nu s-ar spune. Știi, tot nu-mi vine să cred că ai făcut ceea ce ai făcut, se strâmbă ea.

— Știu că nu-ți vine să crezi și regret sincer, spuse Aideen. Ce altceva aș mai putea spune?

— Nimic, clătină din cap Martha. Absolut nimic. Am văzut destui bătauși pe stradă la viața mea, dar trebuie să recunosc că n-am mai asistat la una ca asta.

Martha continuă să clatine din cap, în timp ce dădeau colțul către impozantul Palacio de las Cortes, locul în care urma să se desfășoare întâlnirea lor neoficială și cât mai discretă cu deputatul Serrador. Conform celor afirmate de acest veteran al politicii, într-o întâlnire secretă cu ambasadorul Barry Neville, între andaluzii săraci din sud și castilienii din nordul și centrul Spaniei, mai bogați și mai influenți, domnea o tensiune crescândă. Guvernul avea nevoie de ajutor pentru a strânge informații. Autoritățile spaniole voiau să știe din ce direcție provenea această tensiune și dacă bascii, catalanii, galicienii și

alte grupări etnice aveau sau nu vreun amestec. Serrador se temea că un efort concertat din partea unei facțiuni, îndreptat împotriva alteia, ar fi putut destrăma unitatea și așa destul de fragilă a Spaniei. Cu șaizeci de ani în urmă, Războiul Civil, care opusese aristocrația, armata și Biserica romano-catolică comuniștilor insurgenți sprijiniți de anarhiști, fusese la un pas de a provoca distrugerea Spaniei ca stat. Un război civil modern ar fi atras în conflict simpatizanții din Franța, Maroc, Andorra, Portugalia și alte state, destabilizând astfel flancul sudic al NATO, cu rezultate catastrofale – mai ales în acest moment, când alianța căuta să-și extindă sfera de influență în Estul Europei.

Ambasadorul Neville transmisese problema Departamentului de Stat. Secretarul de Stat Av Lincoln hotărâse că Departamentul de Stat nu-și putea permite să se implice, în acest stadiu oarecum prematur. Dacă acest conflict avea să izbucnească și se dovedea implicarea americană, avea să fie destul de dificil ca Statele Unite să sprijine negocierile de pace. Lincoln solicitase Centrului de Comandă să realizeze contactul inițial și să afle ce aveau de făcut Statele Unite pentru a dezamorsa o criză potențială.

Martha își ridică fermoarul jachetei, înfiorată de răcoarea neașteptată a serii.

— Niciodată nu am insistat îndeajuns în această privință, rosti ea. Madridul nu-i totuna cu vreun cartier mărginaș din Mexico City. Ședințele de informare de la Centru nu au abordat acest subiect, din lipsă de timp. Însă oricât ar fi de diferite etniile din Spania, ele au în comun cel puțin un lucru în care cred: onoarea. Da, există și aberații. În fiecare pădure sunt și uscături. La fel de adevărat este că standardele impuse nu sunt întotdeauna dintre cele mai umaniste. Onoarea înseamnă altceva pentru un ucigaș decât pentru un politician. Fiecare acționează însă potrivit regulilor propriiei meserii.

— Așadar, cei trei purceluși care ne-au acostat la ieșirea din hotel, insistând să ne arate împrejurimile, precum și ticălosul care mi-a pus mâna pe fund și n-a mai vrut să o ia de acolo, acționau potrivit codului onoarei valabil în rândul hărțuitorilor sexuali?

— Nicidecum, replică Martha. Cu toții se conformau însă codului de reguli al escrocilor de pe stradă.

Aideen o privi pieziș.

— Mi-e teamă că n-am înțeles.

— Bărbații ăia n-aveau de gând să ne facă nici un rău, argumentă Martha. Agresarea noastră ar fi contravenit codului lor „deontologic”. Iar acest cod le cere să le urmărească pe femei și să le sâcâie până când reușesc să le convingă să-i plătească pentru a le lăsa în pace. Tocmai mă pregăteam să le ofer niște bani când tu ai găsit de cuviință să treci la acțiune.

— Chiar așa?

Martha încuviință.

— Așa merg lucrurile pe-aici. Cât despre polițiștii cărora aveai de gând să te adresezi, mulți dintre ei încasează taxe de protecție de la escroci pentru a nu-i băga în seamă. Ține minte chestia asta. A te conforma regulilor jocului, oricât ar fi acesta de corupt, face parte din necesitățile diplomației.

— Și dacă tu n-ai fi știut nimic despre „codul de onoare” al îndeletnicirii lor? Eu, de pildă, habar n-aveam că ar putea exista așa ceva, replică Aideen pe un ton scăzut. Mă temeam să nu ni se fure rucsacurile și să nu fim deconspirate.

— Dacă am fi fost arestate, riscam și mai mult să fim deconspirate, spuse Martha, luând-o pe Aideen de braț și trăgând-o deoparte, lângă zidul unei clădiri, pentru a nu încurca circulația trecătorilor. Cu siguranță, în cele din urmă, unul dintre ei ne-ar fi spus ce trebuia să facem pentru a scăpa de ei. Așa procedează oamenii ăștia. Acestea sunt regulile jocului lor, iar eu cred în respectarea regulilor, în orice joc, în orice țară m-aș afla. Când mi-am făcut debutul în diplomație, la începutul anilor șaptezeci, lucram la etajul șapte al Departamentului de Stat și eram al naibii de încântată. Îți dai seama, lucram la etajul șapte, acolo unde se petrec lucrurile cele mai interesante, acolo unde se muncește cu adevărat! Apoi am aflat care era adevăratul motiv al prezenței mele acolo. Nu era din cauza talentului meu ieșit din comun, deși eram convinsă că aveam talent. Fusesem angajată pentru a purta negocieri cu liderii mișcării de apartheid din Africa de Sud. Eram un fel de sperietoare în slujba Statelor Unite, o muștrare vie, menită să le amintească rasiștilor că, dacă voiau să trateze cu Statele Unite, aveau să fie nevoiți să trateze o negresă de la egal la egal.

Martha se strâmbă:

— Îți dai seama cam ce simțeam atunci?

Aideen se încruntă la rândul ei. Da, nu îi era prea greu să-și închipuie.

— N-a fost o plăcere, te asigur, urmă Martha. Am făcut însă

ceea ce mi se ceruse, fiindcă învățasem bine de tot un lucru esențial: dacă încâlci o dată regulile sau dacă încerci să le adaptezi propriului tău temperament, vei fi tentat să o faci și a doua oară. Din momentul în care asta devine o obișnuință, începi să fii neglijent. Iar un diplomat neglijent nu îi este de folos țării sale. Și nici mie.

Aideen se simți, brusc, dezgustată de sine. Ar fi fost oricând gata să admită că ea însăși, la treizeci și patru de ani, era departe de a fi o diplomată de calibrul șefei sale, acum în vârstă de patruzeci și nouă de ani. Puțini se puteau măsura cu ea în ceea ce privește abilitatea diplomatică. Martha Mackall se simțea ca acasă în cercurile puterii din Asia și Europa, în parte datorită numeroaselor vacanțe de vară când îl însoțise în turnee pe tatăl ei, Mack Mackall, cunoscut cântăreț de muzică soul și totodată un important militant pentru drepturile omului. Absolvise cu nota maximă finanțele la MIT și avea mulți prieteni printre bancherii din întreaga lume, dar și relații în Congres. Martha era temută și respectată. Și, Aideen se vedea nevoită să o recunoască, în cazul de față avea dreptate.

Martha își privi ceasul și rosti:

— Să mergem! Suntem așteptate la palat în mai puțin de cinci minute.

Aideen încuviință și porni alături de șefa ei. Tinerei femei îi trecuse furia. Acum era nemulțumită de sine și îmbufnată, ca de fiecare dată când o dădea în bară. Nu prea i se întâmplase să rateze, în cei patru ani pe care îi petrecuse în armată, lucrând în domeniul contrainformațiilor militare, la Fort Meade. Sarcinile ei erau îndeobște de rutină, misiuni de curierat, transport de bani și informații ultrascrete către agenți din țară și din străinătate. În ultima perioadă, fusese transferată la departamentul ce se ocupa de interpretarea informațiilor obținute prin spionajul electronic și transmiterea acestora către Pentagon. Cum sateliții și computerele efectuau cea mai mare parte a muncii, avusese răgazul necesar pentru a urma cursuri specializate de tactică și tehnici strategice, din dorința de a căpăta experiență și în aceste domenii. Nu greșise nici mai târziu, când părăsise armata și se angajase ca ofițer politic stagiar la Ambasada Americană din Mexic. În cea mai mare parte a timpului, datoria ei era să urmărească, cu ajutorul dispozitivelor electronice de spionaj, diverși traficanți de droguri care făceau afaceri cu militarii mexicani. Ocazional, i se permitea să participe la diverse acțiuni,

având astfel prilejul să-și pună în practică îndemânarea dobândită în armată. Unul dintre lucrurile cele mai folositoare pe care le învățase Aideen în cei trei ani pe care îi petrecuse în Mexic fusese trucul care se dovedise atât de eficient în această după-amiază – oricât de exagerat i se va fi părut Marthei și celor care așteptau în stația de autobuz. După ce, împreună cu prietena sa Ana Rivera, angajată la procuratura generală a Mexicului, fuseseră urmărite într-o noapte de gorilele aparținând unui puternic cartel mexican al drogurilor, Aideen descoperise o cale mult mai eficientă de luptă împotriva unui agresor, lăsând la o parte un cuțit sau încercările de a-l lovi în pânțe ori de a-i scoate ochii. Ana Rivera se mulțumea să poarte în geantă șervețele umede parfumate, pe care le folosea pentru a-și șterge mâinile după ce îi izgonea pe agresori azvârlind în ei cu *mierda de perro*.

Ei, da! Excremente de câine! Ana le culesese de pe stradă și azvârlise cu ele în durii care le urmăreau. Apoi își mânjise mâinile cu fecalele urât mirositoare, asigurându-se astfel că nici unul dintre agresori nu avea să fie tentat să pună mâna pe ea. Ana afirma că nici unul dintre cei care o atacaseră vreodată nu insistase, după un asemenea tratament. Iar cei trei „escroci de stradă” din Madrid nu făcuseră excepție.

Martha și Aideen se îndreptară în tăcere spre monumentalele coloane albe ale Palatului de las Cortes. Construit în 1472, palatul era sediul Congresului Deputaților spanioli, care, împreună cu Senatul, alcătuia parlamentul bicameral al Spaniei. Deși soarele apusese, leiuri uriași din bronz care străjuiau intrarea erau iluminați de reflectoare puternice. Fiecare leu își sprijinea o labă pe o ghiulea de tun. Statuile fuseseră turnate din bronzul tunurilor capturate de lădușmanii Spaniei, în vreme de război. Acestea flancau treptele de piatră ce urcau spre o poartă masivă, din fier forjat, deschisă în gardul de fier cu vârfuri ascuțite care împrejmuia palatul. În stânga intrării, într-o clădire mică având geamuri blindate, se afla sediul gărzii. Pe aici intrau deputații când participau la ședințele Congresului.

Nici una dintre cele două femei nu rosti vreun cuvânt, în timp ce înaintau de-a lungul impozantei fațade de granit a palatului. Deși lucra la Centrul de Comandă de puțină vreme, Aideen cunoștea semnificația tăcerii șefei sale. Martha se concentra asupra întâlnirii, revăzând în gând ceea ce trebuia să discute cu Serrador. Rolul lui Aideen era de a-și pune în valoare experiența

În ceea ce îi privea pe insurecționiștii mexicani și buna cunoaștere a limbii spaniole, pentru a se asigura că nimic din ceea ce avea să se discute pe parcursul întâlnirii nu va fi interpretat greșit de către una sau alta dintre părți.

„Măcar de-am fi avut mai mult timp la dispoziție pentru a ne pregăti”, își spuse Aideen, în timp ce înaintau lent către poartă, făcând din când în când câte o fotografie, jucându-și conștiincioase rolul de turiste. Personalul Centrului de Comandă abia avusese timp să-și tragă sufletul după luările de ostatici din Valea Bekaa, atunci când această nouă problemă le fusese transmisă spre rezolvare de către Ambasada Americană de la Madrid. Totul se făcuse în cel mai deplin secret, astfel încât doar deputatul Serrador, ambasadorul Neville, președintele Michael Lawrence și cei mai apropiați consilieri ai săi, precum și responsabilii de la Centrul de Comandă, erau la curent cu subiectul problemei. Toți cei implicați aveau să păstreze discreția. Dacă deputatul Serrador avea dreptate, erau în joc viețile a zeci de mii de oameni.

Clopotul unei biserici se făcu auzit în depărtare. Lui Aideen dangătul i se păru a suna oarecum mai solemn decât clopotele bisericilor din Washington. Numără cu atenție bătăile. Se făcuse ora șase. Martha și Aideen se îndreptară spre punctul de control de la intrare.

— *Nosotros aqui para un viaje todo comprendido*, anunță Aideen, vorbind prin grilajul porții blindate. Suntem aici pentru a vizita palatul.

Pentru a da consistență rolului pe care-l juca, acela de turistă încântată de ceea ce vedea, se grăbi să adauge că un prieten comun aranjase ca ele să beneficieze de turul complet al palatului.

Tânărul paznic, înalt și afișând o expresie imperturbabilă, le ceru să-și spună numele.

— *Senorita Temblon y Senorita Serafico*, răspunse Aideen, dezvăluind identitățile lor de circumstanță.

Înainte plecării de la Washington, Aideen rezolvase totul în colaborare cu subalternii lui Serrador. Toate rezervările, de la biletele de avion și până la camerele de hotel, fuseseră făcute sub aceste două nume.

Paznicul le întoarse spatele și consultă o listă. Între timp, Aideen profită de răgaz pentru a privi în jur. Dincolo de gard se afla un parc vast. Cerul întunecat bătea din albăstriu spre negru.

De cealaltă parte a parcului se înălța o clădire mai mică, aceasta adăpostea serviciile guvernamentale auxiliare. Alături de ea se înălța o clădire nouă, placată cu oțel și sticlă, în care se aflau birourile deputaților. Era un complex impresionant, care îi aminti lui Aideen cât de lung era drumul parcurs de spanioli de la moartea lui El Caudillo, dictatorul Francisco Franco, în 1975. Națiunea era acum o monarhie constituțională, având un prim-ministru numit de rege, care avea puteri bine delimitate. Palacio de las Cortes constituia el însuși o mărturie grăitoare a vremurilor de cumpănă pe care le traversase Spania. În tavanul încăperii în care se desfășurau sesiunile camerelor reunite ale parlamentului mai erau și acum înfipite gloanțele rătăcite, un memento al tentativei de lovitură de stat a extremei drepte din 1981. Palatul fusese scena multor atentate, dintre care cel mai faimos era cel din 1874, când președintele Emilio Castelar pierduse votul de încredere al parlamentului, iar soldații fideli acestuia deschiseseră focul pe culoare.

În secolul din urmă, calvarul Spaniei fusese cu precădere unul intern, iar țara rămăsese neutră pe parcursul celui de-al doilea război mondial. Din acest motiv, lumea acordase prea puțină atenție problemelor și frământărilor politice ale Spaniei. Însă, pe când Aideen studia spaniola în colegiu, Senor Armesto, profesorul ei, afirmase un lucru care îi stăruia în memorie: Spania era o națiune aflată în pragul dezastrului.

„Când trei spanioli se adună laolaltă, poți fi sigur că vei auzi patru opinii divergente, spunea el. Iar când evenimentele de pe plan mondial vor fi, în sfârșit, în favoarea celor neliniștiți și năpăstuiți, opiniile acestora se vor face cu siguranță auzite, cu violență și vehemență.”

Senor Armesto avea dreptate. Atomizarea era acum la modă în mediile politice, începând cu destrămarea Uniunii Sovietice și a Iugoslaviei și sfârșind cu etnocentrismul tot mai pronunțat din Statele Unite. Spania era departe de a fi imună la aceste tendințe. Dacă temerile deputatului Serrador se dovedeau întemeiate – iar bănuielile acestuia fuseseră confirmate de informațiile colectate de Centrul de Comandă – națiunea spaniolă se afla la un pas de cea mai gravă criză din ultimul mileniu. După spusele lui Bob Herbert, responsabilul contrainformațiilor din cadrul Centrului, „ceea ce se pregătește va face ca Războiul Civil să pară o simplă glumă, prin comparație”.

Paznicul își puse deoparte lista.

— *Un momento*, rosti el, ridicând receptorul telefonului aflat în capătul opus al încăperii.

Formă un număr și își dresе glasul.

În timp ce paznicul discuta cu secretara aflată la celălalt capăt al firului, Aideen se întoarse. Privi spre bulevardul larg, deosebit de aglomerat la această oră – *la hora de aplastar*, „ora toropelii”, cum o numeau localnicii. În amurgul tot mai întunecat, farurile mașinilor care înaintau încet erau orbitoare. Păreau a se aprinde intermitent, mascate fiind când și când de siluetele pietonilor. Uneori, câte o sclipire de bliț lumina peisajul, atunci când vreun turist zăbovea o clipă pentru a fotografia palatul.

Aideen clipi, încercând să alunge efectele unei astfel de sclipiri, când observă cum un tânăr, care tocmai făcuse o poză, își pune aparatul de fotografiat în buzunarul jachetei de blugi și se întoarce cu fața către clădirea corpului de gardă. Nu reuși să-i distingă chipul, ascuns pe jumătate de cozorocul caschetei de base-ball, dar îi intui privirea ațintită asupra ei.

„Un escroc de stradă care joacă rolul unui turist?” se întrebă ea, în timp ce bărbatul porni în direcția lor. Aideen se hotărî să o lase de astă dată pe Martha să se descurce cum știa ea și se pregăti să-i întoarcă spatele individului. Observă însă cum o mașină se oprește chiar în spatele acestuia, lângă bordură. Limuzina neagră nu venea de departe, ci părea a fi așteptat după colț. Aideen renunță să se mai întoarcă, intrigată. Deodată, totul în jur păru să se miște cu încetinitorul. Urmări, cu o uimire crescândă, cum tânărul scotea din buzunarul interior al jachetei un obiect care aducea cu un revolver.

Vreme de o clipă, o neîncredere paralizantă puse stăpânire pe Aideen. Trecu aproape instantaneu însă antrenamentul recăpătând controlul asupra ei.

— *Fusilar!* strigă ea. Pistolarul!

Martha se întoarse la rândul ei, în fracțiunea de secundă în care arma zvâcni, scuiпând flăcări, cu un zgomot asurzitor. Martha fu izbită de peretele gheretei de pază, căzând într-o rână, în timp ce Aideen se arunca la pământ în direcția opusă. Intenția sa era de a distra atenția individului dinspre Martha spre ea însăși. În timp ce Aideen plonja spre caldarâm, un tânăr poștaş care trecea pe lângă ea se opri, urmărind scena fără să-i vină să creadă. Un glonț îl nimeri în șoldul stâng. Pe când se prăbușea, un al doilea glonț îl lovi în coaste. Căzu pe spate, iar Aideen se lipi de pământ chiar lângă el. Rămase nemișcată, lângă trupul ce

se zvârcolea de durere. Sângele țâșnea gâlgâind din rana de la șold a poștașului. Aideen întinse mina și apăsă deasupra rănii, încercând să oprească sângerarea.

Ascultă cu atenție. Împușcăturile încetaseră. Ridică prudent capul, tocmai la timp pentru a vedea cum limuzina neagră demara, desprinzându-se de lângă bordură. În depărtare se auziră țipete. Aideen se ridică încet în genunchi, continuând să țină mina apăsată deasupra rănii poștașului.

— *Ayuda!* strigă ea către paznicul care ieșise din gheretă, apropiindu-se de poarta de intrare în palat. Ajutor!

Paznicul descuie poarta și se repezi spre ea. Aideen îi ceru să se îngrijească de cel rănit, iar el se supuse. Se întoarse și privi spre gheretă. O santinelă stătea ghemuită înăuntru, cerând întăriri prin telefon. Trecătorii se îndepărtaseră, trecând de cealaltă parte a străzii, pentru a se pune la adăpost. În fața palatului mai rămăseseră doar ea, paznicul, poștașul rănit și... Martha.

Aideen privi spre șefa ei, încercând să distingă ceva prin întunericul tot mai pronunțat. Mașinile încetineau și se opreau, farurile lor iluminând scena încremenită, de coșmar. Martha zăcea într-o rână, cu fața rezemată de gheretă. O baltă de sânge se lățea de jur împrejurul ei.

— Iisuse, îngăimă Aideen.

Tânăra încercă să se ridice, dar nu avu putere - picioarele refuzau să o asculte. Se târî cât putu de repede către gheretă și îngenunche lângă Martha. Se aplecă și privi trăsăturile împietrite ale chipului ei frumos.

— Martha? rosti ea în șoaptă.

Aceasta nu răspunse. Trecătorii curioși începuseră să se adune de jur împrejurul celor două femei.

— *Martha?* repetă Aideen, de astă dată cu voce tare.

Martha nu se clinti. Aideen auzi pași grăbiți pe caldarâmul din curtea palatului, apoi, ca într-un vis, voci care le cereau curioșilor să se îndepărteze. Auzul îi fusese afectat de bubuitul împușcăturilor. Întinse o mână șovăitoare și atinse cu două degete obrazul Marthei. Femeia nu reacționează. Încet, ca într-o peliculă derulată cu încetinitorul, Aideen întinse degetul arătător, ținându-l sub nasul Marthei, aproape de nări. Nu simți suflul respirației.

— Doamne, o, Doamne, murmură Aideen.

Atinse ușor pleoapa Marthei. Nu obținu nici o reacție și, o clipă

mai târziu, își retrase mâna. Se rezemă pe călcâie și privi descumpănită spre silueta nemișcată. Zgomotele din jur deveniră mai puternice, pe măsură ce auzul îi revenea la normal. Lumea își încetă mișcările derulate cu încetinitorul, revenind la ritmurile firești.

Cu doar cincisprezece minute în urmă, Aideen o blestema în gând pe această femeie. Reproșurile Marthei i se păreau atunci din cale-afară de importante. Orice lucru care pare important la un moment dat își schimbă greutatea din perspectiva tragediei care urmează acelui moment. Sau, poate, lucrul acela devine important tocmai fiindcă tragedia îl face să devină imposibil. Dar asta nu mai conta acum. Indiferent dacă Martha avusese sau nu dreptate, că fusese bună sau rea, o vizionară sau o maniacă a controlului cu orice preț, acum nu mai conta. Murise.

Poarta palatului se deschise și mai mulți bărbați porniră în fugă spre Aideen. Se adunară în jurul ei, care continua să privească ținută către Martha. Tânăra îi mângâie părul des și negru.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Expiră adânc și își închise ochii, repetând:

— Îmi pare atât de rău...

Își simțea membrele amortite și îi venea rău la gândul că reflexele ei rapide, care funcționaseră atât de bine în cazul acelor golani, o trădaseră de această dată. Gândind logic, Aideen realiza că nu avea nimic să-și reproșeze. În timpul instruirii care durase o săptămână, ea și alți doi noi angajați de la Centrul de Comandă fuseseră avertizați de psihologul Centrului, Liz Gordon, că eventualitatea confruntării pentru întâia oară cu o armă putea să aibă efecte devastatoare asupra psihicului. Un revolver sau un pumnal care te amenință într-un mediu pe care îl credeai familiar îți distruge iluzia invincibilității în condițiile de rutină, de zi cu zi – în cazul de față, locul cu pricina fiind o stradă din centrul unui oraș. Liz le explicase celor trei că în momentul unui șoc psihologic puternic temperatura corpului, tensiunea arterială și tonusul muscular scad brusc, instinctul de supraviețuire având nevoie de o secundă pentru a-și intra în atribuții. „Atacatorii contează tocmai pe această paralizie de-o clipă”, spunea Liz.

Dar înțelegerea celor întâmplătoare nu-i era câtuși de puțin de folos. Nu diminuă cu nimic durerea și vinovăția pe care le trăia Aideen. Dacă ar fi sărit cu o clipă mai devreme, sau dacă ar fi fost doar ceva mai concentrată – doar cu o fracțiune de secundă,

n-ar fi fost nevoie de mai mult! – Martha ar fi putut fi acum în viață.

„Cum se poate trăi cu povara unei asemenea vinovății?” se întrebă Aideen, în timp ce lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji.

Nu cunoștea răspunsul. Nu fusese niciodată în stare să facă față cu bine în clipele grele. Nici atunci când îl găsisese plângând pe tatăl său văduv, la masa din bucătărie, după ce își pierduse slujba de la fabrica de pantofi din Boston la care lucra din copilărie. Zile întregi după aceea încercase să-l scoată din muțenie, dar el preferase să își înece amarul în băutură. Plecase la colegiu la scurt timp după aceea, neputând să-și alunge senzația că îl dezamăgise. Nu fusese în stare să facă față eșecului nici atunci când, în ultimul an, prietenul ei de-atunci, prima ei mare iubire, îi zâmbise cald unei foste iubite. O părăsise pe Aideen o săptămână mai târziu, iar ea intrase în armată imediat după absolvire. Nici măcar nu participase la banchet; ideea de a-l revedea ar fi distrus-o.

Iar acum nu fusese în stare să o apere pe Martha. Lacrimile îi năpădiră obraji, iar umerii îi fură scuturați de suspine.

Un tânăr sergent mustăcios din garda palatului o ridică încet, ținând-o de umeri. O ajută să rămână în picioare.

— Sunteți teafără? o întrebă acesta în engleză.

Încuviință din cap, încercând să-și stăpânească plânsul.

— Cred că n-am pățit nimic.

— Aveți nevoie de un doctor?

Clătină din cap.

— Sunteți sigură, *senorita*?

Aideen inspiră adânc. Nu era nici locul și nici timpul potrivit pentru a-și pierde cumpătul. Va trebui să stea de vorbă cu responsabilul relațiilor cu FBI-ul de la Centrul de Comandă, Darrell McCaskey. Acesta rămăsese la hotel, deoarece urma să se întâlnească cu un omolog al său de la Interpol. Pe de altă parte, Aideen intenționa să-l întâlnească pe deputatul Serrador, în ciuda celor întâmplate. Sau poate tocmai din cauza lor: dacă atentatul era menit să împiedice întâlnirea, nu avea câtuși de puțin intenția de a consimți la îndeplinirea acestui scop.

— N-am nimic, insistă Aideen. L-ați... l-ați prins pe făptaș? Aveți cât de cât idee cine ar fi putut fi?

— Nu, *senorita*, răspunse sergentul. Va trebui să revedem imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. Până atunci,

credeți că veți fi în stare să discutați cu noi despre ceea ce s-a întâmplat?

— Da, desigur, încuviință ea, deloc sigură însă de ceea ce spunea.

Se gândea la misiune și la motivele pentru care se afla aici. Nu era deloc convinsă cât anume era cazul să dezvăluie poliției.

— Dar... *por favor?*

— *Sí?*

— Urma să ne întâlnim cu cineva la palat. Aș vrea ca întâlnirea să aibă totuși loc, cât mai curând posibil.

— Am să mă interesez, să văd ce se poate face...

— De asemenea, trebuie să dau un telefon la Princessa Piazza, adăugă Aideen.

— Desigur, mă voi ocupa de toate acestea imediat, încuviință sergentul. Dar comisarul Fernandez trebuie să sosească din clipă-n clipă. El va conduce ancheta. Cu cât amânăm mai mult aflarea detaliilor, cu atât mai greu ne va fi să dăm de urma criminalului.

— Bineînțeles, înțeleg, fu ea de acord. Voi sta de vorbă cu dumnealui, iar apoi mă voi întâlni cu cel care trebuia să ne conducă prin palat. Există vreun telefon pe-aici?

— Voi aranja să puteți suna, spuse sergentul. Apoi mă voi interesa cu cine anume trebuia să vă întâlniți.

Aideen îi mulțumi, iar apoi încercă să se ridice în picioare de una singură. Fu gata să-și piardă echilibrul. Sergentul o apucă de braț.

— Sunteți sigură că n-ați dori să vă vadă mai întâi un medic? Întrebă el. Avem pe cineva chiar aici, în permanență.

— *Gracias, no*, spuse ea, cu un zâmbet recunoscător.

Nu avea de gând să-i ofere atentatorului satisfacția unei a doua victime. Avea să răzbată prin propriile-i puteri, chiar de-ar fi să o facă pas cu pas, încetul cu încetul.

Sergentul o răsplăti cu un zâmbet cald și o conduse încet spre poarta deschisă.

Între timp, medicul de la palat trecu în fugă pe lângă ei. Câteva clipe mai târziu, sirena unei ambulanțe se făcu auzită. Tânăra întoarse capul, la timp pentru a vedea salvarea oprind exact în locul din care mașina atacatorilor demarase în trombă. În timp ce brancardierii descărcau cu gesturi grăbite o targă, Aideen îl văzu pe medic ridicându-se de lângă trupul Marthei. Nu zăbovise acolo decât o clipă. Îi spuse ceva paznicului, apoi se

îndreptă spre locul unde zăcea poștașul. Se apucă să desfacă nasturii uniformei acestuia, apoi le strigă brancardierilor să se grăbească. În acest timp, paznicul își scoase vestonul uniformei și acoperi cu el fața Marthei.

Aideen întoarse capul, privind țintă înainte. Așadar, nu mai era nimic de făcut. În numai câteva secunde, tot ce știuse, plănuise, simțise ori sperase Martha fusese șters fără urmă. Nimic nu mai putea să o aducă înapoi.

Tânăra continuă să își stăpânească lacrimile, în timp ce era condusă într-un birou micuț la care se ajungea din culoarul ornamentat al palatului. Încăperea era lambrisată și părea confortabilă, iar Aideen se lăsă să cadă pe o canapea de piele aflată lângă ușă. Genunchii și coatele o dureau acolo unde acestea luaseră contact cu pavajul, când se aruncase la pământ. Încă nu-i venea să creadă că tot ce se întâmplase era adevărat. Reflexul de contracarare a șocului avea să intre în acțiune cât de curând, redându-i forța fizică pe care atacul i-o paralizase. Era convinsă că Darrell, generalul Rodgers, directorul Paul Hood și ceilalți colegi ai săi de la Centrul de Comandă aveau să-i fie alături. Deși pe moment se simțea singură, știa că, în realitate, nu era așa.

— Dacă doriți, puteți telefona de aici, îi spuse sergentul, arătând spre un telefon antic, cu cadran, aflat pe o măsuță de sticlă, într-un colț al încăperii. Formați zero pentru legătura cu exteriorul.

— Vă mulțumesc.

— Voi lăsa pe cineva de pază în fața ușii, ca să fiți în siguranță și să nu vă deranjeze nimeni. Apoi am să mă interesez de cel care trebuia să vă conducă prin palat.

Aideen îi mai mulțumi o dată. Sergentul ieși, închizând ușa în urma sa. Vreme de câteva clipe, în încăpere se înstăpâni liniștea. Nu se auzea decât bâzâitul estompat al radiatorului dintr-un colț al încăperii și, de-afară, zgomotele înfundate ale străzii. Zgomotele mărunte ale vieții.

Trăgând adânc aer în piept, Aideen scoase din rucsac o carte de vizită primită de la hotel și aruncă o privire la numărul de telefon imprimat în partea de jos a acesteia. Nu-i venea să creadă că Martha murise. Avea senzația că-i percepea și acum iritarea, îi vedea sclipirea războinică din ochi, îi simțea parfumul fin. Parcă o auzea rostind: „Știi prea bine care este miza!”

Aideen înghiți nodul din gât și formă numărul hotelului, îi ceru

recepționerei legătura cu Darrell McCaskey, iar apoi acoperi receptorul cu un aparat simplu de bruiaj, care avea să inducă un semnal ultrasonic pe fir, făcând imposibilă înregistrarea convorbirii. Un filtru montat la celălalt capăt avea să-i permită însă lui Darrell să o recepționeze în cele mai bune condiții, eliminând bruiajul.

Da, Aideen cunoștea miza aflată în joc. Soarta Spaniei, a Europei, poate chiar a lumii întregi. Și, oricare-ar fi fost prețul, nu intenționa să dea greș încă o dată.

***Luni, ora 12 și 12 minute,
Washington, D.C.***

Când se aflau la cartierul general al Centrului de Comandă de la baza Andrews a Forțelor Aeriene sau la cazarma echipei de intervenție de la Academia FBI din Quantico, Virginia, cei doi bărbați în vârstă de patruzeci și cinci de ani erau directorul adjunct al Centrului de Comandă, generalul Michael Bernard Rodgers și colonelul Brett Van Buren August, comandantul echipei de intervenție rapidă a Centrului.

Aici însă, la Ma Ma Buddha, micuțul și discretul restaurant chinezesc din Cartierul Chinezesc al Washingtonului, relația dintre cei doi înceta a mai fi cea dintre un superior și subordonatul său. Erau doar doi prieteni apropiați, născuți amândoi la spitalul St. Francis din Hartford, Connecticut. Se cunoscuseră în grădiniță și împărtășiseră aceeași pasiune pentru aeromodelism. Jucaseră în aceeași echipă de base-ball din liga juniorilor și alergaseră amândoi după regina terenului, Laurette Delguercio, pe teren și în afara lui. Vreme de patru ani, cântaseră amândoi la trompetă în cadrul fanfarei din Housatonic Valley. Își făcuseră stagiul militar la arme diferite. Rodgers făcuse parte din Trupele Speciale, iar August se înrolase la Contrainformații, în Forțele Aeriene. În următorii douăzeci de ani se întâlniseră sporadic, mai mult întâmplător. Rodgers făcuse două stagii consecutive în Asia de Sud-Est, fiind apoi trimis în Carolina de Sud, la Fort Bragg, pentru a-l ajuta pe colonelul Charlie Beckwith la supravegherea antrenamentului detașamentului de elită al Trupelor Speciale americane, renumita Delta Force. Rodgers rămăsese acolo până la izbucnirea Războiului din Golf, când i se încredințase comanda unei divizii de blindate. Se achitase de această sarcină cu un asemenea entuziasm, încât, în timp ce ariergarda sa se afla de-abia la granița de sud a Irakului, Rodgers și oamenii săi mășăluiau, într-un ritm demn de generalul Patton, către Bagdad. Zelul său îi adusese o avansare... și o slujbă de funcționar la Centrul de

Comandă.

August efectuase optzeci și șapte de misiuni de recunoaștere aeriană deasupra Vietnamului de Nord, pilotând un avion de spionaj de tip F-4, timp de doi ani, înainte de a fi doborât în apropiere de Hue. Petrecuse un an într-un lagăr de război. Apoi evadase și reușise să-și croiască drum prin liniile inamice, până în sud. După ce își revenise din epuizarea prizonieratului, recăpătându-și forțele la un sanatoriu din Germania, August se întorsese în Vietnam. Organizase o rețea de informatori și rămăsese incognito pe teritoriul inamic timp de un an după retragerea Statelor Unite, căutând alți prizonieri de război. La solicitarea Pentagonului, August își petrecuse următorii trei ani în Filipine, în calitate de consilier al președintelui Ferdinand Marcos, sprijinindu-l pe acesta în lupta cu secesioniștii Moro. Marcos și politica de represiune dusă de acesta îi displăceau lui August, dar președintele se bucura de favorurile Statelor Unite, așa încât nu avusese de ales. După căderea regimului lui Marcos, dornic de o muncă tihnită, de birou, măcar pentru o vreme, August devenise omul de legătură dintre Forțele Aeriene și NASA, ajutând la organizarea securității misiunilor de spionaj prin satelit. Apoi se angajase în Serviciul Operațiunilor Speciale, în calitate de expert în activitățile antiteroriste. Atunci când locotenent-colonelul Charles Squires, comandantul echipei de intervenție a Centrului de Comandă, fusese ucis într-o misiune în Rusia, Rodgers îl contactase imediat pe August și îi oferise postul vacant. August acceptase și cei doi își reluaseră relația strânsă de prietenie, de parcă n-ar fi trecut ani buni, ci doar câteva zile.

Cei doi veniseră la Ma Ma Buddha după ce își petrecuseră toată dimineața discutând propunerea de înființare a unei secțiuni internaționale a echipei de intervenție a Centrului de Comandă. Ideea înființării acestei secțiuni internaționale le aparținea lui Rodgers și lui Paul Hood. Spre deosebire de echipa de intervenție condusă de August, alcătuită din soldați de elită, secțiunea internațională avea să fie o echipă restrânsă pentru operațiuni clandestine, condusă de comandanți americani ce aveau să coordoneze diverși agenți străini, între care avea să se numere, de pildă, Falah Shibli din Sayeret Hadruzim, brigada druză de contrainformații a Israelului, care participase la salvarea Centrului Operativ Regional și a echipajului său în Valea Bekaa din Liban. Secțiunea internațională avea să fie organizată în vederea preluării unor misiuni sub acoperire în zonele cu

potențial de declanșare a unor tulburări de peste hotare. Deși nu scosese un cuvânt pe tot parcursul întâlnirii, generalul Rodgers ascultase cu atenție cele spuse de ceilalți participanți: șeful Contraspionajului din cadrul Centrului de Comandă, Bob Herbert, colegii acestuia Donald Breen și Phil Prince, de la Serviciul de Informații al Marinei și, respectiv, al Armatei, precum și legendarul Pete Robinson din cadrul Contrainformațiilor Forțelor Aeriene, bun prieten al lui Bob Herbert.

Acum, Rodgers continua să tacă. Ciugulea cu bețișoarele din farfuria cu păstăi prăjite. Chipul plin de riduri afișa o expresie sumbră și severă, accentuată de privirea plecată și de părul pe jumătate cărunt, tuns militarăște. Cei doi se întorseseră de curând din Liban. Rodgers împreună cu o echipă restrânsă de militari și civili efectuau testările noului Centru Operativ Regional, atunci când fuseseră capturați și torturați de extremiștii kurzi. Cu ajutorul unui agent israelian, August și echipa sa de intervenție pătrunseseră în Valea Bekaa și îi eliberaseră pe ostatici. După ce calvarul acestora luase sfârșit și perspectiva izbucnirii unui război între Siria și Turcia fusese evitată, generalul Rodgers își scosese revolverul și îl executase cu sânge-rece pe liderul kurzilor. Mai târziu, în avionul care îi aducea înapoi în Statele Unite, August îl împiedicase pe Rodgers ca, într-o clipă de rătăcire, să își ia viața.

August prefera să mănânce friptura de porc *lo-mein* cu furculița. După ce îi urmărise pe gardienii săi din Vietnam mâncând în timp ce el răbda de foame, nu suporta nici măcar ideea de a folosi bețișoarele. În timp ce mânca, avea privirea ațintită asupra prietenului său. August cunoștea efectele luptei și ale prizonieratului și știa prea bine că, dincolo de suferința fizică, tortura își lăsase amprenta în primul rând asupra minții celui alt. Nu se aștepta ca Rodgers să își revină prea curând. Unele victime nu-și mai reveneau niciodată. Atunci când abisurile înjosirii la care fuseseră supuși ieșeau la iveală.

— Când victimele torturii conștientizau ceea ce li se făcuse și ce fuseseră obligate să facă – mulți foști ostatici încercau să se sinucidă. Liz Gordon sintetizase foarte limpede toate acestea într-un articol publicat în *International Amnesty Journal*: „Un ostatic este o persoană care a încetat să meargă normal și se târăște. A merge din nou cu fruntea sus, a înfrunta cele mai banale riscuri, a face față oricărei forme de autoritate, oricât de benignă, este adesea mult mai dificil decât a abandona pur și

simplicu”.

August luă în mână ceainicul de metal.

— Vrei și tu?

— Da, te rog.

August nu-și scăpă din ochi prietenul, în timp ce întorcea ceștile cu gura în sus. Le umplu, apoi puse deoparte ceainicul.

Goli o jumătate de pachet de zahăr în cană, amestecă, apoi o ridică și sorbi, continuând să privească insistent către Rodgers prin aburii fierbinți. Generalul nu își ridică ochii.

— Mike?

— Mda...

— Nu e în regulă deloc.

Rodgers înălță privirea.

— Ce anume? Friptura?

August fu luat prin surprindere de replică și surâse.

— Ei, așa mai merge! E prima glumă pe care ai făcut-o... De când? De prin clasa a douăsprezecea, mi se pare.

— Cam așa ceva, încuviință Rodgers, moale.

Își luă cana cu ceai și sorbi, absent.

Ținându-și cana în dreptul buzelor, își aținti privirea în lichidul aburind.

— Pe de altă parte, n-aș zice că am mai avut vreun motiv de veselie, de-atunci.

— Ar fi destule, aș zice.

— Dă-mi și mie un exemplu!

— O mulțime de weekend-uri plăcute petrecute în compania celor câțiva prieteni pe care ai reușit să ți-i păstrezi. Serile numeroase în cluburile de jazz din Chicago, New Orleans sau New York, despre care mi-ai povestit. Câteva filme remarcabile. O puzderie de femei frumoase. Ai avut parte de toate astea din plin de-a lungul vieții.

Rodgers așază cana pe masă și își schimbă poziția, cu o grimasă de durere. Arsurile provocate de kurzi în timpul ședințelor de tortură din Valea Bekaa erau departe de a fi vindecate; cu toate acestea, aveau să treacă în mod sigur înaintea rănilor din suflet. Însă refuza să zacă pe canapea și să nu facă nimic.

— Toate astea nu sunt decât distracții, Brett. Sunt plăcute, dar nu au nici un rost.

— De când sunt distracțiile și recreerea un lucru rău?

— Din momentul în care s-au preschimbat într-o rațiune de a

trăi, în loc să fie o răsplată pentru o treabă bine făcută, replică Rodgers.

— Aoleu! se prefăcu August speriat.

— Chiar așa: aoleu! îl aprobă Rodgers, cât se poate de serios.

August reușise să străpungă scorțoșenia lui Rodgers, iar acesta părea, în sfârșit, hotărât să-și verse măcar o parte din năduf.

— Vrei să știi de ce nu mai sunt în stare să mă relaxez? continuă Rodgers. Fiindcă am devenit o societate care trăiește de dragul distracțiilor de weekend, fugind de orice responsabilitate. Suntem mândri de cât putem bea fără să ne matolim, de numărul femeilor pe care reușim să le aducem în așternut, de punctele acumulate de echipele favorite.

— Îți plăceau mult toate astea, într-o vreme, remarcă August. Mai ales partea cu femeile...

— Ei bine, poate că eu m-am săturat, răspunse Rodgers. Nu mai vreau să trăiesc așa. Vreau să acționez, să fac ceva!

— Ai fost întotdeauna un om de acțiune, spuse August. Iar asta nu te-a împiedicat să te bucuri de viață.

— Presupun că nu-mi dădeam seama cât de adânc s-a scufundat țara asta în rahat! izbucni Rodgers. Când ai de înfruntat un inamic redutabil, cum a fost comunismul, dai tot ce poți în lupta împotriva lui. Apoi, dintr-o dată, nu mai ai nici un dușman și apuci, în sfârșit, să privești în jur și să constăți că totul s-a dus de ripă, cât timp tu te-ai luptat. Valorile, inițiativa, compasiunea, totul. De-acum m-am hotărât să lupt din răsuputeri, să-i trezesc din amorțeală pe toți cei care au uitat să fie mândri de ceea ce fac.

— Un țel cât se poate de nobil, îl aprobă August, ... și cât se poate de deplasat, Mike. Îți place muzica clasică, nu-i așa?

Rodgers încuviință din cap.

— Și ce-i cu asta?

— Nu mai știu care scriitor spunea că viața ar trebui să fie asemeni unei simfonii de Beethoven. Părțile zgomotoase ale muzicii ar reprezenta faptele noastre publice, în vreme ce pasajele liniștite ar echivala cu perioadele de reflecție în singurătate. Eu aș spune că mulți oameni reușesc să găsească un echilibru onest între cele două situații.

Rodgers își aținti din nou privirea în cană.

— Eu nu cred asta. Dacă ar fi adevărat, nu ne-am afla într-o situație precum cea de acum.

— Am reușit să supraviețuim, în ciuda a două războaie mondiale și a unui Război Rece, sub amenințarea armelor nucleare, replică August. Eu aș zice că nu-i chiar atât de rău, pentru niște carnivore mânate de instincte teritoriale, care abia și-au părăsit peșterile.

Sorbi îndelung din ceai, apoi urmă:

— Și-apoi, poți da uitării weekend-urile și recreațiile. Am început discuția lăudând gluma pe care ai făcut-o. Umorul nu-i un lucru rău, amice, nu încerca să te convingi de contrariu. E un factor de echilibru, o contragreutate necesară în balanță, Mike. Pe vremea când eram oaspetele lui Ho Și Min, am reușit să rămân relativ întreg la minte recitându-mi în gând toate bancurile, oricât de proaste, pe care mi le aminteam. Chiar și cele mai idioate. Mai știi poanta aia cu scheletul?

Deși și-o amintea, Rodgers nici măcar nu zâmbi.

— Ei bine, nu-ți dai seama cât de amuzantă mi se părea poanta asta, pe când stăteam atârnat de încheieturile mâinilor care-mi sângerau, într-o mlaștină năpădită de țânțari. Dar n-aveam de ales. E o chestiune de supraviețuire. Doar tu însuși te poți salva din ghearele disperării, Mike.

— E o soluție valabilă doar pentru tine, îl contrazise Rodgers. În ceea ce mă privește, în astfel de situații mă las copleșit de furie, de amărăciune. Le las să mocnească.

— Știu. Lași furia să se acumuleze în tine. Ai inventat, se pare, un al treilea tip de muzică simfonică: pasajele zgomotoase pe care le păstrezi în tine. Nu-mi vine să cred că asta ți se pare o soluție sănătoasă.

— Sănătoasă sau nu, e singura soluție care funcționează în cazul meu. Îmi folosesc furia drept combustibil. Ea e cea care-mi dă putere să repar ceea ce s-a stricat și să scap de indivizii care ne dau de furcă.

— Și ce se întâmplă atunci când nu poți să repari nimic, ori să te răzbuni pe cei răi? Întrebă August. Ce se întâmplă cu tot combustibilul ăsta? Dispare de la sine?

— Nu dispare, răspunse Rodgers. Tocmai asta este partea cea mai frumoasă. De fapt, e o aplicație a vechiului principiu *chi* al orientalilor: energia interioară. Când ai nevoie de ea pentru următoarea bătălie pe care o ai de purtat, ea e acolo, în tine, gata să fie folosită.

— Sau gata să explodeze. Și ce se întâmplă atunci când energia se acumulează și e atât de multă, încât n-o mai poți

reține?

— Folosești numai o parte din ea, explică Rodgers. Aici intervin distracțiile. Preschimbi energia în forță fizică. Te duci la sala de forță, joci tenis până la epuizare sau dai un telefon unei prietene. Nu-ți face griji, sunt destule modalități pentru a cheltui preaplînul de energie.

— Modalități cât se poate de plăcute, aș spune.

— În cazul meu, funcționează, aprobă Rodgers. Și-apoi, câtă vreme tu dai iama în femei, eu am parte de un concurent serios, iar concurența mă stimulează.

— Eu dau iama în femei? rânji August, mulțumit că prietenul său abandonase tonul disperat și subiectul prăbușirii civilizației. După weekend-ul prelungit petrecut în compania lui Barb Mathias, am fost nevoit să o las mai moale.

Fu rîndul lui Rodgers să zâmbească.

— Și eu care credeam că-ți fac o favoare, spuse el. La urma urmei, te iubea pe când eram copii.

— Da, însă acum are patruzeci și patru de ani și nu-și dorește decât sex și siguranța unui cămin, argumentă August, pescuind cu furculița o gălușcă din farfurie. Din nefericire, eu nu pot să-i ofer decât unul singur dintre aceste lucruri.

Rodgers încă zâmbea în momentul în care pagerul său emise un semnal de avertizare. Îl răsuci și îi privi ecranul, iar mișcarea îi smulse o grimasă de durere.

— Pagerele astea sunt astfel concepute încât să le scoți de la centură, îl avertiză August îndatoritor.

— Mulțumesc pentru informație, se strâmbă Rodgers. Așa l-am pierdut pe cel dinainte.

— Cine te caută? vru să afle August.

— Bob Herbert, veni răspunsul.

Cu fruntea încruntată, Rodgers își culese șervețelul din poală și se ridică.

— Mă duc să-l sun din mașină.

August se lăsă pe spate, relaxat.

— Te aștept aici, anunță el vesel. Mi s-a spus că la Washington ponderea populației este de trei femei la fiecare bărbat. Poate că vreuna dintre ele se va arăta dornică să-ți termine porția de pâstăi, până când nu se răcesc de tot.

— Baftă, îi ură Rodgers peste umăr, străbătând în grabă sala micului restaurant aglomerat.

August sfârși de mâncat, își bău ceaiul, iar apoi își umplu din

nou cana. Sorbi încet, privind în jur, în încăperea cufundată în penumbră. Starea psihică în care se afla Rodgers n-avea să fie ușor de schimbat. Dintotdeauna, August fusese cel mai optimist dintre ei doi. E drept, nici el nu îndrăznea până acum să ridice ochii spre monumentul închinat eroilor din Vietnam, nu scăpa nici un documentar despre război transmis de rețeaua prin cablu și nici n-ar fi călcat în ruptul capului într-un restaurant vietnamez. De fiecare dată când se gândea la toate astea, ochii i se umezeau de lacrimi, pumnii i se încleștau fără voie și simțea nevoia să spargă totul în jur. August era optimist din fire, dar anumite lucruri nu puteau fi uitate și iertate. Cu toate acestea, nu ținea cu dinții de ură și de disperare, spre deosebire de Mike Rodgers. Problema, în cazul de față, nu era societatea care îl dezamăgise pe Mike, ci faptul că Mike se simțea dezamăgit de sine însuși. Dar August nu avea de gând să-l lase pradă deznădejdiei, fără a lupta până la capăt pentru a-i readuce pofta de viață.

Când Rodgers își făcu din nou apariția, August știu imediat că era ceva în neregulă. Uitând de pansamente și de durerea provocată de arsuri, generalul se mișca agil prin restaurantul aglomerat, ocolindu-i pe chelneri și pe clienții care ieșeau sau intrau, fără să aștepte ca aceștia să treacă sau să se dea la o parte. Cu toate astea, cel puțin în aparență, nu lăsa impresia că se grăbea. Cei doi prieteni erau îmbrăcați în uniforme, iar agenții străini și ziariștii, în egală măsură, erau întotdeauna cu ochii pe militari. Dacă aceștia ar fi lăsat să se vadă că se grăbeau când se aflau într-un loc public și erau chemați de urgență la ordin, s-ar fi știut imediat care anume dintre ramurile armatei era implicată într-un eveniment neașteptat.

August se ridică în picioare calm, înainte ca Rodgers să fi apucat să revină la masă. De ochii lumii, se întinse și sorbi o gură de ceai. Lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari și porni în întâmpinarea prietenului său. Nu-și vorbiră până când nu ieșiră din încăperea. Aerul miezului de toamnă era răcoros. Porniră fără grabă către mașina parcată ceva mai jos, lângă trotuar.

— Să mai spui că viața asta nu-i o porcărie, izbucni Rodgers cu năduf. Martha Mackall a fost asasinată acum o jumătate de oră.

August simți ceaiul urcându-i din stomac.

— S-a întâmplat lângă Palacio de las Cortes, la Madrid, continuă Rodgers.

Tonul îi era reținut, vocea scăzută, iar privirea ațintită undeva,

în depărtare. Deși dușmanul nu avea încă un chip, Rodgers își găsisese o țintă pentru furia sa.

— Deocamdată, echipa noastră rămâne pe poziții, până când vom reuși să aflăm mai multe, continuă el. Asistenta Marthei, Aideen Marley, discută acum cu poliția. Darrell se afla și el la Madrid, iar acum se îndreaptă spre palat. Îl va suna pe Paul la ora paisprezece fix, pentru a-i da ultimele noutăți.

Expresia lui August rămăsese neschimbată, deși bărbatul simțea în gură gustul ceaiului, amestecat cu amărăciunea fierei.

— Există vreun indiciu în privința celor răspunzători de atentat?

— Deocamdată nimic, clătină din cap Rodgers. Martha călătorea incognito, doar câteva persoane erau la curent cu misiunea ei.

Urcară în mașina lui Rodgers, un Camry nou-nouț. August se așează la volan. Porni motorul și demară, înscriindu-se în trafic. Cei doi rămaseră tăcuți o vreme. August nu apucase să o cunoască îndeaproape pe Martha, dar știa că nici unul dintre colegii ei de la Centrul de Comandă nu o agrea. Era sâcâitoare și arogantă. O fire tipică de încăpățânată. Pe de altă parte, era extrem de eficientă în tot ce făcea. Lipsa ei avea să fie resimțită de toată echipa Centrului drept o pierdere importantă.

August privi prin parbriz spre cerul acoperit. Odată ajunși la Centrul de Comandă, Rodgers avea să coboare în subsolul unde se aflau birourile comandamentului, în timp ce August avea să ia elicopterul spre Academia FBI din Quantico, Virginia, unde erau încartiruiți membrii echipei sale de intervenție. Pentru moment, statutul echipei pe care o conducea era unul de neutralitate. În Spania se mai aflau însă doi angajați ai Centrului. În cazul în care lucrurile se precipitau acolo, era posibil să primească ordinul de a porni imediat. Rodgers nu-i dezvăluise ce anume căuta Martha în Spania, în mod sigur fiindcă nu voia să riște să fie auzit de cine nu trebuie. Se mai văzuseră destule cazuri în care în mașinile militarilor fuseseră montate microfoane și dispozitive de ascultare. August era însă la curent cu situația tensionată din Spania. Cunoștea, de asemenea, interesul Marthei pentru problemele cu substrat etnic. Presupuse, așadar, că Martha era probabil implicată în eforturile diplomatice menite să împiedice fracționarea numeroaselor entități culturale și politice ale națiunii spaniole, care s-ar fi putut solda cu o luptă pentru putere cu consecințe catastrofale, de-a dreptul incalculabile.

Iar August mai știa ceva: oricine era cel care pusese la cale asasinarea Marthei, cunoștea scopul prezenței acesteia în Spania. Iar această constatare avea drept consecință logică ivirea unei alte întrebări: acest atentat fusese oare o acțiune izolată sau o primă lovitură dintr-o încercare de a distruge Spania?

***Luni, ora 18 și 45 de minute,
San Sebastian, Spania***

Luna scliffea pe undele întunecate ale golfului La Concha. Așchiile de lumină se risipeau în particule strălucitoare în locul unde valurile se spărgeau pe plaja largă care se întindea de-a lungul arterei de coastă a elegantului și cosmopolitului oraș. La numai un kilometru depărtare, nenumărate vase de pescuit și iahturi se legănau în portul aglomerat din Parte Vieja, zona veche a orașului. Catargele lor scârțâiau sub apăsarea fermă a brizei sudice, iar valurile mici izbeau ritmic carenele. Câteva bărci cu pescari care speraseră într-o recoltă mai bună de pește la lăsarea serii se întorceau abia acum la ancoră. Pescărușii, veșnic agitați de la răsăritul până la apusul soarelui, se odihneau sub pontoanele îmbătrânite de intemperii ori pe culmile stâncoase ale Insulei Santa Clara, aflată la intrarea în golf.

Dincolo de cuiburile pescărușilor și de navele răzlețe amarate în larg, la un kilometru de coasta Spaniei, silueta albă și elegantă a iahtului *Veridico* se legăna pe apele care reflectau lumina lunii. Cu o lungime de cincisprezece metri, iahtul avea un echipaj compus din patru oameni. Îmbrăcat în negru, unul dintre marinari stătea de cart pe punte, un altul se afla la cârmă, un al treilea tocmai își lua cina, iar cel de-al patrulea dormea în cabina de la prora.

La bord se mai aflau și cinci pasageri, adunați cu toții în cabina de la mijlocul calei. Ușa acesteia era închisă, iar draperiile fuseseră trase în dreptul celor două hublouri. Pasagerii, bărbați cu toții, erau așezați în jurul mesei largi, cu furnir de culoarea fildeșului. În centrul mesei trona o sticlă de vin de Madeira. Resturile cinei fuseseră strânse, cu excepția paharelor de vin, acum aproape goale.

Cei cinci purtau sacouri scumpe în culori pastelate și pantaloni largi, la modă. Pe degete aveau inele cu pietre prețioase, iar la gât le atârnau lanțuri de aur ori argint. Aveau șosete de mătase în picioare și pantofi din piele lucrată manual, atent lustruiți. Cu

toții erau tunși scurt. Fumau trabucuri cubaneze; scrumiera din centrul mesei era aproape plină. Aveau mâini fine și afixau expresii relaxate. Vorbeau cu voci calde, care le vădeau calmul.

Proprietarul iahtului *Veridico*, Senor Esteban Ramirez, era totodată și fondatorul Companiei Navale Ramirez, firma care construise iahtul. Era singurul dintre cei cinci care nu fuma. Și nu fiindcă nu și-ar fi dorit-o, ci fiindcă nu venise încă vremea să sărbătorească. Nu-i stătea acum gândul nici la bunicii și străbunicii săi catalani, care crescuseră oi, cultivaseră grâne sau își îngrijiseră viile pe câmpiile fertile din Leon. Oricât de importantă ar fi fost moștenirea acestora, acum nu se putea gândi la astfel de lucruri.

Mintea și sufletul îi erau pline de ceea ce, la această oră, trebuia să se fi întâmplat deja. Imaginația îi era înflăcărată de miza uriașă aflată în joc – așa cum fusese în anii de visare, în lunile petrecute făcând planuri sau în orele ce fuseseră necesare pentru a le duce la îndeplinire.

„De ce nu suna oare omul acela?”

Ramirez se gândea în tăcere la anii trecuți când, tot aici, în cabina iahtului, așteptase apelurile celor cu care lucra, americanii de la CIA. Alteori, așteptase vești de la membrii *familiei*, cum se obișnuise să-i numească pe cei mai devotați și mai de încredere angajați ai săi. Uneori, membrii *familiei* aveau misiunea simplă de a livra un pachet sau de a prelua o sumă de bani; alteori li se cerea să rupă oasele celor care nu aveau bunul-simț de a coopera cu el. Dintre acei nefericiți, unii lucraseră pentru cei aflați acum în jurul mesei. Dar toate astea se întâmplaseră în trecut, înainte ca ei toți să se fi reunit pentru împlinirea unui țel comun.

Într-un fel, Ramirez avea nostalgia acelor zile mai relaxate. Erau zilele când nu fusese decât un intermediar apolitic, care își câștiga banii din contrabanda cu arme, ajutându-i pe agenții secreți să-și păstreze statutul conspirativ și pasându-le câte o informație despre ruși sau despre fundamentalistii islamici. Pe atunci, folosea resursele *familiei* pentru a obține împrumuturi pe care băncile i le refuzau sau pentru a face rost de camioane atunci când intervenea o criză de mijloace de transport.

Acum lucrurile stăteau altfel. Cu totul altfel.

Ramirez nu scoase nici un cuvânt până în clipa în care telefonul său mobil începu să sune. La primul semnal sonor, scoase fără grabă telefonul din buzunarul sacoului. Degetele

scurte și groase îi tremurau ușor, în timp ce deplia microfonul. Duse aparatul la ureche, își rosti numele, apoi tăcu. Se mulțumi să asculte, privindu-și tovarășii.

Când interlocutorul termină de vorbit, Ramirez închise telefonul și îl strecură înapoi în buzunar. Își aținti privirea în scrumiera goală din fața sa, alege un trabuc din cutie și adulmecă ambalajul negru. De-abia în acel moment un zâmbet subțire își făcu loc pe chipul său rubicond și neted.

Unul dintre ceilalți bărbați din jurul mesei își scoase trabucul dintre buze și întrebă:

— Ce e, Esteban? Ce s-a întâmplat?

— S-a făcut, rosti acesta, plin de mândrie. Una dintre ținte, cea dintâi, a fost eliminată.

Vârfurile trabucurilor luciră mai puternic, în timp ce bărbații trăgeau cu sete din ele. Pe fețele lor se iviră zâmbete și cei patru aplaudară discret, dar din toată inima.

Ramirez reteză capătul trabucului și-l lăasă să cadă în scrumieră. Apoi plimbă flacăra înaltă a brichetei antice cu gaz pe care o luase de pe masă prin dreptul vârfului retezat. Pufăi de câteva ori, până când capătul trabucului deveni incandescent, apoi trase în piept cu entuziasm, îngăduind fumului să-i gâdile plăcut cerul gurii. Îl reținu o vreme, pentru a-i percepe pe deplin savoarea, după care expiră.

— *Senor Sanchez* se află pe aeroportul din Madrid, spuse Ramirez, folosind numele pe care ucigașul și-l asumase pe perioada acestei misiuni. Va sosi la Bilbao peste o oră. Voi telefona la fabrică și voi cere unuia dintre șoferii *familiei* să îl întâmpine. Apoi, așa cum am stabilit, *senor Sanchez* va fi adus aici.

— Nu va zăbovi prea mult, sper, interveni neliniștit unul dintre cei patru.

— Mai deloc, replică Ramirez. De îndată ce *senor Sanchez* va fi sosit, voi urca pe punte și îi voi plăti ceea ce îi datorăm, urmă el, ducându-și mâna la buzunarul de la piept, unde avea un plic umflat cu valută forte. Nu va avea ocazia să vadă pe nimeni altcineva în afară de mine, așa încât nu va exista posibilitatea să ne trădeze.

— De ce ar face-o? întrebă celălalt.

— Pentru bani, Alfonso, explică Ramirez. Cei ca Sanchez, foști militari care au dat de bani, au tendința de a trăi în lux, de pe-o zi pe alta. Când își termină banii, se întâmplă uneori să se

întoarce și să mai ceară un supliment.

— Și dacă o va face totuși? insistă Alfonso. Cum te vei apăra? Ramirez zâmbi.

— Unul dintre oamenii mei a fost de față la eveniment și a filmat totul cu o cameră video. Dacă Sanchez îndrăznește să mă trădeze, înregistrarea va ajunge în mâinile poliției. Dar am vorbit destul despre eventualitățile improbabile! Să trecem la ceea ce știm cu siguranță că se va întâmpla. După ce îl voi fi plătit pe Sanchez, șoferul îl va conduce înapoi la aeroport și, conform înțelegerii, va părăsi țara până la clasarea anchetei.

— Cum rămâne cu șoferul de la Madrid? întrebă un altul. Va pleca și el din Spania?

— Nu, clătină din cap Ramirez. Șoferul lucrează pentru deputatul Serrador. Își dorește foarte mult să urce în ierarhie, așa încât va păstra tăcerea. Pe de altă parte, mașina folosită în atentat a fost abandonată la un garaj pentru a fi dezmembrată.

— Ramirez trase din trabuc, plin de mulțumire, apoi continuă:

— Ai încredere în mine, dragă Miguel! Totul a fost gândit până în cele mai mici detalii. Acțiunea aceasta nu poate fi, în nici un fel, pusă pe seama noastră.

— Am încredere în tine, rosti un altul. Dar tot nu sunt convins că putem avea încredere în Serrador. E basc, în fond.

— Și ucigașul e tot basc, dar mi-a urmat cu strictețe instrucțiunile, argumentă Ramirez. Deputatul Serrador va face și el ceea ce-i vom cere, Carlos. E foarte ambițios.

— E un *basc* ambițios. Dar rămâne, mai presus de orice, un basc.

Ramirez zâmbi din nou.

— Serrador nu vrea să rămână la nesfârșit doar un purtător de cuvânt pentru pescari, ciobani și mineri. Vrea să îi conducă.

— N-are decât să-i conducă peste Pirinei, până-n Franța! râse Carlos. N-am să le simt lipsa câtuși de puțin!

— Nici eu, încuviință Ramirez. Dar atunci, cine-ar mai pescui, cine-ar duce turmele la păscut, cine-ar coborî în mine? Contabili și directorii de bănci care lucrează pentru tine, Carlos? Reporterii care lucrează la zările lui Rodrigo sau la posturile de televiziune ale lui Alfonso? Piloții de pe linia aeriană a lui Miguel?

Cealaltă zâmbiră, ridicară din umeri sau îl aprobă în tăcere. Carlos roși și se înclină grațios, acceptând punctul de vedere al lui Ramirez.

— Am pălăvrăgit destul și despre ciudatul nostru tovarăș de

drum, anunță acesta. Contează acum doar că trimisul americanilor a fost ucis. Statele Unite nu vor avea nici cea mai mică idee despre identitatea sau mobilurile făptașilor și vor arde de nerăbdare să se implice în politica locală. Deputatul Serrador îi va avertiza din nou în această privință, în cursul întâlnirii din seara asta cu ceilalți trimiși americani. Le va da asigurări că poliția va face tot ce-i stă în putință pentru a-l prinde pe asasin, dar va afirma că nu există garanții că noi incidente de acest fel ar putea fi prevenite. Oricum, nu într-o conjunctură atât de tulbure.

Carlos încuviință din cap și se întoarse către Miguel.

— Cum stau lucrurile în branșa ta?

— Cât se poate de bine, răspunse cel întrebat, un tip cărunt și îndesat, patron al unei linii aeriene. Reducerile de prețuri la cursele dinspre Statele Unite spre Portugalia, Italia, Franța și Grecia s-au dovedit foarte populare în rândul turiștilor. În schimb, numărul călătorilor cu destinația Madrid și Barcelona a scăzut cu unsprezece și, respectiv, cu opt la sută față de anul trecut. Hotelurile, restaurantele și serviciile de închiriere de mașini au simțit din plin pierderea, iar efectul de avalanșă a afectat puternic întreprinderile locale.

— Iar veniturile din turism vor scădea și mai mult, profeți Ramirez, în momentul în care publicul american va afla că victima acestui atentat aparent aleatoriu a fost o turistă.

Ramirez trase din trabuc și zâmbetul i se lărgi. Partea aceasta a planului îi provoca o mândrie aparte. Guvernul Statelor Unite nu-și putea permite să dezvăluie identitatea femeii ucise. Ea aparținea unei agenții de informații și de gestionare a crizelor, nu Departamentului de Stat. Statele Unite nu puteau îngădui ca opinia publică să afle că ea venise la Madrid pentru a se întâlni cu un reputat membru al parlamentului spaniol, care se temea de un război civil. Dacă guvernele europene aveau să afle că un reprezentant american aparținând serviciilor de informații intenționa să se vadă cu Serrador, americanii aveau să fie suspectați de intenția de a-și aranja pionii pe masa de joc potrivit exclusiv propriilor interese. Ceea ce, de fapt, era exact ceea ce intenționase Serrador să-i ceară femeii. Cu o singură împușcătură, Ramirez și asociații săi reușiseră să capete controlul atât asupra Casei Albe, cât și asupra turismului spaniol.

— Cum rămâne cu următorul pas al planului nostru, Carlos? Întrebă Ramirez.

Tânărul bancher se aplecă în față, își așează trabucul în scrumieră și își încrucișă mâinile pe masă.

— După cum știți, clasele inferioare și clasa de mijloc au fost sever afectate de recentul val de concedieri. În ultimele șase luni, Banquero Cedro a restricționat împrumuturile, așa încât partenerii noștri din cadrul acestei operațiuni – și, spunând acestea, făcu un gest spre cei din jurul mesei – au fost obligați, la fel ca și alți oameni de afaceri, să ridice prețurile bunurilor de consum cu aproape șapte procente. În același timp, ei au fost nevoiți să scadă rata producției, ceea ce ne duce la o prăbușire cu opt la sută a exporturilor spaniole pe piața europeană. Clasa muncitoare a fost și așa îndeajuns de greu încercată și, deci, nu am limitat deocamdată nivelul de creditare pentru cei care îi aparțin. De fapt, am fost extraordinar de generoși. Am extins creditarea la operațiunile de achitare a unor datorii mai vechi. Desigur, numai o parte din aceste fonduri servesc scopului declarat. Oamenii cumpără masiv produse noi, având convingerea că vor avea în continuare acces nelimitat la credite. În consecință, dobânzile la împrumuturile către populație au crescut cu optsprezece la sută față de aceeași perioadă a anului trecut.

Ramirez surâse.

— În combinație cu prăbușirea turismului, sistarea creditărilor va avea efecte severe.

— Extrem de severe, aș spune, întări Carlos. Oamenii vor fi atât de înglodați în datorii, încât vor consimți să facă orice pentru a scăpa de ele.

— Ești însă convins că vei putea controla efectele acestei lovituri financiare? Întrebă Alfonso.

— Absolut, răspuse Carlos. Mulțumită rezervelor de lichidități și creditelor acordate prin Banca Mondială și prin alte instituții internaționale, banca mea și o mare parte a celorlalte nu vor fi afectate de crah. La vârf, economia nu va avea prea mult de suferit. E o situație similară cu cea descrisă în Vechiul Testament, cu molima care a lovit Egiptul; cei preveniți au avut timp să-și facă provizii de apă și au scăpat nevătămați.

Ramirez se relaxă. Trase îndelung din trabuc, invadat de un sentiment de mulțumire.

— Excelent, domnilor! De îndată ce criza va fi amorsată, nu va trebui decât să menținem presiunile până când clasele inferioare și clasa mijlocie vor ceda. Până când bascii și castilienii, andaluzii

și galicienii vor recunoaște că Spania aparține de drept Cataloniei. Iar în acel moment, când prim-ministrul se va vedea nevoit să anunțe organizarea de alegeri anticipate, noi vom fi pregătiți.

Privirile sale se mutară pe rând de la unul la altul, scrutând expresiile celor ce-l ascultau, înainte de a rămâne ațintite asupra mapei legate în piele, aflată pe masă în fața sa.

— Vom fi pregătiți să impunem o nouă constituție, care va fi baza unei noi Spanii!

Cealalți dădură aprobator din cap. Miguel și Rodrigo aplaudară ușor. Ramirez simți povara istoriei trecute și viitoare apăsându-i umerii. Era o senzație plăcută.

Dar Ramirez habar nu avea că, la nici două sute de metri distanță, un bărbat zdrențăros avea în minte o cu totul altă perspectivă asupra istoriei. Și o armă cu totul altfel decât armele lor.

***Luni, ora 19 și 15 minute,
Madrid, Spania***

Aideen era așezată pe canapeaua de piele atunci când *El Comisario* Diego Fernandez își făcu apariția. Era un bărbat de statură medie, proaspăt bărbierit, având un ten închis și purtând un barbișon tuns cu grijă. Își purta părul negru ceva mai lung decât ar fi fost de așteptat din partea unui reprezentant al autorităților, iar privirea lui iscoditoare era camuflată de o pereche de ochelari cu rame de aur. Purta mănuși de piele, pantofi eleganți și un impermeabil, toate negre. Pe sub impermeabilul descheiat se întrezărea un costum cenușiu.

Un aghiotant închise ușa în urma lui, iar inspectorul se înclină în fața lui Aideen.

— Vă rog să primiți condoleanțele mele pentru pierderea suferită, rosti el în limba engleză, cu o voce profundă, marcată de un accent pronunțat. Dacă eu sau oamenii din departamentul meu vă putem fi în vreun fel de ajutor, vă rog să nu ezitați să ne solicitați sprijinul.

— Vă mulțumesc, domnule inspector, răspunse Aideen.

— Doresc să vă asigur că întregul efectiv al poliției metropolitane madrilene, în colaborare cu alte organizații guvernamentale, va face tot ce ne stă în putință pentru a-i găsi pe cei vinovați de această crimă atroce, oricine ar fi aceștia.

Aideen ridică privirea către inspectorul de poliție. Nu-i venea să creadă că acesta i se adresa ei. I se părea imposibil ca „efectivele poliției madrilene” să se afle în căutarea ucigașului unei persoane pe care o cunoscuse îndeaproape. Nu se putea ca articolele din ziare și anunțurile de la știri să se refere la cineva alături de care, cu numai un ceas în urmă, se îmbrăcase, în camera de la hotel. Deși fusese martoră la crimă și văzuse cu ochii ei cadavrul Marthei prăbușit în stradă, întreaga experiență i se părea ireală. Aideen era atât de obișnuită cu posibilitatea de a schimba lucrurile – derularea unei înregistrări pentru a reține un detaliu care îi scăpase la o primă ascultare ori ștergerea unor

date de care nu mai avea nevoie din memoria computerului încât ireversibilitatea celor întâmplate i se părea neverosimilă.

Cu toate acestea, în adâncul minții, Aideen conștientizase cele întâmplate. Știa prea bine că moartea Marthei era ireversibilă. După ce fusese adusă aici, telefonase la hotel și îl informase pe Darrell McCaskey, care se angajase să anunțe Centrul de Comandă. I se păruse surprinzător de calm – sau poate că așa-i era firea. Aideen nu-l cunoștea îndeajuns de bine pentru a-i putea prevedea sau explica reacțiile. Căzuse apoi pe gânduri, încercând să se convingă că atentatul fusese un act terorist întâmplător și nu o execuție deliberată. La urma urmei, situația era cu totul alta decât în urmă cu doi ani, când prietenul ei Odin Gutierrez Rico fusese pur și simplu sfârtecat de gloanțele a patru pistolari. Rico era șeful criminalisticii din Baja California. Era o personalitate publică, primise de nenumărate ori amenințări cu moartea, dar continuase să-i sfideze pe traficanții de droguri. Moartea sa însemnase o pierdere tragică, dar nu fusese deloc o surpriză. Execuția sa fusese un semnal de avertisment dat de lumea interlopă, care nu era dispusă să tolereze judecarea traficanților de droguri.

Martha se afla aici într-o misiune cunoscută doar de câțiva funcționari guvernamentali. Venise la Madrid pentru a-l ajuta pe deputatul Serrador să pună la punct un plan menit să-i împiedice pe basci, conaționali ai acestuia, să se alăture catalanilor care nutreau aceleași idei naționaliste în încercarea de a se desprinde de Spania. Revoltele bascilor din anii optzeci fuseseră îndeajuns de răzlețe pentru a fi dat greș, dar și îndeajuns de violente pentru a nu fi fost uitate. Martha și Serrador erau deopotrivă convinși că o revoltă organizată de două dintre cele mai importante grupări etnice spaniole – mult mai bine pregătite și dispunând acum de armament mai perfecționat decât în urmă cu un deceniu – avea să fie nu doar extrem de distructivă, ci și înzestrată cu șanse mari de reușită.

Dacă fusese vorba de un asasinat premeditat, dacă Martha fusese ținta urmărită de teroriști, mai mult ca sigur că undeva în angrenaj exista o scurgere de informații. În această eventualitate, procesul de pace era în mare pericol. Ca o crudă ironie a sorții, cu numai o jumătate de oră în urmă Martha insistase asupra necesității ca nimic să nu stea în calea convorbirilor cu Serrador.

„Știi prea bine cât de mare e miza...”

După care Martha începuse să-și facă griji în privința reacției exagerate a lui Aideen.

„De-ar fi fost acela cel mai serios obstacol în calea misiunii noastre!” își zise Aideen. „Ne spargem capul cu detaliile și uităm de imaginea de ansamblu.”

— *Senorita!* rosti inspectorul.

Aideen clipi.

— Da?

— Vă simțiți bine?

Aideen rămăsese cu privirea dincolo de *El Comisario* Fernandez, spre ferestrele întunecate. Acum își îndreptă atenția către inspector. Acesta se opri cam la un metru distanță și îi zâmbea înțeleghător.

— Da, mă simt bine, se grăbi ea să-l liniștească. Îmi cer scuze, domnule inspector. Mă gândeam la prietena mea.

— Înțeleg, încuviință inspectorul cu un glas scăzut. Dacă nu vă deranjează prea mult, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Desigur, răspunse ea, îndreptându-și spinarea. Mai întâi, domnule inspector, aș vrea să știu dacă înregistrările camerelor de supraveghere v-au adus vreun indiciu.

— Din nefericire, nu, clătină inspectorul din cap. Pistolarul se afla în afara razei de acțiune a acestora.

— Așadar, cunoștea care era raza de acțiune a camerelor video?

— Se pare că da, recunoscui inspectorul. Din păcate, va dura destul de mult până când vom stabili o listă a persoanelor care au avut acces la această informație și vom putea să le interogăm.

— E de înțeles, spuse Aideen.

Inspectorul scoase un carnețel cu coperte galbene din buzunarul impermeabilului. Zâmbetul îi dispăru de pe chip în timp ce studia notițele luate mai devreme. Scoase la iveală un pix și își ridică privirea către Aideen.

— Dumneavoastră și însoțitoarea dumneavoastră vă aflați la Madrid într-o călătorie de plăcere? întrebă el.

— Da, așa este.

— I-ați spus paznicului de la poartă că ați venit la Congreso de los Diputados pentru o vizită particulară.

— Exact.

— Cine anume a organizat această vizită?

— Nu știu, clătină din cap Aideen.

— Cum se poate?

— Însoțitoarea mea a pus la punct detaliile acestei vizite, prin intermediul unui prieten din Statele Unite, îl informă Aideen.

— Ați putea să-mi spuneți numele acestui prieten? spuse inspectorul.

— Mă tem că nu, răspunse Aideen. Nu-l cunosc. Venirea mea în această călătorie s-a hotărât în ultima clipă.

— E posibil să fi fost vorba de un coleg al prietenei dumneavoastră? De un vecin? O personalitate politică locală? sugeră Fernandez.

— Nu știu, repetă Aideen. Îmi pare rău, domnule inspector, dar n-am considerat necesar să mă preocup de astfel de detalii.

Inspectorul o privi îndelung, în tăcere. Apoi își plecă privirea și începu să-și noteze răspunsurile primite.

Aideen nu-și făcea iluzii că inspectorul ar fi crezut-o. Dedusese acest lucru din expresia dezaprobatoare și încruntată cu care acesta îi întâmpinase declarațiile. O enerva cumplit ideea de a pune bețe în roate anchetei. Însă, până când Darrell McCaskey sau deputatul Serrador nu aveau să-i dea dezlegare să vorbească, nu avea de ales: trebuia să susțină în continuare aceeași poveste menită să le protejeze anonimatul.

El Comisario Fernandez întoarse încet, gânditor, pagina carnetelului.

— Ați apucat să-l vedeți pe cel care v-a atacat?

— Nu i-am văzut fața, răspunse ea. A declanșat blițul unui aparat de fotografiat înainte de a pune mâna pe armă.

— Erați îndeajuns de aproape. Ați simțit vreun miros de parfum sau de after-shave?

— Nu.

— Ați remarcat cumva marca de fabricație a aparatului de fotografiat?

— Nu, clătină ea din cap. N-am fost chiar atât de aproape... iar blițul mă orbise. I-am văzut doar îmbrăcămintea.

— Aha! exclamă el, plin de speranță, făcând un pas înainte. Ați putea să mi-o descrieți?

Aideen inspiră adânc și închise ochii, concentrându-se.

— Purta o jachetă scurtă de blugi și o șapcă de base-ball. Șapca era neagră sau albastru-închis și era purtată cu cozorocul înainte. Avea pantaloni largi, kaki și pantofi negri. Mi s-a părut a fi tânăr, dar nu i-aș putea preciza cu exactitate vârsta.

— Ce anume vă face să aveți îndoieli în această privință?

Aideen deschise ochii.

— Atitudinea lui avea ceva aparte, răspunse ea. Stătea cu picioarele ușor depărtate, cu umerii drepți, cu capul sus. Părea foarte puternic și sigur de sine.

— Ați mai văzut acest gen de atitudine undeva? vru să afle inspectorul.

— Da, încuviință Aideen, căreia ținuta ucigașului îi amintise de cea a unui combatant din cadrul echipei de intervenție a Centrului de Comandă.

Dar nu putea să-i dezvăluie inspectorului acest lucru, așa încât adăugă:

— Pe vremea colegiului am urmat cursuri de autoapărare cu un ofițer în rezervă. Asasinul avea ținuta unui soldat. Sau, oricum, a unei persoane obișnuite cu armele.

Inspectorul își notă ceva în carnețel.

— Asasinul vi s-a adresat?

— Nu.

— N-a rostit nici un cuvânt? Vreo amenințare sau vreo lozincă?

— Nu.

— Ați remarcat cumva ce gen de armă a folosit?

— Îmi pare rău, nu. Era un pistol, în orice caz, o armă de mână.

— Un revolver, cumva?

— Nu mă pricep, îmi pare rău, minți ea.

În realitate, fusese o armă automată. Nu voia însă ca inspectorul să realizeze că ea știa îndeajuns de multe despre arme încât să le poată clasifica.

— Au fost pauze între împușcături?

— Cred că da.

— Zgomotul împușcăturilor a fost puternic?

— Nu prea, șovăi Aideen. Aș spune chiar că am fost surprinsă de nivelul scăzut al bubuiturilor.

Automatul fusese dotat cu amortizor, dar nu putea să-i spună nici acest lucru inspectorului.

— Probabil că a folosit un amortizor, deduse acesta. Ați remarcat mașina cu care a fugit asasinul?

— Da, era o limuzină neagră, dar n-aș putea spune exact de ce tip, spuse Aideen.

— Mașina era curată sau murdară?

— Nici prea curată, nici din cale-afară de murdară.

— Din ce direcție s-a apropiat? întrebă inspectorul.

— Cred că-l așteptase pe asasin la o oarecare distanță în josul străzii, spuse Aideen.

— Cam cât de departe?

— Să fi fost vreo douăzeci, cel mult treizeci de metri, își aminti Aideen. S-a apropiat încet de-a lungul bordurii, cu câteva secunde înainte ca ucigașul să deschidă focul.

— S-a tras și din mașină?

— Nu, nu cred, clătină ea din cap. Singurele focuri au venit dinspre asasin.

— Ați fost în spatele celeilalte victime, poștașul, pe mai toată perioada atacului. V-ați ocupat de rănila acestuia imediat după aceea. N-ar fi posibil să nu fi observat un al doilea pistolar?

— Nu prea cred, negă ea. M-am aflat în spatele lui doar în ultima parte a atacului. Spuneți-mi, cum se simte acel domn? Își va reveni?

— Din păcate, *senorita*, a murit.

Aideen își plecă privirea.

— Îmi pare rău.

— Ați făcut tot ce vă stătea în putință pentru a-l ajuta, încercă să o liniștească inspectorul. N-aveți nimic să vă reproșați.

— Nimic, în afara faptului că m-am aruncat în direcția aceea, murmură ea. Avea familie?

— *Sí*, răspunse inspectorul. *Senor* Suarez își întreținea soția, fiul și mama.

Aideen își simți ochii umplându-se de lacrimi. Nu era de-ajuns că nu făcuse nimic pentru a o ajuta pe Martha; decizia ei instinctuală de a atrage asupra-și focul agresorului îl costase viața pe un biet nevinovat. Gândindu-se acum, își spunea c-ar fi fost de preferat să se arunce în direcția Marthei. Poate c-ar fi reușit atunci să blocheze cu trupul ei traiectoria gloanțelor, sau măcar ar fi putut încerca s-o tragă pe femeia rănită la adăpostul acelei blestemate gherete a paznicului. Ar fi trebuit să acționeze exact contrar felului în care o făcuse.

— Doriți un pahar cu apă? Întrebă inspectorul.

— Nu, vă mulțumesc, nu e nevoie. Mă simt bine.

Inspectorul încuviință. Se plimbă o vreme de colo-colo, cu privirea ațintită în podea, înainte de a se întoarce din nou spre Aideen.

— *Senorita*, reluă el, credeți că dumneavoastră și însoțitoarea dumneavoastră ați fost țintele pistolarului?

— Da, așa cred, răspunse ea.

Se așteptase la întrebarea aceasta și știa că trebuie să fie cu băgare de seamă în răspunsul ei.

— Aveți idee de ce? întrebă el.

— Nu, spuse ea.

— Aveți vreo bănuială în această privință? Sunteți implicată în vreo activitate politică de orice fel? Aparțineți vreunei organizații sau grupări anume?

Ea clătină din cap.

Se auzi o bătaie în ușă. Inspectorul ignoră ciocănitul și continuă să o privească insistent, cu asprime, fără să scoată o vorbă.

— *Senorita Temblon*, reluă el, după un timp. Iertați-mă că insist în aceste circumstanțe, dar un ucigaș se plimbă liber pe străzile orașului meu. Vreau să pun mâna pe el. Chiar nu vă vine în minte nici un motiv pentru care ați fost atacată, împreună cu prietena dumneavoastră?

— *Comisario*, n-am mai fost niciodată în Spania și nu cunosc pe nimeni aici, replică ea. Prietena mea a mai fost aici acum câțiva ani, dar nu are... nu avea nici un prieten de care să fi știut eu. Nici dușmani.

Se auzi din nou bătaia în ușă. Inspectorul se îndreptă spre ușă și o deschise. Aideen nu reuși să distingă cine se afla în cadrul ei.

— *Si?* întrebă inspectorul.

— *Comisario*, se auzi o voce de bărbat, deputatul Serrador dorește ca femeia să fie adusă imediat în biroul său.

— Chiar așa? întrebă inspectorul, întorcându-se și privind pieziș către Aideen. Domnul deputat dorește probabil să-și prezinte personal părerile de rău pentru această teribilă tragedie.

Aideen nu răspunse.

— Sau există poate și vreun alt motiv pentru care domnul deputat dorește să vă vadă? sugeră el.

Aideen se ridică.

— Dacă există un asemenea motiv, *Comisario* Fernandez, n-o voi ști decât după ce voi fi stat de vorbă cu domnia sa.

Inspectorul își închise carnețelul și îl vârî în buzunar, înclinându-se politicos. Se feri să arate dacă era sau nu iritat de reacția ei. Îi mulțumi lui Aideen pentru solitudinea, își exprimă din nou regretul pentru cele întâmplate, iar apoi își întinse mâna către ușa deschisă. Aideen părăsi încăperea. Afară era așteptată de același sergent care o condusese aici. Se înclină în semn de

salut, după care porniră alături pe coridor.

Lui Aideen îi părea rău că fusese nevoită să îl mintă pe inspector. Acesta avea de dus la bun sfârșit o anchetă, iar ea nu-i oferise absolut nici un indiciu. Însă, așa cum îi atrăsese atenția Martha, fiecare societate și fiecare pătură a societății își avea regulile ei. În ciuda constituțiilor, a legislațiilor și reglementărilor, afacerile legate de guverne se supuneau unor legi diferite. Cuvinte precum „secrete de stat” sau „discreție necesară” erau de-ajuns pentru a clasa anchete altminteri legitime. Din nefericire, în anumite împrejurări – iar aceasta era una dintre ele – obstrucția anchetei era imperios necesară și legitimă.

Biroul deputatului Serrador era amplasat la mică distanță, pe același culoar. Încăperea era cam de aceleași dimensiuni cu aceea pe care Aideen tocmai o părăsise. Chiar și decorul era asemănător, fiind însă marcat de aportul personalității celui care îl ocupa. Pe trei dintre pereții încăperii se aflau afișe înrămate înfățișând arena pentru luptele cu tauri din Madrid, Piaza de las Ventas. Pe cel de-al patrulea, dincolo de birou, se aflau înrămate decupaje din ziare ce reflectau acțiunile bascilor din anii optzeci. Polițele din încăperea erau pline de fotografii de familie.

Când Aideen intră, deputatul Serrador se afla așezat la birou. Pe canapeaua din fața acestuia stătea Darrel McCaskey. Cei doi se ridicară în picioare la apariția ei. Serrador îi ieși în întâmpinare cu brațele deschise, ocolind biroul și afișând o expresie compătimitoare. Ochii săi negri radiau tristețe de sub sprâncenele cărunte, iar fruntea înaltă îi era brăzdată de un rid adânc. Avea tenul închis, contrastând puternic cu părul alb, pieptănat pe spate. Palmele sale mari și fine cuprinseseră mâinile lui Aideen.

— Domnișoară Marley, îmi pare nespus de rău, începu el. Dar, cu toată durerea ce mă încearcă, mă bucur enorm să vă văd nevătămată.

— Vă mulțumesc, domnule deputat.

Aideen își întoarse privirea către McCaskey. Scund și subțire, încărunțit prematur, directorul adjunct al Centrului de Comandă stătea țeapăn în picioare, cu mâinile încrucișate în față. Spre deosebire de compasiunea politicoasă afișată de Serrador, expresia sa era gravă și încordată.

— Darrell, e totul în ordine? întrebă ea îngrijorată.

— Mi-a fost și mai bine, replică el sec. Dar tu, te simți bine?

— Nu prea, mărturisi ea. Am dat-o în bară, Darrell.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să reacționez... cu totul altfel, spuse Aideen, cu glasul înecat de emoție. Am văzut ce se întâmpla și am dat-o în bară. Pur și simplu am dat-o în bară.

— E o nebunie ce spui, clătină din cap McCaskey. Ai avut noroc să poți scăpa din fața gloanțelor.

— Am scăpat, dar numai cu prețul vieții altcuiva.

— N-ai avut de ales, o liniști McCaskey.

— Domnul McCaskey are dreptate, interveni Serrador, continuând să-i strângă mâinile într-ale sale. N-are nici un rost să vă torturați cu astfel de gânduri. Lucrurile se vor limpezi atunci când le veți privi cu calm. Cum se spune? A, da, dintr-o perspectivă obiectivă.

— Mda, așa se spune, îl aprobă McCaskey, reușind cu greu să-și mascheze iritarea.

Aideen îi aruncă o privire întrebătoare.

— Darrell, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nimic, în afara faptului că domnul deputat Serrador nu mai este dispus să poarte nici un fel de discuții în acest moment.

— Cum așa? se miră Aideen.

— Ar fi un moment nepotrivit, declară Serrador.

— Dați-mi voie să vă contrazic, i-o retează McCaskey, privind semnificativ către Aideen. Domnul deputat afirmă că înțelegerea privind discuțiile a fost făcută exclusiv cu Martha. Numai experiența ei și originea sa etnică l-au determinat pe domnul Serrador să îi convingă pe basci și pe catalani să aibă în vedere o eventuală mediere americană.

Aideen își întoarse privirea spre Serrador.

— Martha a fost un diplomat respectat și deosebit de abil...

— O femeie remarcabilă, întări Serrador.

— Așa e. Însă, în ciuda extraordinarului său talent de negociator, Martha nu era indispensabilă, urmă Aideen.

Serrador făcu un pas înapoi, clătinând din cap dezaprobator.

— Mă dezamăgiți, *senorita*.

— Chiar așa?

— Colega dumneavoastră a fost asasinată acum mai puțin de o oră.

— Îmi pare rău, domnule deputat, dar nu discutăm acum despre tactul meu în ceea ce privește momentul potrivit pentru abordarea unor probleme...

— E-adevărat, încuviință Serrador. În cazul nostru, e nevoie de experiență și de condiții stricte de securitate. Până când n-am să fiu convins că aceste condiții sunt îndeplinite, discuțiile vor fi amânate. Nu e vorba de o suspendare, *senor* McCaskey și *senorita* Marley, ci doar de o amânare temporară.

— Domnule deputat Serrador, știți la fel de bine ca și mine că s-ar putea să nu dispunem de răgazul necesar unei amânări, interveni McCaskey. Înainte de sosirea domnișoarei Marley v-am prezentat pregătirea de care a beneficiat, încercând să vă conving că putem începe discuțiile. Domnișoara Marley este îndeajuns de experimentată și, după cum puteți constata, nu e câtuși de puțin timidă.

Serrador o măsură dezaprobator din priviri pe tânăra femeie.

— Putem continua conform planului stabilit, insistă McCaskey. Cât privește chestiunile de securitate, putem presupune, deocamdată cel puțin, că au fost lansate zvonuri privind această proiectată întâlnire. Să admitem că Martha a căzut victimă unui asasinat. Ce înseamnă asta? Înseamnă că există cineva dornic să-i alunge pe diplomații americani, băgându-i în sperieți, cu scopul de a dezbină națiunea dumneavoastră.

— Poate că scopul urmărit nici nu are substrat politic, sugeră Aideen. Martha crede... Martha credea că s-ar putea ca interese financiare să se afle în spatele unei încercări de secesiune armată.

Serrador își dresе glasul și își întoarse privirea către birou.

— Vă rog, domnule deputat, spuse McCaskey. Acceptați să stați de vorbă cu noi. Spuneți-ne ce știți. Vom lua act de aceste informații și vă vom ajuta să alcătuiți un plan de acțiune înainte de a fi prea târziu.

Serrador clătină din cap.

— Am discutat deja cu aliații mei din Congres. Sunt chiar mai puțin dispuși decât sunt eu însumi să vă implice în această problemă. Trebuie să înțelegeți, *senor* McCaskey. Am avut convorbiri prealabile cu diversele grupări separatiste și vom avea și în continuare. În ceea ce mă privește speram ca, dacă Statele Unite ar fi putut fi acceptate ca partener neoficial la discuții, iar liderii ambelor părți convinși să accepte o serie de concesii, Spania ar fi putut fi salvată. Acum însă mă tem că va trebui să încercăm să găsim o soluție pe plan intern.

— Și care credeți că va fi deznodământul? întrebă Aideen.

— Nu știu, replică Serrador. Știu doar, din păcate, că

amestecul dumneavoastră în acest proces trebuie să se încheie acum și aici.

— Mda, rosti ea. Iar asta din cauza morții celei care a avut curajul de a face un pas înainte și datorită retragerii celui care n-a avut acest curaj...

— Aideen! Încercă să o tempereze McCaskey.

Serrador își ridică mâna, făcându-i semn să se liniștească.

— E-n ordine, *senor* McCaskey. *Senorita* Marley e copleșită de cele întâmplate. V-aș sugera să o conduceți înapoi la hotel.

Aideen îi aruncă o privire cruntă deputatului. Nu era dispusă să se lase redusă la tăcere și nici trecută pe linia moartă. Nicidecum!

— Cum doriți, domnule deputat! izbucni ea. N-aveți decât să faceți exces de prudență. Dar nu uitați ceea ce vă spun. Când am avut de-a face cu facțiunile rebele din Mexic, deznodământul a fost întotdeauna același: guvernul s-a văzut silit să recurgă la forță pentru a-i reduce la tăcere pe revoluționari. Dar acțiunile acestuia n-au reușit niciodată să-i distrugă complet, iar insurecționiștii și-au continuat activitatea în ilegalitate. Mișcarea lor n-a prosperat, dar nici n-a murit. Doar cei prinși între două focuri au plătit cu viața. Același lucru se va întâmplă și aici, domnule deputat. Nu puteți strivi secole de resentimente sub talpa unei cizme, oricât ar fi ea de groasă.

— Vă folosiți de un glob de cristal pentru a face astfel de profeții? replică ironic Serrador.

— Nu, spuse ea sec. Mă bazez pe experiența pe care o am în domeniul psihologiei opresiunii.

— Experiența dumneavoastră se leagă de situația din Mexic, nu de ceea ce se întâmplă în Spania, o contrazise Serrador. Veți avea însă surpriza să constatați că aici problema nu ține de „a avea” sau „a nu avea”. Aici oamenii cred cu patimă în moștenirea lăsată de înaintași.

— Aideen, ajunge, interveni McCaskey, pe un ton care nu admitea replică. Nimeni nu poate ști dinainte ce se va întâmplă. Tocmai acesta era scopul discuțiilor programate: schimbul de informații și idei, cu scopul găsirii unei căi de rezolvare pașnică a tensiunilor existente.

— Repet, vom putea să discutăm despre ceea ce ne interesează, rosti Serrador, redevenind diplomat de carieră. Nu vreau să par lipsit de respect față de pierderea pe care ați suferit-o, dar nu am pierdut decât o ocazie. Vom găsi alte căi

pentru a evita vărsarea de sânge. Deocamdată, trebuie să ne preocupe găsirea celui vinovat de această crimă și aflarea modului în care informația despre prezența dumneavoastră aici s-a strecurat în afara biroului meu. Mai târziu... vom vedea ce va mai fi.

— Dar ancheta ar putea dura săptămâni întregi, chiar luni de zile! exclamă McCaskey.

— În schimb, graba ar putea să coste și mai multe vieți, domnule McCaskey.

— Sunt dispusă să-mi asum acest risc, murmură Aideen. Prețul retragerii și al inactivității ar putea fi și mai mare.

Serrador se retrase lângă birou.

— Prudența nu înseamnă retragere și nici inactivitate, replică el, în timp ce apăsa pe un buton al interfonului. Am cerut sprijinul distinsei *senorita* Mackall. Ea nu mai este acum printre noi. Am cerut sprijinul Statelor Unite și s-ar putea să am nevoie de el și în continuare. Dacă va fi cazul, *senor* McCaskey, pot conta pe acest sprijin. Oferta Statelor Unite rămâne în picioare?

— Știți prea bine că da, domnule deputat, răspunse McCaskey.

— *Gracias*, rosti Serrador, cu o înclinare a capului.

— *De nada*, replică McCaskey.

Ușa se deschise și un tânăr asistent îmbrăcat într-un costum de culoare închisă făcu un pas în încăpere, încremenind în poziție de drepti.

— Hernandez, condu-i te rog pe oaspeții noștri pe la poarta de serviciu și cere-i șoferului meu să-i ducă înapoi la hotel, spuse Serrador și se întoarse către McCaskey: Doriți să mergeți la hotel, nu-i așa?

— Pentru moment, da. Dacă se poate însă, aș dori să particip la anchetă.

— Înțeleg. Știu că ați lucrat în trecut în domeniul forțelor de ordine.

— Așa este, încuviință McCaskey. Am colaborat adesea cu Interpolul, pe vremea când lucram în cadrul FBI.

Serrador aprobă printr-o înclinare a capului.

— Voi face aranjamentele necesare, desigur. Mai pot să fac și altceva pentru dumneavoastră sau pentru *senorita* Marley?

McCaskey clătină din cap. Aideen nici nu se clinti. Încearca să se calmeze. Din nou, meschinărie politică, nicidecum o viziune amplă, de adevărat conducător. Un dans frivol, cât se poate de prudent. Își dori să fi păstrat un dram de *mierda de perro* pentru

această întâlnire.

— Mașina mea e blindată, iar doi dintre bodyguardii mei vă vor însoți, rosti Serrador. Veți fi în siguranță. Între timp, eu voi lua legătura cu aceia dintre colegii mei care ar fi trebuit să participe la întâlnirea din această seară. Vom lua din nou legătura peste câteva zile – presupun că veți fi la Washington, nu-i așa? – pentru a vă anunța dacă și în ce fel vom continua.

— Bineînțeles, răspunse McCaskey.

— Vă mulțumesc, zâmbi subțire Serrador. Vă mulțumesc din suflet.

Deputatul își întinse mâna pe deasupra biroului masiv din lemn de mahon. McCaskey i-o strânse. Apoi Serrador schiță același gest către Aideen. Strângerea ei de mână fu scurtă și lipsită de vlagă. Privirile pe care le schimbă nu conțineau nici măcar o urmă de căldură.

McCaskey își așezase mâna pe umărul lui Aideen. Pe jumătate împingând-o, o conduse spre ieșire. Parcurseră în tăcere coridorul.

Odată ajunși în limuzina lui Serrador, McCaskey se întoarse întrebător către mai tânăra sa colegă.

— Așadar...

— Știu. Dă-i drumul. Spune-mi că am exagerat, că mi-am depășit atribuțiile.

— Ai exagerat.

— Îmi pare rău, replică ea. Îmi pare nespus de rău. Voi lua primul avion spre casă.

Se pare că exagerările ei fuseseră șlagărul acelei zile. Ori poate că de vină era nepotrivirea totală dintre temperamentul lui Aideen Marley și tumul de fildes al lumii diplomatice.

— Nu vreau să pleci acasă, o liniști McCaskey. Ai exagerat, dar întâmplarea face să fiu de acord cu ceea ce spuneai. Nu cred că tactica noastră de tip „polițistul bun, polițistul rău” a funcționat, dar trebuie să recunosc că e o strategie căreia nu-i lipsește potențialul.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Ai fost de acord cu ceea ce am spus?

— În linii mari, da. Să așteptăm însă până când vom putea să vorbim cu cei de-acasă și să vedem ce-au de spus mai marii „clanului”, decise McCaskey.

Aideen încuviință. Știa prea bine că acesta nu era decât unul dintre motivele pentru care McCaskey nu voia să discute cele

întâmplare. Șoferii de limuzine nu sunt niciodată atât de discreți precum își imaginează pasagerii: aceștia văd și aud tot ce se petrece în mașina pe care o conduc. Pe de altă parte, existau șanse suficient de mari ca în limuzină să fi fost plasate microfoane, iar conversația lor să fie monitorizată. Tăcură, așadar, până în clipa în care pășiră în camera de hotel a lui McCaskey. Acesta puse în funcțiune un minigenerator proiectat de Matt Stoll, geniul tehnic al Centrului de Comandă. După spusele creatorului său, aparatul, având aproximativ dimensiunile unui CD-player portabil, emitea un semnal pulsatoriu care bruia semnalele electromagnetice pe o rază de trei metri de jur împrejur. Computerele, aparatele de înregistrare și orice alte dispozitive digitale aflate în afara acestei raze nu aveau să fie afectate.

McCaskey și Aideen se așezară pe marginea patului, având între ei Oul, cum fusese poreclită mașinăria lui Matt Stoll.

— Deputatul Serrador e de părere că nu vom putea face mare lucru în lipsa cooperării din partea autorităților locale, începu McCaskey.

— Chiar așa să fie? întrebă Aideen, pe un ton plin de amărăciune.

— S-ar putea să-i facem o surpriză în această privință.

— S-ar putea să fie chiar *obligatoriu* să-i facem o surpriză, supralicită Aideen.

— E-adevărat, o aprobă McCaskey, care o privi în ochi și continuă: Crezi că mai avem și altceva de discutat, înainte de a-i telefona șefului?

Aideen clătină din cap, deși știa că, de fapt, ar mai fi fost destule de spus. Experiența din Mexic o învățase să recunoască o situație în care lucrurile nu erau în regulă, în ciuda aparențelor. Și, de astă dată, ceva nu era în regulă. Reacția ei din biroul deputatului nu fusese declanșată doar de emoția provocată de moartea Marthei. De vină era și schimbarea bruscă de atitudine a lui Serrador, de la cooperare la ceva ce semăna suspect de mult cu punerea de bețe în roate.

Dacă uciderea Marthei fusese un asasinat plănuț cu grijă – iar instinctul îi sugera că așa era se temea oare Serrador că era următorul pe lista asasinilor? Și, dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu luase măsuri de siguranță suplimentare? De ce erau pustii coridoarele ce duceau spre biroul său? De ce presupunea acesta că anularea convorbirilor avea să ajungă, în mod sigur, la

urechile celor ce puseseră la cale atentatul? Cum putea fi atât de sigur că informațiile aveau să se scurgă până la cei interesați?

McCaskey se ridică și se îndreptă spre telefonul aflat în afara razei de acțiune a Oului. Ascultând bâzâitul monoton al aparatului, Aideen privi pe fereastra camerei aflate la etajul doisprezece spre luminile îndepărtate ale străzii. Se simțea descumpănită, iar mintea ei nu era în stare să analizeze fluxul neîntrerupt al emoțiilor prea puternice care o asaltau. De un singur lucru putea fi sigură acum. Dacă acestea erau regulile după care se conduceau liderii spanioli, era limpede că reușiseră să încalce trei dintre propriile ei principii. Unu: nu tragi asupra celor veniți să te ajute. Doi: dacă împușcarea acestora e merită să-ți aducă anumite foloase, atunci ai de-a face cu cel de-al treilea principiu: americanii răspund focului cu foc.

***Luni, ora 20 și 21 de minute,
San Sebastian, Spania***

Carena micului vas de pescuit fusese vopsită recent. Mirosul de vopsea se strecura cu încăpățănare în cabina îngustă și slab luminată. Reușea chiar să acopere aroma țigării pe care o fuma Adolfo Alcazar, precum și mirosul specific, de cauciuc umed, al costumului de scafandru atârnat într-un cui bătut în ușa închisă. Renovarea carenei fusese o extravaganță pe care pescarul nu și-ar fi permis-o în circumstanțe obișnuite. Revopsirea fusese însă necesară. Era posibil să aibă de îndeplinit și alte misiuni, așa încât nu-și putea permite să tragă vasul într-un doc uscat și să înlocuiască scândurile putrezite. Când acceptase să lucreze pentru General, Adolfo era conștient că micuța navă avea să fie nevoită să reziste până la încheierea întregii afaceri. Și, dacă un singur element avea să scape de sub control, asta putea să însemne îndeajuns de mult. Nimeni nu poate să împiedice preluarea puterii și să orchestreze o contrarevoluție pe parcursul unei singure nopți sau printr-o singură lovitură.

„Deși, la urma urmei, tocmai asta încearcă Generalul să facă”, își zise Adolfo, pătruns de o admirație sinceră. Și totuși, dacă exista cineva în stare să ducă la bun sfârșit un asemenea plan menit să răstoarne, într-o singură zi, guvernul unei mari puteri a lumii, acela nu era decât Generalul.

Se auzi un clinchet. Bărbatul scund și musculos încremeni, privind în gol. Își plecă apoi privirea spre casetofonul așezat pe masa de alături. Își lăsă țigara în scrumiera ruginită de tablă și se așează comod pe scaunul pliant din lemn. Apăsă pe un buton și își puse căștile ascultând atent, pentru a se convinge că microfonul telecomandat își făcuse datoria. Tehnicianul din Pamplona, omul Generalului, cel care îi dăduse echipamentul, susținea că aparatura era extrem de precisă. Corect calibrată, avea să separe cât se poate de clar vocile de zgomotul valurilor și de huruitul monoton al motorului pescadorului.

Tehnicianul nu greșise.

După aproape un minut de tăcere, Adolfo Alcazar auzi un glas cu inflexiuni metalice pronunțând cât se poate de limpede: „S-a făcut!” Vocea fu urmată imediat de un sunet asemănător pârlitului static.

„Ba nu”, realizează Adolfo, ascultând mai departe. Zgomotul acela nu fusese zumzetul paraziților. Erau aplauze! Bărbații de pe iaht aplaudau.

Adolfo zâmbi. Cu toată averea lor, cu toate planurile lor minuțioase, cu toată experiența lor în conducerea unor *familias* însetate de sânge, oamenii aceștia erau doar niște tâmpiți care nu bănuiau nimic. Pescarul se bucură la gândul că banii nu îi făcuseră mai deștepți, ci doar îi ticăloșiseră. Mai avea și un alt motiv de bucurie: Generalul avusese dreptate. Generalul avea întotdeauna dreptate. Avusese dreptate atunci când se apucase să distribuie arme bascilor, grăbind astfel începutul revoluției. Și nu greșise nici atunci când se retrăsese, tocmai la timp, după ce aceștia începuseră să se lupte între ei, separatiști contra antiseparațiști, o luptă fratricidă care distrăgea atenția lumii de la adevărata revoluție.

Mica antenă parabolică de ascultare pe care pescarul o instalase pe acoperișul cabinei, chiar în spatele luminilor de navigație, recepționase fiecare cuvânt al celui *altivo*, îngâmfatul Esteban Ramirez, precum și spusele la fel de aroganților săi *compadres*, aflați la bordul iahtului *Vendico*.

Adolfo opri casetofonul și derulă banda de la început. Zâmbetul i se șterse de pe chip atunci când se întoarse spre aparatul aflat în dreapta sa. Acesta era ceva mai mic decât casetofonul, o cutie având aproximativ patruzeci de centimetri lungime și zece centimetri grosime, lată de cincisprezece centimetri. Carcasa era făcută din oțel de Pittsburgh. În cazul în care ar fi fost descoperită, materialul ar fi indicat clar țara de proveniență a aparatului. Ramirez, trădătorul, avea legături cu CIA, era vândut americanilor. După preluarea puterii, Generalul putea oricând să-i desemneze pe americani drept vinovați de eliminarea unui colaborator care nu le mai fusese de folos.

O luminiță verzuie se aprinsese pe partea superioară a cutiei, urmată de o alta roșie. Luminița verzuie clipea. Dedesubtul lor se aflau două butoane albe, pătrate. Unul dintre ele purta inscripția DETONARE, înscrisă cu cerneală albastră pe o bandă adezivă. Celălalt, purtând inscripția ARMARE, fusese deja apăsător. Expertul electronist al Generalului îi înmânase dispozitivul, o dată cu mai

multe pachete de explozibil plastic american și cu un detonator telecomandat. Pescarul atașase cele două kilograme de explozibil C-4 și detonatorul sub chila iahtului, înainte ca acesta să fi părăsit portul. Explozia avea să străbată carena cu o viteză de nouă mii de metri pe secundă, un efect de patru ori mai rapid decât cel al unei cantități echivalente de dinamită.

Tânărul pescar își trecu mâna plină de bățături prin părul negru cârlionțat, iar apoi se uită la ceas. Esteban Ramirez, bogatul pui de lele care năzuia să-i aducă pe toți sub călcâiul de fier al mercenarilor săi catalani, afirmase că asasinul avea să sosească la aeroport peste o oră. De îndată ce auzise acest lucru, Adolfo se folosise de radioul de bord pentru a-i anunța pe tovarășii săi din Pirineii de nord-vest, Daniela, Vicente și Alejandro. Aceștia se grăbiseră spre aeroportul aflat la marginea orașului Bilbao, la o sută de kilometri est. Cu doar două minute în urmă, cei trei îl anunțaseră că avionul aterizase. Unul dintre lacheii lui Ramirez avea să îl aducă pe asasin pe iaht. De ceilalți membri ai *familiei* aveau să se ocupe mai târziu. Desigur, acest lucru avea să fie posibil numai dacă ticăloșii, speriați, nu aveau să se risipească din proprie inițiativă. Spre deosebire de Adolfo, cei mai mulți dintre ticăloșii de teapa acestora nu erau în stare să acționeze eficient decât atunci când se adunau în bande pe cât de numeroase, pe atât de brutale.

Adolfo își luă țigara, trase cu sete din ea pentru ultima oară, iar apoi o strivi sub călcâi. Scoase caseta din casetofon și o vârî în buzunarul de la piept al cămășii, sub puloverul gros din lână neagră. În treacăt, atinse teaca atârnată pe umăr, în care își purta revolverul Beretta de 9 mm. Arma fusese folosită de trupele de comando americane în Irak, fiind ulterior recuperată de forțele coalitiei. Ajunsese la General pe filiera clandestină a traficantilor de arme sirieni. Adolfo introduse în casetofon o bandă conținând muzică tradițională catalană interpretată la chitară și apăsă pe butonul PLAY. Cel dintâi cântec se intitula „Salou”, un duet pentru două chitare. Era un imn închinat magnificei fântâni iluminate din frumosul oraș situat la sud de Barcelona. Tânărul ascultă o vreme, fredonând la rândul său melodia liniștitoare. Una dintre chitare susținea linia melodică, în vreme ce a doua scotea, la intervale precise, niște sunete *pizzicato* ce imitau zgomotul picăturilor care loveau oglinda apei, în fântână. Muzica instrumentală era încântătoare.

Cu regret, Adolfo opri casetofonul. Răsuflă adânc și apucă

detonatorul. Aprinse lanterna și urcă pe punte.

Luna se ascunsese într-un pâlc de nori. Era un semn bun. Mai mult ca sigur că echipajul iahtului nu avea să dea atenție unui vas de pescuit care plutea la vreo două sute de metri distanță de prora lor, către port. În apele acestea, pescarii își încercau adeseori norocul în larg pe timp de noapte. Însă, în condițiile în care luna se ascunsese, cei de pe iaht aveau cu atât mai puține șanse să-l observe. Adolfo scrută puntea iahtului. Era întunecată, cu excepția luminilor de semnalizare și a unei sclipiri firave, scăpate pe lângă draperia hubloului de la cabina centrală.

Câteva minute mai târziu, Adolfo percepse bâzâitul înfundat al motorului unei ambarcațiuni mărunte. Sunetul venea de undeva din urmă, dinspre țărm. Se întoarse în direcția opusă și urmări din priviri șalupa care înainta cu luminile stinse spre iaht. Se deplasa cu aproximativ șaizeci de kilometri pe oră. Judecând după clipocitul valurilor blânde care se loveau de carena ambarcațiunii ce înainta, Adolfo deduse că era vorba de o șalupă mică, de două locuri. N-o scăpă din ochi, în vreme ce pilotul ei cârmă, oprind motorul și aliniindu-se lângă bordul iahtului. De pe punte fu desfășurată o scară de frânghie și, cu mișcări nesigure, pasagerul șalupei se ridică în picioare.

Nu putea fi decât asasinul.

Adolfo simțea detonatorul alunecos în palma lui transpirată. Îl strânse cu putere, cu degetul la câțiva milimetri deasupra butonului de detonare.

Marea era neobișnuit de agitată. Părea să reflecte spiritul acestor vremuri, neliniștea mocnind sub suprafața aparent calmă. Doar un interval de patru sau cinci secunde despărțea punctul culminant al unui val de următorul. Adolfo se proțăpise însă la marginea punții care se legăna, cu siguranța calmă a unui pescar încercat. Din spusele Generalului, trebuia să se afle în linie directă cu încărcătura explozivă în momentul în care avea să apese pe declanșator, fără nici un obstacol interpus. Ar fi putut să îi ofere și un detonator mai sofisticat decât acest transmițător în linie dreaptă, dar cele de acest tip erau mai ușor de fabricat și mai dificil de detectat.

Adolfo observă cu atenție iahtul care se legăna ușor pe valuri. Asasinul începuse să urce cu pași șovăitori scara de frânghie, în timp ce șalupa se îndepărtă cu câțiva metri, pentru a nu fi lovită de carena iahtului. Un bărbat își făcu apariția pe punte. Nou-venitul era gras și fuma trabuc – era limpede că nu se număra

printre membrii echipajului. Adolfo așteptă. Știa exact locul în care plasase încărcătura explozivă și, de asemenea, momentul precis în care ruliul iahtului avea să o scoată deasupra apei.

Iahtul se înclină către port, iar apoi ruliul îl roti în sens opus. Adolfo își mută lateral degetul mare, înspre buton. Încă o legănare, își spuse el. Iahtul rămase înclinat spre babord, vreme de o fracțiune de secundă. Apoi, ușurel, cu grație, se îndreptă, înainte de a se înclina în direcția cealaltă, către tribord. Carena iahtului se ridică din apă, dezvăluindu-și porțiunea situată imediat sub linia de plutire. Era întuneric și, deși nu îl distingeau cu ochiul liber, Adolfo știa că explozibilul era la locul lui. Apăsă cu putere degetul pe butonul declanșator. Luminița verde se stinse, iar cea roșie începu să clipească des.

Latura dinspre port a carenei iahtului se despică, într-o explozie de lumină albă. Bărbatul aflat pe scară se evaporă, atins de văpaia care se propagă instantaneu dinspre pupa spre proră. Grăsanul fu aruncat de pe punte și se făcu nevăzut în apele întunecate. Puntea se înclină puternic înainte, în timp ce nava se zguduia sub impactul exploziei. Așchii de lemn, de fibră de sticlă și schije de metal incandescent – fosta armătură a cabinei centrale – se năpustiră în văzduh, purtate de suflul nimicitor. Bucățele arzânde fură proiectate ca tot atâtea stele strălucitoare pe fundalul cerului. Fragmentele care atingeau apa plescăiau sfârâind, la numai câțiva metri de vasul de pescuit al lui Adolfo. Trâmbe groase de fum se înălțară din carena despicată a iahtului înclinat într-o rână. Flăcările se preschimbară în aburi deși. Iahtul încremeni o clipă în acea poziție neverosimilă, în timp ce apa năvălea, de neoprit, prin spărtura largă.

Apoi epava se rostogoli agale pe o parte. După nici un minut, valul cauzat de răsturnare atinse pescadorul, făcându-l să salte năvăvaș. Adolfo își recăpătă cu ușurință echilibrul. În clipa aceea, luna își făcu apariția din spatele perdelei de nori, reflectându-și imaginea în valurile stârnite.

Azvârlind în apă detonatorul, tânărul pescar întoarse spatele mării și se grăbi să coboare în cabină. Îi anunță prin radio pe tovarășii săi că își îndeplinise cu succes misiunea. Apoi se îndreptă spre postul de comandă, se așeză la cârmă și întoarse vasul în direcția epavei. Voia să fie convingător atunci când avea să le spună anchetatorilor că se grăbise să se îndrepte spre scena dezastrului.

Simți greutatea revolverului de 9 mm în teaca de sub

puloverul gros. Mai avea un motiv să se grăbească spre locul exploziei: trebuia să se asigure că nu rămăsese nici un eventual supraviețuitor.

***Luni, ora 13 și 44 de minute,
Washington, D.C.***

Ofițerul de Contrainformații Bob Herbert era într-o stare de spirit nu tocmai veselă atunci când intră în biroul luminat orbitor, deși se afla la subsol, al lui Paul Hood. În contrast cu fluorescența caldă a luminilor ce se revărsau din tavan, atmosfera sumbră devenise nesuferit de familiară. Nu trecuse prea mult timp de când purtaseră doliu după pierderea a doi dintre membrii echipei de intervenție, soldatul Bass Moore, ucis în Coreea de Nord și locotenent-colonelul Charles Squires, care murise eroic în Siberia, evitând izbucnirea unei noi revoluții în Rusia.

Herbert poseda resurse psihologice nebănuite atunci când avea de-a face cu moartea. Ori de câte ori afla de decesul unor dușmani ai țării, nici nu clipea. La începutul carierei sale, se întâmplase chiar să fie implicat în astfel de acțiuni de eliminare. Nu avea însă remușcări: siguranța națională se afla pe primul plan al priorităților. După cum afirmase de multe ori, „mâinile îmi sunt murdare, dar conștiința îmi e curată”.

Acum însă se confrunta cu ceva diferit.

Deși trecuseră aproape șaisprezece ani de când soția sa, Yvonne, fusese ucisă în atentatul cu bombe de la Ambasada Americană din Beirut, purta încă doliu după ea. Pierderea ei îi apărea încă proaspătă în minte. „Prea proaspătă, chiar”, își zicea el în fiecare noapte, de la acel atentat. Restaurantele, cinematografele, chiar și banca pe care stăteau de obicei în parc se preschimbaseră, în imaginarul său, în altare închinare ei. Își petrecea nopțile întins în pat, cu ochii pironiți asupra fotografiei ei de pe noptieră. În unele nopți, fotografia era scaldată de lumina lunii; alteori, era doar un dreptunghi întunecat. Însă, indiferent dacă era lumină sau întuneric, fie că o vedea sau doar și-o reamintea, la bine și la rău, Yvonne îi era mereu alături. Amintirea sa era întotdeauna prezentă în gândurile sale. Herbert se obișnuise de mult cu faptul că-și pierduse picioarele în explozia de la Beirut. De fapt, era mai mult decât o simplă

obișnuință. Scaunul cu roțile și accesoriile sale electronice păreau a fi devenit, de-acum, parte integrantă din corpul său. Cu toate acestea, nu reușea să se obișnuiască nicidecum cu ideea că o pierduse pe Yvonne.

Yvonne îi fusese colegă la CIA – un prieten de nădejde, un inamic de temut și totodată persoana cea mai plină de viață pe care o cunoscuse vreodată. Fusese o amantă desăvârșită. Fusese însăși viața sa. Când erau împreună, chiar și în misiuni, marginile Universului i se păreau mai apropiate. Întreaga lume se aduna în ochii ei, în curba grațioasă a gâtului, în căldura degetelor ei jucăușe. Dar, deși mică, acea lume i se părea inimaginabil de plină de bogății. Atât de multe, încât, uneori, când se trezea dimineața, Herbert întindea mâna pe sub pernă, căutându-i atingerea, chiar și acum. Negăsind-o, strângea perna în pumn și-i blestema în șoaptă pe ucigașii care i-o luaseră. Ucigași care scăpaseră nepedepsiți și cărora încă le era îngăduit să se bucure de viață și de iubire.

De această dată, doliul era purtat în memoria Marthei Mackall. Herbert se simțea vinovat. O parte a minții sale se bucura, inconștient, că nu mai era singurul care purta doliu, căci a jeli moartea cuiva poate să te aducă uneori la un pas de a înnebuni de singurătate. Pe de altă parte, Herbert nu avea nici un chef să asculte osanalele înălțate cuiva doar fiindcă respectivul se întâmplase să moară. Iar următoarele zile aveau să-i aducă prilejul de a asculta până la saturație asemenea imnuri de slavă. Desigur, o parte din acele laude aveau să fie întemeiate. Dar numai o parte.

Încă de la înființarea organizației, Martha fusese una dintre cheile de boltă ale Centrului de Comandă. Lăsând deoparte motivațiile care îi justificau zelul, nu fusese cu nimic mai puțin devotată decât alții. Lui Herbert aveau să îi lipsească inteligența și intuițiile ei uneori geniale, precum și încrederea în sine, pe deplin justificată. În treburile de stat, nu contează întotdeauna cine are dreptate. Contează doar instinctul de conducător, capacitatea de a stârni pasiunea celor ce te urmează. Și, din ziua în care își făcuse apariția la Centrul de Comandă, Martha dăduse din plin dovadă de asemenea calități.

Cu toate astea, în cei aproape doi ani de când o cunoștea pe Martha Mackall, Bob Herbert avusese mult de furcă din pricina asprimii și a condescendenței de care aceasta dădea dovadă. Adeseori își asuma meritele echipei pe care o conducea – un

păcat mărunț și îndeajuns de comun la Washington, dar o raritate în structurile Centrului de Comandă. Pe de altă parte însă Martha nu făcuse niciodată un secret din faptul că loialitatea ei nu se manifesta exclusiv față de Centrul de Comandă. Încă de prima oară când îi fusese dat să o întâlnească, pe când ea încă lucra la Departamentul de Stat, Martha se dovedise a urmări, mai presus de orice, interesele unei singure cauze: avansarea pe scara ierarhică. În ultimele cinci sau șase luni își ațintise privirea de vultur asupra mai multor poziții de ambasador, fără să ascundă cătuși de puțin ceea ce era evident, de altfel: ea considera Centrul de Comandă drept o simplă treaptă în ascensiunea-i neînfrântă.

„Pe de altă parte, atunci când patriotismul nu-i suficient pentru a te determina să dai ce ai mai bun în tine, ambiția poate fi un înlocuitor satisfăcător”, recunoscuse Herbert în sine sa. Câtă vreme treaba era făcută bine și la timp, Herbert nu avea nici un drept să o condamne.

Dispoziția cinică a lui Herbert se risipi curând, de îndată ce trecu pragul biroului lui Hood. „Papa” Paul avea acest dar asupra celor din jur. Hood credea cu tărie în bunătatea omenirii, iar starea lui de spirit și convingerile sale erau adeseori contagioase.

Hood tocmai își umplea un pahar cu apă din carafa de pe birou. Se ridică și se apropie de ușă. Herbert sosise primul, iar directorul Centrului îl întâmpină cu o strângere de mână, afișând o mină sobră. Herbert nu fu deloc surprins să constate că din ochii lui Hood lipsea obișnuita lucire vioaie. Era un lucru trist, dar firesc, să primești vești proaste despre un agent aflat într-o misiune sub acoperire. Rapoartele de acest gen erau inevitabile, din când în când, era un fapt statistic dovedit și cei din branșă erau întotdeauna pregătiți pentru astfel de vești. De fiecare dată când auzeau țârâitul telefonului sau sunetul de avertizare al faxului, se așteptau să audă sau să citească o frază laconică, un comunicat codat de genul: „sursa e în scădere” sau „Am pierdut cartea de credit – anulați contul”.

Dar să primești vestea uciderii unui membru al echipei tale, aflat într-o misiune diplomatică discretă într-o țară prietenă, pe timp de pace... Asta era cu totul altceva. Era o veste tulburătoare, indiferent ce părere personală aveai despre cel în cauză.

Hood se așeză pe marginea biroului și își încrucișă brațele.

— Care-s ultimele noutăți din Spania? Întrebă el.

— Mi-ai citit mesajul transmis prin e-mail despre explozia din largul coastei, de la San Sebastian?

Hood încuviință.

— Asta a fost ultima veste pe care am primit-o, urmă Herbert. Polițiștii de prin partea locului continuă să pescuiască din mare bucăți ciopârțite de cadavre și resturi ale iahtului și încearcă să îi identifice pe cei morți. Atacul n-a fost deocamdată revendicat. Monitorizăm toate comunicațiile comerciale și private, pentru cazul în care făptașii ar avea ceva de spus.

— Ai afirmat că explozia s-ar fi declanșat undeva la jumătatea distanței dintre prora și pupa, observă Hood.

— Este ceea ce susțin cei doi martori oculari aflați pe țărm la momentul exploziei, încuviință Herbert. Nu am primit încă o confirmare oficială.

— Mi-e teamă că nici nu vom primi așa ceva, clătină din cap Hood. Spaniei nu-i place să-și dezvăluie afacerile interne. Crezi că această localizare a exploziei ar putea avea vreo semnificație aparte?

Herbert dădu din cap.

— Explozia nu s-a produs în apropierea motoarelor, așa încât aproape sigur avem de-a face cu un act de sabotaj. Momentul atentatului ar putea să aibă și el o anume importanță. Explozia s-a produs la scurt timp după ce Martha a fost împușcată.

— Așadar, ar putea exista o legătură între cele două evenimente, deduse Hood.

— Asta încercăm să aflăm, confirmă Herbert.

— De unde ați putea începe cercetările? vru să afle Hood.

Hood insista mai mult asupra detaliilor decât obișnuia să o facă, dar Herbert nu fu deloc surprins de atitudinea șefului său. Herbert încercase aceeași senzație imediat după atentatul de la Beirut. Alături de dorința de a-i prinde pe criminali, intervenea și necesitatea de a-ți păstra mintea activă. Alternativa era să lași totul baltă, să jelești și să te confrunți cu sentimentul de vinovăție.

— Atentatul asupra Marthei cadrează cu modul de operare al grupării Patria și Libertatea, explică Herbert. În februarie 1997, membrii săi au asasinat un judecător al Curții Supreme a Spaniei. L-au împușcat în cap, chiar în pragul casei sale.

— Și care ar fi legătura cu cazul Marthei?

— Judecătorul Emperador arbitra un litigiu legat de legea muncii, urmă Herbert. Nu era implicat în nici un fel de activități

politice și nici nu condamnase vreun terorist.

— Mi-e teamă că nu înțeleg.

Herbert își încrucișă mâinile în poală și începu să relateze calm:

— Ca în multe alte țări și în Spania judecătorii care se ocupă de cazurile de terorism sunt păziți de gărzii de corp. Luptători antiteroriști antrenați, nu doar simpli polițiști. Atacarea unor victime aparent fără vreo legătură cu cauza lor a fost procedura standard aplicată începând din 1995 de către teroriști, de la atentatul eșuat împotriva regelui Juan Carlos, a prințului moștenitor Felipe și a primului ministru Aznar. Ratarea acelei operațiuni a avut efectul unui duș rece asupra grupărilor teroriste.

— Ca urmare, au renunțat la atacurile directe, spuse Hood.

— Exact. În același timp, au încetat să-și aleagă ținte de prim rang. S-au limitat la atacuri asupra personalităților din eșalonul secund, menite să șubrezească structura statului.

Alte două persoane își făcuseră apariția în birou, în timp ce Herbert vorbea.

— Continuăm discuția peste câteva minute, spuse Hood, luând o înghițitură de apă, în timp ce psihologul echipei, Liz Gordon și purtătoarea de cuvânt a Centrului, Ann Farris, ambele cu figuri încruntate, intrau pe ușă.

Herbert percepu privirile schimbate fugar de Hood și Ann Farris. Pe culoarele Centrului, pasiunea tinerei recent divorțate pentru șeful ei cel căsătorit nu mai era de mult un secret. Datorită impenetrabilității constante a expresiei lui Hood – un talent pe care acesta și-l dezvoltase, se pare, în perioada cât fusese primar în Los Angeles nimeni nu putea afirma că știe cu certitudine care erau sentimentele lui Hood față de Ann. În schimb, un lucru era sigur: timpul îndelungat pe care Hood îl petrecuse la sediul Centrului de Comandă era cauza unei tensiuni crescânde în relațiile acestuia cu soția sa, Sharon. Iar Ann era atrăgătoare și atentă.

Asistentul principal al Marthei, Ron Plummer, încă aflat sub imperiul șocului produs de aflarea veștii tragice, își făcu apariția o clipă mai târziu, însoțit de juristul Centrului de Comandă, Lowell Coffey al II-lea și de adjunctul secretarului de stat, Carol Lanning. Aceasta din urmă, subțire și încăruntită la cei șaiszeci și patru de ani ai săi, fusese prietena cea mai apropiată și mentorul Marthei Mackall. De fapt, Hood îi ceruse doamnei Lanning să

participe la ședința echipei de conducere a Centrului sub pretextul oficial de anchetare a împușcării unui „turistic” american pe teritoriul altei țări. Era un incident de competența departamentului pe care îl conducea aceasta la Departamentul de Stat, cel al Securității Consulare, care se ocupa de o mulțime de chestiuni vag definite prin statut, de la falsificările de pașapoarte la apărarea americanilor aflați în închisorile de peste hotare. Lanning și echipa sa aveau, între altele și sarcina de a sluji drept verigă de legătură în relațiile cu departamentele de poliție străine care investigau atacurile la adresa cetățenilor americani. Asemenea lui Hood, Lanning era calmă din fire și optimistă. Când aceasta își ocupă locul lângă Herbert, responsabilul contrainformațiilor constată cu neliniște că vârstnica doamnă avea ochii înroșiți și buzele subțiri schimonosite.

Mike Rodgers sosi ultimul. Intră cu pași grăbiți, cu privirea vicioasă și pieptul umflat. Uniforma îi era proaspăt călcată, ca întotdeauna, iar pantofii lustruiți îi străluceau.

„Dumnezeu să-l binecuvânteze pe general”, își zise Herbert. Cel puțin din perspectiva înfățișării sale, Rodgers părea a fi singurul gata de luptă în aceste împrejurări. Herbert constată cu bucurie că Rodgers își recăpătase măcar parțial pofta de viață pe care o pierduse în Liban. Aveau să fie cu toții nevoiți să-i urmeze exemplul, dacă voiau să le insuflă curaj lui Darrell McCaskey și Aideen Marley, care se aflau în Spania.

Hood își relua locul în spatele biroului. Toți ceilalți se așezară, la rândul lor, cu excepția lui Rodgers. Generalul își încrucișă brațele, își îndreptă umerii și rămase în picioare, în spatele fotoliului ocupat de Carol Lanning.

— După cum probabil știți cu toții, Martha Mackall a fost ucisă la Madrid, în jurul orei optsprezece, ora locală, începu Hood.

Deși se adresa tuturor celor aflați în încăpere, Hood avea privirea plecată. Herbert îl înțelegea. Dacă ar fi întâlnit privirea cuiva, emoția l-ar fi copleșit. Iar acum nu-și putea permite să-și dea frâu liber sentimentelor.

— Atentatorul a deschis focul în timp ce Martha și Aideen Marley așteptau în fața cabinei paznicului de la Palacio de las Cortes, urmă Hood. Pistolarul a tras mai multe focuri de armă, de la marginea trotuarului, apoi a fugit cu o mașină care îl aștepta. Martha a murit pe loc. Aideen a scăpat nevătămată. Darrell a plecat să o ia de la palat și, împreună, au revenit la hotel,

escortați de poliție.

Hood se opri o clipă și înghiți în sec.

— Polițiștii care i-au escortat sunt ofițeri aleși pe sprinceană din elita Interpolului, continuă Herbert ideea lui Hood. Interpolul va fi mereu cu ochii pe ei, cât timp se vor mai afla pe teritoriul Spaniei. Lejeritatea cu care este tratată problema siguranței la Palat ne-a determinat să ne punem întrebarea dacă nu cumva măcar o parte dintre comandanții gărzii ar putea fi implicați în complot. Acesta este motivul pentru care am apelat la amicii lui Darrell de la Interpol pentru a se îngriji de securitatea colegilor noștri, în loc să ne bizuim pe serviciile poliției locale. Deținem, în schimb, toate datele despre echipa de la Interpol, datorită faptului că aceea care o conduce, Maria Comeja, a lucrat alături de Darrell, aici, la Washington, adăugă Herbert. Putem fi liniștiți măcar în privința modului în care agenții Interpolului vor avea grijă de Darrell și de Aideen de-acum încolo.

— Îți mulțumesc, Bob, spuse Hood, ridicându-și ochii strălucitori. Corpul Marthei a fost transportat la ambasada noastră. Va fi trimis înapoi în țară cât mai curând posibil. De îndată ce se va întâmpla acest lucru, vom programa o slujbă la Biserica Baptistă Evanghelică din Arlington. În principiu, sperăm ca aceasta să aibă loc miercuri dimineață, la ora nouă.

Carol Lanning întoarse capul și închise ochii. Herbert își încrucișă brațele în poală și-și plecă privirea. Înainte de a fi participat pentru întâia oară la seminarul obligatoriu de pregătire psihologică desfășurat anual în cadrul Centrului, Herbert ar fi considerat firesc impulsul său de a o lua pe după umeri pe doamna adjunct a Secretarului de Stat. Însă, conform celor învățate la seminar, era de preferat să se limiteze la a o întreba dacă îi putea fi de vreun folos.

Hood i-o luă înainte.

— Doriți puțină apă, doamnă Lanning? Întrebă el.

Femeia deschise ochii.

— Nu, mulțumesc. Mă simt bine. Să continuăm.

În glasul ei se distingea o intonație surprinzătoare. Herbert riscă o privire în direcția femeii. Gura doamnei Lanning își recăpătase expresia obișnuită, rezervată, iar privirea i se îngustase. După părerea sa, era limpede că nu de un pahar cu apă avea nevoie. Carol Lanning părea însetată de sânge. Herbert îi înțelegea perfect simțămintele. După atentatul cu bombă de la ambasada din Beirut, el însuși ar fi aruncat cu inima deschisă o

bombă nucleară asupra orașului, numai pentru a-i lichida astfel pe cei care îi ucisese soția. Suferința pierderii unei persoane dragi nu se îmbina întotdeauna cu compasiunea.

Hood se uită la ceas și se lăasă pe spate în fotoliu.

— Darrell ne va suna peste cinci minute.

Se întoarse către Plummer:

— Ce facem cu misiunea, Ron? Crezi că Aideen posedă calificarea necesară pentru a merge mai departe?

Plummer se aplecă în față, iar Herbert îl măsură din priviri. Plummer era un bărbat scund, cu părul negru și rar și ochi mari. Nasul coroiat îi susținea o pereche de ochelari cu rame groase, negre. Purta un costum cenușiu foarte șifonat și pantofi negri, scâlțiați. Șosetele i se adunaseră pe glezne. Până în prezent, Herbert nu prea avusese de-a face cu acest fost analist al CIA pentru problemele Europei Occidentale. Era însă convins că, în ciuda înfățișării sale ponosite, Plummer era un bun specialist. Nici o persoană care se îmbrăca atât de neglijent nu putea să fi ajuns în poziția pe care o ocupa Plummer, dacă nu ar fi fost extrem de pricepută în ceea ce făcea. Pe de altă parte, Herbert aruncase o privire pe fișa de evaluare psihologică pe care o întocmise Liz Gordon înainte de angajarea lui Plummer. La fel ca Herbert, Plummer îl detestase sincer pe fostul director al CIA. Era un indiciu suficient în privința caracterului unui individ, după părerea lui Herbert.

— Nu vă pot spune nimic despre starea psihică a lui Aideen, răspunse Plummer, dând din cap către Liz Gordon. Lăsând la o parte acest element, aş spune însă că e pe deplin capabilă să-și continue misiunea.

— Din dosarul ei rezultă că nu posedă suficientă experiență diplomatică, interveni Carol Lanning.

— E-adevărat, încuviință Plummer. Metodele domnișoarei Marley nu sunt la fel de rafinate, din punct de vedere diplomatic, în comparație cu modul de acțiune al Marthei. Vreți însă să-mi auziți părerea? Aș zice că tocmai de așa ceva avem nevoie, în acest moment.

— Îmi place cum sună, spuse Herbert, după care i se adresă lui Paul: Așadar, ai hotărât să continuăm misiunea?

— Nu voi hotărî nimic până nu voi fi stat de vorbă cu Darrell, răspunse Hood. Dar instinctul meu îmi spune c-ar fi mai bine ca Darrell și Aideen să mai rămână o vreme acolo.

— De ce? vru să afle Liz Gordon.

Herbert nu reuși să-și dea seama dacă intervenția colegei sale fusese o întrebare sinceră sau o provocare. Uneori, comportamentul lui Liz era de natură a-i intimida pe interlocutori.

— Fiindcă nu avem de ales, replică scurt Hood. Dacă focurile de armă au fost trase la nimereală – și nu putem exclude această posibilitate, câtă vreme Aideen a scăpat cu viață, iar cealaltă victimă a fost un poștaş madrilen aflat în trecere – înseamnă că atentatul a fost o coincidență tragică, dar care nu a avut nici o legătură cu discuțiile care urmau să aibă loc. Dacă așa stau lucrurile, nu există nici un motiv pentru a amâna convorbirile. Însă, chiar dacă atentatul a fost îndreptat cu bună știință împotriva noastră, tot nu ne putem permite să dăm înapoi.

— Nu putem da înapoi, sunt de acord, spuse Liz Gordon. Dar nu crezi că o retragere strategică ar fi o decizie mai înțeleaptă, până când ne lămurim cum stau lucrurile?

— Administrația americană este cea care determină cursul politicii noastre externe, nu orientarea țevii unei arme, replică Lanning. Sunt de acord cu domnul Hood.

— Darrell poate rezolva problemele de securitate cu prietenii săi de la Interpol, argumentă Hood. Asemenea incidente nu se vor mai repeta.

— Paul, motivul pentru care am propus o amânare nu are nimic de-a face cu elementele de logistică, insistă Liz. Mai există un factor care trebuie luat în considerare înainte de a decide dacă Aideen poate sau nu să participe în continuare la misiune.

— La ce te referi? întrebă Hood.

— În acest moment, Aideen își revine probabil din primul stadiu al șocului, explică Liz. Acesta va fi urmat aproape imediat de un contrașoc concretizat printr-o creștere bruscă a nivelului hormonilor adrenocorticali – hormonii steroizi, adică. Va deveni hiperactivă.

— Dar asta e bine, nu? rosti Hood.

— Dimpotrivă, replică Liz. După aceea, contrașocul va induce o fază de rezistență, de recuperare emoțională. Aideen va căuta un mod de a-și elibera energia. Dacă înainte era oarecum lipsită de tact diplomatic, de-acum ar putea deveni echivalentul unei rachete scăpate de sub control. Și încă n-am luat în calcul ce e mai rău.

— Cum așa? se miră Hood.

Liz se aplecă, rezemându-și coatele pe genunchi.

— Aideen a supraviețuit unui atac în care colega ei și-a pierdut

viața. O astfel de experiență poate să declanșeze un complex de vinovăție. El se va combina cu obsesia răspunderii de a duce la bun sfârșit misiunea, cu orice preț. Aideen va înceta să doarmă și, probabil, chiar să mănânce. Nimeni nu e în stare să reziste prea mult timp încordării provocate de contrașoc și de faza de rezistență.

— Ce înseamnă „prea mult timp”? vru să afle Herbert.

— Două, cel mult trei zile, depinde de persoana în cauză, răspuse Liz. Din acel moment, persoana intră într-o stare de epuizare clinică. Practic, cedează atât fizic, cât și nervos. Pe scurt: dacă acest contrașoc va rămâne netratat o perioadă atât de îndelungată, fata riscă să aibă nevoie de o ședere prelungită într-un sanatoriu de recuperare, departe de lume.

— Cât de mare e acest risc? se încăpățână Herbert.

— Aș estima probabilitatea unei cedări la șaizeci la sută, cel puțin, conchise Liz.

Telefonul lui Hood începu să sune, chiar în clipa în care Liz își încheia pledoaria. Hood ridică imediat. Asistentul său executiv, „Bugs” Benet, îl anunță că era căutat de Darrell McCaskey. Hood îi ceru legătura și trecu telefonul pe speaker.

Herbert se foi în fotoliul său rulant. Până de curând, o convorbire de acest fel nu ar fi putut fi purtată pe o linie publică, însă Matt Stoll, responsabilul cu sprijinul logistic al Centrului de Comandă, un adevărat geniu al informaticii, proiectase un dispozitiv digital de bruiaj care putea fi conectat la liniile telefonice publice. Oricine ar fi încercat să intercepteze convorbirea nu ar fi auzit decât paraziți. Un minidifuzor atașat aparatului de bruiaj filtra semnalul și îi permitea lui McCaskey să-și audă limpede interlocutorul.

— Bună seara, Darrell, spuse Hood calm. Am trecut telefonul pe speaker.

— Cine mai e cu tine? vru să știe McCaskey.

Hood îi enumeră pe cei prezenți.

— Nici nu știi ce mult înseamnă pentru noi să știm că avem alături o echipă atât de grozavă, spuse McCaskey, cu o voce înecată de emoție. Vă mulțumesc.

— Suntem cu toții alături de voi, îi confirmă Hood, mușcându-și buzele.

Herbert nu-și văzuse niciodată șeful atât de tulburat. Hood își reveni însă foarte repede.

— Cum vă simțiți? Aveți nevoie de ceva?

Compasiunea directorului Centrului era sinceră. Herbert susținuse mereu că, în ceea ce privea sinceritatea funcționarilor guvernamentali, Hood se încadra într-o categorie aparte, numai a sa.

— Suntem încă destul de tulburați, așa cum presupun că sunteți și voi, răspunse McCaskey. Sper însă că ne vom reveni cât de curând. De fapt, Aideen e într-o dispoziție de-a dreptul combativă.

Liz dădu din cap a înțelege.

— Contrașocul, șopti ea.

— Cum așa? întrebă Hood.

— Ei bine, l-a cam luat la trei-păzește pe deputatul Serrador, acuzându-l că se lasă condus de frică, spuse McCaskey. Am muștrat-o după aceea între patru ochi, dar trebuie să vă mărturisesc că am fost de-a dreptul mândru de felul în care a reacționat. Tipul o merita din plin.

— Darrell, Aideen e lângă tine? întrebă Hood.

— Nu este, veni răspunsul. E în camera ei, împreună cu viceconsulul Gawal de la Ambasada Americană, discută la telefon cu amicul meu Luis, de la Interpol, despre măsurile de securitate pe care va trebui să le luăm, dacă veți decide să rămânem în continuare aici. Așa cum v-am spus, e nițel surescitată și voiam să-i ofer prilejul de a se descărca, fără a-i lăsa impresia că e exclusă de la luarea unei hotărâri.

— Bine gândit, îl aprobă Hood. Darrell, ești convins că putem sta de vorbă acum?

— Oricum, trebuie să discutăm, iar eu aș prefera să nu mai pierdem timpul, spuse McCaskey. Sunt convins că mă voi simți cu moralul la pământ după ce voi fi digerat ca lumea tot ce s-a întâmplat.

Liz îi făcu semn lui Hood să continue.

Herbert încuviință și el. Știa prea bine prin ce trecea acum Darrell.

— Prea bine, rosti Hood. Darrell, tocmai ne întrebam dacă este cazul să rămâneți sau nu acolo. Spune-mi ce părere ai și care e problema cu deputatul Serrador.

— Sincer, n-am nimic împotriva să rămânem aici, începu McCaskey. Problema însă nu sunt eu și nici Aideen. Tocmai ne-am întors de la biroul deputatului Serrador. Ne-a dat de înțeles cât se poate de clar că nu are de gând să continue discuțiile.

— De ce? întrebă Hood.

— L-a apucat frica, sugeră Herbert.

— Nu, Bob, mă tem că nu-i ăsta motivul, spuse McCaskey. Serrador ne-a spus că ar vrea să stea de vorbă cu colegii lui și cu cei ce anchetează atacul înainte de a decide dacă vom continua sau nu discuțiile. Mie însă mi s-a părut – iar instinctul meu nu mă înșală prea des – că ăsta ar fi doar un pretext. Aideen a avut și ea aceeași impresie. Individul pur și simplu *nu mai vrea* să continuăm.

— Darrell, sunt Ron Plummer. Nu uita, deputatul Serrador a fost cel care a avut inițiativa acestor discuții de analiză, el ne-a contactat, prin mijlocirea ambasadorului Neville. Ce-ar avea de câștigat punând capăt discuțiilor?

— Să le pună capăt? mormăi Herbert. Dar nici n-au început încă.

Hood îi făcu semn ofițerului de contrainformații să tacă.

— Nu știu ce-ar avea de câștigat, Ron, replică McCaskey. Cred însă că ceea ce spunea Bob adineauri... Tu bombăneai, nu-i așa, Bob?

— Cine altcineva? râse acesta.

— Cred că spusele lui Bob au o mare doză de adevăr, își încheie McCaskey ideea. Din clipa în care Av Lincoln a pus-o pentru întâia oară pe Martha în legătură cu Serrador – la cererea lui, mai țineți minte? – deputatul a insistat că nu voia să discute decât cu Martha. Ea a fost asasinată, iar acum Serrador nu mai vrea să stea de vorbă cu noi. Singura concluzie cât se poate de evidentă este că făptașul a avut acces atât la planurile politice ale lui Serrador, cât și la calendarul exact de desfășurare a acestora. Și a acționat, ucigând-o pe Martha, cu scopul de a-l intimida.

— Nu-i vorba doar de el, completă Plummer. A reușit, practic, să le închidă gura tuturor membrilor grupării sale pro naționale.

— Exact, încuviință McCaskey. Totodată, prin atacul asupra Marthei, au urmărit să transmită un mesaj diplomaților noștri: nu vă amestecați! Și totuși, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că acesta-i raționamentul pe care cineva îl așteaptă din partea noastră. Parcă nu-mi vine să cred că acesta a fost mobilul atentatului.

— Domnule McCaskey, sunt Carol Lanning de la Departamentul de Stat.

Vocea ei părea a-și fi recăpătat vigoarea, dar tulburarea încă se făcea simțită.

— Am fost implicată ceva mai târziu în această problemă, așa încât nu cred că i-am sesizat toate subtilitățile. Ce se petrece, de fapt? De ce ar trebui să stea deoparte diplomații noștri?

— Dă-mi voie mie să lămuresc lucrurile, Darrell, interveni Hood, întorcându-și privirea spre Carol Lanning. După cum știți, doamnă Lanning, în Spania au avut loc demonstrații violente, în ultimele câteva luni.

— Am răsfoit rapoartele zilnice, încuviință Lanning. În principal, din câte-am înțeles, a fost vorba de ciocniri între bascii separatiști și cei antiseparațiști.

— Acestea au fost disputele cele mai mediatizate, confirmă Hood. S-ar putea însă să nu fiți la curent cu îngrijorarea unora dintre liderii spanioli, din pricina unor evenimente recente, între care atacarea membrilor unora dintre grupările etnice mai numeroase din țară. Guvernul și-a pus în mișcare toate pârghiile pentru a păstra sub tăcere aceste incidente. Ann, tu aveai o serie de informații în această privință.

Purtătoarea de cuvânt a Centrului, înaltă, suplă și brunetă, încuviință sobru. Ochii ei îi zâmbeau însă lui Hood. Herbert îi observă privirile și se întrebă dacă „Papa” Paul le remarcase.

— Oficialii spanioli au făcut presiuni serioase asupra jurnaliștilor pentru a nu însera în ziarele lor articole referitoare la acest subiect și pentru a nu difuza știrile de acest fel la radio și televiziune, spuse Ann Farris.

— Și chiar au reușit? se miră Herbert. Vânătorii lor de ambulanțe sunt chiar mai dați dracului decât cei mai înverșunați dintre rechinii presei de la Washington.

— În realitate, s-a recurs la mită, explică Ann. Am informații mai concrete îndeosebi cu privire la trei astfel de incidente. Sediul unei edituri din Catalonia a fost incendiat, după ce aceasta publicase un roman în care castilienii erau făcuți cu ou și cu oțet. Alaiul unei nunți andaluze a fost atacat în timp ce ieșea dintr-o biserică din Segovia, în Castilia. În sfârșit, un lider antiseparațist basc a fost ucis de conaționalii săi separatiști, în timp ce se afla internat într-un spital.

— Par a fi o serie de evenimente izolate, sugeră Plummer.

— Sunt incidente izolate, încuviință Hood. Dar, dacă ar ajunge să fie legate, ar duce Spania la dezastru.

— Acesta este motivul pentru care reporterii locali au fost mituiți, în timp ce reporterii internaționali au fost ținuti, în bloc, departe de locurile de desfășurare, urmă Ann Farris. UPI, ABC,

New York Times și *Washington Post* au depus plângeri la guvern, fără să fi fost luați în seamă. Toate acestea se petrec cam de-o lună, o lună și ceva încoace.

— Noi am început să ne interesăm mai îndeaproape de ceea ce se petrece acolo în ultimele trei săptămâni, continuă Hood. Deputatul Serrador a avut o întâlnire secretă cu ambasadorul Neville. Totul s-a desfășurat discret, în spatele ușilor închise ale consulatului. Serrador i-a dat de înțeles ambasadorului nostru că a fost înființată o comisie parlamentară, condusă de el însuși, care are menirea de a investiga creșterea tensiunilor dintre cele cinci grupări etnice majore din Spania. A mai precizat că, în ultimele patru luni, pe lângă incidentele pe care Ann le-a precizat mai devreme, o duzină de lideri etnici au fost răpiți sau uciși. Serrador dorea să obțină sprijinul nostru pentru strângerea de informații referitoare la activitatea mai multor grupări. Neville l-a contactat pe Av Lincoln, care ne-a transmis cele aflate nouă și Marthei.

Hood își plecă privirea.

— Dacă vă amintiți, de îndată ce Serrador a aruncat o privire pe lista negociatorilor noștri, a cerut în mod expres să discute cu Martha, punctă Herbert. Iar ea, imediat după ce a aflat despre ce era vorba, a fost nerăbdătoare să își asume poziția de conducătoare a misiunii. Așa încât, Paul, să nu-ți treacă prin minte nici o clipă că ai greșit, trimițând-o acolo.

— Ușurel, Bob, încercă Ann Farris să-l liniștească.

Hood ridică ochii și, dintr-o privire, le mulțumi celor doi pentru intervenție. Apoi i se adresă lui Carol Lanning:

— Cam acesta a fost începutul implicării noastre în ceea ce se petrece în Spania.

— Ce vor aceste grupări etnice? vru să afle doamna Lanning. Independență?

— Unele dintre ele, da.

Hood se întoarse către computer și accesă fișierul cu date referitoare la Spania.

— Potrivit afirmațiilor lui Serrador, există două probleme majore. Cea dintâi se referă la cele două facțiuni ale bascilor. Bascii alcătuiesc doar două procente din totalul populației, dar au început să se lupte între ei. Majoritatea etniei e formată de antiseparatiști convinși, care vor să rămână o parte integrantă a Spaniei. Mai puțin de zece procente nutresc convingeri separatiste.

— Asta înseamnă doar zero virgulă două procente din populația Spaniei, calculă Lanning. Nu mi se pare un număr considerabil.

— Nici nu este, o aprobă Hood. În același timp, persistă o altă problemă, mai veche, referitoare la castilienii din centrul și nordul țării. Aceștia alcătuiesc șaizeci și doi la sută din populație. Au fost dintotdeauna convinși că *ei* sunt adevărații spanioli, spre deosebire de toți ceilalți.

— Cei ce aparțin altor etnii sunt considerați venetici, spuse Herbert.

— Exact. Serrador susține că, în ultimii ani, castilienii au încercat să înarmeze pe ascuns facțiunile separatiste ale bascilor, pentru a da apă la moară procesului de învrăjbire a minorităților: mai întâi bascii, apoi galicienii, catalanii și andaluzii. Ca urmare, Serrador a aflat că unele grupări poartă negocieri pentru a se uni în vederea unei acțiuni concertate, politice sau militare, împotriva castilienilor. O acțiune preventivă, cum s-ar spune.

— Mai mult, nu este vorba de o problemă strict internă, adăugă McCaskey. Sursele mele de la Interpol mi-au spus că francezii sprijină curentul antiseparatiștilor basci. Se tem că, dacă separatiștii basci vor ajunge să dețină mai multă putere, bascii de pe teritoriul Franței vor acționa la rândul lor pentru a-și forma o țară proprie.

— Pericolul e real, din acest punct de vedere? întrebă Herbert.

— Este, confirmă McCaskey. De la sfârșitul anilor șaizeci și până la jumătatea anilor șaptezeci, cei aproximativ o jumătate de milion de basci din Franța i-au ajutat pe cei două milioane de basci spanioli să lupte împotriva dictaturii lui Francisco Franco. Camaraderia dintre bascii francezi și cei spanioli e atât de strânsă, încât și unii și alții, francezi și spanioli deopotrivă, se referă la regiunile pe care le locuiesc sub numele de Țara Bascilor.

— Bascii și castilienii sunt cele două grupări etnice pe care Serrador insistă să le investigăm cât mai curând cu putință, spuse Hood. Lor li se adaugă catalanii, stabiliți și ei tot în centrul și nordul țării, care formează cam șaisprezece la sută din populație. Sunt extrem de bogați și influenți. O mare parte a impozitelor plătite de catalani este însă cheltuită pentru sprijinirea celorlalte minorități, îndeosebi a andaluzilor din sud. Catalanii ar fi cât se poate de fericiți dacă aceștia ar înceta să

existe.

— Cam cât de fericiți? vru să afle Lanning. Îndeajuns de fericiți pentru a acționa în acest sens?

— Vă gândiți la un genocid? întrebă Hood.

Lanning ridică din umeri.

— Nu e nevoie decât de câțiva oameni îndeajuns de gălăgioși pentru a ridica nivelul urii și suspiciunii până la asemenea cote.

— Victimele de pe iaht erau de origine catalană, remarcă McCaskey.

— Nu trebuie să uităm că acești catalani au fost dintotdeauna separatiști, observă Carol Lanning. Au fost una dintre forțele-cheie implicate în declanșarea Războiului Civil din Spania, acum șazeci de ani.

— E-adevărat, încuviință Plummer. Dar catalanii sunt foarte refractari în ceea ce privește contactul cu celelalte etnii. Genocidul este, de regulă, rezultatul dorinței unei forțe deja dominante de a îndrepta furia populației împotriva unei ținte anume. Ceea ce nu este cazul aici.

— Tind să-i dau dreptate lui Ron, spuse Hood. Catalanilor le-ar fi fost mult mai ușor să-și exercite pârghiile financiare pentru a duce țara în direcția dorită de ei, decât să recurgă la genocid.

— Vom fi în măsură să dăm un răspuns mai concret acestor nelămuriri după ce vom fi aflat cine erau cei de pe iaht, fu de părere Herbert.

Hood îl aprobă, apoi privi din nou monitorul computerului.

— Alături de basci, castilieni și catalani, mai sunt și andaluzii. Ei alcătuiesc aproximativ douăzeci la sută din populație și se vor alătura oricărei grupări care va prelua puterea, datorită dependenței lor financiare. Galicienii nu depășesc un procent de opt la sută din total. Sunt o etnie ce are ca preocupare de bază agricultura; sunt devotați Spaniei, deși independenți prin tradiții și vor încerca să stea deoparte în orice conflict s-ar declanșa.

— Așadar, avem de-a face cu o situație deosebit de complexă, conchise Lanning. Date fiind antecedentele relațiilor interetnice, deloc liniștite, nu e de mirare că guvernul încearcă să păstreze tăcerea asupra incidentelor. Nu înțeleg însă una dintre afirmațiile domnului Herbert: de ce a ținut morțiș acest deputat Serrador să stea de vorbă numai cu Martha?

— Deputatul Serrador dorea să discute cu Martha fiindcă se simțea mai în largul său alături de ea, date fiind cunoștințele ei de limbă și civilizație spaniolă, explică Hood. Îi plăcea, de

asemenea, ideea că Martha era femeie și, în plus, aparținea unei minorități rasiale. A afirmat că știa că poate conta pe discreția și înțelegerea ei.

— Sigur că da! ricană Herbert. Însă, din cât m-am gândit, rezultă și că Martha era victima perfectă pentru anumite grupări etnice spaniole.

Cu toții își îndreptară privirile spre el.

— Ce vrei să spui? întrebă Hood.

— Fără s-o mai iau pe ocolite, aș ține cont de faptul că etnia catalană e formată din extremiști misogini care-i urăsc pe negrii africani, preciză Herbert. Le poartă pică încă de-acum nouă sute de ani, de pe vremea războaielor cu maurii din nordul Africii. Dacă cineva ar fi dorit să-i atragă de partea sa pe catalani – și cine nu i-ar vrea în propria tabără pe băieții cu bani? – n-ar putea alege o victimă mai potrivită decât o femeie de culoare.

Pentru câteva clipe, în încăpere se lăsă tăcerea.

— Nu credeți că-i o ipoteză cam trasă de păr? întrebă într-un târziu Carol Lanning.

— De ce ar fi? replică Herbert. Am văzut idei și mai năstrușnice, dar care s-au dovedit în cele din urmă adevărate. E un adevăr trist, dar de necontestat: atunci când cauți urme de noroi în șanțul firii umane, rar se întâmplă să fii dezamăgit.

— Cărei grupări etnice îi aparține Serrador? se interesă Mike Rodgers.

— E basc, domnule general, se auzi din difuzor vocea lui McCaskey. În dosarul lui nu se poate găsi nici o urmă de activitate antinaționalistă. L-am verificat atent. Dimpotrivă, omul a votat împotriva tuturor legilor cu caracter separatist.

— Ar putea fi o cârțiță, sugeră Carol Lanning. Cel mai dăunător dintre spionii sovietici descoperiți vreodată în aparatul Departamentului de Stat crescuse într-un orășel numit Darien din Connecticut și îl votase pe Barry Goldwater.

— Ei, așa mai veniți de-acasă, rânji Herbert.

Știa ce avea să urmeze: nimeni nu era mai pătimaș decât un proaspăt convertit.

Lanning se întoarse către Hood.

— Cu cât mă gândesc mai mult la cele spuse de domnul Herbert, cu atât sunt mai tulburată de toate acestea. Au mai fost cazuri în care ne-am confruntat cu înscenări puse la cale în folosul unor interese străine. Să presupunem, deocamdată, că așa s-a întâmplat și de această dată. Că Martha a fost atrasă în

Spania cu scopul de a fi asasinată, indiferent din ce motive. Dar nu vom putea afla niciodată care au fost acestea dacă nu vom avea acces la toate aspectele investigației desfășurate la fața locului. Putem conta pe asta, domnule McCaskey?

— Nu prea cred, răspunse McCaskey. Serrador a afirmat că ne va ține la curent, dar din momentul în care am fost expedit împreună cu Aideen la hotel n-am mai primit nici o veste.

— Mda, guvernul spaniol nu-i niciodată dornic să-și dezvăluie aspectele intime ale activității sale, remarcă Herbert. În timpul celui de-al doilea război mondial, această națiune autodeclarată neutră escorta convoaiele naziștilor trimise dinspre Elveția spre Portugalia. O făceau în speranța unor viitoare favoruri de care, din fericire, n-au mai avut prilejul să se bucure.

— Asta se întâmplă pe vremea lui Francisco Franco, îi atrase atenția Plummer. Era o formă de curtoazie profesională, ca de la dictator la dictator. Nu înseamnă că toți spaniolii sunt așa.

— E-adevărat, acceptă Herbert. Dar liderii spanioli nu și-au schimbat năravurile. În anii optzeci, ministrul apărării a angajat contrabandiști ca mercenari, care să-i ucidă pe separatiștii basci. Guvernul a plătit armamentul pentru echipele acestora din Africa de Sud, iar mai târziu i-au lăsat să le păstreze. Nu, în nici un caz nu aş conta pe guvernul spanioli pentru a ajuta în vreun fel Statele Unite, clătină el din cap.

Hood își ridică mâinile.

— Am deviat de la subiect. Darrell, deocamdată nu mă interesează Serrador și motivele reticenței sale și nu mă preocupă nici genul de informații pe care acesta ni le-ar putea solicita. Vreau să aflu cine a ucis-o pe Martha și de ce.

Se întoarse către Rodgers:

— Mike, tu ai fost cel care a recrutat-o pe Aideen. Ce fel de om e?

Rodgers rămăsese în picioare, în spatele lui Carol Lanning. Își desfăcu brațele și își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, înainte de a răspunde:

— S-a confruntat cu niște traficanți de droguri dați dracului în Mexico City și a reușit să-i înfunde. Eu zic că fata e tare.

— Îmi dau seama încotro bați, Paul și-aș vrea să te avertizez, interveni Liz. Aideen a fost supusă unei încordări emoționale cumplite. Cere-i să continue ancheta sub acoperire și s-ar putea să cedeze.

— Pe de altă parte, acesta ar putea fi exact remediul de care

are nevoie, sugeră Herbert.

— Ai întru totul dreptate, fu de acord Liz. Fiecare dintre noi e plămădit dintr-un alt aluat. Întrebarea care se pune e următoarea: de ce anume are Aideen nevoie în acest moment? Dacă se implică într-o misiune clandestină și cedează psihic și fizic, ar putea ajunge în situația cuiului rupt din potcoava calului, care a dus la pierzanie un întreg regat.

— În schimb, dacă trimitem pe altcineva la fața locului pentru a da de urma făptașilor, vom pierde timp prețios, insistă Herbert.

— Darrell, ai ascultat părerile celor de-aici? Întrebă Hood.

— Da.

— Și ce crezi c-ar trebui să facem?

— În primul rând, Mike are dreptate, începu McCaskey. Fata asta are o spinare de fier. Nu s-a sfiit deloc să-i arunce în față lui Serrador ceea ce gândea. Iar instinctele mele îmi spun ceea ce-i spun și lui Bob, ale sale: sunt tentat să o lăsăm să se dezlanțuie împotriva spaniolilor. Pe de altă parte, Liz are argumente serioase. În consecință, dacă sunteți și voi de acord, voi sta mai întâi de vorbă cu Aideen. Voi ști destul de curând dacă e în stare să facă față.

Privirea lui Hood o căută pe cea a specialistei în psihologie.

— Liz, dacă vom hotărî să mergem mai departe, implicând-o și pe Aideen, la ce anume ar trebui să fie atent Darrell? Cedarea de care ne-ai vorbit are anumite semne prevestitoare?

— În primul rând, o stare de agitație extremă, replică Liz. Vorbire precipitată, bătut din picioare, flexarea cu zgomot a încheieturilor, oftaturi adânci, cam acestea ar fi indiciile. Aideen va trebui să se poată concentra. Dacă își lasă mintea să se preocupe de sentimentul de vinovăție, se va prăbuși într-un abis din care s-ar putea să nu mai reușească să iasă.

— Ai vreo întrebare, Darrell? Întrebă Hood.

— Nici una, răspunse fără șovăire McCaskey.

— Foarte bine, spuse Hood. Darrell, îi voi ruga pe Bob și echipa sa să te țină la curent cu orice informații noi care s-ar putea să apară. De îndată ce vom afla ceva folositor, vei ști și tu.

— Am să dau și eu niște telefoane, încuviință McCaskey. S-ar putea să găsesc printre cunoștințele mele de la Interpol câțiva oameni care ne-ar putea fi de ajutor.

— Excelent, zise Hood. N-am uitat nimic?

— Domnule Hood, știu că nu e domeniul meu, dar aș vrea să vă pun și eu o întrebare, interveni Carol Lanning.

— Vă rog, spuneți-mi Paul, răspunse Hood. Vă ascult.

Femeia îi mulțumi și își dresă glasul înainte de a continua:

— Dacă mi-e îngăduit, aş vrea să ştiu dacă urmăriți să strângeți niște informații pe care le veți transmite apoi autorităților spaniole, sau...

Se opri, ezitând să rostească ceea ce o preocupa.

— Sau ce?

— ... Sau vreți să vă răzbunați?

Hood se gândi câteva clipe.

— Sincer, doamnă Lanning, vreau și una și alta.

— Bun, rosti ea.

Ridicându-se, își netezi fusta și își îndreptă umerii.

— Speram din suflet că nu voi fi singura care vrea așa ceva.

Luni, ora 22 și 56 minute,
San Sebastian, Spania

Explozia iahtului lui Ramirez nu lăsase nici un supraviețuitor.

Adolfo nici nu se aștepta să găsească în viață pe vreunul dintre cei aflați la bord. Suflul exploziei răsturnase ambarcațiunea înainte ca vreun marinar să poată sări în apă. Cei care nu fuseseră uciși de explozie se înecaseră sub epava răsturnată. Doar pilotul șalupei reușise să scape. Adolfo îi cunoștea identitatea. Individul se numea Juan Martinez și era unul din capii *familiei* Ramirez. Avea reputația unui tip inteligent și devotat șefului său. Dar Adolfo nu-și făcea griji din pricina lui Martinez și nici a celorlalți ticăloși din clanul lui Ramirez. Foarte curând, *familia* nu avea să mai conteze printre forțele inamice. Iar o dată cu risipirea acesteia, celelalte *familii* aveau să se retragă din calea Generalului. Cât era de amuzant: de îndată ce supraviețuirea cuiva era pusă sub semnul întrebării, puterea nu mai avea nici o importanță.

Pescarul, alături de căpitanii a două traulere care se îndreptau spre port la acea oră târzie a nopții, așteptase sosirea poliției la locul exploziei, pentru a depune mărturie despre ceea ce văzuse. Când cei doi ofițeri din patrula portului acostară micul pescador, Adolfo se comportă ca și cum ar fi fost extrem de tulburat de cele întâmplate. Cei doi polițiști îi cerură să se calmeze, iar el se prefăcu a se fi liniștit, fără a exagera însă. Îi informă că avea privirile îndreptate spre port în clipa în care avusese loc explozia. Adolfo mărturisi că nu văzuse decât globul de foc care nu apucase încă să se stingă și că auzise plescăitul și sfârâitul așchiilor incandescente care căzuseră în apă, departe de epavă. Le mai spuse că pornise imediat spre locul exploziei. Ascultându-l, unul dintre anchetatori lua notițe, scriind grăbit, în timp ce colegul său îi puneă întrebări. Ambii ofițeri păreau teribil de incitați de ideea că, în sfârșit, se întâmplase ceva neobișnuit în portul acesta altminteri atât de plicticos.

Cei doi își notară numărul de telefon și adresa lui Adolfo, apoi îi acordară permisiunea să plece. Între timp, Adolfo se prefăcu a se fi liniștit îndeajuns pentru a le putea ura, calm, succes în investigații. Apoi intră în cabină și puse motorul în funcțiune.

Acesta tuși de câteva ori, apoi porni zgomotos, iar Adolfo cârmă ambarcațiunea către port.

În timp ce prora navei despica apele tulburi, Adolfo scoase din buzunar una din țigările pe care și le făcea chiar el. Și-o aprinse și trase adânc în piept fumul, încercând un sentiment de satisfacție mai puternic ca niciodată. Nu era prima sa misiune îndeplinită în folosul cauzei. În urmă cu un an pregătise o scrisoare-capcană pentru redacția unui ziar și programase explozia unei bombe atașate mașinii unui ziarist; conflagrația urma să se declanșeze în momentul deșurubării capacului rezervorului de benzină. Ambele acțiuni fuseseră încununate de succes. Aceasta era însă cea mai importantă dintre misiunile care îi fuseseră încredințate și totul mersese ca la carte. Mai mult chiar, reușise să o ducă la bun sfârșit de unul singur. Generalul îi ceruse lui Adolfo să o facă el însuși din două motive. În primul rând, în eventualitatea în care ar fi fost prins, cauza n-ar fi pierdut decât un singur soldat. În al doilea rând, dacă Adolfo ar fi dat greș, Generalul ar fi știut cui îi aparținea vina nereușitei. Era un element deosebit de important. Având atâtea sarcini esențiale de îndeplinit, în interiorul cauzei nu era loc pentru incompetenți.

Adolfo conduse cu îndemânare barca spre țărm, cu o mână strunind cârma, iar cu cealaltă ținând frânghia uzată a clopotului care atârna lângă geamul cabinei. Pescuia în aceste ape de când era copil, pe vasul tatălui său. Sunetul dogit al clopotului era unul din cele două lucruri care-i trezeau amintirea vie a acelor vremuri. Celălalt era mirosul portului, atunci când se apropia de țărm, dinspre larg. Mirosul oceanului se simțea mai puternic, pe măsură ce ajungea tot mai aproape. I se păruse dintotdeauna un mister, până când își făcuse fratele părtaș la nedumerirea sa. Norberto îi explicase că toate acele elemente care, laolaltă, alcătuiau mirosul specific al mării – sarea, cadavrele peștilor morți, algele în putrefacție – erau întotdeauna aduse de valuri către mal. De aceea miroseau întotdeauna plajele a ocean – mai puternic decât oceanul însuși.

— Părintele Norberto, oftă Adolfo. Atât de învățat și totuși atât de dezorientat.

Fratele său devenise preot iezuit, un prelat care nu-și dorise niciodată să fi devenit altceva. După hirotonisire, în urmă cu șapte ani, îi fusese dată în grijă parohia bisericii Sfântului Ignațiu. Enoriașii îl numeau cu dragoste „învățatul”. Era capabil să le

explice de unde venea mirosul oceanului, de ce soarele își schimba culoarea în portocaliu la apus, ori de ce puteau fi văzuți norii, deși erau alcătuiți din picături de apă. La un singur lucru nu se pricepea Norberto: la politică. Pe vremuri se alăturase unui marș de protest împotriva guvernului spaniol, acuzat de finanțarea escadroanelor morții, care uciseseră sute de oameni pe la jumătatea anilor optzeci. Dar aceea fusese mai curând o cauză umanistă, nu una politică. Nu se pricepea nici măcar la politica din interiorul bisericii. Norberto nu suporta să stea departe de parohia sa. De două sau de trei ori pe an, părintele-general Gonzalez – cel mai influent prelat iezuit din Spania – acorda audiențe și găzduia dineuri la care participau marii demnitari ai bisericii, la Madrid. Norberto nu se ducea la aceste sărbători decât atunci când i se ordona – ceea ce se întâmpla destul de rar. Lipsa de interes a lui Norberto pentru propria sa avansare ierarhică făcea ca toate onorurile, toată puterea și, desigur și banii meniți acestei provincii să se îndrepte către părintele Iglesias, care oblăduia comunitatea din Bilbao.

Adolfo, în schimb, era expert în politică, ceea ce fratele său nu voia să recunoască. Cei doi frați se certau rareori; avuseseră grijă unul de altul încă de când erau copii. Când venea însă vorba de politică, discuțiile lor se preschimbau în confruntări pătimașe. Norberto credea cu tărie într-o Spanie unită. Odată declarase plin de amărăciune: „E și așa destul de rău că întreaga creștinătate e dezbinată”. Își dorea ca aceea pe care îi numea „spaniolii, copiii Domnului”, să trăiască în armonie.

Spre deosebire însă de Norberto, Adolfo nu credea nici în spanioli și nici în Dumnezeu. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, își zicea el, lumea ar fi fost mai bună. N-ar fi existat conflicte și sărăcie. Cât despre entitatea numită Spania, aceasta fusese dintotdeauna un amestec pestrîț de elemente provenind din culturi diferite. Era un adevăr valabil încă dinainte de Hristos, când bascii, ibericii, celții, cartaginezii și alții fuseseră uniți cu toții sub stindardul Romei. Era un adevăr de necontestat în 1469, când Aragonul și Castilia se uniseră într-o alianță împotriva naturii, ca urmare a căsătoriei dintre Ferdinand al II-lea și Isabela I. Era la fel de adevărat și în 1939, când Francisco Franco devenise *El Caudillo*, conducătorul națiunii devastate de Războiul Civil. Iar acest adevăr rămăsese în picioare și în prezent.

La fel de adevărat era că, în cadrul acestei confederații, castilienii fuseseră dintotdeauna în postura victimelor. Erau

temuți fiindcă alcătuiau cea mai numeroasă grupare. Erau mereu cei dintâi trimiși pe câmpul de bătaie, mereu exploatați de către cei bogați. Ca o ironie a sorții, dacă se putea vorbi despre „adevărații spanioli”, aceia nu puteau să fie decât castilienii. Erau harnici și veseli din fire. Viața lor era plină de sudoarea muncii cinstite și de pasiune. Castilienii aveau în sânge muzica, râsetele și dragostea. Cât despre ținutul pe care îl locuiau, țara Cidului, acesta era o câmpie vastă, presărată cu mori de vânt și castele, sub un cer albastru, fără sfârșit.

Adolfo trăia intens mândria moștenirii sale și, concomitent, bucuria de a fi îndeplinit cu succes misiunea din acea seară, însă, în timp ce pescadorul intra în port, își îndreptă atenția spre ambarcațiunile amarate la țărm. Portul era amplasat în spatele uriașei clădiri din secolul al nouăsprezecelea, Ayuntamiento, care adăpostea primăria orașului. Adolfo se bucură că era noapte. Nu-i plăcea să se întoarcă în port pe lumină, când restaurantele și magazinele cu suveniruri îți furau ochii. Banii catalanilor erau de vină pentru transformarea frumosului orașel de pescari San Sebastian într-un obiectiv turistic.

Adolfo manevră cu atenție și îndemânare nava, ocolind numeroasele iahturi ancorate nu departe de chei. Pescarii obișnuiau să-și țină bărcile la debarcader, pentru a nu încurca apropierea de port și pentru a ușura descărcarea peștelui. Dar iahturile nu țineau seama de aceste reguli nescrise și își aruncau ancora oriunde le trecea prin minte celor care le conduceau. Echipajele lor veneau apoi pe chei în bărci pneumatice. Lui Adolfo, luxoasele ambarcațiuni îi aminteau neîncetat că nevoile muncitorilor nu aveau nici o însemnătate pentru cei bogați. Regulile stabilite de pescari nu contau pentru atotputernicii bogătași catalani, ori pentru turiștii pe care aceștia îi atrăgeau aici, spre a aduce beneficii hotelurilor și restaurantelor, precum și liniilor aeriene stăpânite tot de ei.

Ajungând la chei, Adolfo își amără mica ambarcațiune la locul ei obișnuit. Apoi, luându-și pe umăr sacul de pânză, își făcu loc prin mulțimea de turiști și localnici care se adunaseră după ce auziseră explozia. Câțiva dintre cei de pe chei, care îl urmăriseră în timp ce se apropia dinspre larg, îl întrebă ce se întâmplase. Ridică din umeri și clătină din cap, continuând să înainteze pe aleea pietruită, de-a lungul prăvăliilor și a acvariului recent construit. Nu era niciodată recomandabil să te oprești și să intri în vorbă cu oamenii după îndeplinirea unei misiuni. Există riscul

să te înflăcărezi și să te apuci să ții predici, ceea ce ar fi fost o greșeală fatală. Gurile sparte nu scufundă doar vapoare: ele pot să-i ducă la pierzanie pe aceia care le provoacă scufundarea.

Adolfo urmă aleea, intrând în Monte Urgull, parcul orașului. Închis traficului automobilelor, acesta adăpostea bastioane și rămășițele tunurilor din bătălii străvechi. Tot aici se afla și cimitirul britanic în care fuseseră îngropați soldații ducelui de Wellington căzuți în campania împotriva francezilor din 1812. Când era copil, Adolfo se jucase des în aceste locuri - înainte ca maldărele de dărâmături acoperite de buruieni să fi fost avansate la rangul de relicve istorice protejate prin lege. Pe-atunci, se închipuia în postura unui soldat din cavalerie. El nu lupta însă împotriva cuceritorilor francezi, ci a acelor „*bastardos* din Madrid” de care îi fusese dat să audă mult prea des. Așa îi numea pe exportatorii care îl vârâseră pe tatăl său, mult prea devreme, în mormânt. Aceștia cumpărau peștele cu tona, pentru a-l expedia apoi în întreaga lume și îi încurajau astfel pe pescarii lipsiți de experiență să prade apele din largul portului San Sebastian. Exportatorii refuzau să-și alcătuiască o linie de furnizori regulați și nu le păsa că distrugeau echilibrul ecologic al regiunii. Mita distribuită autorităților locale le asigura protecția guvernamentală. Nu-și doreau decât să satisfacă cererea crescândă de pește a pieței pe măsură ce acesta începuse să înlocuiască carnea de vită în meniurile din întreaga Europă și din America de Nord. Cinci ani mai târziu, exportatorii începuseră să cumpere pește în cantități industriale din Japonia, iar oportuniștii dornici de îmbogățire se risipiseră. Apele din largul coastei aparțineau din nou localnicilor. Fusese însă prea târziu pentru tatăl său. Bătrânul Alcazar își dăduse duhul un an mai târziu, după o luptă îndelungată și încrâncenată pentru supraviețuire. Mama sa îl urmase, după numai câteva luni. De atunci, Norberto fusese singurul sprijin care-i mai rămăsese lui Adolfo.

În afară de General, desigur.

Adolfo ieși din parc, trecând pe lângă muzeul San Telmo, o fostă mănăstire dominicană. Apoi străbătu cu pași repezi Calle Okendo, o stradă liniștită și întunecoasă. Singurele zgomote care tulburau liniștea nopții erau sunetul înfundat al valurilor care se spărgeau de chei și vocile de la televizor, care răzbăteau prin ferestrele deschise.

Micul apartament al lui Adolfo era situat la etajul doi al unei clădiri aflate la două cvartale spre sud-est, pe o străduță

lăturalnică. Descoperi cu uimire că ușa era deschisă. Intră în apartamentul cu o singură cameră, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Îl aștepta oare un trimis al Generalului, sau poliția îi dăduse, cumva, de urmă?

Nu era nici una, nici alta. Adolfo răsuflă ușurat văzându-și fratele tolănit pe pat.

Norberto închise cartea pe care o citea: *Discursurile despre morală* ale lui Epictet.

— Bună seara, Dolfo, rosti vesel Norberto.

Arcurile vechi ale patului scârțâiră acut atunci când se ridică. Preotul era ceva mai înalt și mai solid decât fratele său. Avea părul blond-roșcat și niște ochi blânzi și negri, a căror lucire răzbătea dindărătul ochelarilor cu ramă subțire. Deoarece, spre deosebire de fratele său, Norberto era rareori expus arșiței soarelui, pielea feței îi era mai palidă și lipsită de riduri.

— Bună seara, Norberto, răspunse Adolfo. Ce surpriză plăcută să te găsesc aici.

Își aruncă sacul de pânză pe masa din bucătărie și își scoase puloverul. Briza răcoroasă care pătrundea prin fereastra deschisă îl mângâie plăcut.

— Nu ne-am văzut de mult, așa încât m-am gândit să-ți fac o vizită.

Aruncând o privire spre ceasul de pe tejgheaua bucătăriei, adăugă:

— E unsprezece și jumătate. Nu-i cam târziu, față de ora la care te întorci de obicei?

Adolfo încuviință din cap și se apucă să-și golească sacul de hainele murdare.

— A fost un accident în apele golfului, o explozie pe un iaht. M-am oprit să dau o mână de ajutor.

— Aha! exclamă Norberto. Am auzit bubuitura și chiar m-am întrebat ce-o fi fost. A pățit cineva ceva?

— Din păcate, da, răspunse Adolfo. Au fost mai mulți morți.

Nu intră în detalii. Norberto știa de activitatea politică a fratelui său, dar nu cunoștea asocierea acestuia cu grupul Generalului. Adolfo își dorea din tot sufletul ca lucrurile să rămână așa și pe mai departe.

— Cei uciși erau din San Sebastian? vru să afle Norberto.

— Nu știu, ridică din umeri Adolfo. Am plecat după sosirea poliției. Nu mai era nimic de făcut.

În timp ce vorbea, se apucă să-și atârne hainele ude pe

frânghia întinsă în fața ferestrei. Își lua întotdeauna un schimb de haine în plus atunci când ieșea în larg, pentru a se putea schimba în haine uscate odată ajuns înapoi în port. Evită privirea fratelui său.

Norberto se apropie încet de aragazul pe care se vedea o cratiță cu tocăniță.

— Am gătit niște *cocido* și m-am gândit să-ți aduc și ție, spuse el. Știu că-ți place.

— Chiar mă întrebam ce-o fi mirosind atât de frumos, râse Adolfo. Cu siguranță, nu hainele mele. Mulțumesc, Berto.

— Am să-ți încălzesc eu tocana, înainte de a pleca către casă.

— Lasă, mă descurc și singur, răspunse Adolfo. De ce nu te duci acasă? Sunt convins că ai avut o zi lungă.

— Și tu ai avut o zi lungă, replică Norberto. O zi lungă și o noapte lungă.

Adolfo nu-i răspunse. Bănuia oare Norberto ceva?

— Citeam adineauri că, la fel cum iubirea de Dumnezeu te face să te simți mai împlinit, același efect îl are și facerea de bine, rosti Norberto zâmbind. Lasă-mă, așadar, să fiu bun. Lasă-mă să fac măcar atât pentru tine.

Aprinse aragazul și dădu deoparte capacul cratiței.

Adolfo zâmbi și el, precaut.

— E-n regulă, *mi hermano*, spuse el. Fii bun. Deși, dac-ar fi să întrebăm pe oricine din oraș, ești și așa îndeajuns de bun cât pentru noi doi la un loc. Îi veghezi pe cei bolnavi, le citești orbilor, ai grijă de copii atunci când ambii părinți au de lucru.

— Asta mi-e meseria, spuse Norberto.

Adolfo clătină din cap.

— Ești mult prea modest. Ai fi făcut toate astea chiar dacă n-ai fi avut vocația preoției.

Mirosul îmbietor de carne de miel umplu încăperea, pe măsură ce tocana începu să se încălzească. Bolborositul fierturii răsună familiar în încăpere. Îi amintea lui Adolfo de vremea când el și Norberto erau mici și mâncau ce le lăsa mama pregătit pe sobă. Parcă nici nu trecuse chiar atât de multă vreme de când stăteau împreună, la fel ca acum. Și totuși, se întâmplaseră atâtea în Spania, de-atunci. Se întâmplaseră atâtea cu ei...

Adolfo avu grijă să nu-și trădeze graba. Deși nu avea acum timp să mănânce, nu voia să-i dea lui Norberto motive să-și facă griji din pricina sa.

Norberto își măsură din priviri fratele, în timp ce amesteca în

tocană. Preotul părea obosit și tras la față în lumina gălbuie a becului fără abajur care atârna din tavan. Cu trecerea fiecărui an, părea tot mai obosit. Adolfo ajunsese de mult la concluzia că facerea de bine era o întreprindere al naibii de solicitantă. Să iei asupra ta suferințele și necazurile celorlalți, fără a avea cui să le spui pe-ale tale – cu excepția lui Dumnezeu, poate... Un astfel de martiriu cerea calități pe care Adolfo nu le avea și o credință cu care nu fusese dăruit. Acesta era convins că împotriva suferințelor din viața pământească trebuia să lupti câtă vreme te afli pe pământ. Nu avea rost să-i ceri lui Dumnezeu să-ți dăruiască puterea de a îndura. Trebuia să-i ceri puterea de a îndrepta lucrurile.

— Spune-mi, Adolfo, roști Norberto fără să se întoarcă. Ceea ce spuneai adineauri era adevărat?

— Poftim? tresări Adolfo. Ce anume să fie adevărat?

— Chiar e nevoie să fiu bun cât pentru amândoi?

Adolfo ridică din umeri.

— Nu. Din câte judec eu, nu.

— Dar potrivit judecății lui Dumnezeu? insistă Norberto. Crezi că El te-ar așeza printre cei buni?

Adolfo își atârână șosetele umede pe frânghie.

— N-am de unde să știu. Va trebui să-l întreb chiar pe El.

— Din păcate, nu întotdeauna îmi răspunde la întrebări, Dolfo, replică Norberto, întorcându-se. Tocmai de-aceea te-am întrebat.

Adolfo își șterse mâinile de pantaloni.

— Nu-mi simt conștiința încărcată, dacă la asta te referi.

— Chiar deloc?

— Deloc. Ascultă, de ce toate întrebările astea? Crezi c-ar trebui să-mi fac griji din vreun motiv anume?

Norberto luă o farfurie de pe poliță și o umplu cu tocană, apoi o puse pe masă și-i făcu semn fratelui său să se așeze.

— Mănâncă.

Adolfo se așează la masă și începu să mănânce zgomotos.

— E fierbinte. Și foarte bună.

În timp ce mânca, își privi fratele. Acesta se purta ciudat.

— Ai prins ceva în seara asta? întrebă Norberto.

— Nu cine știe ce, răspunse Adolfo.

— Nu miroși deloc a pește, observă Norberto.

Mestecând de zor o bucată de carne de miel, Adolfo arătă spre frânghia plină de haine puse la uscat.

— M-am schimbat, după cum vezi.

— Nici hainele de lucru nu-ți miros a pește, spuse Norberto, plecându-și privirea.

Brusc, Adolfo realizează ce anume i se păruse a fi nelalocul său: deși el însuși era pescarul, cel care pescuia era, de astă dată, Norberto.

— Ce anume te-a făcut să deschizi subiectul ăsta? întrebă el.

— Cei de la poliție mi-au telefonat ceva mai devreme.

— Și?

— Mi-au spus despre explozia cumplită care a avut loc pe iaht, explică Norberto. Se gândeau că va fi poate nevoie de mine pentru a da ultima împărtășanie victimelor. Am venit la tine ca să fiu mai aproape de port, în cazul în care ar fi nevoie de mine.

— Dar n-a fost nevoie de tine, rosti Adolfo încrezător. Nimeni n-ar fi putut supraviețui unei explozii de o asemenea amploare.

Norberto îl țintui cu privirea.

— Știi acest lucru atât de sigur fiindcă ai văzut explozia? Sau mai există și vreun alt motiv?

Adolfo îi susținu privirea. Nu-i plăcea turnura pe care începuse să o ia conversația. Puse deoparte farfuria și se șterse la gură cu dosul palmei.

— Acum trebuie să plec.

— Unde?

— Mă întâlnesc cu niște prieteni.

Norberto se apropie de fratele său. Își așează mâinile pe umerii acestuia și îl privi în ochi. Adolfo era conștient că fața sa nu-i dezvăluia fratelui său ceea ce gândea. Era asemenea unei măști anonime.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă Norberto.

— Despre ce?

— Despre... ce vrei tu, replică Norberto stânjenit.

— Orice? Desigur. Țin la tine, Berto.

— Nu la asta m-am referit.

— Știu, spuse Adolfo. Și te cunosc, Norberto. Ce te frământă? Îți pot fi de vreun ajutor? Vrei să știi ce-am făcut în seara asta? Despre asta-i vorba, nu-i așa?

— Mi-ai spus mai devreme c-ai fost să pescuiești, replică Norberto. De ce nu te-aș crede?

— Fiindcă ai știut de explozie și totuși ai pretins contrariul, spuse Adolfo. N-ai venit aici ca să fii mai aproape de port, Berto. Ai venit fiindcă voiai să știi dacă aveai să mă găsești acasă. Foarte bine. Nu m-ai găsit. Știi, de asemenea, că n-am fost la

pescuit.

Norberto nu scoase nici un cuvânt. Își luă mâinile de pe umerii fratelui său și le lăsă să-i cadă, grele, pe lângă corp.

— Dintotdeauna ai fost în stare să-mi citești în suflet, urmă Adolfo. Ai știut mereu ce gândesc, ce simt. Când eram puștan și mă întorceam noaptea târziu de la târfe sau de la luptele de cocoși, te mințeam, spunându-ți c-am fost la cinematograful sau la fotbal. Tu te uitați în ochii mei și citeai adevărul. Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Pe-atunci erai un copil, Dolfo. Tot ce făceai era o parte a procesului maturizării tale. De-acum însă ești bărbat în toată firea.

— Ai dreptate, Norberto, îl întrerupse Adolfo. Sunt bărbat. Dar nu mai am timp pentru luptele de cocoși, ca să nu mai vorbesc de mersul la târfe. Precum vezi, frățioare, n-ai de ce să-ți faci griji.

Norberto făcu un pas către el.

— Și acum te privesc în ochi. Și citesc în ei că totuși am motive de îngrijorare.

— Sunt grijile mele. Tu n-ai de ce să-ți faci griji.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Norberto. Suntem frați. Împărțim aceleași suferințe, aceleași taine, aceeași dragoste. De ce nu vrei să stai de vorbă cu mine, Dolfo? Te rog.

— Despre ce să discutăm? Despre ceea ce fac? Despre ceea ce cred? Despre ceea ce visez?

— Despre toate astea, dacă vrei. Stai jos și spune-mi...

— N-am timp, replică Adolfo.

— Când ți-e sufletul în joc, trebuie să-ți faci timp.

Adolfo își privi lung fratele.

— Aha! Și, dacă aș avea timp, m-ai asculta ca un frate sau în calitate ta de preot?

— Norberto ar fi cel ce te-ar asculta, răspunse preotul blând. Nu pot să despart ceea ce fac de ceea ce sunt.

— Așadar, vrei să joci rolul conștiinței mele.

— Mă tem că s-ar putea să fie nevoie să o fac, spuse Norberto.

Adolfo îl privi în tăcere timp de câteva secunde, apoi își întoarse privirea, înainte de a rosti:

— Chiar vrei să știi ce-am făcut în seara asta?

— Da, vreau.

— Atunci o să-ți spun, declară Adolfo. O să-ți spun fiindcă, dacă mi se întâmplă ceva, vreau să știi de ce am făcut ce am

făcut.

Se întoarce din nou cu fața către fratele său și continuă aproape în șoaptă, pentru a nu risca să fie auzit de vecini, prin pereții subțiri ai apartamentului.

— Catalanii aflați la bordul iahtului care s-a scufundat, Ramirez și ceilalți, au pus la cale și au dus la îndeplinire asasinarea unui diplomat american aflat la Madrid. Am în buzunar înregistrarea conversației lor care are drept subiect asasinatul.

Își pipăi buzunarul și caseta zăngăni, confirmându-i parcă spusese.

— Caseta asta e o mărturie de necontestat, Norberto. Comandantul meu, Generalul, a avut dreptate în privința acestor ticăloși. Ei conduceau un grup care și-a propus să aducă la faliment țara pentru a putea să preia conducerea. Femeia aceea a fost ucisă pentru a-i determina pe americani să nu se amestece în planul lor de cucerire a Spaniei.

— Nu mă interesează politica, știi prea bine, interveni Norberto.

— Poate c-ar trebui să te intereseze, replică Adolfo. Singurul sprijin pe care îl au oamenii săraci din parohia ta vine de la Dumnezeu, dar nu le umple masa cu de-ale gurii.

— Nu, e-adevărat, recunosc tânărlul preot. Nu uita însă că fericiți sunt cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăția Cerurilor.

— E un adevăr valabil în meseria ta, dar nu și în a mea, rosti Adolfo înfuriat.

Vru să plece, dar Norberto îl apucă de braț și îl împiedică să se îndepărteze.

— Spune-mi, Adolfo, ce rol ai jucat tu în uciderea oamenilor acelora?

— Care a fost rolul meu? repetă calm Adolfo. Eu am făcut-o, izbucni el apoi. Eu am aruncat în aer iahtul!

Norberto făcu un pas înapoi, de parcă mărturisirea neașteptată ar fi fost o palmă.

— Milioane de oameni ar fi avut de suferit dacă acei monștri rămâneau în viață, murmură Adolfo.

Norberto își făcu semnul crucii.

— Erau oameni, Adolfo, nu monștri.

— Erau niște creaturi fără scrupule și fără simțăminte, i-o reteză Adolfo.

Nu se aștepta ca fratele său să înțeleagă ceea ce făcuse. Norberto era iezuit, un membru al Societății lui Iisus. De cinci sute de ani, membrii acestui ordin monastic erau instruiți pentru a deveni soldați ai virtuții, pentru a întări credința catolicilor și pentru a o propovădui celor ce nu se numărau încă printre catolici.

— Greșești, spuse Norberto cu glas tremurător, fără a slăbi însă strânsoarea mâinii pe brațul fratelui său. „Creaturile” acestea, cum îi numești tu, erau oameni ca toți oamenii. Oameni cu suflete nemuritoare, create de Dumnezeu.

— Atunci ar trebui să-mi mulțumești, frate, căci eu le-am trimis sufletele nemuritoare în fața lui Dumnezeu.

Ochii preotului erau scăldați în lacrimi.

— Îți asumi o răspundere prea mare. Doar Dumnezeu are dreptul să cheme la el sufletele oamenilor.

— Trebuie să plec.

— Cât despre suferința acelor milioane de oameni pe care ai invocat-o mai devreme, ea ar fi fost trecătoare, s-ar fi limitat la această lume, urmă Norberto. Odată ajunși alături de Dumnezeu, ar fi cunoscut fericirea. Tu, în schimb... riști să fi condamnat pentru vecie.

— În cazul ăsta, roagă-te pentru mine, frate, căci am de gând să continuu ceea ce am început.

— Nu, Adolfo! Nu trebuie...

Adolfo își retrase cu blândețe brațul din strânsoarea mâinii fratelui său, pe care o strânse ușor, la rândul său, înainte de a-i da drumul.

— Măcar lasă-mă să te spovedesc, îl rugă Norberto.

— Altă dată, răspunse Adolfo.

— Altă dată s-ar putea să fie prea târziu, rosti Norberto, cu vocea gătită de emoție. Știi care e pedeapsa celor morți fără să se căiască. Vei rămâne înstrăinat de Dumnezeu.

— Dumnezeu m-a uitat, oricum. Ne-a uitat pe noi toți.

— Nu!

— Îmi pare rău, rosti Adolfo.

Pescarul își feri privirea. Nu voia să citească suferința din ochii blânzi ai preotului și să fie obligat să recunoască faptul că el era cel ce-o provocase. Nu acum, când mai erau atâtea de făcut. Îi mulțumi încă o dată fratelui său pentru mâncare, apoi scoase o țigară scuturată din pachetul strivit în buzunar. Era ultima, constată el. Avea să fie nevoit să se oprească în drum, pentru a-

și cumpăra un pachet de țigări. Și-o aprinse și se îndreptă spre ușă.

— Te rog, Adolfo, insistă Norberto, apucându-l pe fratele său de umăr și obligându-l să se întoarcă. Rămâi aici, cu mine. Să stăm de vorbă, să ne rugăm.

— Am treabă pe colină, replică acesta calm. I-am promis Generalului că voi duce înregistrarea celor de la postul de radio. Sunt și ei castilieni și au fost de acord să o difuzeze. Din acel moment, lumea întreagă va afla cât respect au catalanii pentru viața unui om, spaniol sau nu. Guvernul și opinia publică mondială ne vor ajuta să punem capăt asupririi lor.

— Dar ce va crede lumea despre castilianul care i-a ucis pe oamenii aceia? întrebă Norberto, reușind să-și coboare vocea atunci când pronunță cuvântul „ucis”, dându-și seama că nu era cazul să fie auzit de vecini. Crezi că se vor ruga cu toții pentru sufletul tău?

— N-am nevoie de rugăciunile nimănui, răspunse Adolfo fără șovăire. Vreau doar să le atrag atenția. Cât despre ceea ce va gândi lumea... Sper că îmi vor recunoaște curajul. Nu eu sunt cel care a recurs la împușcarea unei femei neînarmate, în plină stradă, doar pentru a-mi impune punctul de vedere. Își vor spune că am pătruns până în inima conspirației diabolice și am retezat-o din rădăcină.

— Iar când acest lucru se va afla, catalanii vor dori să te stârpească *pe tine* din rădăcină, spuse Norberto.

— S-ar putea să încerce, recunosc Adolfo. E posibil chiar să reușească.

— Și-atunci, când se va pune capăt vărsării de sânge? întrebă Norberto. Atunci când nu va mai fi rămas nimeni în viață?

— Am știut de la bun început că o singură lovitură nu va fi de ajuns pentru a pune capăt ambițiilor catalane și că, pe parcurs, ar putea fi pierdute viețile unor castilieni, spuse Adolfo. Cât despre sfârșitul vărsării de sânge, să știi că nu e chiar atât de departe precum crezi. Până când catalanii și aliații lor vor apuca să se mobilizeze, va fi prea târziu pentru a stăvili ceea ce va urma.

Umerii largi ai lui Norberto se lăsară. Clătină din cap încet, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Dintr-o dată, părea să-și fi pierdut orice elan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dolfo, suspină el. Ce va urma? Spune-mi, ca să mă pot măcar ruga pentru sufletul tău.

Adolfo își privi îndurerat fratele. Rar i se întâmplase să-l vadă pe Norberto plângând. De fapt, nu-l văzuse în halul acesta decât de două ori. Prima oară la înmormântarea mamei lor, iar a doua oară la căpătâiul unui tânăr enoriaș muribund. Îi venea greu să-l privească și să nu fie mișcat.

— Eu și camarazii mei avem de gând să redăm Spania poporului castilian, spuse Adolfo. După o mie de ani de asuprire, vom readuce inima înapoi în trupul Spaniei.

— Există și alte mijloace prin care se poate atinge acest scop, pledă Norberto. Mijloace lipsite de violență.

— Au fost încercate demult, fără nici un rezultat, clătină din cap Adolfo.

— Dumnezeu n-a ridicat niciodată sabia pentru a lua viața cuiva.

Adolfo își așază mâna pe umărul fratelui său.

— Frățioare, rosti el, privindu-l în ochii încețoșați de lacrimi. Dacă îmi poți garanta sprijinul Lui, îți garantez că nu voi mai lua viața nimănui.

Norberto vru să spună ceva, dar se opri. Adolfo îi mângâie obrazul și zâmbi. Întorcându-se, deschise ușa și îi trecu pragul. Se opri și își plecă privirea.

Adolfo era dispus să creadă într-un Dumnezeu drept. Nu credea însă într-un Dumnezeu care îi pedepsea pe aceia care căutau să se elibereze. Nu-și putea permite să se lase influențat de convingerile fratelui său. Și totuși, cel care încerca să-l oprească era Norberto, acel om de o nemaiîntâlnită bunătate care își făcuse griji pentru el încă din vremea când era copil și până acum, când devenise adult. Îl îngrijise și-l iubise, indiferent de faptele sale. Nu-l putea lăsa aici, pradă suferinței.

Adolfo privi în urmă. Îi zâmbi fratelui său și-i mângâie încă o dată obrazul fin.

— Nu te ruga pentru mine, Norberto. Roagă-te pentru țara noastră. Căci, dacă Spania e condamnată, mântuirea mea nu mă va face fericit și nici n-o voi fi meritat.

Trase cu sete din țigară și porni în fugă pe trepte, lăsând în urmă o dâră de fum și un frate care nu-și mai putea stăpâni plânsul.

***Luni, ora 16 și 22 de minute,
Washington, D.C.***

Ca în fiecare după-amiază, Paul Hood studia lista de nume afișată pe monitorul computerului său. Cu câteva minute în urmă, își apăsase degetul mare pe miniscannerul aflat lângă tastatură. După identificarea amprentei digitale, computerul îi solicitase codul personal de acces și, șapte zecimi de secundă mai târziu, deschisese fișierul cu agenții operativi ai Centrului de Comandă aflați în misiune. Hood tastă parola – numele de fată al soției sale, KENT – iar lista de nume apăru pe ecran.

În total, Centrul coordona activitatea a nouă agenți operativi. Fiecare dintre cei nouă, bărbați și femei, figura pe statele de plată ale Centrului. Alături de nume, pe listă mai figurau ordinele de misiune și locația în care aceștia se găseau în prezent, un mic rezumat al ultimului raport primit de la fiecare, pregătit de Bob Herbert – raportul complet putea fi consultat prin dezarhivare – precum și, în sfârșit, adresa celei mai apropiate case conspirative și traseele de repliere în caz de urgență. Dacă unul dintre agenți era deconspirat, Centrul de Comandă avea să-i găsească la adresele respective și avea să facă toate eforturile pentru repatriere. Până în prezent, nici unul dintre agenți nu fusese compromis.

Trei dintre agenți se aflau în misiune în Coreea de Nord, ca urmare distrugerii, de către echipa de intervenție a Centrului a unei baze de lansare a rachetelor, în Munții Diamantelor. Sarcina agenților era de a se asigura că respectiva bază de lansare nu avea să fie reconstruită. Deși la origini baza fusese construită în secret de un ofițer sud-coreean trădător, nu exista nici o garanție că nord-coreenii, oportuniști ca întotdeauna, nu aveau să încerce să recupereze echipamentul rămas la fața locului pentru a construi o nouă bază de lansare.

Doi agenți ai Centrului se aflau în Valea Bekaa din Liban și alți doi în Damasc, capitala Siriei. Ambele echipe erau infiltrate în bandele locale de teroriști și transmiteau rapoarte privind

consecințele politice ale activității desfășurate acolo de Centrul de Comandă. Faptul că agenții Centrului preveniseră izbucnirea unui război între Siria și Turcia nu era privit cu ochi buni în regiune: în Orientul Mijlociu, națiunile preferau să își rezolve singure problemele, chiar dacă acest lucru însemna război. Intervenția externă pentru menținerea păcii, mai ales venită din partea Statelor Unite, era considerată ilicită și dezonorantă.

Ultimii doi agenți se aflau în Cuba și erau însărcinați să observe evoluția situației politice din această țară. Potrivit rapoartelor, pe măsură ce îmbătrânea, Fidel Castro tindea să scape din mână frânele puterii. Cu toate defectele sale – și erau destule – călcâiul de fier al dictatorului menținuse Caraibeles într-o stare de stabilitate mai mult sau mai puțin constantă. Oricare tiran venit la putere în Haiti, în Grenada, în Antigua sau oricare altă insulă avea și acum nevoie de aprobarea lui Castro pentru a face contrabandă cu arme sau cu droguri și chiar pentru a menține o armată îndeajuns de puternică. Toți erau conștienți că rivalii liderului cubanez erau asasinați înainte de a deveni prea puternici. Era evident că, o dată cu moartea lui Castro, haosul, nu democrația, avea să se instaureze pe insulă și în întreaga regiune. Statele Unite aveau pregătit un plan de rezervă pentru această eventualitate, menit să umple vidul de putere prin utilizarea conjugată a unor pârghii economice și militare. Agenții Centrului de Comandă erau elemente-cheie în rețeaua de avertizare și pregătire anticipată, care urma să netezească drumul pentru punerea în aplicare a acestui plan.

„Nouă vieți omenești”, își zise Hood. De fiecare dintre ele depindeau alte două, trei sau chiar patru vieți. Nu era o responsabilitate care să poată fi tratată cu ușurință. Examină rapoartele de după-amiază și, constatând că situațiile rămăseseră relativ stabile și nu suferiseră modificări majore, închise fișierul.

Toți acești agenți contau pe discreția absolută a comunicațiilor pe care le aveau cu Centrul de Comandă. Își transmiteau rapoartele contactând telefonic biroul unei companii cu sediul la Washington, care închiria spații pentru birouri. Numărul respectiv de telefon era înregistrat pe adresa Companiei de Consultanță Internațională Caryn Nadler. Agenții își foloseau limbile materne, fiecare cuvânt avându-și semnificația sa aparte odată tradus în limba engleză, diferită de cea originală. De pildă, fraza „Cum aş putea rezerva un loc pentru Dallas?” rostită în arabă putea să

Însemne, în traducere engleză, cu totul altceva: „Președintele sirian este grav bolnav”. Deși traducerea se făcea prin intermediul unui program computerizat, șapte oameni în afară de Hood aveau acces la acestea și, în același timp, la identitatea agenților. Bob Herbert, Mike Rodgers și Darrell McCaskey erau trei dintre aceste persoane, iar Hood avea deplină încredere în ei. Cum rămânea însă cu ceilalți patru, doi dintre ei în subordinea lui Herbert, unul în grupul lui McCaskey și al patrulea în echipa condusă de Rodgers? Cu toții trecuseră prin verificările standard, dar fuseseră aceste verificări îndeajuns de minuțioase? Erau oare codurile suficient de discrete, în eventualitatea în care ar fi fost interceptate? Din nefericire, răspunsul la aceste întrebări nu putea fi cunoscut decât în momentul în care un agent dispărea, o misiune era sabotată sau o echipă cădea victimă unei ambuscade.

Acestea erau riscurile inerente în domeniul spionajului și al recoltării de informații pe plan internațional. Era un fapt inevitabil. Agenții considerau pericolul drept unul dintre ingredientele meseriei lor. În ciuda celor întâmplate cu Martha în Spania, Centrul de Comandă avea datoria să facă tot ce-i stătea în putință pentru a reduce astfel de riscuri. Pentru moment, asasinarea Marthei era investigată la fața locului de Darrell McCaskey, Aideen Marley și colaboratorii lor de la Interpol. Mike Rodgers și Bob Herbert studiau rapoartele informative din ultima vreme, iar Ron Plummer purta discuții cu diplomații străini de la Washington și de peste hotare. Carol Lanning se angajase să ia legătura cu relațiile ei de la Departamentul de Stat. La fel ca la NASA sau la Pentagon și la Centrul de Comandă rutina activităților desfășurate ca urmare a declanșării unei crize se desfășura potrivit unui program extrem de precis.

„De ce oare, privind retrospectiv, pregătirile pentru o misiune par, comparativ, mult mai neglijente?” se întrebă Hood. „Fiindcă, naiba s-o ia de treabă, e vorba de o privire retrospectivă!” Ulterior, își puteau permite luxul explorării amănunțite, pentru a determina unde anume se afla greșeala.

Și unde greșiseră de astă dată? Centrul de Comandă nu avusese de ales în privința trimiterii Marthei în Spania. După ce Av Lincoln îi pronunțase numele și Serrador insistase ca ea să participe la întâlnirea programată, nu mai existase cale de întoarcere. Cât despre alegerea lui Aideen, care să o secundeze pe parcursul convorbirilor, în locul lui Darrell... Fusesse o decizie

corectă. Aideen, spre deosebire de Darrell, vorbea perfect spaniola. La fel ca și Serrador, Aideen provenea dintr-o familie de muncitori – Hood se gândise că acest amănunt le-ar fi putut fi de folos. Dar chiar și prezența lui Darrell în momentul atentatului nu i-ar fi fost de prea mult folos Marthei, dacă ea fusese aleasă în mod deliberat drept țintă a atacului.

Și totuși, Hood se simțea rușinat că sistemul dăduse greș câtă vreme el se afla la comandă. Rușinat și, totodată, teribil de furios.

Atât de furios, încât, pentru moment, nu se simțea în stare să-și focalizeze mânia asupra unui obiectiv anume. Era furios fiindcă o viață fusese curmată atât de brutal. Hood ura crima, din orice motive ar fi fost ea făptuită. Atunci când ajunsese la Centrul de Comandă îi căzuse în mână un dosar secret al CIA, având drept subiect un pluton de asasini care fusese înființat în timpul administrației Kennedy. Mai mult de o duzină de generali și diplomați străini fuseseră executați de membrii acestuia între 1961 și 1963. Din punct de vedere politic, existența acestei unități de elită era perfect justificată. Cu toate acestea, din punct de vedere moral îi era greu s-o accepte, chiar dacă asasinatele în cauză duseseră, pe termen lung, la salvarea unor vieți omenești.

Dar, poate chiar din acest motiv, moartea Marthei căpăta o dimensiune tragică. Nu era același lucru cu înlăturarea unui despot, care ar fi dus la îmbunătățirea vieții altor oameni și nici nu se putea compara cu lichidarea unui terorist cu scopul prevenirii unor atentate. Cineva o împușcase pe Martha pentru a transmite un semnal. *Un semnal!*

Era furios și pe guvernul spaniol. Autoritățile iberice solicitaseră sprijinul american pentru supravegherea prin satelit a activităților cu potențial terorist și îl obținuseră. Când venea însă vorba de a da o mână de ajutor, situația se schimba radical. Chiar dacă dețineau informații despre atentat, nu erau dispuși să le divulge. Puținele informații deținute în prezent de Centrul de Comandă proveneau din sursele lui Darrell McCaskey din cadrul Interpolului. Nimeni nu revendicase atentatul. Supravegherea de către Herbert a comunicațiilor prin fax și prin radio purtate între guvern și secțiile de poliție spaniole confirmase acest lucru. Mașina cu care fugise teroristul nu fusese descoperită, în ciuda cercetărilor desfășurate la sol și prin observații din elicopter, iar Biroul Național de Recunoaștere din cadrul Pentagonului nu reușise să o identifice în imaginile luate din satelit. Poliția

spaniolă își îndreptase investigațiile spre *cortacarros*, echivalentul spaniol al atelierelor de dezmembrare a mașinilor. Dar, chiar și în cazul în care mașina căutată fusese dusă la un astfel de atelier, existau puține șanse ca ea să fie găsită înainte de a fi fost dezmembrată. Până în momentul respectiv, în eventualitatea în care cel ce o cumpăraseră avea să fie vreodată identificat, urma agresorului avea să se piardă. În sfârșit, Darrell McCaskey raportase cu câteva minute în urmă că factorul poștal care fusese ucis în decursul atentatului nu avea cazier. Părea a fi un trecător nevinovat și ghinionist.

În sfârșit, Hood era furios pe sine însuși. Ar fi trebuit să intuiască din prima clipă că nu era cazul să le lase pe Martha și pe Aileen să preia riscurile unei operațiuni clandestine în toată regula, fără a le pune pe urme măcar o „umbră” sau două, care să le acopere spatele. Poate că bodyguarzii n-ar fi reușit să împiedice atentatul, dar ar fi avut șansa de a-l prinde pe făptaș. Fiind vorba despre o operațiune „curată” – adică o întâlnire diplomatică, nu o acțiune de spionaj sau de supraveghere – le îngăduise celor două să plece neînsoțite la întâlnire. Nu anticipase ivirea unor probleme. De fapt, nimeni nu putea să le anticipe. Paznicii parlamentarilor spanioli aveau o bună reputație, de care nu avea motive să se îndoiască.

Iar Martha plătise pentru această neglijență a lui.

Ușa biroului rămăsese deschisă. Hood ridică privirea și o văzu pe Ann Farris intrând. Era îmbrăcată într-un costum sidefiu, iar părul negru îi cobora până sub bărbie. În ochii ei blânzi lucea o nuanță de compătimire. Hood se grăbi să îi evite, întorcându-și privirea spre monitor.

— Salut, spuse el.

— Salut, îi răspunse Ann. Cum te simți?

— Groaznic, murmură Hood, în timp ce deschidea un fișier trimis de Herbert, continuând date despre Serrador. Cum stau lucrurile în sectorul tău?

— Doi reporteri au reușit să afle de legătura care exista între Martha și Centrul de Comandă, răspunse Ann. Însă doar Jimmy George de la *Post* și-a dat seama că, după toate probabilitățile, Martha nu se afla la Madrid în scopuri turistice. A fost de acord să nu își dea în vileag presupunerile timp de o zi sau două, după ce i-am promis că-i vom acorda exclusivitate atunci când ne vom adresa presei.

— Perfect. Îi vom oferi fotografiile de la morgă, mormăi Hood

amărât. Cred că astea îi vor vinde ziarul.

— E un tip de treabă, Paul, insistă Ann. S-a comportat cu mult bun-simț.

— Mda, presupun că așa o fi, replică Hood. Măcar a fost de acord să dialogați. Ați stat de vorbă și rațiunea a triumfat. Mai ții minte, Ann, care e sensul cuvântului ăstuia, „rațiune”? Ții minte, pe vremuri, „rațiune”, „dialog”, „negocieri” făceau parte din fondul general al limbii...

— Da, îmi amintesc, spuse Ann. Să știi, sunt destui care le folosesc și astăzi și chiar le pun în practică.

— Nu, nu sunt destui, clătină din cap Hood. Când eram primar în Los Angeles, am avut un diferend de opinii cu guvernatorul Essex. Îl poreclisem „lordul” Essex. Spunea că nu-i plăceau metodele mele „neortodoxe” de acțiune. Spunea că nu putea să aibă încredere în mine. Adevărul este că eu eram preocupat de calitatea vieții cetățenilor, în vreme ce el năzuia să devină președinte. Cele două țeluri nu se prea potriveau. În consecință, a încetat să-mi mai vorbească. Eram nevoiți să comunicăm prin intermediul viceguvernatorului Whiteshire. Partea cea mai haioasă e că Los Angeles-ul a fost uitat la suplimentările de buget și Essex n-a mai fost ales guvernator. Doamne, ce copilărie! Politicienii refuză să comunice între ei, uneori chiar și în familie comunicarea încetează și ne mai mirăm că totul se duce de râpă! Scuză-mă, Ann. Te felicit că ai reușit să-l convingi pe domnul George.

Ann se apropie și se aplecă pe deasupra biroului. Întinse mina dreaptă și îi atinse mina lui Hood cu vârfurile degetelor.

O atingere caldă și foarte, foarte feminină.

— Paul, știu cum te simți...

— Știu că știi, încuviință Hood. Dacă e cineva care să știe, tu ești aceea.

— Trebuie însă să fii convins că nu aveai cum să anticipezi ceea ce s-a întâmplat, urmă Ann.

— Ei, aici greșești, o contrazise Hood, retrăgându-și mâna dintr-a ei. Am dat-o în bară. *Eu* am dat-o-n bară!

— Nimeni n-a dat-o în bară, Paul, încercă ea să îl liniștească. A fost o situație imprevizibilă.

— Nu, o contrazise Hood. A fost o situație neprevăzută. Simulăm situații de luptă, atacuri teroriste, chiar și asasinate. Pot să apăs pe un buton pe această tastatură și pe monitor vor apărea zece variante prin care l-am putea captura sau lichida pe

cel mai la modă dintre dictatorii lumii. Procesul de anticipare a unor simple probleme de securitate n-a fost însă inclus în sistemul nostru și, ca urmare, Martha a fost ucisă.

Ann clătină din cap.

— Chiar dac-am fi trimis niște oameni care să-i asigure securitatea, tot n-am fi putut evita asasinarea ei. N-ar fi apucat să intervină la timp. Știi asta la fel de bine ca mine, Paul.

— Da, dar măcar ar fi reușit să pună mâna pe agresor.

— Poate, acceptă Ann. Dar asta tot n-ar fi readus-o pe Martha la viață.

Hood se lăsa cu greu convins. Aveau să știe mai multe în momentul finalizării anchetei.

— Mai e vreun aspect de care trebuie să ne ocupăm, în ceea ce privește relațiile cu presa? Întrebă el, exact în clipa în care telefonul emise două semnale sonore scurte, semn că era apelat pe o linie internă.

Hood aruncă o privire la codul celui care îl suna: era Bob Herbert.

— Nu, nu mai e nimic, spuse Ann.

Își mușcă buzele, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar se abținu.

„Ei bine, adio comunicare”, își zise Hood, nițel cinic. Ridică telefonul.

— Da, Bob?

— Paul, cred că am prins un fir, anunță acesta, pe un ton ce îi vădea preocuparea.

— Dă-i drumul.

— Am interceptat o înregistrare transmisă la un mic post de radio comercial din Tolosa. Ți-o transmit chiar acum prin Vee-Bee. Deocamdată n-am reușit să obținem o confirmare a autenticității benzii pe care o vei asculta, dar vom avea rezultatul în cel mult o oră. Vom primi eșantioane dintr-un interviu cu cel care vorbește, de la un post de televiziune de limbă spaniolă de la noi. Vom compara vocile pentru a fi siguri, dar instinctul îmi spune că peste cel mult o oră vom ști. Cea dintâi voce pe care o vei auzi e cea a prezentatorului postului, care prezintă înregistrarea ce urma să fie difuzată, continuă Herbert. Cea de-a doua voce e cea a vorbitorului în cauză. Îți transmit prin e-mail și traducerea din spaniolă.

Hood îi mulțumi, închise fișierul care conținea datele despre Serrador și aduse pe ecran mesajul e-mail al lui Herbert. Apoi

apăsă pe tasta care punea în funcțiune programul Vee-Bee. Denumire prescurtată de la Voice-Box, Vee-Bee era echivalentul sonor al mesajelor e-mail. Sunetele erau analizate digital și curățate de paraziți cu ajutorul unui program conceput de Matt Stoll. După această filtrare, sunetele recepționate prin simulatorul Vee-Bee nu se puteau deosebi cu nimic de ceea ce se putea auzi în realitate. Mulțumită codării digitale, ascultătorul avea posibilitatea de a izola sunetele din fundal de cele din prim-plan, pentru a le reda apoi separat.

Ann ocoli biroul și se aplecă peste umărul lui Hood. Căldura apropierei ei îi dădu acestuia o senzație reconfortantă. Se concentrează, citind transcrierea mesajului concomitent cu derularea înregistrării.

„Doamnelor și domnilor, bună seara!” rosti primul vorbitor. „Întrerupem programul muzical pentru a vă pune la curent cu ultimele știri despre explozia care a avut loc astă-seară la bordul unui iaht aflat în golful La Concha. Cu câteva minute în urmă, la sediul postului nostru de radio am primit o casetă. Înregistrarea respectivă ne-a fost adusă de un bărbat care s-a prezentat drept membru al Mișcării Poporului Spaniol. Conform declarațiilor sale, înregistrarea surprinde o conversație care a avut loc la bordul iahtului *Veridico*, cu câteva clipe înaintea exploziei. Prin difuzarea acestei înregistrări, MPS își asumă responsabilitatea atentatului. De asemenea, ea declară că Spania aparține de drept spaniolilor, nu elitei catalane. Vom difuza integral această înregistrare.”

Urma un comentariu adăugat între paranteze de Bob Herbert: „MPS este o grupare alcătuită din castilieni pur-sânge. În ultimii doi ani, au împărțit manifeste și au făcut recrutări de noi membri. Au revendicat două atentate teroriste împotriva unor ținte catalane și andaluze. Identitatea liderului acestei organizații și dimensiunile ei nu sunt cunoscute.”

Cu fălcile încleștate, Hood continuă să citească traducerea, în timp ce în difuzor răsună înregistrarea. Ascultă vocea calmă, măsurată, a lui Esteban Ramirez, care expunea intențiile catalane în privința Spaniei și se mândrea cu implicarea grupului pe care îl conducea în asasinarea Marthei Mackall. Toate acestea, cu amabilul sprijin al deputatului Isidro Serrador...

— Iisuse, murmură Hood printre dinți. Bob, e cu puțință să fie adevărat?

— Nu numai că e adevărat, spuse Herbert, dar asta explică și

refuzul lui Serrador de a continua discuțiile cu Darrell și Aideen. Ticălosul ne-a întins o cursă, Paul.

Hood își ridică privirea spre Ann. O mai văzuse supărată de destule ori, în cei aproape doi ani de când se cunoșteau, dar niciodată într-o asemenea măsură. Orice urmă de compasiune i se ștersese de pe chip. Avea buzele strânse și răsufla zgomotos, pe nas. Ochii îi aruncau fulgere, iar obrații i se îmbujoraseră.

— Ce vom face, Paul? Întrebă Herbert. Însă, înainte de a-mi da un răspuns, te rog să nu uiți că nici un tribunal spaniol nu se va atinge de un fir de păr din capul unui parlamentar, figură politică marcantă, din pricina unei înregistrări ilegale, făcută de un individ ale cărui mâini sunt, după toate probabilitățile, la fel de murdare ca ale lui Serrador. Vor purta o discuție îndelungată cu el, îl vor ancheta până vor scoate tot ce vor. Dar, dacă individul are prieteni sus-puși – și sunt sigur că are destui! – vor anunța public că totul a fost o înscenare. Vor face tot ce le va sta în putință pentru a pune bețe în roate justiției.

— Știu, încuviință Hood.

— Știu că știi, urmă Herbert. Dar s-ar putea ca acești prieteni sus-puși să-i ofere un târg acceptabil, numai pentru a-i păstra pe alegătorii săi mulțumiți. S-ar putea să-l lase pur și simplu să scape basma curată, îngropând afacerea, ori să-i permită să „părăsească” țara când... nu se uită nimeni. Ceea ce vreau să-ți dau de înțeles este că ar fi cu putință să fim obligați să luăm în mâinile noastre responsabilitatea justiției. Dacă Serrador se dovedește a fi de partea teroriștilor, va trebui să răspundem focului cu foc.

— Am priceput, spuse Hood, adăugind, după un scurt moment de gândire: îl vreau pe ticălosul ăsta, iar dacă nu-l vom putea aduce în fața justiției, mi-aș dori să-l văd mort.

„Ei bine, adio, morală înaltă!” își spuse Hood. Se mai gândi câteva clipe. Nu voia să-l lase pe Serrador să scape cu fața curată. Din nefericire, nu avea decât doi agenți operativi la fața locului, Darrell și Aideen. Și nu era convins că aceștia aveau să reușească să rămână cu ochii pe Serrador până în momentul în care echipa de intervenție sau o altă unitate avea să ajungă la fața locului, pentru a avea o discuție cu Darrell în acest sens. Era nevoie de informații cât mai exacte, cât mai curând.

— Bob, vreau să aranjezi o supraveghere electronică cât mai precisă a lui Serrador, rosti el într-un târziu.

— S-a făcut deja, răspunse Herbert. Recepționăm tot ceea ce

se comunică de la telefoanele lui de-acasă și de la birou, tot ceea ce transmite prin fax sau prin e-mail.

— Excelent.

— Ce-ai de gând să hotărăști în privința lui Darrell și-a lui Aideen? se interesă Herbert.

— Voi sta de vorbă cu Darrell și-i voi lăsa lui puterea de a decide. El se află în miezul lucrurilor, el trebuie să hotărască. Mai întâi însă aș vrea să discut cu Carol Lanning, să vedem dacă Departamentul de Stat ne poate furniza o imagine de ansamblu asupra a ceea ce se întâmplă în Spania.

— Tu ce crezi, ce se întâmplă, de fapt, acolo? întrebă Ann.

— Sper din suflet să mă înșel, dar mă tem că moartea Marthei și a celor ce au pus la cale uciderea ei n-a fost doar un simplu avertisment.

— Ce a fost, de fapt? insistă Ann.

Hood o privi în ochi, în timp ce se ridica din fotoliu.

— Aș spune că am asistat la salvele de începere unui război civil.

***Luni, ora 23 și 30 de minute,
Madrid, Spania***

În perioada sesiunilor parlamentare, deputatul Isidro Serrador locuia într-un apartament cu două camere situat într-unul dintre cartierele cele mai la modă ale Madridului, Parque del Retiro. De la ferestrele locuinței aflate la etajul șapte, avea posibilitatea să admire priveliștea minunată a lacului și a grădinilor. Spre sud-vest, dacă se apleca puțin pe geam, ar fi văzut singura statuie înfățișându-l pe diavol din Europa. Sculptată în 1880, statuia marca locul în care doamnele din înalta societate spaniolă a secolului al optsprezecelea aveau permisiunea oficială de a se înfrunța în duel. Desigur, puține femei profitaseră de această ocazie, de-a lungul timpului. Numai bărbații erau îndeajuns de vanitoși pentru a-și risca viețile de dragul pedepsirii unei insulte.

Serrador stătea așezat pe divan și contempla parcul luminat de felinare. Se întorsese acasă după ce își încheiase ziua, îndeplinind o serie de sarcini ce țineau de datoria sa de membru al Congresului. Era mulțumit că totul se desfășurase conform planurilor inițiale. Făcuse o baie și ațipise nițel în apa fierbinte. Apoi, ieșind din cadă, pusese în funcțiune cuptorul cu microunde, pentru a încălzi mâncarea pregătită pentru cină de către servitoare. În așteptare, se delectase cu un coniac de bună calitate. Mai târziu, savurând cotletul de porc cu cartofi și mazăre, avea să urmărească știrile la televizor, curios în ceea ce privea interpretările date de presă incidentului soldat cu împușcarea acelei „turiste” din Statele Unite. Apoi avea să își asculte mesajele înregistrate peste zi de robotul telefonic și avea să răspundă celor importante, dacă nu avea să fie prea târziu. Deocamdată, n-avea nici un chef să discute cu nimeni. Voia doar să-și savureze în tihnă triumful.

„Știrile vor fi cât se poate de amuzante”, își spuse el.

Expertii aveau să vorbească despre impactul pe care l-ar putea avea atentatul asupra afluenței de turiști, fără să aibă însă habar de ceea ce se petrecea în realitate – și de ceea ce avea să

se întâmpla în următoarele săptămâni. Era uimitor cât de reduse erau cunoștințele în materie de politică și economie ale așa-zisilor analiști. De fapt, afirmațiile lor se băteau cap în cap. Previziunile lor nu erau decât un exercițiu, un joc.

Avea spatele rezemat confortabil de pernele moi și picioarele goale încrucișate pe măsuța din fața sa. Sorbise ultimele înghițituri de coniac, iar gândurile declanșate de întâmplările de peste zi își ocupaseră locul cuvenit în memorie.

Planul era ingenios. Două minorități, bascii și catalanii, aveau să se unească pentru a prelua controlul asupra Spaniei. Bascii aveau să contribuie cu arme, cu forțele lor bine pregătite și cu experiența tactică într-ale terorismului. Catalanii aveau să-și exercite influența în economie, câștigându-și adepți datorită amenințării cu o puternică depresie economică. Odată câștigat controlul asupra națiunii, catalanii aveau să acorde autonomie Țării Bascilor, permițându-le celor care – asemenea lui Serrador – își doreau să conducă să își împlinească visele. Între timp, catalanii bogați aveau să continue să cârmuiască Spania, folosindu-se de pârgurile comerciale pentru a controla restul grupărilor etnice neautonome.

Era un plan ingenios și totodată simplu, care nu putea să dea greș.

Telefonul începu să sune cu o clipă înainte ca la ușă să se fi auzit primele bătăi. Serrador tresări, întrerupt din reverie – și încă din două părți. Bombănind nemulțumit, politicianul își strecură picioarele în papuci și se ridică. Îndreptându-se spre telefon, îi strigă celui aflat la ușă să aștepte puțin. Nimeni nu putea să urce fără ca sosirea să-i fi fost anunțată în prealabil de către portar. În consecință, se întrebă care anume dintre vecini voia să-i ceară un serviciu. Să fie proprietarul lanțului de magazine alimentare, care dorea să-și extindă afacerea? Sau fabricantul de biciclete, care voia să exporte mai multe produse finite în Maroc? Ticălosul. Măcar tipul cu băcăniile avea bunul-simț de a plăti pentru favorurile cerute. În schimb, fabricantul de biciclete se socotea îndreptățit să se bucure de ele numai fiindcă îi era vecin de palier. Serrador îi ajuta deoarece nu voia să-și facă dușmani. Nu puteai ști niciodată care dintre vecini ar putea să audă sau să vadă ceva ce s-ar putea dovedi compromițător.

Serrador se întrebă, retoric, de ce nu-l vizita nici una dintre frumoasele concubine care locuiau în clădire. Cunoștea cel puțin trei, amantele unor miniștri care, seara, se duceau cumiți la

nevestele lor.

Telefonul cu design antic era așezat pe o măsuță, în hol. Serrador își legă cordonul halatului și ridică receptorul. Cel de la ușă n-avea decât să mai aștepte, oricine ar fi fost. Avusese o zi lungă și obositoare.

— *S?* rosti el.

Bătăile în ușă se făcură din nou auzite, mai insistent. Cel de-afară îl strigă pe nume, dar nu recunoscuse vocea.

Serrador nu reușea să deslușească nimic din cele spuse de cel aflat la capătul celălalt al firului. Enervat, se întoarse și strigă către ușă:

— O clipă!

Reveni la telefon:

— Da! Cine e?

— Alo, rosti interlocutorul.

— Da, ascult!

— Vă sun din partea domnului Ramirez.

Serrador se înfioră.

— Cu cine stau de vorbă?

— Numele meu e Juan Martinez, *senor*, se prezentă celălalt. Sunteți deputatul Serrador?

— Cine ești, Juan Martinez? Întrebă Serrador, derutat. *Și cine era oare cel de la ușă? Ce naiba se întâmplase?*

— Sunt unul din membrii *familiei*, răspunse Martinez.

Se auzi o cheie răsucită în broască. Zăvorul se deschise și, cu ochii holbați de uimire, Serrador văzu ușa deschizându-se. Administratorul clădirii se ivi în prag. În spatele său se aflau doi polițiști și un sergent.

— Îmi cer scuze, domnule deputat, bâigui portarul, în vreme ce polițiștii îl ocoliră și pătrunseră în încăpere. Pe acești domni n-am putut să nu-i las să urce...

— Ce faceți? îi întrebă Serrador pe polițiști.

Tonul îi era indignat, iar privirea sa arunca săgeți otrăvite. Auzi declicul telefonului pus în furcă la celălalt capăt al firului, apoi tonul. Încremeni cu receptorul la ureche, realizând brusc că se întâmplase ceva teribil de grav.

— Sunteți deputatul Isidro Serrador? Întrebă sergentul.

— Da.

— Vă rog să ne însoțiți.

— De ce?

— Veți fi interogat în legătură cu asasinarea unei turiste din

Statele Unite.

Serrador își mușcă buzele. Expiră zgomotos pe nas. Nu voia să rostească nici un cuvânt, nu voia să pună nici o întrebare, nu avea de gând să facă nimic înainte de a fi discutat cu avocatul său.

Încuviință scurt din cap.

— Dați-mi voie să mă îmbrac, spuse el. Apoi am să vă însoțesc.

Sergentul aprobă printr-o înclinare a capului, după care îi făcu semn unuia dintre polițiști să se posteze la ușa dormitorului. Nu-i îngădui lui Serrador să închidă ușa, iar deputatul preferă să nu protesteze. Dacă își pierdea cumpătul, nu avea nimic de câștigat. Era preferabil să accepte cu umilință condițiile impuse, păstrându-și calmul și gândirea limpede.

Cei trei îl conduseră pe Serrador la subsol, ieșind în cele din urmă pe stradă prin garajul clădirii. Acesta se gândi că urmau acest traseu pentru a-l feri de stânjeneala arestării. Măcar avuseseră bunul-simț de a nu-i pune cătușe. Urcară cu toții într-o mașină fără însemnele poliției, care îi depuse în scurt timp la secția municipală de poliție, de cealaltă parte a parcului. Odată ajunși aici, deputatul fu escortat într-o încăpere fără ferestre. Pe perete fusese atârnat un portret al regelui. Camera era luminată de trei becuri cu abajururi albe în formă de lea și avea drept unică piesă de mobilier o masă veche. Pe masă se afla un telefon. I se spuse că putea să dea oricâte telefoane dorea și că, în scurt timp, avea să vină cineva pentru a discuta cu el.

Apoi ușa fu închisă cu cheia, iar Serrador rămase singur în încăpere. Se așeză pe unul dintre cele patru scaune.

Îi telefonă lui Antonio, avocatul său, dar nu-l găsi acasă. Cu siguranță, ieșise cu una dintre frumoasele care râvneau să-i răpească statutul de burlac înstărit. Serrador nu se osteni să-i lase vreun mesaj. Nu voia ca la revenirea lui Antonio vreo nimfă vorbărească să-i asculte spusele. Nu văzuse nici un reporter în fața secției de poliție, așa încât deputatul le mulțumi în gând polițiștilor pentru discreție.

Sau presa aștepta în fața clădirii în care locuia? Se întrebă brusc. Poate că acesta fusese motivul pentru care polițiștii preferaseră să iasă prin garaj. Poate că asta însemnau spusele portarului: „Pe acești domni n-am putut să nu-i las să urce...” Reporterii încercau adeseori să ajungă la unii dintre locatarii imobilului, dar personalul de serviciu se pricepea să-i țină la

distanță de chiriașii celebri. Pe de altă parte, Serrador își schimba îndeajuns de des numărul de telefon, astfel încât să nu fie deranjat de insistențele presei.

Și totuși, cel care îi telefonase reușise să-i dea de urmă. Nu reușea să-și dea seama, nici măcar acum, cine fusese acesta și ce avertisment voia să-i transmită. Nimeni nu avea de unde să știe de legătura sa cu cei care puseseră la cale asasinarea americancei. Singurul care știa era Esteban Ramirez, dar acesta n-ar fi spus nimănui nimic.

Apoi îi veni ideea să telefoneze la biroul său, unde robotul ar fi înregistrat apelul. Era posibil ca această linie să fi fost pusă sub observație, dar n-avea de ales, trebuia să riște.

Înainte însă de a fi apucat să ridice receptorul, ușa se deschise și doi bărbați intrară în încăpere.

Nu erau polițiști.

***Marti, ora 0 și 4 minute,
Madrid, Spania***

Organizația Internațională a Poliției – mai cunoscută sub numele de Interpol – fusese înființată în 1923, la Viena. Scopul ei inițial fusese de a sluji drept intermediar în schimbul de informații între polițiile diferitelor țări membre privind criminalii. După cel de-al doilea război mondial, organizația se lărgise, incluzând în obiectivele ei lupta împotriva contrabandei, a traficului de droguri, a falsificatorilor și a răpitorilor. În prezent, o sută șaptezeci și una de națiuni contribuie cu informații la baza de date a organizației, care posedă birouri în cele mai multe capitale ale lumii. În Statele Unite, Interpolul interacționează în principal cu Biroul Național Central, organism subordonat subsecretarului pentru securitate al Departamentului Trezoreriei Statelor Unite.

În anii în care lucrase la FBI, Darrell McCaskey colaborase adeseori cu ofițerii de la Interpol. În Spania, doi dintre ei îi fuseseră colaboratori apropiați. Unul dintre aceștia era remarcabila Maria Comeja, o lupoaică singuratică, ofițer de contrainformații care urmasse un stagiul de pregătire de șapte luni în Statele Unite, timp în care studiasse metodologia FBI-ului și locuise împreună cu McCaskey. Celălalt era Luis Garcia de la Vega, comandantul biroului Interpol din Madrid.

Luis era tuciuriu, avea părul negru, o constituție de urs și pumni de oțel. Țigan din Andaluzia la origini, acesta preda cursuri de flamenco în timpul liber. La treizeci și șapte de ani, Luis era spontan, spiritual și dramatic în exprimare, ca toți dansatorii de flamenco. Conducea unul dintre cele mai puternice și mai bine informate birouri ale Interpolului din Europa. Eficiența oamenilor săi provocase, în egală măsură, invidia și respectul forțelor de poliție locale.

Luis avusese de gând să plece spre hotelul la care erau cazați McCaskey și ai săi imediat după atentat, dar evenimentele de la San Sebastian îl obligaseră să își amâne vizita. Sosi imediat după

unsprezece și jumătate, pe când McCaskey și Aideen terminau cina.

Darrell își îmbrățișă cu căldură vechiul prieten.

— Îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplăte, rosti Luis, într-o engleză marcată de un accent puternic.

— Îți mulțumesc, răspuse McCaskey.

— Îmi cer scuze că am întârziat, adăugă Luis, desprinzându-se din îmbrățișare. Văd că v-ați adaptat la obiceiurile spaniole în ceea ce privește cina. Cel care mănâncă târziu doarme buștean peste noapte.

— De fapt, de-abia acum am apucat să comandăm ceva de mâncare, replică McCaskey. Și, oricât de bine am mânca, nu sunt sigur că vom reuși să închidem un ochi în noaptea asta.

— Înțeleg, încuviință Luis, bătându-și pe umăr prietenul. Ați avut o zi groaznică. Încă o dată, îmi pare rău.

— Nu mănânci cu noi, Luis? îl întrebă McCaskey. Sau preferi, mai degrabă, niște vin?

— Niciodată în timpul serviciului, clătină din cap Luis. Ar trebui să știi asta. Dar, vă rog, continuați!

Ochii săi întâlneau privirea lui Aideen și pe față i se ivi un zâmbet:

— Sunteți *senorita* Marley.

— Da, spuse Aideen, ridicându-se și întinzându-i mâna.

Deși era epuizată atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional, simți cum în sufletul ei ceva se trezi la viață atunci când atinse mâna bărbatului. Era un bărbat chipeș, dar nu acesta era motivul. După toate cele întâmplăte, era prea răvășită ca să-i mai pese de așa ceva. Luis părea însă a fi genul căruia nu-i era frică de nimic. Întotdeauna fusese atrasă de o astfel de atitudine la bărbații pe care-i întâlnea.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, rosti el. Mă bucur însă că sunteți teafără. *Sunteți* teafără, nu-i așa?

— Da, încuviință ea. Vă mulțumesc pentru grija pe care mi-o purtați.

— *Mi delicia*, spuse el. Cu plăcere.

Luis își trase un scaun și li se alătură la masă. McCaskey împinse deoparte resturile mâncării piperate.

— Ei? întrebă el.

— Miroase bine mâncarea, observă Luis.

— E foarte gustoasă, aprobă McCaskey.

Apoi, privindu-și pieziș prietenul, adăugă:

— Pari nehotărât.

Luis își scărpină ceafa:

— Sunt nehotărât, recunosc el. Sunt nehotărât „la greu”, cum spuneți voi, americanii. Dar nu fiindcă aș ști prea multe. Dimpotrivă, nu știu nimic. Am doar câteva idei.

— De obicei, ideile tale valorează cel puțin cât faptele concrete cunoscute de alții, râse McCaskey. Ce-ar fi să ni le împărtășești?

Luis sorbi o înghițitură din paharul cu apă al lui McCaskey. Apoi rosti, cu un gest vag către fereastră:

— E groaznic ce se întâmplă, Darrell. Pur și simplu groaznic. Și situația se înrăutățește cu fiecare clipă. Au avut loc mici demonstrații antibasce și anticatalane la Avila, Segovia și Soria.

— Toate sunt situate în regiunea castiliană, observă Aideen.

— Exact, spuse Luis. Nu s-ar spune că poliția de-acolo face tot ce-i stă în putință pentru a preveni astfel de izbucniri violente.

— Polițiștii se adaptează climatului rasist, opină McCaskey.

Luis încuviință încet din cap.

— De când mă știu, n-am mai întâlnit o asemenea... Nici nu știu care ar fi expresia potrivită.

— Nebunie colectivă, sugeră Aideen.

Luis o privi uimit.

— Nu înțeleg.

— E un fenomen asupra căruia psihologii au avertizat în perspectiva apropierii noului mileniu, explică Aideen. Cauza sa ar fi teama că ne apropiem inevitabil de acea dată fatidică, dar nu toți vom reuși să îi supraviețuim. Rezultă de aici o conștiință acută a fatalității, care conduce la panică, teamă, violență.

Privind-o cu luare-aminte, Luis îi aprobă spusele.

— Da, așa este. De parcă toată lumea s-ar fi molipsit de o febră mentală și fizică. Oamenii pe care i-am trimis în regiunile respective mi-au raportat că acolo parcă simți plutind în aer ura și neliniștea. E foarte straniu.

McCaskey se încruntă.

— Sper că nu vrei să-mi dai de înțelese că asasinarea Marthei ar fi un episod dintr-o dezlănțuire de psihoză colectivă.

Luis îl liniști printr-un gest al mâinii.

— Nu, sigur că nu. Observam doar că se întâmplă ceva straniu. Ceva ce nu mi-a mai fost dat să întâlnesc.

Se aplecă spre centrul mesei, unde Oul bâzâia înfundat.

— Se pregătește ceva, prieteni. Un plan bine pus la punct e pe

cale de a fi dus la îndeplinire.

— Ce fel de plan? Întrebă McCaskey.

— Iahtul distrus la San Sebastian a fost aruncat în aer cu o încărcătură de explozibil C-4, spuse Luis. Am găsit urme caracteristice pe unele bucăți ale epavei.

— Bob Herbert ne-a pomenit despre asta, spuse McCaskey, privindu-l întrebător pe Luis. Intonația ta îmi dă de înțeles că asta nu e tot.

Luis încuviință.

— Unul dintre cei morți, Esteban Ramirez, a lucrat odinioară pentru CIA, în calitate de curier. Iahturile deținute de compania sa au fost folosite pentru a face contrabandă cu arme și pentru transporturi clandestine de persoane în diverse părți ale lumii. De o vreme încoace circulau zvonuri în acest sens, dar în ultimul timp acestea au devenit tot mai insistente. Cei de prin partea locului vor crede că a fost eliminat de americani.

— Crezi că CIA ar putea fi implicată în atentat, Luis? Întrebă Aileen.

— Nu. Ei n-ar fi acționat atât de fățiș. Și, în nici un caz, nu s-ar fi grăbit în asemenea măsură să răzbune moartea unui coleg. Sunt convins însă că în cercurile guvernamentale se va face mult caz de această legătură. Nicăieri nu se bârfește atât de mult ca în lumea politică, știi doar, Darrell.

McCaskey încuviință.

— Apoi zvonul se va răspândi printre spaniolii de rând, urmă Luis. Mulți dintre ei îi vor da crezare și se vor întoarce împotriva americanilor aflați pe teritoriul țării.

— După părerea lui Bob Herbert, cu care am vorbit ceva mai devreme, Agenția a fost la fel de surprinsă de atacul asupra iahtului ca și toți ceilalți, interveni McCaskey. Iar Bob se pricepe întotdeauna să pătrundă sensul vorbăriei politicienilor. Știe când încearcă să-l tragă pe sfoară.

— Sunt de acord, probabil că CIA nu a avut nimic de-a face cu acest incident, spuse Luis. Iată, în consecință, un posibil scenariu al celor întâmplate. Un diplomat american este asasinat. Scopul este de a transmite guvernului vostru un mesaj clar, de a sta departe de treburile Spaniei. Apoi, cei care au ucis-o pe Martha Mackall sunt uciși. E difuzată o înregistrare care dezvăluie spaniolilor identitatea unor asasini nemiloși: catalanii uciși și deputatul basc Serrador. Este de-ajuns pentru a întoarce întreaga națiune împotriva acestor grupări etnice.

— Dar cu ce scop? Întrebă McCaskey. Cine ar avea de câștigat în cazul izbucnirii unui război civil? Economia ar fi distrusă și întreaga populație ar avea de suferit.

— M-am gândit mult la asta, răspunse Luis. Prin lege, trădarea se pedepsește cu moartea și confiscarea averii. Preluarea afacerilor catalanilor ar ajuta la distribuirea mai echitabilă a puterii între celelalte grupări. În principiu, castilienii, andaluzii și galițienii ar avea cu toții de câștigat.

— Opriți-vă o clipă, îl întrerupse Aideen. Ce anume i-ar putea determina pe catalani și basci să își unească forțele?

— Catalanii controlează cea mai mare parte a economiei Spaniei, explică Luis. Nucleul dur al separatiștilor basci e alcătuit din teroriști cu multă experiență. Sunt niște calități complementare absolut necesare, atunci când scopul urmărit e paralizarea unei națiuni în vederea preluării controlului asupra ei.

— Mai întâi lansezi un atac la adresa infrastructurii fizice și economice a țării, pentru ca apoi să vii să o salvezi, asemenea unui cavaler fără teamă și fără prihană, călare pe un cal alb, comentă McCaskey.

— Exact. Ipoteza unei conspirații de acest fel confirmă informațiile că bascii și catalanii pregăteau o acțiune comună. Din păcate, informațiile noastre nu erau de primă mână și nici suficiente pentru a justifica o acțiune a noastră.

— Cum ați aflat aceste informații? Întrebă McCaskey.

— Sursa noastră a fost un vechi angajat de pe iahtul lui Ramirez, spuse Luis. Un om de nădejde. Demn de încredere. A murit în explozie. El ne-a informat despre întâlnirile frecvente dintre Ramirez și diverși membri ai elitei industriei, precum și despre escapadele dese în largul Golfului Biscaya.

— Adică În Țara Bascilor, punctă McCaskey.

Luis încuviință.

— Ramirez debarca adeseori, pe parcursul acestor călătorii. Informatorul nostru ne-a spus că, de fiecare dată, era însoțit de un bodyguard, membru al *familiei* sale. Nu avea idee cu cine se întâlnea Ramirez și de ce. Tot ce-a putut să ne spună a fost că aceste întâlniri s-au înmulțit în ultimul an, ritmul lor crescând de la una pe lună la una pe săptămână.

— Există posibilitatea ca omul vostru să fi fost agent dublu? Întrebă McCaskey.

— Adică, dacă ar fi putut vinde aceste informații și altcuiva?

— Exact.

— Bănuiesc că nu putem exclude această posibilitate, spuse Luis. În mod evident, cineva din afară, o persoană sau un grup anume, a aflat care erau planurile lui Ramirez și ale alor săi și s-a îngrijit să le dea peste cap. Întrebarea este: cine? Un prim fapt de care trebuie să ținem cont este că oricine i-a oprit pe Ramirez și pe ai săi știa că un diplomat american urma să fie asasinat.

— Cum putem fi siguri de asta? vru să afle McCaskey.

— O știm, deoarece microfonul de pe iaht și bomba au fost instalate înainte de asasinat, explică Luis. După ce au obținut înregistrarea doveditoare a conspirației și după sosirea asasinului Marthei, iahtul a fost aruncat în aer.

— Așa e, spuse McCaskey. A fost o acțiune atent plănuită de un profesionist.

— Totul s-a desfășurat sub semnul unui profesionalism de mare clasă, îl aprobă Luis. Apropo, că tot am pomenit de războiul civil. Sunt unii care susțin că ultimul război civil nu s-a încheiat încă. Ei afirmă că motivele care i-au determinat izbucnirea au fost pur și simplu „pansate” cu... cum îi spuneți?

— Leucoplast? sugeră Aideen.

— Țsta e cuvântul, încuviință Luis.

Aideen clătină din cap.

— Vă puteți imagina cât de mare ar fi impactul pe care l-ar avea acela - observați, vorbesc despre un individ, nu despre o grupare - care ar reuși să dea lovitura de grație acestui război neterminat?

Cei doi bărbați o priviră țintă.

— Ar fi privit ca un nou Franco, murmură Luis.

— Chiar așa, spuse Aideen.

— E o ipoteză teribilă, fu de acord McCaskey.

— Situația e similară cu cea a campaniilor electorale de pe vremuri, din Boston, despre care îmi povestea tata, continuă Aideen. Un individ angaja niște bătauși care să-i terorizeze pe negustori. Apoi, într-o bună zi, același tip se posta în fața unei prăvălii de pește sau a unui atelier al unui pantofar, ori a unui chioșc de ziare, cu o bătă de base-ball în mână. Îi alunga pe bătauși - plătiți în prealabil pentru a se lăsa înfrânți. Următoarea mișcare era să se angajeze în cursa pentru o funcție publică și să culeagă voturile tuturor.

— Și aici ar fi posibilă o astfel de strategie, spuse Luis.

Aideen încuviință încet din cap.

— Da, ar fi posibilă.

— Știi cine ar fi în stare de o asemenea manevră? întrebă McCaskey.

— *Madre de Dios*, sunt o mulțime de politicieni, de afaceriști și de militari care nu s-ar da în lături de la așa ceva! exclamă Luis. Dar deocamdată am stabilit următoarele concluzii evidente: cineva din San Sebastian a aruncat în aer iahtul. Altcineva a dus înregistrarea la postul de radio. Ar fi bine să aflăm dacă aceștia se mai află încă în orașel. Am trimis un om la fața locului, chiar în noaptea asta. Va ajunge acolo cu elicopterul peste...

Se uită la ceas și continuă:

— Peste aproximativ două ore.

— Aș vrea să merg și eu, se offeri Aideen.

Își aruncă pe masă șervetul și se ridică.

— V-aș trimite cu plăcere, spuse Luis, care apoi aruncă o privire întrebătoare către McCaskey și adăugă: Desigur, dacă nu ai nimic împotriva.

McCaskey îl privi pieziș.

— Pe cine ai trimis la San Sebastian?

— Pe Maria Comeja, răspunse Luis moale.

McCaskey își așază cuțitul și furculița în farfurie, cu gesturi tacticoase. Aideen urmări surprinsă cum o stare de descumpănire vizibilă pune stăpânire pe veșnic calmul funcționar guvernamental. Primul semn fu subțierea buzelor, urmat imediat de o expresie de tristețe în priviri.

— Nu știam că lucrați din nou împreună, rosti el încet, atingându-și buzele cu șervetul.

— A revenit în serviciul activ acum șase luni, explică Luis. Eu am convins-o să se întoarcă.

Ridică din umeri, ca pentru a se scuza:

— Avea nevoie de bani pentru a finanța micul teatru pe care l-a înființat la Barcelona. Iar eu aveam nevoie de ea fiindcă... La naiba, fiindcă e cea mai bună.

McCaskey privea în gol, spre un punct nedefinit și foarte îndepărtat. Reuși să zâmbescă stins.

— E bună, într-adevăr.

— E cea mai bună!

Într-un târziu, McCaskey își ridică privirea, fixând-o îndelung pe Aideen. Aceasta nu reușea să-și dea seama ce se petrecea în mintea lui.

— Va trebui să-i cer acordul lui Paul, dar cred că e bine să avem informații de primă mână de la fața locului, spuse el. Ia-ți

cu tine pașaportul turistic, o sfătui pe Aideen, înainte de a se întoarce spre Luis: Maria va pleca în calitate de ofițer al Interpolului sau incognito?

— Ea va hotărî asta, răspunse Luis. Am vrut să-i las libertate totală de acțiune.

McCaskey încuviință, iar apoi recăzu în muțenia de adineauri.

Aideen i se adresă lui Luis.

— Am să mă pregătesc și eu de drum. Cum vom ajunge la San Sebastian?

— Veți lua un elicopter de la aeroport, o lămuri el. La sosire veți avea la dispoziție o mașină închiriată. Am să-i telefoniez Mariei, să o anunț că o veți însoți. Apoi am să vă conduc la aeroport.

— Știe că sunt aici, Luis? întrebă McCaskey.

— Mi-am permis să o informez, răspunse acesta, strângându-i mâna prietenului său. Nu-ți face probleme. Îți transmite toate cele bune.

McCaskey redeveni brusc trist.

— Sunt convins, șopti el. Întotdeauna mi-a dat tot ce era mai bun.

***Mărți, ora 0 și 7 minute,
San Sebastian, Spania***

Când Juan Martinez manevrase șalupa, îndepărtând-o de iahtul lui Ramirez, marinarul în vârstă de douăzeci și nouă de ani habar nu avea că, de fapt, această manevră de rutină avea să-i salveze viața.

Barca se legăna pe valuri la cel mult douăzeci și cinci de metri de iaht. Juan fu aruncat pe spate de suflul exploziei, dar, din fericire, barca nu se răsturnă. Imediat după ce explozia se stinse, tânărul musculos puse în mișcare motorul bărcii și porni spre iahtul în flăcări.

Îl zări pe Esteban Ramirez – patronul său și părintele puternicei *familia* din care făcea parte – plutind cu fața în sus. Trupul care suferise arsuri grave se afla la vreo cincisprezece metri de iaht. Ținând în mână o parâmbă de am arare, Juan se aruncă în apele pline de rămășițe. Înotă câinește către Ramirez, îl apucă și începu să îl tragă spre barcă.

Patronul mai respira încă.

— *Senor* Ramirez! rosti Juan. Sunt Juan Martinez. Am să vă duc la bordul șalupei și, cât mai curând, la...

— *Ascultă!* șuieră Ramirez pe neașteptate.

Juan tresări. O clipă mai târziu, mâna tremurătoare a lui Ramirez i se agăță cu disperare de mânecă, strângându-l cu o forță surprinzătoare.

— Serrador! spuse Ramirez. Avertizează-i...

— Serrador? repetă Juan. Dar nu-l cunosc, domnule.

— În birou..., urmă Ramirez, cu un glas înecat. Ochelarii mei de citit.

— Vă rog, domnule, nu vă agitați, încercă Juan să-l liniștească.

— *Trebuie să-l suni!* insistă Ramirez. Fă-o! ...

— Am înțeles, spuse în cele din urmă Juan. Am să-i telefonez.

Ramirez fu cuprins de un tremur violent.

— Puneți mâna pe ei, căci altfel... ne vor termina!

— Cine, domnule? întrebă Juan.

În clipa aceea, Juan auzi zgomotul regulat al unui motor, de cealaltă parte a iahtului. Zări o lumină puternică reflectându-se în ape și conturând silueta epavei. O lanternă. O ambarcațiune se apropia de locul exploziei. Juan nu știa mare lucru despre afacerile patronului său, dar era conștient că puternica sa *familia* avea mulți dușmani. Era posibil ca barca aceea să nu aparțină vreunuia dintre aceștia, dar nu era convins că ar fi fost dispus să riște.

Înainte ca Juan să fi reușit să-l ridice pe patronul său la bordul șalupei, Ramirez își deschise gura, fără a mai reuși însă să o închidă. Aerul îi șuieră printre buze, venind din adâncul plămânilor, iar trăsăturile îi încremeniră într-un strigăt mut, o mască înghețată.

Juan închise ochii patronului său. Se hotărî să lase cadavrul la fața locului. Era o dovadă de lipsă de respect și asta îl deranja enorm. Dar cei care puseseră la cale explozia se mai aflau, poate, prin preajmă. Poate că erau, cine știe, chiar la bordul ambarcațiunii care se apropia. Juan realizează că nu era deloc prudent să fie găsit acolo. Urcă la bordul șalupei, porni motorul și se grăbi să se îndepărteze, evitând întâlnirea cu cealaltă ambarcațiune. Se îndreptă spre larg, unde existau șanse mai mici să fie reperat, îndepărtându-se mult de locul exploziei înainte de a porni spre țarm.

De îndată ce ajunse la chei, căută un telefon public. Ud și scuturat de frisoane, telefonă paznicului de noapte de la fabrică și-i ceru să trimită o mașină care să-l ia de acolo. Imediat ce sosi la fabrică, urcă în biroul domnului Ramirez, forță ușa și se așeză în spatele biroului.

Patronul pomenise ceva de ochelarii de citit. Juan îi găsi în sertarul de sus. Îi cercetă cu atenție. Patru numere de telefon și câte o literă menită să le identifice fuseseră gravate pe interiorul ramei, făcute astfel ca să pară o serie de fabricație sau ceva asemănător.

„Ingenioasă idee”, își zise Juan. Patronul nu purta ochelari – „nu purtase”, se corectă el în gând, plin de amărăciune – însă nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să cerceteze perechea de ochelari în căutarea unor numere de telefon ori a vreunui mesaj secret.

Formă numărul de telefon însoțit de litera S. Serrador ridică receptorul – oricine va fi fost acest Serrador. Era indignat, repezit și, judecând după sunetele pe care Juan le auzi în receptor, pe

cale de a intra într-o mare belea. Socoti că era mai înțelept să închidă, înainte ca acea convorbire să poată fi interceptată.

Rămase așezat în fotoliu, în biroul spațios aflat la etajul doi al fabricii. Privi pe fereastra largă, spre șantierul naval. Vreme de mulți ani, Esteban Ramirez se purtase bine cu el. Juan nu se număra printre apropiații patronului, dar era un membru loial al *familiei* lui *senor* Ramirez. Iar loialitatea sa se prelungea, firesc și după moartea acestuia.

Juan studie din nou ochelarii și sună, pe rând, la celelalte nume de telefon. Îi răspunseră servitoarele, pronunțând numele familiilor respective: erau numele celor aflați la bordul iahtului. Juan știa acest lucru, deoarece el îi condusese pe toți acolo.

Se pregătea ceva cumplit, așa cum îl avertizase și *senor* Ramirez. Cineva avusese grijă să îi extermine pe toți cei care aveau legături cu șeful și cu noul său proiect. Pentru Juan, era de-acum o chestiune de onoare să îl găsească pe acel *cineva* și să răzbune crimele pe care le comisese.

Cei din schimbul de noapte comentau deja zvonurile privind moartea patronului. Vorbeau, de asemenea, despre o anume înregistrare care tocmai fusese transmisă de un post local de radio. O înregistrare care, chipurile, demonstra amestecul patronului în asasinarea unei turiste americane.

Juan era prea furios pentru a se lăsa copleșit de durerea pierderii șefului său. Strânse laolaltă alți câțiva membri ai familiei – doi paznici și supraveghetorul schimbului de noapte – și, împreună, hotărâră să meargă la postul de radio și să afle dacă acea înregistrare exista cu adevărat.

Dacă înregistrarea era reală, aveau să afle cine o adusese acolo.

Iar apoi, oricine ar fi fost acela, aveau să-l facă să-și regrete amarnic gestul...

***Luni, ora 17 și 9 minute,
Washington, D.C.***

Paul Hood era nefericit. I se întâmpla tot mai des să se simtă așa, în ultima vreme și motivul era aproape întotdeauna același.

Hood îi telefonase soției pentru a o anunța că nu avea să ajungă la cină în seara aceea.

— Ca de obicei, îi amintise Sharon, înainte de a-și lua rămas-bun pe un ton sec și de a închide telefonul.

Hood încercă să nu își învinuiască soția pentru răceala cu care îi vorbise. Cum ar fi putut să o învinuiască, în fond? Nu avea de unde să știe că Martha fusese ucisă. Nu avea voie să discute problemele Centrului de Comandă pe o linie telefonică neverificată. De fapt, Sharon își exprimase dezamăgirea nu atât pentru ea, cât pentru cei doi copii. Aflat în vacanța de primăvară, Alexander, în vârstă de unsprezece ani, se trezise devreme și reușise să instaleze de unul singur scannerul cel nou. Ardea de nerăbdare să-i arate tatălui său imaginile pe care le crease cu ajutorul computerului. La orele târzii ale nopții, când Hood se întorcea acasă, Alexander era mult prea somnoros pentru a fi în stare să pornească calculatorul și să-i explice fiecare pas înainte pe care reușise să-l facă, așa cum și-ar fi dorit. Harleigh, fetița sa de treisprezece ani, exersa la vioară timp de o oră, în fiecare seară, după cină. Sharon îi spusese că, de câteva zile încoace, de când Harleigh reușise să stăpânească perfect o nouă bucată de Ceaikovski, casa era un tărâm fermecat la orele apusului. Dar Sharon adăugase și că, dacă Paul ar fi reușit și el să fie de față, măcar din când în când, farmecul muzicii ar fi fost cu siguranță sporit.

O parte din Hood era conștientă de vinovăția care îi umbrea gândurile. Sharon avea dreptate. Familia trebuie să fie întotdeauna pe primul loc – aceasta era lozinca predilectă a anilor nouăzeci. Era însă la fel de conștient de datoria sa față de președinte și față de națiune. Era răspunzător în fața oamenilor, ale căror vieți depindeau de el, de judecata și dăruirea sa. De

puterea sa de concentrare.

El și Sharon știau regulile jocului atunci când el acceptase acest post. La urma urmei, Sharon fusese cea care insistase ca el să iasă din viața politică. Ea nu suportase faptul că, făcând parte din familia primarului din Los Angeles, pierduse dreptul la orice fel de viață privată, chiar și atunci când erau împreună. Adevărul nu putea fi ocolit: spre deosebire de tatăl ei, Hood nu era un director de școală care își petrecea toate vacanțele alături de familie. Nu mai lucra în sistemul bancar, cu un program regulat, de la opt și jumătate la cinci și jumătate după-amiaza și cu câte o cină de protocol din când în când. Și nu era nicidecum un bogătaș independent, pasionat de yachting, cum fusese acel fabricant de vinuri plin de sine, italianul Stefano Renaldo, alături de care Sharon brăzdase toate mările lumii, înainte de a-l întâlni pe Hood.

Paul Hood își iubea munca și responsabilitățile care decurgeau din ea. Îi plăceau și satisfacțiile pe care i le aducea, în fiecare dimineață, se trezea în zori și, în liniștea care stăpânea casa, cobora la parter pentru a-și pregăti cafeaua. Se așeza pe verandă și o sorbea încet, fără grabă, spunându-și: „Eu am făcut toate acestea.”

Cu toții aveau de câștigat de pe urma muncii sale. Dacă n-ar fi fost munca aceasta, n-ar fi existat un computer, n-ar fi existat lecții de vioară și nici o casă frumoasă în care ceilalți să-l aștepte să se întoarcă de la o slujbă care îl solicita prea mult. Sharon ar fi fost obligată să-și ia o slujbă cu normă întreagă, în locul ocazionalelor apariții televizate, într-un show dedicat gastronomiei. Nu aștepta mulțumiri pentru toate astea, dar chiar era nevoie să i se reproșeze mereu câte ceva? Nu ținea morțiș ca Sharon să se bucure de absența sa – nici el nu se bucura că era nevoit să stea departe de familie – dar ar fi vrut să-l ajute să o suporte mai ușor.

Mâna îi rămăsese încleștată pe receptorul telefonului. Nu fusese nevoie decât de o secundă pentru a-și derula în minte toate aceste argumente. Își retrase mâna și se lăsă pe spate în fotoliu, cu o expresie sumbră întipărită pe chip.

Aceste sentimente nu erau de azi, de ieri și nici nu veneau din cine știe ce cotlon ascuns al minții. La fel și amărăciunea, care puse stăpânire pe el curând după aceea. Dacă Sharon l-ar fi sprijinit, în loc să-l condamne! Nu-i vorbă, sprijinul ei nu l-ar fi adus mai devreme, ori pentru mai mult timp acasă. Așa ceva era

cu neputință. Programul său nu putea fi schimbat. Dar ar fi simțit atunci că se întorcea cu adevărat acasă, nu la un seminar pe tema „Ce nu e în regulă cu Paul Hood”.

Se gândi din nou la Nancy Bosworth. Nu demult, își întâlnise întâmplător prima mare iubire, în Germania. În clipa aceea, faptul că ea îl părăsise odinioară își pierduse orice importanță. Nu mai conta că îi frânsese inima. Revederea îl făcuse să se simtă atras de ea, deoarece Nancy Jo îl dorea fără rezerve. Cuvintele ei erau tandre și lipsite de orice reproș.

„Firesc, Nancy își permitea să fie generoasă cu tine”, își zise Hood. „Ea nu era obligată să trăiască alături de tine, să-ți crească odraslele și să sufere alături de ele atunci când tata nu este acasă.”

Dar asta nu schimbă cu nimic realitatea: își dorise să o strângă în brațe pe Nancy și să se cuibărească la pieptul ei. Își dorise să se lase în voia îmbrățișării ei fiindcă ea îl dorea din suflet, nu ca o recompensă lipsită de flacăra pasiunii, fiindcă se purtase frumos cu copiii.

Apoi, gândul îi rătăci către Ann Farris. Frumoasă și sexy, purtătoarea de cuvânt a Centrului de Comandă îl plăcea Ținea la el. Îl făcea să se simtă bine în propria-i piele. Și lui îi era dragă. De multe ori, fusese nevoit să-și reprime dorința de-a întinde mâna și de a-i mângâia părul. Era însă conștient că, odată trecut acel prag, n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Toți cei de la Centrul de Comandă ar fi aflat de legătura lor. Întregul Washington ar fi aflat. Și, în cele din urmă, ar fi aflat și Sharon.

„Ei, și?” se întrebă el. „Ce e rău în a pune capăt unei căsnicii în care, oricum, nimic nu merge așa cum ar trebui?”

Cuvintele acestea îi stăruiau în minte, asemenea unui diagnostic medical pe care ar fi refuzat să-l asculte. Se disprețuia fiindcă lua în calcul posibilitatea unui divorț câtă vreme, în ciuda a toate acestea, o iubea pe Sharon. Iar ea i se alăturase, la bine și la rău, lui, nu lui Renaldo. Se angajase să clădească o viață *împreună* cu el, nu *departe* de el. În anumite privințe, femeile sunt întotdeauna mai posesive decât bărbații. Ca de exemplu, în ceea ce-i privește pe copii. Desigur, asta nu însemna automat că ea avea dreptate întru totul, iar el greșea. Pur și simplu erau diferiți. Iar diferențele de opinie puteau fi rezolvate oricând.

Amărăciunea îi fu îndulcită întrucâtva atunci când își aminti cât de mari erau deosebiriile dintre el și soția sa. Ea era o visătoare, în vreme ce el era pragmatic. Ea îl judeca potrivit unui

standard mai apropiat unei năzuințe idealizate, nu conform realității. Venise vremea să lase deoparte grijile acestea, căci realitatea își cerea dreptul de a fi luată în seamă.

Și apoi, tocmai fiindcă ei alcătuiau familia sa, soția și copiii aveau să-l ierte în cele din urmă.

Sau, cel puțin, așa ar fi trebuit să se întâmple într-o lume ideală, alcătuită pe potriva gândirii sale.

Mike Rodgers, Bob Herbert și Ron Plummer își făcură apariția la cinci și un sfert, pentru a-l pune la curent cu ultimele noutăți. Hood îi aștepta, cu conștiința relativ liniștită și cu mintea aproape pe de-a-ntregul îndreptată asupra problemelor de serviciu. Plummer fusese numit responsabil interimar pentru problemele diplomatice, până în momentul în care înlocuitorul Marthei avea să fie numit oficial. Asta nu avea să se întâmple decât după ce actuala criză avea să se încheie. Dacă Plummer se descurca în noua sa postură, definitivarea pe post avea să fie o simplă formalitate.

— Vești nasoale, anunță Herbert, de cum intră în birou, în scaunul cu roțile automat. Nemții tocmai au anunțat anularea unui meci important de fotbal care ar fi trebuit să aibă loc mâine pe Stadionul Olimpic din Barcelona. Au motivat acest anunț prin „neliniștea provocată de atmosfera de violență care domnește în prezent în Spania”.

— Anularea meciului va atrage după sine înfrângerea Germaniei prin neprezentare? întrebă Hood.

— Bună întrebare, remarcă Herbert. Din păcate, răspunsul e negativ. Scoase o foaie de hârtie din buzunar și i-o întinse lui Hood: Federația Internațională a Asociațiilor Fotbalistice a decis că, pe teritoriul unei țări în care, citez: „serviciile suferă nereguli sau există îndoieli raționale cu privire la siguranța sportivilor, echipa oaspete poate solicita amânarea meciului pe durata tulburărilor”. Ceea ce se întâmplă în Spania corespunde acestor prevederi.

— Asta va spori agitația în rândul suporterilor, adăugă Plummer. Iar aceste circumstanțe nu vor contribui câtuși de puțin la detensionarea situației.

— Cuvintele tale mi se par prea blânde, interveni Herbert. Prim-ministrul va avea mâine dimineață o intervenție televizată, pentru a sfătui populația să-și păstreze calmul. Pe de altă parte însă armata a ieșit în stradă în marile orașe din trei provincii castiliene, pentru a menține ordinea, acolo unde poliția a refuzat

să intervină. Cei de-acolo i-au tolerat dintotdeauna cu greu pe catalanii și bascii aflați la muncă în regiune. Cele întâmplătoare cu Serrador și cu grupul din San Sebastian i-au întărit, determinând izbucnirea conflictelor latente.

— Întrebarea care-mi vine în minte este: ce se va întâmpla mai departe? spuse Hood.

— Vom ști după ce vom fi ascultat discursul prim-ministrului, fu de părere Ron Plummer.

— Dar tu ce părere ai? insistă Hood.

— Sincer, aș înclina să cred că situația va continua să se deterioreze, răspuse Plummer. Spania a fost dintotdeauna un mozaic de etnii foarte diferite, oarecum asemănătoare cu fosta Uniune Sovietică. Circumstanțele precum cele de acum, care determină polarizarea grupărilor etnice, pot deveni foarte periculoase.

Hood se întoarse către Rodgers.

— Mike?

Generalul rămăsese în picioare, rezemat de perete. Își schimbă poziția cu gesturi lente; era limpede că orice mișcare bruscă îi provoca încă dureri.

— Responsabilii din armata spaniolă cu care am stat de vorbă sunt extrem de îngrijorați. Nu-și amintesc să fi cunoscut vreo altă perioadă în care încordarea să fi atins un asemenea prag.

— Ai aflat, cu siguranță, că președintele i-a contactat pe cei de la ambasada noastră din Spania, interveni Bob Herbert. Le-a spus să fie gata să părăsească de urgență ambasada, în caz de nevoie.

Hood încuviință. Șeful Agenției Naționale de Securitate, Steve Burkow, îi telefonase cu o jumătate de oră în urmă pentru a-l anunța că ambasada de la Madrid intrase în stare de alertă. Permisele personalului militar fuseseră anulate, iar personalul civil fusese sfătuit să nu părăsească incinta. Existau temeri privitoare la posibile noi atacuri împotriva cetățenilor americani. Și mai probabilă era însă eventualitatea ca americanii să fie prinși fără voie între două focuri, în climatul de violență generală care plutea în aer.

— NATO are jurisdicție pe teritoriul Spaniei? întrebă Hood.

— Nu, răspuse Rodgers. Organizația nu poate să se amestece în treburile interne ale statelor membre. Am discutat cu generalul Roche, comandantul Forțelor Aliate din Europa Centrală. Individul e destul de conservator. Refuză să miște un

deget în afara consemnului.

— În cazul unor atacuri împotriva bascilor, conaționalii lor de pe teritoriul francez nu vor sta cu mâinile în sân, așa încât s-ar putea ca, în scurt timp, chestiunea să înceteze a mai constitui o afacere internă, observă Plummer.

— E-adevărat, încuviință Rodgers. Și, cu toate acestea, NATO va refuza să-și încalce consemnul de bază, acela de a încerca mai întâi rezolvarea conflictelor dintre state pe baza tratativelor.

— Îl cunosc pe William Roche și n-aș putea spune că-i condamnat atitudinea, spuse Bob Herbert. NATO e și acum marcată de intervenția în conflictul dintre sârbi și bosniaci din 1994. Sârbii încălcau în permanență teritoriile protejate, în ciuda amenințărilor cu lovituri aeriene limitate. Politica organizației e de înțeleș: fie o intervenție în forță, cu toate efectivele și tot echipamentul, fie expectativa, fără vreo variantă intermediară.

— Mai există un aspect care intră în ecuație, completă Rodgers. Dacă Franța, Portugalia sau autoritățile locale își vor pune trupele în stare de alertă, criza s-ar putea precipita.

— Din acest punct de vedere, spaniolii sunt al naibii de sensibili, clătină din cap Herbert. Nu m-ar mira să se strângă laolaltă și să pună la cale ceva, fie și numai fiindcă s-au simțit insultați că altcineva a *crezut* că ei ar putea pune ceva la cale.

— Te gândești la revolte ale populației? întrebă Hood.

— Ar fi în stare să-i linșeze pe toți cetățenii portughezi și francezi care le-ar ieși în cale, își urmă Herbert raționamentul. Consecința firească ar fi o ripostă din partea guvernelor celor două țări.

Hood clătină din cap.

— Bun venit în lumea crizelor care se iscă din nimic, ripostă Herbert. De la bombardarea de către ai noștri a vasului de război *Maine* și asasinarea arhiducelui Ferdinand, până la atacul de la Pearl Harbour. Dă-le oamenilor o scânteie cât de mică și vor găsi un mod de a da naștere unui incendiu devastator.

— Așa mergeau lucrurile odinioară, veni replica încordată a lui Hood. În prezent, noi avem misiunea de a găsi o cale de a preveni crizele de acest fel, de a le dezamorsa înainte ca ele să escaladeze într-un conflict.

Intervenția sa fusese rostită pe un ton nițel mai aspru decât intenționase. Hood răsuflă adânc. Până în prezent, reușise să împiedice frustrarea datorată crizei sale personale să se reverse asupra modului de tratare a crizelor de ordin profesional.

— Oricum, revenim de unde am pornit, urmă el. Chestiunea lui Darrell și Aideen. Darrell ne-a recomandat să-i permitem lui Aideen să însoțească un agent al Interpolului la San Sebastian. Am fost de acord cu acest lucru. Vor acționa sub acoperire, încercând să afle cum a fost înregistrată acea conversație care a avut loc la bordul iahtului, de către cine și în ce scop.

— Cine este agentul Interpolului? vru să afle Bob Herbert.

— Maria Comeja, veni răspunsul lui Hood.

— Aoleu, se strâmbă Herbert. S-ar putea să iasă cu scânteii.

Hood își aminti de propria întâlnire cu marea lui iubire.

— Cei doi nu vor avea ocazia să stea prea mult împreună. Darrell se va descurca, nu-ți face griji.

— Îmi fac griji pentru ea, replică Herbert. Maria s-ar putea să trateze chestiunea la fel cum îi tratează castilienii pe catalani.

Se voia a fi o glumă, dar o glumă încordată. Maria fusese îndrăgostită de McCaskey. Legătura celor doi, în urmă cu doi ani, provocase în rândul personalului la fel de multe discuții ca și prima criză rezolvată de Centrul de Comandă, găsirea și dezamorsarea unei bombe la bordul navei spațiale *Atlantis*.

— Nu asta mă îngrijorează, Bob, continuă Hood. Îmi bat capul cu o modalitate de retragere pe care i-am putea-o oferi lui Aideen, în cazul în care lucrurile o iau razna. Aideen și Maria vor pleca chiar în noaptea asta la San Sebastian. După spusele lui Darrell, cei de la Interpol se tem ca în cadrul organizației să nu iasă la iveală loialitățile etnice, așa cum s-a întâmplat în rândul forțelor de poliție din întreaga Spanie.

— Așadar, Aideen și Maria vor acționa practic pe cont propriu.

— Cam așa ceva, spuse Hood.

— În acest caz, cred că nu avem de ales: va trebui să trimitem la fața locului echipa de intervenție, propuse Rodgers. Pot aranja să aterizeze la baza NATO de lângă Zaragoza. Asta înseamnă o distanță de aproximativ o sută optzeci de kilometri sud de San Sebastian. Colonelul August cunoaște bine regiunea.

— Ordonă-le să pornească imediat, spuse Hood. Ron, va trebui să obții aprobarea comisiei pentru această misiune. Ia-l pe Lowell să te ajute.

Până în acel moment, Martha Mackall fusese cea care, de una singură, reușise să obțină acordul Comisiei Centrale pentru Supravegherea Serviciilor de Informații pentru diferitele misiuni. Juristul Centrului, Lowell Coffey, urmărise îndeaproape strategiile Marthei și avea să fie capabil să-i dea o mână de ajutor lui

Plummer.

— Mai avem și altceva de discutat? Întrebă Hood.

Ceilați clătinară din cap. Hood le mulțumi și căzură cu toții de acord să se întâlnească din nou la șase și jumătate, chiar înainte de trecerea în schimbul de noapte. Deși, pe timpul unei crize, echipa de peste zi rămânea la comandă și de-a lungul nopții, prezența rezervelor avea să le permită celor care o alcătuiau să se odihnească, în cazul în care nu intervenea nici un incident. Până când liniștea avea să fie restabilită, sau dimpotrivă, până când situația avea să scape de sub control în asemenea măsură, încât gestionarea crizei avea să lase loc războiului declarat, Hood considera de datoria lui să nu părăsească Centrul.

„Datoria mea”, își zise el. Fiecare avea propria sa concepție despre datorie și despre identitatea celui căruia îi datora loialitate. Pentru Hood, datoria supremă era față de țara sa. Simțea acest lucru din copilărie, de când îl văzuse pe Davy Crockett murind eroic la Alamo, într-o emisiune Disney. Îl simțise și atunci când îi urmărise pe astronauți ieșind în spațiu, în misiunile proiectelor Mercury, Gemini și Apollo. Fără acest devotament și acest spirit de sacrificiu, națiunea sa nu ar fi supraviețuit. Și, în lipsa unei patrii sigure și prospere, copiii săi nu ar fi avut nici un viitor.

Nu-i era greu să o convingă pe Sharon de acest lucru. Sharon era o femeie inteligentă. Infinit mai greu era să-și lămurească soția că sacrificiul *său* avea să fie util. Nu putea să amâne la nesfârșit. Ignorându-și presimțirile sumbre, puse mâna pe telefon și formă numărul de acasă.

***Marți, ora 0 și 24 de minute,
Madrid, Spania***

Isidro Serrador privi, cu ochii săi mici ca de piatră, cum bărbații intrară în încăpere.

Deputatul era nervos, gata să sară la bătaie. Nu știa concret care erau motivele care îi determinaseră pe polițiști să îl aducă la secție și nu avea idee la ce să se aștepte. Reușiseră oare să stabilească vreo legătură între el și asasinarea diplomatei americane? Singurii care știau de existența unei astfel de conexiuni erau Esteban Ramirez și asociații acestuia. Dacă ei îl trădaseră, avea să-i trădeze și el, fără nici o remușcare. Nu, o asemenea posibilitate era cu totul lipsită de sens.

Serrador nu-i cunoștea pe nou-veniți. După tresele uniformelor cafenii, își dădu seama că unul dintre ei era general de armată, iar celălalt maior. Ochii negri, părul ca de abanos și tenul închis trădau originea castiliană a celui dintâi.

Maiorul se opri la o distanță de câțiva pași de ușă. Castilianul își continuă înaintarea și Serrador reuși să distingă literele albe înscrise pe ecusonul negru prins pe pieptul acestuia: AMADORI.

Amadori își ridică mâna ascunsă de o mânășă albă și-i făcu un semn scurt maiorului. Acesta așeză pe masă un casetofon, după care ieși, închizând ușa în urma lui.

Serrador își ridică privirea spre Amadori. Nu reuși să citească nimic pe chipul acestuia. Avea trăsături cu totul inexpresive; chiar și ridurile fine îi erau la fel de superficiale ca și cutele uniforme.

— Sunt arestat? întrebă Serrador într-un târziu, cu o voce calmă.

— Nu.

Vocea generalului era seacă și rigidă - asemenea feței proaspăt bărbierite, asemenea pielii netede a bocancilor perfect lustruiți și a tecilor celor două arme care-i erau atârinate la centură.

— Atunci, ce se întâmplă? întrebă Serrador, prinzând curaj. Ce

caută un ofițer de armată într-o secție de poliție? Ce înseamnă toate acestea?

Întinse disprețuitor mâna grăsuță către casetofonul de pe masă.

— Acesta se vrea a fi un interogatoriu? Sau vă așteptați să pronunț o frază demnă de a fi înregistrată pentru posteritate?

— Nu, răspunse Amadori. Vreau doar să ascultați.

— Ce să ascult?

— O înregistrare transmisă la un post de radio în urmă cu puțină vreme.

Amadori se apropie de masă.

— După ce o veți fi ascultat, veți avea de ales între a pleca fără opreliști sau a folosi asta.

Își scoase din teacă una dintre arme, un revolver Llama M-82 DA, cu 9 cartușe de 19 mm, de tip Parabellum. Îl împinse către deputat, care îl prinse din reflex și îl studie, observând lipsa încărcătorului, după care îl așează înapoi pe masă.

Serrador simți brusc un gol în stomac.

— Să folosesc arma? rosti el. Ați înnebunit?

— Ascultați înregistrarea, repetă Amadori. După aceea, vă rog să nu scăpați din vedere faptul că oamenii pe care îi veți auzi s-au alăturat diplomatei americane pe tărâmul fericirii veșnice. Se pare că toți cei ce vă cunosc își pun viețile în primejdie, domnule deputat.

Amadori se apropie și, pentru întâia oară, pe chipul său se ivi un zâmbet. Se aplecă la urechea lui Serrador și rosti, aproape în șoaptă:

— Țineți minte încă un lucru. Încercarea dumneavoastră de a prelua puterea în Spania a eșuat. Eu, în schimb, nu voi da greș.

— Dumneata? replică Serrador bățăios.

— E un plan castilian, continuă Amadori, iar zâmbetul i se lăți.

— Lăsați-mă să mă alătur vouă! izbucni Serrador. Sunt basc. Ceilalți, catalanii... nu m-au vrut niciodată de partea lor. Le-am fost de folos datorită poziției mele. Eram util, fără a le fi egal. Lăsați-mă să lucrez cu voi!

— N-avem loc pentru dumneavoastră, domnule deputat, replică Amadori, pe un ton plin de răceală.

— Trebuie să fie, insistă Serrador. Am relații, dețin multă putere.

Amadori se îndreaptă și își netezi uniformă, apoi arătă spre casetofon.

— Ați *avut* relații. Acum nu mai aveți.

Serrador privi către aparat și simți transpirația adunându-i-se la subsuori și de-a lungul buzei superioare. Apăsă un deget grăsuț pe butonul de redare.

„Cum rămâne cu șoferul de la Madrid?” se auzi o voce în difuzor. Îl recunosc pe Carlos Saura, directorul de la Banco Moderno. „Va părăsi și el teritoriul Spaniei?”

„Nu va fi nevoie. Șoferul lucrează pentru deputatul Serrador.” Cea de-a doua voce îi aparținea ticălosului de Esteban Ramirez. Serrador ascultă vreme de câteva minute discuția înregistrată care avea drept subiecte mașina folosită în atentat și originea bască a deputatului. Un deputat basc ambițios, dispus să facă orice pentru cauză și în folosul propriu.

„Ticălos tâmpit și neglijent”, își zise Serrador. Opri casetofonul și își încrucișă brațele, înfruntând privirea lui Amadori.

— Asta nu înseamnă nimic, rosti el. Nu vă dați seama? E o încercare de a mă discredita, din cauza originii mele. E un șantaj ordinar!

— Cei care vorbesc nu știau de înregistrare, îl anunță Amadori. Iar șoferul dumneavoastră a mărturisit deja, în schimbul renunțării la acuzațiile ce i-ar fi fost aduse.

— Minte, spuse Serrador nepăsător, după care simți un nod în gât.

Îl înghiți și continuă:

— Mă bucur de o reputație nepătată. Voi reuși să ies cu bine din această înscenare.

Amadori își reluă zâmbetul.

— Nu, nu veți reuși.

— Porc neînsemnat ce ești! izbucni Serrador, înroșindu-se de indignare. Cine te crezi?

Fusese o replică retorică, nu o întrebare.

— Mă aduci aici în miez de noapte și mă obligi să ascult o înregistrare dubioasă. Apoi îndrăznești să mă acuzi de trădare. Voi lupta să-mi apăr onoarea! N-ai să câștigi niciodată!

Amadori se strâmbă.

— Am câștigat deja.

Făcu un pas înapoi, își scoase celălalt pistol și își ridică mâna, țintind fruntea lui Serrador.

— Ce vrei să spui? întrebă Serrador.

Își simți intestinele zbătându-se. Sudoarea îi năclăi fruntea, făcând-o să lucească.

— Mi-ați smuls arma și m-ați amenințat, spuse Amadori.

— Cum?

Deputatul privi revolverul ațintit asupra sa și, brusc, realizează ce se întâmplase, care era motivul pentru care fusese adus aici.

Serrador avusese dreptate adineauri. Putea oricând să se apere, susținând că acei conspiratori catalani voiau să-l compromită și că îi mituiseră șoferul pentru a depune mărturie împotriva lui. Dacă i s-ar fi dat prilejul să se apere, ar fi reușit să convingă opinia publică de nevinovăția sa în asasinarea americanei. Cu ajutorul unui avocat priceput putea convinge un tribunal că totul nu fusese decât o înscenare menită să îndrepte furia poporului împotriva sa și a susținătorilor lui basci. La urma urmei, Ramirez și ai lui erau morți și nu mai aveau posibilitatea să se apere.

Dar nu asta voia Amadori. Generalul dorea ca Serrador să apară drept ceea ce și era: un basc care se asociase cu catalanii pentru a răsturna guvernul Spaniei. Amadori avea nevoie de un trădător basc pentru a-și duce planul la bun sfârșit.

— Așteaptă o clipă. Te rog, îngăimă Serrador.

Privirea înspăimântată a deputatului se îndreaptă spre arma de pe masă. O ținuse în mână adineauri. Acesta era un alt amănunt de care generalul avea nevoie. Ampretele sale, pe acea armă blestemată.

Generalul apăsă pe trăgaci. Izbit din profil, capul deputatului Isidro Serrador fu smucit spre spate, atunci când proiectilul îi străpunse tâmpla. Muri instantaneu, înainte ca mintea sa să perceapă durerea, înainte ca zgomotul împușcăturii să-i fi ajuns la urechi.

Forța impactului îl aruncă pe Serrador la podea. Chiar înainte ca ecourile împușcăturii să se fi stins, Amadori înșfăcă pistolul de pe masă, îi introduse un încărcător plin în magazie și-l așează pe pardoseală, lângă cadavru. Se ridică și zăbovi o clipă, contemplând balta de sânge întunecat care se forma în jurul capului lui Serrador.

O clipă mai târziu, aghiotanții generalului și mai mulți ofițeri de poliție năvăliră în încăpere. Un inspector solid se opri în spatele lui Amadori.

— Ce s-a întâmplat? întrebă polițistul, gâfâind.

Amadori își puse revolverul în teacă.

— Deputatul mi-a smuls arma, rosti el calm, arătând spre pistolul de pe podea. M-am temut că va încerca să evadeze sau

să ia ostatici.

Inspectorul de poliție privi pe rând spre cadavru, apoi spre Amadori.

— Domnule general, va trebui să anchetăm cele întâmplate.

Chipul lui Amadori era neclintit.

— Unde vă putem găsi, pentru a vă interoga? întrebă inspectorul.

— Voi fi aici, la Madrid, la unitatea mea, veni răspunsul.

Inspectorul se întoarse către oamenii săi.

— Sergent Blanco, telefonează-i domnului comisar-șef și anunță-l despre cele întâmplate. Spune-i că aștept instrucțiunile sale. Purtătorul de cuvânt al biroului său o să aibă grijă de relațiile cu presa. Sergent Sebares, cheamă medicul legist și spune-i să se ocupe de cadavru.

Cei doi polițiști încuviințară și ieșiră din încăpere. Amadori se întoarse și, fără să se grăbească, porni pe urmele lor. Maiorul îl urmă îndeaproape.

Cei rămași în încăpere îi urmăriră din priviri. Era limpede că se temeau de acest om, indiferent dacă îl credeau sau nu. Cu toții simțeau, se pare, că asistaseră la un act purificator. Fuseseră de față în clipa în care un general de armată făcuse primul pas spre a-și atinge țelul, acela de a institui o dictatură militară.

***Marti, ora 2,
Madrid, Spania***

Maria Comeja aștepta deja într-un colț întunecat al peluzei de pe marginea pistei, atunci când Aideen, Luis Garcia de la Vega și Darrell McCaskey sosiră la aeroport, într-o mașină fără însemne aparținând Interpolului. Elicopterul care avea să le ducă pe cele două femei spre nord se afla la vreo două sute de metri distanță, pe pista asfaltată, cu elicele pornite.

Traficul aerian era extrem de redus la această oră. În discursul pe care prim-ministrul avea să-l adreseze națiunii peste aproximativ șase ore se preciza că numărul zborurilor înspre și dinspre Madrid avea să fie redus cu șaiszeci și cinci la sută, pentru a permite asigurarea condițiilor de securitate necesare pentru avioanele care urmau să decoleze de pe aeroport. Guvernele străine fuseseră însă informate de această intenție curând după miezul nopții, astfel încât o serie de curse aeriene fuseseră deja anulate sau orientate spre alte destinații.

Aideen făcuse un scurt popas în camera ei de la hotel, pentru a-și strânge în grabă câteva haine și obiecte necesare deghizării eficiente în postura unei turiste fără griji – inclusiv aparatul de fotografiat și minicasetofonul Walkman, ambele putând fi utile și în activitatea de colectare de informații. Apoi, împreună cu Luis, pornise spre sediul Interpolului, în vreme ce McCaskey îi telefona lui Paul Hood. Luis îi arătă hărțile regiunii spre care urmau să plece, îi furniză o serie de detalii despre felul de-a fi și despre obiceiurile localnicilor și o puse la curent cu ultimele informații. Reveniră apoi la hotel, pentru a-l lua pe McCaskey – care reușise între timp să obțină aprobarea pentru plecarea lui Aideen în misiune – și se îndreptară, în sfârșit, către aeroport.

Aideen nu știa la ce să se aștepte din partea Mariei. Cu excepția celor câteva replici pe care le auzise la hotel, nu știa nimic despre ea. Se întrebă dacă participarea sa la misiune avea să fie bine venită și dacă faptul că era femeie și, pe deasupra, americană avea să fie în avantajul ei sau dimpotrivă.

Maria îi aștepta fumând, rezemată de bicicleta sa de curse. Când cei trei își făcură apariția, strivi țigara și sprijini bicicleta pe suport. Se apropie fără grabă, cu mișcările grațioase ale unei atlete. Avea cam un metru șaizeci și cinci înălțime, dar părea mai înaltă, datorită felului în care își ținea bărbia: ridicată, într-o atitudine ce exprima hotărâre. Părul lung și negru îi flutura pe umeri, răvășit de vânt. Primii doi nasturi ai cămășii de bumbac îi erau descheiați, lăsând să se întrevadă gulerul unui pulover cenușiu. Avea blugii îndesați în carâmbii cizmelor uzate de călărie. Ochii ei albaștri trecură fără să se oprească peste Aideen și Luis, oprindu-se asupra lui McCaskey.

— *Buenas noches*, rosti ea cu o voce aspră.

Aideen nu reuși să-și dea seama dacă tonul fusese unul prietenos, de bun venit, sau unul ostil, de nemulțumire. Era limpede că și McCaskey se confrunta cu aceeași dilemă. Rămăsese locului lângă mașină, iar privirea lui nu exprima nimic. Luis ar fi preferat să nu-i fi însoțit la aeroport, dar McCaskey insistase, spunând că era de datoria lui să se convingă că Aideen pleacă în bune condiții.

Privirile lor o urmăriră pe Maria, în timp ce aceasta se apropia, fără să clipească. Luis o luă de braț pe Aideen și, trăgând-o după el, îi ieși în întâmpinare.

— Maria, ea este Aideen Marley. Lucrează la Centrul de Comandă și a fost de față în momentul atentatului.

Ochii adânciți în orbite ai Mariei lunecară o clipă spre Aideen. Continuă însă să înainteze și se opri în fața lui Darrell.

Luis porni după ea.

— Maria, Aideen te va însoți la San Sebastian.

Femeia de treizeci și trei de ani încuviință din cap, fără să-și desprindă privirea de la McCaskey. Fețele lor se aflau la numai câțiva centimetri distanță.

— Bună, Maria, rosti McCaskey.

Respirația Mariei se rărise, iar sprâncenele ei groase formau o linie dreaptă, aproape continuă, paralelă cu buzele senzual arcuite.

— M-am rugat să nu-mi mai fie dat să te întâlnesc niciodată, spuse ea.

La fel ca și vocea, accentul îi era pronunțat și adânc. Expresia de pe chipul lui McCaskey se înăsprî la rîndul ei.

— Se pare că nu te-ai rugat destul.

— Poate că nu, replică ea. Eram prea ocupată să-mi șterg

lacrimile.

De această dată, McCaskey nu-i mai întoarce replica.

Privirile Mariei îl scrutară din cap până în picioare. Expresia îi rămase însă neschimbată. Aideen avu impresia că tânăra femeie căuta ceva anume. Bărbatul pe care-l iubise odinioară, vreo amintire care să îmblânzească prăpastia de ură care se căscase între ei? Or, poate, căuta cu totul altceva. Ceva care să-i potențeze furia, la vederea mâinilor, a pieptului, a șoldurilor și palmelor pe care le atinsese și le mângâiasse odinioară cu atâta dragoste.

O clipă mai târziu, Maria îi întoarce spatele lui McCaskey și reveni în locul unde-și lăsase bicicleta. Își luă bagajul din coșul fixat în spatele scaunului.

— Să ai grijă de bicicleta mea, Luis, rosti ea, arătând în direcția respectivă.

Apoi se apropie de Aideen și îi întinse mâna:

— Îmi cer scuze, domnișoară Marley. Sunt Maria Comeja.

Aideen îi strânse mâna.

— Spune-mi Aideen.

— Mă bucur să te cunosc, Aideen, rosti Maria, care apoi se întoarce către Luis: Mai ai ceva să-mi spui?

Luis clătină din cap.

— Cunoști codurile. Dacă apare ceva nou, am să te sun pe celular.

Maria încuviință scurt și îi făcu semn lui Aideen.

— Să mergem, spuse și porni către elicopter, refuzând să privească din nou spre McCaskey.

Aideen își ridică rucsacul pe umăr și se grăbi să o ajungă din urmă.

— Noroc amândurora, le ură McCaskey, în timp ce treceau prin dreptul său.

Numai Aideen întoarce capul pentru a-i mulțumi.

Elicopterul Kawasaki își accelerează rotirea elicelor de îndată ce se apropiară femeile. Deși le-ar fi fost imposibil să se audă în vacarmul motoarelor, Aideen se simțea nelalocul ei, din pricina tăcerii însoțitoare sale. În calitate de colegă a lui McCaskey, ar fi vrut să spună ceva, să-i ia apărarea. Ca femeie însă avea impresia c-ar fi trebuit să-l ignore la rândul ei. În gând, îi blestemă pe toți bărbații pe care-i întâlnise vreodată. Pe tatăl său, un alcoolik violent Pe traficantii de droguri din Mexico, care nimiceau viețile unor oameni, distrugeau familii și umpleau

orașul de văduve și orfani. Pe bărbații cunoscuți întâmplător, care-și păstrau comportamentul de gentlemen doar atât cât era necesar pentru a-i intra în grații.

Urcară la bordul elicopterului care decolă imediat. Se așezară alături în cabina strimță și plină de zgomotul elicelor. Tăcerea se prelungi până când, nemairezistând, Aideen se hotărî să-i pună capăt.

— Din câte am înțeles, ai abandonat pentru un timp munca în poliție, spuse ea. Cu ce te-ai ocupat?

— Am condus un mic teatru la Barcelona, veni răspunsul. Ca să-mi mai condimentez existența, m-am apucat de parașutism. Nu mi-a fost însă de-ajuns, așa încât am jucat în câteva dintre piesele puse în scenă la teatrul meu. Mi-a plăcut dintotdeauna să joc roluri. Probabil că e unul dintre motivele pentru care îmi place să lucrez sub acoperire.

Tonul îi era sincer, iar privirea deschisă. Amintirile care o tulburaseră atât de tare la aeroport erau, se pare, pe cale de-a trece în uitare.

— Asta ți-a fost specializarea? Întrebă Aideen.

Maria încuviință.

— E o îndeletnicire care presupune aptitudini actricești, ceea ce m-a atras în mod deosebit.

Adăugă, pipăindu-și geanta:

— Chiar și codurile de comunicare sunt extrase din piese de teatru. Luis folosește niște numere care indică acte, scene, replici și cuvinte. Când lucrez în afara orașului, mi le transmite prin telefon. Când am o misiune în oraș, îmi lasă bilețele ascunse sub pietrele din parc. Alteori mâzgălește mesajele pe pereți, sub formă de graffiti. O dată mi-a transmis ceea ce voia să-mi comunice sub forma unor... cum le spuneți voi? Aha, da. Sub forma unor „numere fierbinți” scrijelite pe pereții unei cabine telefonice.

— Mda, așa se numesc, numere fierbinți, aprobă Aideen.

Maria își îngădui pentru întâia oară să zâmbească. Surâsul îi alungă ultimele semne ale încruntării provocate de izbucnirea de furie. Aideen îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

— Ai avut o zi cumplită, spuse Maria. Cum te simți acum?

— Sunt încă șocată, replică Aideen. N-am apucat să diger tot ce s-a întâmplat.

— Cunoscut senzația asta, aprobă Maria. Moartea unui cunoscut, oricât ar fi de ireversibilă, pare greu de crezut. Ai cunoscut-o

bine pe Martha Mackall?

— Nu tocmai, clătină din cap Aideen. Am lucrat împreună doar vreo două luni. De altfel, nu era genul de persoană de care să te poți apropia într-un interval atât de scurt.

— E-adevărat, spuse Maria. Am întâlnit-o de mai multe ori în perioada cât am lucrat la Washington. Era foarte inteligentă și, pe de altă parte, extrem de rezervată.

— Da, exact așa era Martha, încuviință Aideen.

Pomenind de șederea sa în America, Maria păru să se întristeze din nou. Zâmbetul discret i se șterse și privirea i se întunecă.

— Îmi cer scuze pentru scena la care ai asistat adineauri, rosti Maria.

— Nu e nici o problemă, replică Aideen.

— Mack și cu mine am fost împreună o vreme, urmă Maria, cu privirea ațintită înainte, ignorând răspunsul politicos al lui Aideen. Era mai atent și mai devotat decât oricare dintre bărbații pe care i-am cunoscut. Plănuiam să rămânem împreună pe vecie. Dar a insistat să renunț la munca mea. Spunea că era prea periculoasă.

Aideen începea să se simtă stânjenită. Spre deosebire de femeile din Boston, spanioloaicele erau dispuse să-și deschidă sufletul în fața străinilor.

Maria își plecă privirea.

— Voia să mă las de fumat, fiindcă îmi afecta sănătatea. Voia să-mi placă jazzul și fotbalul american. Și mâncarea italienească. Iubea cu pasiune toate aceste lucruri, așa cum mă iubea și pe mine. Dar nu mi le putea împărtăși în măsura în care și-ar fi dorit, astfel încât, în cele din urmă, a hotărât că era preferabil să rămână singur, decât să sufere vreo dezamăgire.

Ridică ochii spre Aideen:

— Înțelegi?

Aideen dădu din cap.

— Nu mă aștept să-mi dai dreptate, continuă Maria. Lucrezi alături de el. Voiam să știi însă ce a însemnat scena la care ai asistat, deoarece de-acum vei lucra și alături de mine. Am aflat de prezența sa aici de-abia atunci când am fost anunțată că mă vei însoți. Mi-a fost destul de greu să accept ideea că va trebui să-l reîntâlnesc.

— Înțeleg! strigă Aideen, pentru a se face auzită în vacarmul produs de motoare.

Maria îi răspunse cu un început timid de zâmbet.

— Luis mi-a spus că ai participat la distrugerea unei rețele de traficanti de droguri, în Mexic. E nevoie de curaj pentru a-i înfrunta pe asemenea ticăloși.

— La drept vorbind, nu de curaj e nevoie, ci de indignare, replică Aideen.

— Ești exagerat de modestă, îi spuse Maria.

Aideen clătină din cap:

— Nu sunt modestă, ci sinceră. Consumul și traficul de droguri făceau ravagii în cartierul în care am locuit când eram mică. Cocaina mi-a ucis cel mai bun prieten, pe vărul meu Sam. Cânta dumnezeiește la orga bisericii. A murit pe stradă, ca un câine. După ce am căpătat puțină experiență de viață, m-am hotărât să nu mă mulțumesc să-mi frâng mâinile și să mă plâng de ticăloșia vieții.

— Și eu am simțit același lucru în ceea ce privește crima organizată, mărturisi Maria. Tata era proprietarul unui cinematograf la Madrid. A fost ucis de o bandă de hoți.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Dar dorința noastră de a acționa n-ar fi însemnat nimic dacă n-ar fi fost completată de curaj și hotărâre. Și viclenie! Sunt însușiri cu care te naști sau pe care ți le formezi. Dar fără ele nu se poate.

— Sunt de acord în ceea ce privește hotărârea și viclenia, spuse Aideen. Și ar mai fi ceva: trebuie să îți reprimi dorința de a înghiți în sec, pentru a învăța cum să acționezi eficient.

— Mi-e teamă că nu înțeleg.

— Trebuie să știi să îți ții în frâu emoțiile, explică Aideen. Asta mi-a permis să umblu pe străzi liniștită atunci când lucram sub acoperire, să observ și să învăț. Altfel, îți irosești timpul hrănindu-ți ura. Trebuie să pretinzi că nu-ți pasă, atunci când stai de vorbă cu niște ticăloși și încerci să afli pentru cine lucrează. În Mexico City erau mai multe bande de traficanti: „Norii” se ocupau de comerțul cu marijuana, „Pirații” vindeau cocaină, iar „Jaguarii” dețineau monopolul heroinei. Cel mai greu mi-a fost să învăț cum să-i deosebesc pe drogații de rând de cei care se ocupau și de comerț.

— Drogații umblau singuri, nu-i așa?

Aideen încuviință.

— Pretutindeni e la fel, comentă Maria.

— Pe de altă parte, traficantii umblă întotdeauna în grupuri, în

cazul în care nu se arătau dornici să vorbească, era necesar să-i deosebești pe cei care se ocupau de aprovizionare. Traficanții aveau mereu mânele suflecate, ca să aibă unde să-și ascundă banii, câtă vreme buzunarele le erau ocupate de cuțite și pistoale. Să știi însă, Maria, că întotdeauna mi-a fost teamă când mă aflam pe teren. Mi-era teamă că mi-aș putea pierde viața și mi-era teamă că aș putea afla lucruri îngrozitoare despre anumiți oameni. Dacă viața în cartierul în care am copilărit nu m-ar fi umplut de furie, dacă nu m-ar fi durut sufletul pentru familiile răătăciților pe care i-am întâlnit, n-aș fi putut niciodată să merg până la capăt.

Maria îngădui zâmbetului să înflorească pe întregul său chip. Era un surâs plin de respect și de înțelegere camaraderească.

— Curajul neînsoțit de teamă înseamnă prostie, spuse Maria. Orice-ai spune, sunt convinsă că ai avut nevoie de mult curaj și nu pot decât să te admir. Cred că vom alcătui o echipă grozavă.

— Că tot veni vorba de echipa noastră, zise Aideen. Care va fi planul de acțiune după ce vom ajunge la San Sebastian?

Era nerăbdătoare să abată conversația spre alt subiect decât propria-i persoană. Atenția care i se dădea o făcea să se simtă stânjenită.

— În primul rând, vom face o vizită la postul de radio care a difuzat înregistrarea, îi spuse Maria.

— Deghizate în turiste? se miră Aideen.

— Nu. Trebuie să aflăm cine le-a adus caseta cu înregistrarea. După aceea, îi vom găsi pe cei în cauză și îi vom urmări, dându-ne drept turiste. Știm că victimele atentatului de pe iaht puneau la cale o conspirație. Întrebarea care se pune e următoarea: au fost uciși din pricina unor răfuieli în interiorul cercului de conspiratori, sau fiindcă altcineva, din afară, a aflat de planul lor? Cineva care, până în prezent, a preferat să rămână în umbră.

— Și despre care nu putem ști dacă ne este aliat sau dușman.

— Exact, întări Maria. Asemenea guvernului vostru și autoritățile spaniole sunt divizate în mai multe facțiuni, care nu se simt obligate să împărtășească toate informațiile de care dispun.

În timp ce vorbea, pilotul îi trecu comanda elicopterului colegului său, își scoase căștile și se întoarse către ele.

— Agent Comeja! strigă el. Tocmai am recepționat un mesaj de la șefu'! Mi-a cerut să vă transmit că Isidro Serrador a fost ucis în noaptea aceasta la secția municipală de poliție din

Madrid.

— Cum?

— Se pare că a fost împușcat în timp ce încerca să ia arma unui ofițer de armată.

— Un ofițer de armată? întrebă Maria neîncrezătoare. Cazul acesta nu intră sub jurisdicție militară.

— Știu, spuse pilotul. Șeful se interesează acum cine era ofițerul respectiv și ce căuta acolo.

Maria îi mulțumi, iar pilotul se întoarse și preluă din nou comanda elicopterului.

— Ceva nu e deloc în ordine, spuse Maria pe un ton grav. Am senzația că moartea bieteii Martha n-a fost decât primul foc de armă dintr-un șir lung și devastator.

***Marți, ora 2 și 55 de minute,
San Sebastian, Spania***

Familia spaniolă este o instituție care datează de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Ea este o componentă a aceleiași civilizații mediteraneene care a dat naștere clanurilor interlope din Sicilia, Turcia și Grecia. Particularitatea spaniolă constă în faptul că loialitatea membrilor unei *familii* se manifestă față de un patron, de regulă proprietar al unei întreprinderi sau conducător al unei bresle. Pentru a menține reputația patronului nepătată, un număr de angajați sunt selectați și antrenați pentru a-l proteja sau pentru a pune în aplicare acte de violență, sabotaje sau execuții în dauna rivalilor acestuia. Țintele de predilecție sunt, în general, legate de afacerile concurenților. Atacurile îndreptate împotriva casei sau rudelor acestora sunt considerate lipsite de etică. Ocazional, membrii *familiei* se implică în activități de contrabandă sau șantaj, dar acest lucru este destul de rar.

În schimbul serviciilor prestate, membrii *familiei* sunt răsplătiți uneori cu anumite avantaje materiale, cum ar fi plata studiilor pentru copiii lor. De regulă însă, răsplata constă în mulțumirile și stima patronului, care le garantează siguranța pe viață a locului lor de muncă.

În opinia lui Juan Martinez, atacul împotriva iahtului fusese o acțiune lipsită de etică. În mod cert, scopul ei fusese cât se poate de limpede: uciderea cât mai multor membri ai *familiei* dintr-o singură lovitură. În anii de când lucra pentru *Senor* Ramirez, Juan nu se dăduse în lături niciodată să folosească violența atunci când era nevoie. În cadrul breslei, acțiunile violente aveau drept țintă, mai ales în primii ani, mașinile, navele sau clădirile rivalilor în afaceri. Se întâmplase, o dată sau de două ori, ca vreun muncitor să fie atacat, dar cei din conducere nu intraseră niciodată în vizorul unor astfel de acțiuni. Cele petrecute în această noapte cereau o ripostă pe măsură. Juan, crescut pe străzile din Manresa, care lucra pentru *Senor* Ramirez de

doisprezece ani, era nerăbdător să le-o plătească celor care îi uciseseră patronul. Mai întâi însă, trebuia să-și găsească un adversar. Postul de radio părea o alegere bună pentru a începe căutarea lui.

Juan și trei dintre colegii săi de muncă urcară în mașină și se îndreptară spre sediul micului post de radio. Acesta era așezat în vârful unei coline înalte de aproximativ trei sute de metri, una dintre cele trei care străjuiau Golful La Concha, la nord de San Sebastian. Un drum pietruit, îngust ducea până la jumătatea culmii. Mai sus fusese construită o enclavă alcătuită din clădiri luxoase, cu porți și garduri înalte, oferind celor ce locuiau acolo o priveliște splendidă.

„Chiar așa, câte dintre căpeteniile *familiilor* locuiesc oare aici?” se întrebă Juan, așezat pe locul de lângă șofer. Ținea în mână un rucsac pe care îl umpluse la uzină cu tot ce avea să-i fie de trebuință. Nu urcase niciodată până aici. Era un om activ, iar superba priveliște a coastei, spectaculoasă și liniștitoare totodată, invitând la contemplație, îl făcea să se simtă nelalocul lui, așa cum s-ar fi simțit, probabil și dacă ar fi colindat una dintre grădinile scăldate în lumina lunii, care se întrezăreau dincolo de arabescurile porților din fier forjat.

Un drum de țară îngust, folosit de obicei doar de bicicliști și de pietoni, prelungea șoseaua către vârful colinei. O meandă a pantei bloca vederea spre golf. Aici, iarba răsarise în petice acum uscate ca iasca, spre deosebire de gazonul îngrijit și des care mărginea șoseaua. Ajuns aici, Juan își reveni, de parcă s-ar fi întors acasă. Privi în lungul drumului spre clădirea scundă din blocuri de granit, înconjurată de un gard înalt de doi metri și jumătate și încununat de o împletitură deasă de sârmă ghimpată.

Radio Nacional de Publico, justificându-și numele răsunător, posedea o stație de 10 kw ale cărei emisiuni puteau fi recepționate, spre sud, până la Pamplona, iar spre nord până la Bordeaux, în Franța. Postul RNP transmitea în timpul zilei obișnuitul program de muzică, știri locale și informații meteorologice. Spre seară, programul se adresa cu precădere populației de origine bască. Proprietarii postului de radio erau antiseparatiști convinși, ceea ce le transformase în ținta predilectă a atacurilor cu bombe artizanale și arme de foc. Acesta era motivul pentru care sediul stației de emisie fusese construit dintr-un material solid precum bazaltul și așezat la o

distanță îndeajuns de mare de gardul fortificat. Antena de emisie se înălța în centrul acoperișului, pe un schelet din metal, vopsit în roșu și alb. În vârf, la cincizeci de metri de nivelul solului, o luminiță roșie clipea intermitent.

Șoferul *familiei*, Martin, stinsese farurile din timp, în vreme ce se apropiau. Trase pe dreapta la vreo trei sute de metri distanță de poartă, de cealaltă parte a culmii rotunjite a colinei. Cei patru bărbați coborâră din mașină. Juan descărcă din portbagaj o bicicletă, își luă rucsacul în spinare și se stropi pe față cu apă, pentru a da impresia că transpirase urcând panta. Picăturile i se prelinseră, precum sudoarea, pe obraji și mai jos, pe gât. Porni apoi, fără să mai piardă timpul, către poartă. Ceilalți trei potriviră amortizoarele la țeștile armelor și îl urmară, lăsându-i un avans de vreo treizeci de metri. Prefăcându-se că găfâie, Juan tropăi către poartă, străduindu-se să facă zgomot, pentru a se convinge că avea să fie auzit, dar și pentru a acoperi zgomotul pașilor tovarășilor săi.

Așa cum prevăzuse Juan, poarta era păzită de oameni înarmați. Erau trei bărbați cu puști, în mod limpede neapartenând vreunei agenții profesionale de pază. Cu siguranță, fuseseră aduși aici după transmiterea în eter a înregistrării, pentru a preveni un eventual atac împotriva postului de radio, în prealabil, Juan și tovarășii săi căzuseră de acord ca, în eventualitatea în care perimetrul ar fi fost păzit, paznicii să fie eliminați simultan și cât mai discret cu putință.

Juan își impuse în gând să se relaxeze. Nu-și putea trăda nervozitatea față de ceilalți. Preluase conducerea acestei operațiuni și trebuia să se impună în fața celorlalți membri ai *familiei*.

Ajungând nu departe de poartă, înjură cu voce tare:

— Naiba s-o ia de treabă!

Unul dintre paznici îl auzi. Se apropie în grabă, în timp ce tovarășii săi așteptau în umbră, gata să-l acopere.

— Ce vrei? Întrebă el.

Era un bărbat foarte înalt, uscățiv, cu părul negru creț și fruntea lată.

Juan nu răspunse imediat, lăsând impresia că ar fi fost descumpănit.

— Aș vrea să știu unde naiba mă aflu.

— Dar unde naiba ai vrea să te afli? îl ironiză paznicul.

— Caut campingul Iglesias.

Paznicul râse amuzat.

— Mi-e teamă că te așteaptă încă o bucată bună de drum, spuse el. Mai exact, va trebui să te întorci și să o iei către est.

— Cum adică?

Paznicul arată către dreapta, cu un gest neglijent.

— Campingul pe care-l cauți nu-i aici, ci pe dealul următor, cel cu...

Din spatele lui Juan răsună o serie de zgomote înfundate, atunci când ceilalți membri ai *familiei* deschiseră focul asupra paznicilor. Cei trei se prăbușiră, luați prin surprindere, cu câte o gaură cu margini însângerate în frunte.

În vreme ce tovarășii săi îl ajungeau din urmă, Juan își lăasă deoparte bicicleta, își scoase rucsacul și se apucă de treabă.

Cea mai simplă modalitate pentru a pătrunde în perimetrul stației era de a-și anunța prezența prin interfon și de a aștepta apoi ca poarta să fie deschisă. În cazul lor însă, această posibilitate era exclusă. Juan scoase din rucsac o bucată de pânză și o rangă. Tricoul îi era greu de sudoare, iar aerul rece al nopții îl înfioră, atunci când escaladă până la jumătate porțiunea de gard din stânga porții.

Legă ranga de bucata de pânză și, ținând-o de un capăt, îi făcu vânt peste gard. Pânza – o cămașă veche – ateriză peste sârma ghimpată. Juan își strecură degetele prin ochiurile plasei de sârmă și apucă un capăt al răngii, trăgând către sine. Legă apoi mânecile cămășii laolaltă, recuperând ranga. Repetă operațiunea, de această dată folosindu-se de cămașa lui Ferdinand, musculosul paznic de noapte al fabricii lui Ramirez, așa încât sârma ghimpată era acum izolată de două straturi de pânză. În zona de siguranță astfel creată, cei patru escaladară fără probleme și aterizară în liniște de cealaltă parte. Așteptară câteva clipe, pentru a se asigura că nu fuseseră auziți, apoi se îndreptară tiptil către ușa de metal a clădirii, traversând cu băgare de seamă spațiul deschis.

Cei trei tovarăși ai lui Juan erau și ei înarmați cu răngi, iar Ferdinand avea în buzunar un revolver de calibrul 38. Muniția de rezervă era la îndemână, înfășurată într-o batistă, pentru ca gloanțele să nu facă zgomot ciocnindu-se între ele. Nu intenționau să mai ucidă pe nimeni, dar, după cele ce i se întâmplaseră domnului Ramirez, nu aveau să se dea în lături de la nimic care i-ar fi împiedicat să-și ducă la bun sfârșit misiunea asumată.

Știau că ușa avea să fie încuiată și se pregătiseră corespunzător. Juan, care era cel mai înalt, își strecură vârful răngii în spațiul îngust dintre ușa de metal și rama acesteia, în partea stângă, sus. Martin se aplecă și își înfipse ranga în colțul din stânga jos. Celălalt, Sancho, vârî ranga în dreptul zăvorului, în vreme ce Ferdinand stătea deoparte, cu arma pregătită, gata să tragă în cazul în care ar fi fost atacați.

Împinseră capetele răngilor cât de adânc se putea. Dacă prima încercare eșua, aveau toate șansele ca a doua să le reușească. Martin lucrase în construcții și era de părere că, până și în eventualitatea existenței unei duble închizători, balamalele nu erau, mai mult ca sigur, întărite. Un asemenea surplus de metal ar fi dăunat serios calității emisiei radio.

La semnalul lui Juan, cei trei împinseră cu putere răngile. Ușa se deschise din prima încercare, rama de lemn a ușii crăpându-se de sus până jos. Ferdinand îi asigură că nu era nici un pericol, așa încât se repeziră cu toții înăuntru.

În interior se aflau doar trei oameni. Unul era în cabina de emisie, iar alți doi, un bărbat și o femeie, stăteau la masa de mixaj. Conform planului, Martin se îndreptă glonț spre tabloul electric, pe care îl găsi imediat și întrerupse curentul. Emisia fu întreruptă înainte ca tipul din cabină să fi apucat să anunțe pe post că stația era atacată. La lumina celor două lămpi de siguranță din tavan, care se aprinseseră automat la întreruperea alimentării cu energie a stației, Juan și Sancho năvăliră asupra celor doi ingineri de sunet și îi doborâră cu câte o lovitură dată cu sete peste ceafă. Căzură, femeia cu un geamăt, iar bărbatul cu un strigăt ascuțit de durere. În timp ce Ferdinand îi ținea la respect, sub amenințarea pistolului, Juan intră în cabina de emisie și se îndreptă calm spre cel aflat la microfon.

— Vreau să știu cine v-a dat înregistrarea pe care ați transmis-o mai devreme, spuse el.

Tânărul bărbos și subțirel așezat în fața microfonului se retrase indignat.

— Te mai întreb o singură dată, rosti Juan, ridicând ranga. Cine v-a dat înregistrarea?

— Nu știu cine era, spuse tânărul.

Avea o voce pițigăiată și plângăreață. Își dresе glasul și repetă:

— Nu știu.

Juan izbi cu ranga în brațul stâng al celuiilalt, în dreptul

tricepsului. Tânărul deschise gura într-un țipăt mut și expiră sonor, apucându-se cu cealaltă mână de locul lovit. În ochii mari i se iviră lacrimi de durere.

— Cine v-a adus înregistrarea? repetă Juan.

Bărbatul încercă să-și închidă gura, dar dădea impresia că avea dificultăți în a-și duce la îndeplinire intențiile. Se dădu înapoi, cu scaun cu tot, până când spătarul acestuia se lovi de perete, oprindu-i retragerea.

Juan înaintă pe urmele lui. Privi țintă degetele mâinii drepte a individului, încleștate pe mușchiul strivit de rangă cu câteva clipe în urmă. Ținti și ranga se abătu din nou, asupra degetelor de această dată.

Oțelul lovi deasupra ultimei falange. Se auzi un zgomot sec, ca atunci când plesnesc oasele uscate de puî. Bărbatul lăsă să-i cadă mâna în poală. Pielea zdrelită se umflă sub presiunea sângelui acumulat. De astă dată, bărbatul fu în stare să urle.

— Adolfo! țipă el, cu gura căscată de durere.

— Cine? întrebă Juan.

— Adolfo Alcazar, pescarul!

Tânărul turui fără șovăire adresa unde putea fi găsit acesta, iar Juan îi mulțumi politicos. Apoi ranga șuieră din nou, tăind aerul cu îndeajuns de multă forță încât să-i rupă falca celui așezat, care se prăbuși din scaun. Juan întoarse capul către Martin și Sancho, care îl imitară, reducându-i la tăcere în același mod pe cei doi ingineri de sunet. Nu aveau timp să-i percheziționeze pentru a le confisca telefoanele celulare, iar Juan nu voia să le ofere prilejul de a-l avertiza pe pescar.

Cinci minute mai târziu, cei patru membri ai *familiei* se aflau din nou în mașină, îndreptându-se către San Sebastian.

***Luni, ora 20 și 15 minute,
Washington, D.C.***

Când Hood formă numărul de acasă, nici Sharon și nici vreunul dintre copii nu ridică telefonul. După patru țârâituri, robotul telefonic intră în funcțiune. Mesajul era cel înregistrat de Harleigh cu o zi în urmă.

„Bună! Ați sunat la familia Hood. Nu suntem acasă. Nu vă vom da instrucțiuni în privința modului în care ne puteți lăsa un mesaj fiindcă, dacă nu știți nici măcar atât, cu siguranță că nu vrem să stăm de vorbă cu voi!”

Hood oftă. Îi rugase pe copii să nu mai înregistreze astfel de mesaje șmecherești. Poate c-ar fi trebuit să insiste. Sharon avea dreptate: nu era îndeajuns de ferm în relațiile cu copiii.

— Salut, gașcă, rosti Hood, încercând zadarnic să dea un ton bine dispus vocii sale. Mi-e teamă că va trebui să rămân până târziu la birou în seara asta. Sper că ați avut cu toții o primă zi a vacanței de primăvară pe cinste. Bănuiesc că, la ora asta, sunteți la cumpărături sau v-ați dus să vedeți vreun film ori să vă distrați pe undeva. Sharry, te rog mult de tot să mă suni când vă veți întoarce acasă, da? Mulțumesc. Vă iubesc pe toți. Pa.

Hood simți cum îl cuprinde disperarea atunci când puse receptorul în furcă. Și-ar fi dorit foarte mult să fi putut sta de vorbă cu Sharon. Ura din adâncul sufletului prăpastia care se adâncea între ei și dorea să îndrepte lucrurile. Sau, cel puțin, să încheie un armistițiu, până în clipa în care aveau să aibă timp să discute pe îndelete pentru a lămuri ceea ce era de lămurit. Încercă să o sune pe Sharon pe telefonul mobil, dar se lovi din nou de mesajul robotului telefonic. De această dată, renunță să-i mai lase vreun mesaj.

Aproape imediat după ce așeză receptorul în furcă, telefonul începu să sune. Era Sharon. Zâmbi, simțind cum i se ia o piatră de pe inimă.

— Hai noroc, rosti el vesel, fără a mai fi deloc nevoit să mimeze jovialitatea.

În fundal se auzeau zgomote: vocile mulțimii și anunțuri bruiaate într-un difuzor aflat în preajmă.

— Sunteți la cumpărături?

— Nu, Paul, veni răspunsul. Suntem la aeroport.

Hood se așezase comod în fotoliul de piele. Se redresă alarmat. Pentru moment, evită să ceară amănunte; era o tactică învățată în perioada ascensiunii sale politice.

— Am hotărât să-i iau pe copii și să mergem în Connecticut, continuă Sharon. Oricum, nu ai fi apucat să stai prea mult cu ei la sfârșit de săptămână, iar ai mei insistă de mult să-i vizităm.

— Aha, făcu el pe un ton neutru. Cât aveți de gând să rămâneți?

Calmul din glasul său era doar aparent. Privi fotografia înrămată a familiei sale, așezată într-un colț al biroului. Era veche de numai trei ani, dar zâmbetele alor săi i se părură dintr-o dată că aparțin unei alte ere.

— Sincer, nu știu, răspunse ea.

Ron Plummer și Bob Herbert își făcură apariția în pragul ușii. Hood le făcu semn să aștepte. Herbert observă că șeful lui vorbea pe linia privată, așa încât dădu aprobator din cap și îl luă de braț pe Plummer, trăgându-l înapoi pe culoar. Ann Farris sosi și ea câteva clipe mai târziu și li se alătură celor doi.

— Cred că întoarcerea noastră depinde de... începu Sharon, care apoi tăcu.

— De ce depinde? întrebă Hood. De mine? De dorința mea de a vă avea aproape? Știi foarte bine care e răspunsul meu.

— Știu, încuviință Sharon. Dar nu știu de ce vrei să ne ai aproape. Nu ești niciodată acasă. Plecăm în vacanțe, iar tu ne lași singuri după numai o zi.

— Asta nu s-a întâmplat decât o singură dată.

— S-a întâmplat numai o dată fiindcă nici măcar n-am mai încercat să plecăm altundeva, replică Sharon. Altceva voiam să-ți spun însă. Întoarcerea mea la Washington depinde de hotărârea pe care o voi lua: vreau oare să-i văd pe copii mereu dezamăgiți sau vreau să pun capăt, o dată pentru totdeauna, acestor dezamăgiri?

— Asta vrei *tu!* izbucni Hood, ridicând tonul și temperându-l imediat. I-ai întrebât cumva și pe copii ce anume își doresc? Vei ține cont de părerea lor?

— Bineînțeles, contează și ceea ce-și doresc ei, rosti ea. Vor să fie cu tatăl lor. Și eu vreau același lucru. Dar, dacă nu-l putem

avea alături de noi, poate c-ar fi mai bine să știm limpede acest lucru.

Herbert se întoarce cu fața spre ușa deschisă. Era încruntat și-și mușca buzele. Era clar că avea ceva important să-i comunice. În timp ce Herbert îi întorcea din nou spatele, Hood își dori să poată lua totul de la capăt: ziua aceasta, anul, chiar și viața.

— Nu pleca, o rugă Hood. Te rog, nu pleca! Vom găsi o soluție, de îndată ce voi da de capăt situației cu care ne confruntăm aici.

— Bănuiam că asta vei spune, replică Sharon.

Glasul nu-i era aspru, ci doar resemnat.

— Dacă vrei într-adevăr să găsim o soluție, Paul, știi unde ne poți găsi. Te iubesc. Mai vorbim, da?

Închise telefonul. Hood rămase cu privirea ațintită spre ușă, către subordonații săi. Dintotdeauna îi considerase pe Bob, Mike și mai ales pe Darrell ca pe niște membri ai unei alte familii. Acum, ei rămăseseră singura sa familie. Dar nu era de-ajuns.

Așeză receptorul în furcă. Bob auzi declicul și se întoarce. Intră, făcând vânt scaunului cu roțile, urmat de ceilalți doi. Îl măsură din priviri pe Hood.

— Totul e în regulă? întrebă el.

Brusc, Hood conștientiză cele întâmplate: soția sa plecase de acasă, luându-i cu ea pe copii. Fu cât pe-acți să trimită pe cineva la aeroport ca să-i împiedice să plece. Dar Sharon nu i-ar fi iertat niciodată o astfel de intervenție brutală. Mai mult, nu era convins că și-ar fi iertat el însuși o astfel de hotărâre.

— Îți spun mai încolo, replică Hood, evaziv. Ceva noutăți?

— Un ocean de rahat, după cum se spune în orașelul meu natal, Philadelphia din Mississippi. Voiam să mă asigur că îți menții hotărârea de a-i lăsa pe Darrell și pe Aideen să se avânte în largul lui.

— Paul, dacă-mi dai voie să te rețin, termin într-un minut și-am plecat, interveni Ann Farris, pipăindu-și agenda.

Hood privi întrebător către Herbert. Ofițerul de contrainformații încuviință din cap.

— Pot să rămân și eu?

Fu rândul lui Ann să încuviințeze.

— E-n regulă, spune, o îndemnă Hood.

— Mulțumesc.

Privirile lui Hood zăboviră o clipă asupra degetelor fine ale colegei sale. Unghiile lungi, date cu lac roșu, îi sporeau enorm feminitatea. Hood întoarce capul. Era furios pe Sharon, iar Ann îl

atrăgea și ar fi fost oricând dispusă să-l primească în brațele ei deschise. Ura aceste gânduri, aceste sentimente, dar nu se putea împiedica să le nutrească.

— Tocmai mi-au telefonat cei de la BBC, începu Ann. Au primit o înregistrare video făcută de un turist în fața Congresului Deputaților de la Madrid. Banda înfățișează momentul ridicării cadavrului Marthei.

— Ciocli blestemați! scrâșni Herbert.

— Sunt jurnaliști, Bob, interveni Ann. Ne place sau nu, asta e meseria lor. Moartea Marthei e o știre de senzație.

— Sunt niște jurnaliști cu apucături de ciocli, insistă Herbert.

— Las-o baltă, Bob, îl sfătuiește Hood care nu se simțea în stare să mai suporte încă o scenă de familie. Care-i problema, Ann?

Ea își răsfoie notițele.

— Cei de la BBC au selectat o imagine a feței Marthei, au comparat-o cu baza lor de date și au găsit o fotografie făcută în '94 la Johannesburg, în care Martha apare alături de Mangosuthu Buthelezi, rivalul lui Nelson Mandela. În plus, Jimmy George de la *Washington Post* spune că vrea să difuzeze informațiile pe care le are înaintea ca BBC-ul să iasă pe post cu cele aflate, mâine dimineață.

Hood se frecă la ochi excedat.

— Știe cineva că Aideen o însoțea pe Martha? Întrebă el.

— Deocamdată, nu.

— Ce-mi recomandați? rosti Hood.

— Trebuie să mințim cu nerușinare, propuse Herbert.

— Dacă încercăm să o scăldăm, dacă dăm publicității un comunicat de genul „da, Martha lucra în diplomatie, dar a fost asasinată în timp ce se afla în vacanță”, n-are să ne creadă nimeni, spuse Ann, vădit iritată. Vor continua să sape după informații. În consecință, propun să le spunem adevărul gol-goluț.

— Cât din adevăr? vru să afle Hood.

— Să declarăm că Martha se afla în Spania pentru a-și pune experiența în slujba deputaților spanioli. Aceștia erau preocupați de întărirea tensiunilor etnice, iar Martha avea experiență în acest domeniu. Ceea ce este perfect adevărat. Punct.

— Nu poți dezvălui presei chiar atât de mult, îi atrase atenția Herbert.

— Trebuie, insistă Ann.

— Dacă le spui toate astea, s-ar putea să își dea seama că

Martha nu era singură, o avertiză Herbert. Și, din clipa respectivă, ticăloșii care-au împușcat-o pe Martha ar putea încerca să o scoată din cursă și pe Aideen.

— Credeam că ucigașii zac cu toții pe fundul mării, se miră Ann.

— Poate, spuse Hood. Dar dacă nu e chiar așa? Dacă Bob are dreptate?

— Nu știu ce să zic, mărturisi Ann. Dar o minciună ar putea avea consecințe la fel de nefaste.

— La ce te referi? întrebă Hood.

— Presa ar putea afla că Martha era însoțită de o oarecare „*senorita* Temblon” și va încerca să o identifice. Nu va trece mult până când reporterii își vor da seama că această „*senorita*” nu există. Vor încerca să pătrundă cu forțe proprii misterul identității femeii, felul în care aceasta a ajuns în țară și se vor da de ceasul morții să o găsească. Cercetările lor i-ar putea duce pe criminali direct la Aideen.

— E ceva adevăr în asta, mormăi Bob Herbert.

— Mulțumesc, spuse Ann. Paul, nu există o soluție optimă. Dar, dacă dezvălui măcar parțial adevărul, presa o să vrea să verifice veridicitatea informațiilor. Vom preciza că Martha a fost însoțită de încă o persoană care, din considerente de securitate, a părăsit discret Spania. Dacă le dăm posibilitatea să verifice primele informații, ne vor crede pe cuvânt și în această privință.

— Ești sigură de asta? întrebă Hood.

Ann încuviință.

— Jurnaliștii nu dezvăluie întotdeauna absolut tot ce-au aflat. Le place să se știe părtași la anumite secrete. În felul acesta, se simt mai importanți, ca și cum ar face parte dintr-o conspirație.

— Am greșit, făcu Herbert. Nu sunt doar niște ciocli. Sunt niște ciocli vanitoși.

— Fiecare cu personalitatea lui, replică Ann.

Herbert își încruntă sprâncenele la auzul replicii, dar Hood adoptă o atitudine mai înțelegătoare. Propria sa integritate primise câteva lovituri serioase în ultimele ceasuri.

— E-n ordine, conchise Hood. Poți să-i dai drumul, Ann. Dar încearcă să limitezi cât mai mult dezvăluirile. Nu vreau să se afle nimic despre locul în care se află Darrell și Aideen. Spune-le ziariștilor că însoțitorii Marthei sunt pe drumul de întoarcere, bine păziți.

— Așa voi face, acceptă ea. Ce pot să le spun despre

succesorul Marthei? Cu siguranță se va găsi cineva care să mă întrebe.

— Spune-le că Ronald Plummer este ocupantul interimar al postului de ofițer politico-economic, răspunse Hood fără să ezite.

Plummer îi mulțumi din priviri. Recunoașterea noii sale calități într-un comunicat oficial echivala cu o numire în funcție. De-acum, depindea doar de el ca aceasta să devină permanentă.

Ann îi mulțumi lui Hood și ieși. El renunță s-o urmărească din priviri și se întoarse către Herbert.

— Așadar, de unde vine oceanul de rahat de care vorbeai adineauri? întrebă el.

— Revoltele au izbucnit pretutindeni în Spania, spuse Herbert, care ezită înainte de a pune următoarea întrebare: E totul în ordine?

— Mă descurc.

— Îmi pari cam dus cu gândul.

— E-n regulă, Bob, am să mă descurc. Spune-mi, care e imaginea de ansamblu?

Herbert îi aruncă o privire care afirma limpede: „nu mă duci tu pe mine!”, dar își continuă expunerea.

— Revoltele au scăpat de sub control la Avila, Segovia și în Castilia, anunță Herbert. Ron, tu ai aflat ultimele amănunte.

— Consulatul american din Barcelona ne-a trimis un fax, dar sunt convins că agențiile de știri au aflat și ele deja, începu Plummer. Zvonul anulării meciului de fotbal programat la Barcelona s-a răspândit, ceea ce nu e de mirare, câtă vreme nemții au încercat să părăsească discret orașul. Microbiștii înfuriați au blocat autostrada cu propriile mașini pentru a-i împiedica să ajungă la aeroportul El Prat. Garda Națională spaniolă, *Policia Nacional*, a făcut o încercare de a-i salva de furia mulțimii, care i-a întâmpinat pe polițiști cu pietre. Au fost chemați în ajutor cei de la Mossos d'Escuadra.

— Mossos d'Escuadra e forța autonomă de poliție din Catalonia, explică Herbert. Membrii ei sunt însărcinați în principal cu paza obiectivelor guvernamentale. Sunt cunoscuți pentru atitudinea lor de tipul „fără prizonieri”.

— Da, dar de data aceasta au luat prizonieri, interveni Plummer. Au fost făcute peste douăzeci de arestări. Când Mossos d'Escuadra i-a dus la închisoare, aceasta a fost atacată de o mulțime înfuriată. În oraș se pregătește declararea legii marțiale.

— Barcelona se află la aproximativ trei sute de kilometri de

San Sebastian și, spre deosebire de acesta, care e mai degrabă o stațiune turistică, e un centru urban, spuse Herbert. Nu cred că trebuie să ne facem griji în privința extinderii revoltelor într-acolo.

Se aplecă și își încleștă mâinile în poală, înainte de a continua:

— Ceea ce mă îngrijorează, Paul, e declararea iminentă a legii marțiale, care va avea un impact teribil asupra conștiinței colective a Spaniei.

— În ce sens? întrebă Hood.

— Un singur cuvânt: Franco, replică Herbert. În conștiința poporului spaniol au rămas întipărite amintiri amare în ceea ce privește Falanga sa fascistă și autoritară. Când, după un sfert de secol, guvernul va adopta pentru întâia oară o atitudine autoritară, există toate șansele ca reacția să fie o rezistență feroce.

— Ironia face ca nemții să fi fost cei care l-au ajutat pe Franco să câștige Războiul Civil, spuse Plummer. Implicarea germanilor în tulburările din prezent va face ca acestea să fie și mai greu de stăpânit.

— Și ce legătură are asta cu oamenii noștri? vru să afle Hood. Încercați să-mi sugerați c-ar fi de preferat să nu acționeze până când situația nu se va calma cât de cât?

Herbert clătină din cap.

— Eu zic așa: ar trebui să-i chemi acasă imediat, să revoci ordinul de deplasare al echipei de intervenție și să-i ceri președintelui evacuarea întregului personal ale cărui răspunderi nu sunt esențiale. Între timp, cei rămași în Spania vor trebui să aibă mare grijă ce fac și ce spun.

Hood îl privi lung. Herbert nu avea deloc tendința să reacționeze exagerat în fața unei amenințări.

— Cât de mult crezi că se va agrava situația? întrebă el.

— E de rău, fu de părere Herbert. Au fost zgândărite răni adânci, cu implicații politice majore. S-ar putea să ne aflăm în pragul unei crize de proporții ale celei din Iugoslavia sau din fostele republici sovietice.

Hood se întoarse către Plummer.

— Ron?

Plummer împături faxul, șifonându-l între degete.

— Mă tem că de data asta înclin să-i dau dreptate lui Bob, Paul, spuse el. Națiunea spaniolă are toate șansele să se destrame.

***Marți, ora 3 și 27 de minute,
San Sebastian, Spania***

Adolfo Alcazar era stors de oboseală atunci când, în sfârșit, se întinse în așternut.

Dormea pe o saltea într-un colț al garsonierei sale. Aceasta era așezată pe o ramă de metal, nu departe de sobă. Focul mocrnit răspândea o lumină difuză în încăperea mică. Rama de metal ruginise din cauza brizei umede care pătrundea prin geamul deschis mai tot timpul.

Zâmbi. Salteaua era aceeași pe care țină în copilărie. Acum, întins gol pe saltea, se gândi la puritatea acelui imbold inocent din copilărie, de a ține pe pat. Pe-atunci nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce se întâmplase ori de ceea ce avea să urmeze. Zbenguiala sa era o exprimare a libertății și a veseliei, pe deplin suficientă sieși.

Crescând, fusese nevoit să renunțe: arcurile ruginiseră și făceau zgomot, iar vecinii de dedesubt se plângeau de zarva pe care o producea cu țipălele sale. Fusese o lecție aspră pentru copilul care era: căpătase conștiința faptului că libertatea îi era îngădită. Fusese doar prima lecție. Până în clipa în care îl întâlnise pe General, viața lui fusese un șir de compromisuri și renunțări care îi făcuseră pe alții mai fericiți sau mai bogați. Întins în patul care îi dăduse pentru întâia oară senzația libertății, Adolfo simți, după multă vreme, gustul lipsei de constrângeri. Se eliberase de regulile magnaților industriei piscicole, care îi indicau când, unde și ce anume avea voie să pescuiască și ce nu, astfel încât să stea departe de ei și de navele lor de croazieră. Industriașii aveau mai mare trecere la Madrid decât micii pescari. Cu ajutorul Generalului, avea să fie liber să-și câștige traiul într-o țară care avea să aparțină din nou poporului. Poporului său. Generalului nu-i păsa dacă aceia care i se alăturaseră erau castilieni, precum Adolfo, catalani, galicieni sau basci. Cei care voiau să se elibereze de sub jugul Madridului, cei care voiau să conducă în numele poporului, aveau datoria să i se alăture. Cei

care aveau de gând să mențină starea actuală a lucrurilor ori să profite de pe urma sudorii altora aveau să fie însă înlăturați.

Întins pe spate, cu privirea ațintită în beznă, Adolfo își îngădui, în sfârșit, să închidă ochii. Se descurcase bine, în această zi fără sfârșit. Generalul avea să fie mulțumit.

Ușa se trânti de perete, cu încuietoarea făcută țăndări. Zgomotul îl făcu să tresară. Prin aburii somnului, văzu patru bărbați dând năvală spre el. În vreme ce unul dintre ei bloca ușa, ceilalți îl traseră din pat, obligându-l să se întindă cu fața în jos pe podea. Îl siliră să-și depărteze brațele de corp și-i ținuiră palmele cu genunchii și mâinile.

— Ești Adolfo Alcazar? întrebă unul dintre ei.

Adolfo nu scoase nici un cuvânt. Privea către stânga, spre sobă. Simți cum degetul mijlociu al mâinii drepte era tras înapoi încet. Încheietura pocni cu un zgomot sec, trimițându-i o durere fulgerătoare în creieri.

— *Da!* urlă el, iar țipătul se prelungi într-un geamăt.

— Azi ai ucis mai mulți oameni, rosti unul dintre ei.

Mintea lui Adolfo, tulbure din cauza oboselii, se limpezi pe dată sub asaltul durerii sfâșietoare. Înainte de a fi apucat să-și ordoneze gândurile, degetul arătător îi fu tras în spate și se rupse, cu același zgomot sec. Urlă, în timp ce durerea îi alerga prin mână până la cot și înapoi în degete. Simți cum ceva – o șosetă culeasă de pe jos – îi era îndesat fără menajamente între dinți.

— L-ai ucis pe capul *familiei* noastre, anunță același bărbat.

Fu rândul inelarului să fie tras înapoi, până când articulația pocni. Îi dădură drumul și cele trei degete rupte se așezară alături, umflate și inerte. Mâna îi tremura când îi răsuciră degetul mic. Căzu și el, fărâmat ca și celelalte. Simți o atingere rece la degetul mare. Îl siliră să își întoarcă puțin capul și descoperi sursa atingerii. O rangă de oțel ținută vertical se sprijinea cu capătul îndoit de vârful degetului său. O văzu ridicându-se și apoi coborând fulgerător. O senzație asemănătoare unei arsuri puternice însoți sfâșierea pielii și strivirea oaselor. Ranga se ridică din nou și se prăvăli de astă dată asupra încheieturii mâinii. Lovi mai întâi în centru, apoi încă o dată în dreapta și încă o dată în stânga. Fiecare izbitură făcea să pornească un val de durere, care se răsfrângea în sus, către umăr și spre gât, lăsând în urmă o povară pulsatilă asupra antebrațului, de parcă acesta i-ar fi fost strivit de-o nicovală.

— Nu vei mai ridica niciodată mâna împotriva noastră, continuă bărbatul.

Spunând acestea, se ridică de pe mâna lui Adolfo și îl întoarse cu fața în sus. Acesta încercă să-și ridice mâna dreaptă, dar mușchii amorțiți nu mai răspundeau comenzilor. Cu coada ochiului, zări o picătură de sânge care se prelingea în lungul antebrățului, dar nu-i simți căldura decât atunci când, în curgerea ei, ajunse la cot.

Zbătându-se fără convingere, Adolfo fu târât cale de un metru, apoi ținut din nou la podea, cu fața în sus. Călușul îl sufoca. Era întuneric, iar ochii i se umpluseră de lacrimi de durere și neputință. Nu reușea să distingă chipurile agresorilor. Se zbatu din nou, încercând să se elibereze, dar eforturile îi erau la fel de zadarnice ca ale peștilor pe care îi strângea în năvod.

— Păstrează-ți forțele, îl sfătui bărbatul. Nu pleci nicăieri. Poate doar în iad, dacă n-ai să ne spui ceea ce vrem să aflăm. Ai înțeles?

Adolfo își ridică privirea spre chipul întunecat. Încercă să scuipe călușul, dar nu pentru a-i răspunde, ci pentru a-l sfida.

Bărbatul apucă un smoc de păr și trase capul lui Adolfo către sine.

— Ai înțeles? repetă el.

Adolfo nu-i răspunse. O clipă mai târziu, bărbatul dădu din cap către cel care îi imobilizase genunchii lui Adolfo. Acesta simți cum piciorul drept îi era ridicat. Urlă cu fiecare celulă a corpului, atunci când talpa goală atinse grătarul încins al sobei în care focul ardea mocnit. Se zvârcoli violent, încercă să se descotorosească de căluș, dar agresorii lui îl împiedică să-și îndepărteze talpa de insuportabila arsură.

— Ai înțeles? repetă calm cel aplecat deasupra sa.

Adolfo încuviință din cap, zbătându-se și încercând să scape. Bărbatul se întoarse către ceilalți. Aceștia îi dezlipiră piciorul de metalul încins și i-l ținutură din nou de podeaua rece. Carnea vie îl aducea în pragul urletului, trezindu-i toate simțurile. Gâfâia, încercând să inspire pe lângă căluș. Se zbatu din nou, zadarnic. Privi cu ochii larg deschiși spre omul cu fața întunecată.

Acesta îi scoase călușul, menținându-l la numai o palmă deasupra gurii lui Adolfo.

— Pentru cine lucrezi? întreabă el.

Adolfo încercă din răsuputeri să-și recapete suflul. Își simțea talpa piciorului de parcă ar fi fost cufundată într-o mare de

gheață, ca atunci când apa rece a oceanului vine în contact cu pielea arsă de soare.

Simți cum îi ridică celălalt picior.

— Pentru cine lucrezi?

— Un general, horcăi Adolfo. Un general de aviație. Îl cheamă Pintos, Roberto Pintos.

— Unde e încartiruit?

Adolfo nu răspunse. Venise vremea să mai aștepte puțin înainte de a turna o nouă minciună. Singura dată când îl întâlnise pe General – pe adevăratul general, pe Amadori, nu pe acest fictiv general Pintos – fusese cu prilejul unei întâlniri a aghiotanților civili, într-un hangar de lângă Burgos. Atunci, Generalul îi avertizase pe toți că o zi ca aceasta ar putea veni oricând. Că ar putea fi arestați și interogați. Le spusese că, din momentul în care războiul avea să înceapă, nu avea să aibă importanță cât anume vor mărturisi. Le ceruse însă să reziste cât mai mult cu putință, pentru a-și păstra propriul simț al onoarei.

„Aproape oricine poate fi silit să mărturisească”, le spusese Generalul. „Șmecheria constă în a nu ceda înainte de a-l deruta pe adversar. Dacă ești arestat, nu poți face nimic pentru a evita tortura. Trebuie să vorbești. Spune-i însă minciuni inamicului. Trebuie să minți oricât te vor ține puterile. Minți, până când dușmanul nu va mai putea deosebi adevărul de realitate, informațiile folositoare de minciunile sfruntate.”

— Unde e încartiruit generalul Pintos? insistă torționarul.

Adolfo clătină din cap. Călușul îi fu împins din nou în gură și corpul îi fu smucit înainte, apoi spre stânga, iar talpa îi fu din nou apăsată pe grătarul încins al sobei. Se zbătu cu aceeași îndârjire ca și prima oară. Însă, în ciuda durerii cumplite, care storcea transpirația din fiecare centimetru pătrat al epidermei sale, de această dată își găsi o consolare. Durerea din talpa piciorului stâng nu mai era la fel de orbitoare ca prima dată. Se agăță cu disperare de gândul acesta, până când durerea din talpă i-l șterse cu brutalitate din minte, trimițând așchii înfiorate în tot corpul. Doar în mâna dreaptă nu mai simțea absolut nimic, iar asta îl înspăimântă. De parcă ar fi început să moară puțin, începând cu mâna zdrobită.

Îi dezlipiră talpa de grătarul incandescent și lăsară piciorul să cadă inert la podea. Îl țintuiră iar de pardoseală și chipul cel întunecat se aplecă din nou asupra sa. Lacrimile din ochii lui Adolfo îi distorsionau conturul.

— Unde e încartiruit Pintos?

Săgețile de durere se preschimbaseră într-un flux continuu, arzător, dar de o intensitate mai scăzută. Adolfo realizează că avea să reziste până la următoarea repriză, indiferent ce avea să însemne aceasta. Era mândru de sine. În chip straniu, se simțea liber. Liber să înfrunte suferința, liber să reziste. Alegerea îi aparținea.

— Ba... Barcelona, băigui Adolfo.

— Minți, replică tortionarul.

— Nu!

— Ce vârstă are?

— Ci... Cincizeci și doi de ani.

— Cum îi e părul?

— Negru.

Tortionarul îl pălmui.

— Minți!

Adolfo privi țință spre chipul acela ale cărui trăsături nu reușea să le distingă și clătină din cap.

— Nu... Nu mint. Spun adevărul.

Fața întunecată mai zăbovi o clipă deasupra lui, apoi călușul îi fu din nou îndesat printre dinți. Adolfo simți cum îl întorc pe o parte. Apoi îi apucară mâna stângă și i-o forțară prin ușa deschisă a sobei.

Urlă din rărunchi, își strânse degetele pumn și încercă să se smulgă din arșiță. Apoi totul se făcu negru în jurul său.

Când se trezi, era aplecat deasupra chiuvetei și jetul de apă rece îi lovea ceafa. Tuși, vomă resturile tocăniței mâncate mai devreme, apoi fu smucit și aruncat pe spate, pe pardoseală. Durerea îi pulsa în tălpi și în mâna stângă.

Îi puseră din nou călușul.

— Ești puternic, rosti unul dintre chipurile întunecate. Dar avem destul timp la dispoziție și am mai făcut așa ceva. Oamenii spun întotdeauna minciuni, la început. Vom continua până când vom reuși să aflăm adevărul.

Se aplecă deasupra sa și adăugă:

— Vrei să ne spui pentru cine lucrezi de fapt?

Adolfo tremura. Părțile corpului care nu-i fuseseră arse înghețaseră parcă. Era o senzație teribil de ciudată. Clătină din cap de două ori.

De astă dată nu-l mai mișcă din loc. Îi împinseră călușul între dinți și-l împiedică să-l scuie. O rangă se ridică deasupra

umărului drept al lui Adolfo, prăvălindu-se imediat, cu sete. Oasele se sfărâmară, cu un zgomot ușor perceptibil. Urlă, mușcând călușul. Ranga se ridică din nou și lovi, de astă dată ceva mai jos, între umăr și cot. Din nou, osul cedă cu zgomot. Urlă iar. Fiecare lovitură aducea cu sine o explozie de durere, un țipăt și apoi o amorteală de rău augur.

Fiecare țipăt era o crăpătură în edificiul voinței. Durerea nu însemna nimic mai mult decât durere, dar țipetele însemnau o cedare. Și, pe măsură ce urletele îi sfărâmau rezistența, otrăvindu-i spiritul, îi rămâneau tot mai puține resurse pentru a face față.

— Când o să vorbești, loviturile vor înceta, rosti glasul.

Un altul se apucă să-l lovească în partea stângă. Fiecare lovitură îl făcea să tresară și să urle. Zidul rezistenței se năruia tot mai repede. Și, dintr-o dată, simți că încetase să fie el însuși. Trupul îi fusese zdrobit: acesta nu mai era el. Voința îi fusese înfrântă: acesta nu mai putea fi el. Devenise altcineva. Iar acest „altcineva” voia să vorbească.

Îngăimă ceva, de neînțeles din pricina călușului. Chipul întunecat se aplecă asupra-i, iar loviturile încetară. Călușul fu îndepărtat.

— Am... Am...

— Ce spui? Întrebă bărbatul cu fața întunecată.

— Ama... dori.

— Amadori? repetă celălalt.

— A... ama... de... ri.

Fiecare silabă îi țâșni din gură o dată cu expirația sacadată. Adolfo nu se putea stăpâni. Își dorea doar un singur lucru: ca bătaia să înceteze.

— Ge... ne... ral.

— Generalul Amadori, sintetiză bărbatul. Pentru el lucrezi?

Adolfo încuviință.

— Mai e și altcineva implicat?

Adolfo clătină din cap o dată. Apoi închise ochii.

— Îl crezi? se auzi o întrebare.

— Uită-te la el, veni răspunsul. Crezi că mai are putere să ne mintă?

Adolfo simți cum îi dau drumul. Era plăcut să stea întins pe spate. Deschise ochii și scrută chipurile aplecate deasupra sa.

— Ce facem cu el? Întrebă unul dintre bărbați.

— L-a ucis pe *senor* Ramirez, replică altul. Trebuie să moară.

Cât mai încet cu putință.

Aceasta fu cea din urmă replică rostită. Nu fiindcă ar fi întrunit consensul celor prezenți, ci pentru că acela care o rostise își repezi cu sete ranga în gâtul lui Adolfo. Capul pescarului zvâcni în sus, iar apoi căzu, cu laringele sfărâmat. Zăcea nemișcat pe podea, simțind în gură gustul sângelui, gâfâind. Reușea să tragă în piept îndeajuns de mult aer încât să nu se sufocă, dar nu destul cât să potolească nevoia plămânilor.

Durerea se transformă într-un hure continuu, ale cărui sonorități reușeau să-l mențină treaz. Redevenise Adolfo Alcazar, dar durerea din membre și din gâtlee îl împiedica să-și adune gândurile. Nu reușea să se hotărască dacă dăduse dovadă de curaj rezistând atât de mult, sau dacă fusese un laș, fiindcă cedase în cele din urmă. Frânturi de gând îi strigau, „da, ai fost curajos”, apoi, o clipă mai târziu: „nu, ai fost un laș!” Apoi toate acestea își pierdură importanța, când durerea îl copleși, făcându-l să tresară. Venea în valuri, împresurându-l. Brizantii agoniei îl asaltau precum hula din larg. Cu valurile mai mici se descurca: reușea să le suporte. Dar cele mari îl chinuiau peste măsură. Doamne, cum îl mai făceau să se zvârcolească!

Nu avea habar de când zăcea acolo, sau dacă în tot acest timp avusese ochii închiși sau deschiși. Brusc, se dezmetici: avea ochii deschiși, iar încăperea se luminase și alături se ghicea silueta cuiva.

Era fratele său, Berto.

Norberto plângea și vorbea. Schița semne deasupra feței sale. Adolfo încercă să-și ridice brațul, dar acesta refuză să se supună comenzii. Încercă să vorbească.

— *A... ma... de... ri.*

Îl auzise oare Norberto. Înțelesese?

— *Oraș... bi... biserică...*

— Nu mai vorbi, Adolfo, îl îndemnă Norberto. Am telefonat, doctorul urmează să sosească. O, Doamne!

Norberto își continuă rugăciunea.

— *Avertizează-l... pe General... ei... au aflat...*

Norberto își așează palma pe buzele fratelui său, încercând să-l liniștească. Adolfo schiță un zâmbet anemic. Atingerea fratelui său era blândă, plină de iubire. Durerea păru a se risipi.

Apoi capul îi căzu într-o parte, ochii i se închiseră și durerea încetă pentru totdeauna.

***Marti, ora 4 și 19 minute,
San Sebastian, Spania***

Elicopterul le depuse pe Maria și pe Aideen la sud de oraș. Ateriză pe un delușor ocolit de o meandă a râului Urumea, care traversa orașul. O mașină închiriată, rezervată de un ofițer din poliția locală care colabora cu Interpolul, le aștepta la marginea drumului. Ofițerul cu pricina era și el acolo: un bărbat mustăcios pe nume Jorge Sorel.

Pe parcursul călătoriei cu elicopterul, Maria studiase harta pe care o avea în geantă. Cunoștea drumul către sediul postului de radio și Aideen dedusese fără eforturi prea mari că abia aștepta să ajungă acolo. Din nefericire, în timp ce Maria își aprindea o țigară, Jorge o anunță că nu avea nici un rost să meargă acolo.

— Cum adică? se miră Maria.

— Cineva a luat cu asalt stația în urmă cu o oră și ceva, explică el.

— Cineva? repetă Maria descumpănită. Cine?

— N-am reușit încă să aflăm, răspunse ofițerul.

— A fost acțiunea unor profesioniști? vru să afle Maria nerăbdătoare.

— Tot ce se poate, admise el. Atacatorii păreau să știe exact ce anume urmăresc. S-a lăsat cu o mulțime de membre rupte și toți cei de-acolo s-au ales cu fracturi de maxilare.

— Ce urmăreau? întrebă Maria.

Jorge clătină din cap.

— Din nou, nu putem nici măcar să emitem o ipoteză plauzibilă. Singurul motiv care ne-a determinat să ne îndreptăm într-acolo a fost întreruperea bruscă a emisiei.

Maria înjură iritată.

— *Maravilloso!* E de-a dreptul minunat, spuse ea. Există măcar un singur indiciu?

Jorge clătină din cap încă o dată.

— Victimele n-au fost în stare să ne spună nimic, iar acum doctorii le-au administrat sedative. Presupunem că atacatorii îl

căutau pe cel ce a furnizat înregistrarea aceea.

— Idioții! izbucni Maria. N-au prevăzut o asemenea posibilitate? Nu și-au luat nici un fel de măsuri de precauție?

— Ba da, răspunse polițistul. Ironia este că erau chiar prea bine pregătiți. Postul de radio a fost dintotdeauna o țintă pentru nemulțumiți. Politica lor, știi... A fost dintotdeauna îndreptată împotriva guvernului. Clădirea are structura unui buncăr și e înconjurată cu sârmă ghimpată. Chiar și ușa e blindată. Angajații aveau arme înăuntru. Dar toate aceste măsuri impuneau respect doar celor slabi de înger, se pare. Iar atacatorii n-au fost câtuși de puțin timizi.

— Ai cumva idee cine le-ar fi putut furniza înregistrarea? întrebă calmă Aileen.

Jorge strecură o privire stânjenită către Maria.

— Mi-e teamă că răspunsul meu e din nou negativ, spuse el. Am trimis două patrule să cerceteze prin satele învecinate. Au misiunea să îi caute pe cei care încearcă să-i găsească pe cei sau pe cel care a furnizat înregistrarea. Am ajuns însă destul de târziu la fața locului. Până acum, oamenii noștri n-au reușit să afle nimic concret.

— Aproape sigur, atacatorii se vor despărți după ce își vor termina treaba, spuse Maria. N-ar avea rost să riște să fie prinși cu toții. Și, în mod cert, nu vor mai rămâne împreună după ce îl vor fi găsit pe cel căutat, își continuă ea raționamentul.

Trase cu sete din țigară și îl privi țintă pe Jorge:

— Ești convins că asta-i tot ce ne poți spune?

— Sigur, încuviință el, întorcându-i privirea fermă.

— Care sunt șansele ca omul cu înregistrarea să fie un localnic? întrebă Aileen.

— Destul de mari, îi răspunse Maria. Cei care-au pus la cale atentatul au dorit, în mod sigur, să încredințeze misiunea cuiva care cunoștea bine apele în care s-a scufundat iahtul. Unei persoane care să cunoască orașul și să-i știe pe cei de la postul de radio.

Se întoarse din nou către Jorge:

— Dă-mi măcar un punct de plecare!

Jorge ridică din umeri.

— Orașul e mic. Toată lumea îi știe fiecare cotlon. Cât despre cei care cunosc apele golfului... Cred c-ar trebui să stai de vorbă cu pescarii.

Maria se uită la ceas.

— Vor ieși în larg peste aproximativ o oră. Îi vom găsi în port.

Trase din nou un fum și întrebă:

— Cine binecuvântează apele pentru pescari?

— Părintele Norberto Alcazar, spuse Jorge. Cu siguranță, o face doar pentru vechile familii de pescari, dar nu și pentru marile companii.

— Unde-l putem găsi?

— Aș zice să-l căutați la vechea biserică iezuită, pe dealurile aflate la sud de Cuesta de Aldapeta, veni răspunsul. Asta e pe malul vestic al râului, chiar la ieșirea din San Sebastian.

Maria îi mulțumi. Trase pentru ultima oară din țigară, iar apoi o aruncă și strivi mukul sub călcâi. Expiră fumul, în timp ce se îndrepta spre mașină. Aileen o urmă.

— Părintele Alcazar e un om de treabă, le strigă Jorge. Dar s-ar putea să nu fie prea vorbăreț în ceea ce-i privește pe enoriașii săi. Îi va proteja atât cât îi va sta în putință.

— Să sperăm că va dori să-l protejeze și pe acela dintre ei care riscă să fie ucis, replică Maria.

— Ai dreptate, încuviință Jorge. Sunați-mă de pe mobil când veți termina. Elicopterul va veni să vă ia tot de-aici. Aeroportul e mic și a fost rechiziționat de armată... pentru orice eventualitate.

Maria îi făcu semn că înțelese și se urcă la volan. Porni motorul și mașina demară în trombă, aruncând în urmă praf și smocuri de iarbă, în timp ce se îndepărta de baza delușorului.

— Nu pari prea fericită, spuse Aileen, scoțând din rucsac harta și despachetând-o.

Tot în rucsac se afla și revolverul de calibrul 38, încărcat, pe care Maria i-l dăduse în timpul zborului.

— Îmi venea să-l pocnesc! scrâșni Maria. Au urcat la sediul postului de radio numai când emisiunea a încetat! Poliția ar fi trebuit să știe că se va găsi cineva care să atace personalul stației.

— Poate că polițiștii chiar asta și-au dorit, observă Aileen. E la fel ca în cazul războaielor dintre bande. Autoritățile stau deoparte și-i lasă pe răufăcători să se răfuiască între ei.

— Mai degrabă aș fi de părere că li s-a cerut să nu intervină, spuse Maria. Victimele exploziei de pe iaht erau oameni de afaceri foarte influenți. Conduceau *familii* ce le erau devotate - angajați dispuși să facă orice pentru ei, chiar și să ucidă. De regulă, poliția e plătită pentru a nu interveni în astfel de cazuri.

— Crezi că ofițerul Sorel...

— N-am idee, recunosc Maria. Dar posibilitatea nu poate fi exclusă. În Spania nu poți fi sigur de nimic, niciodată.

Aideen se gândi la cele spuse de Martha, despre complicitatea dintre polițiștii madrileni și ticăloșii de pe străzi. „Poate că-i o stratagemă diplomatică, dar asta n-o împiedică să fie o porcărie”, își zise ea. Se văzu obligată să se întrebe dacă autoritățile guvernamentale făceau cu adevărat tot ce le stătea în putință pentru a-i găsi pe ucigașii Marthei.

— Acesta a fost unul dintre motivele care m-au determinat să plec de la Interpol, spuse Maria, în timp ce înaintau de-a lungul râului. E îngrozitor de frustrant să ai de-a face cu astfel de oameni.

— Și totuși, te-ai întors, constată Aideen. Ai făcut-o de dragul lui Luis?

— Nu, clătină din cap Maria. M-am întors din aceleași motive care m-au făcut să plec. E prea multă corupție, așa încât nu ne putem permite să lăsăm totul baltă. Chiar și pentru a-mi conduce micul meu teatru din Barcelona, eram nevoită să dau mită polițiștilor, gunoierilor, tuturor. Chiar și poștașilor. Eram nevoită să-i plătesc să-și facă treaba pentru care erau deja plătiți de către stat.

— Așadar, funcționarii publici se bucură de o adevărată sinecură, iar muncitorii lucrează pentru *familii*, conchise Aideen. Cei care vor să lucreze pe cont propriu trebuie să-i mituiască pe cei dinții și să se lupte cu ceilalți.

Maria încuviință din cap.

— De aceea m-am întors, spuse ea. În meseria asta e la fel ca-n dragoste. N-o poți lăsa baltă fiindcă nu merge totul așa cum ți-ai închipuit. Ești nevoit să înveți regulile, să te cunoști pe tine însuși și să te întorci în arenă pentru a lua taurul de coame.

O geană de lumină roșiatică se ivi dincolo de dealuri, spre răsărit. Conturul colinelor întunecate prinse a se decupa pe fondul mai deschis al cerului. În vreme ce admira răsăritul, Aideen se gândi cât de ciudat era felul în care începuse să o admire și să o placă pe Maria. Femeia aceasta nu era cu nimic mai puțin încrezătoare în sine ori mai blajină decât fusese Martha. Însă, cu excepția momentelor în care se confruntase cu Darrell la aeroport, atitudinea ei nu exprima decât altruism. Iar Aideen nu o putea blama cătuși de puțin pe Maria pentru felul în care se purtase cu Darrell. Indiferent dacă avea sau nu dreptate, un lucru era sigur: revederea lor trezise cu siguranță dureri

adânci.

În mai puțin de treizeci de minute ajunseră la periferia orașelului San Sebastian și traversară podul Maria Cristina. Se îndreptară apoi către sud-vest, spre biserică. La un moment dat opriră pentru a cere indicații unui cioban. Ajunseră în fața bisericii exact în clipa în care soarele își arunca prima rază de dincolo de dealuri.

Micul lăcaș de cult clădit din piatră avea porțile deschise, înăuntru se aflau doi enoriași, pescari după toate aparențele, dar preotul nu se zărea nicăieri.

— Uneori îl însoțește pe fratele său pe malul golfului, le lămurii unul dintre pescari.

Cei doi le explicară cum puteau să ajungă la locuința lui Adolfo și care era drumul pe care părintele Alcazar îl urma de obicei atunci când pornea într-acolo. Urcară din nou în mașină și porniră către nord. Maria deschise geamul, își aprinse o țigară și începu să pufăie cu furie.

— Sper că nu te deranjează fumul, îi spuse ea lui Aideen. Se spune că fumatul dăunează sănătății, dar pot să te asigur că, în anumite circumstanțe, poate salva vieți.

— Cum așa? se miră Aideen.

— În cazul meu, mă împiedică să mă înfurii prea tare, replică Maria, pe un ton care nu indica deloc că ar fi glumit.

Ajunseră pe Căile Okendo și înaintară cale de două cvartale către sud-est. Strada era îngustă. Când ajunseră în fața blocului cu două etaje, Maria se văzu nevoită să parcheze pe trotuar, pentru a lăsa loc de trecere altor vehicule. Aideen își strecură revolverul de calibrul 38 în buzunarul jachetei, înainte de a coborî din mașină. Maria își aruncă țigara și își vârî propria armă la centură.

Ușa de intrare de la parter nu era încuiată, așa încât intrară fără probleme. Casa scărilor mirosea a stătut, a praf și a pește – o duhoare veche de o jumătate de veac, care-i gădila neplăcut nărilor lui Aideen. Treptele pâraiau ca niște arbori vârstnici în furtună, frecându-se de peretele murdar care fusese odinioară alb. La etajul doi se aflau două apartamente. Ușa unuia dintre ele era ușor întredeschisă. Maria o împinse cu vârful piciorului. Balamalele scârțâiră.

Înăuntru îl găsiră pe părintele Alcazar. Stătea în genunchi lângă cadavrul despuiat al unui bărbat și plângea fără să se sfiască. Maria intră, iar Aideen o urmă îndeaproape. Preotul nu

părea să le fi auzit.

— Părinte Alcazar? rosti Maria cu blândețe.

Preotul întoarse capul. Ochii înroșiți contrastau cu chipul lui palid. Haina îi era umedă de lacrimi. Se întoarse din nou cu fața către cadavru și se ridică încet în picioare. Profilându-se în lumina zorilor care răzbătea prin fereastră, silueta sa întunecată părea lipsită de orice relief. Se apropie de ele, înaintând ca în transă. Se îndreptă spre cuier, luă o haină și acoperi chipul celui mort.

Între timp, Aideen apucă să studieze din priviri cadavru. Victima fusese torturată, dar nu cu cruzimea răzbunării. Nu se vedeau urme de arsuri ori tăieturi de cuțit pe piele. Ochii, urechile, sfârcurile și organele sexuale îi erau intacte; cei care îl torturaseră nu își făcuseră de lucru decât cu membrele sale. După toate probabilitățile, îl torturaseră pentru a-i smulge informații. În schimb, mărușul lui Adam îi fusese sfărâmat, pentru a-l ucide lent, nu rapid, cu o lovitură în creștet. Aideen mai văzuse așa ceva pe când lucra în Mexic. Nu era o priveliște plăcută, dar era categoric mai ușor de suportat decât ceea ce le făceau baronii drogurilor celor care îi trădau. În chip straniu, asta nu-i împiedica pe alții să-i trădeze pe *senores*, cum erau numiți marii traficanți mexicani. Victimele, bărbați și femei deopotrivă, păreau să creadă că ei aveau să fie excepția, cei care nu puteau fi prinși niciodată.

Preotul se întoarse într-un târziu către cele două femei.

— Sunt părintele Alcazar, rosti el.

Maria făcu un pas înainte.

— Mă cheamă Maria, spuse ea. Lucrez la Interpol.

Aideen nu fu deloc surprinsă de hotărârea colegei sale de a-și dezvălui identitatea. Crimele se înmulțeau, nu era deloc timp pentru a lucra sub acoperire.

— L-ați cunoscut pe acest om? întrebă Maria.

Preotul încuviință.

— E fratele meu.

— Înțeleg. Îmi pare rău c-am ajuns atât de târziu.

Norberto Alcazar schiță un gest vag și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Am încercat să-l ajut. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Dar Adolfo... Știa prea bine în ce se amestecase.

Maria se apropie și mai mult de preot. Era la fel de înaltă ca și el. Îl privi direct în ochii înroșiți.

— Părinte, vă rugăm, ajutați-ne. În ce anume se amestecase Adolfo?

— Nu știu, răspunse preotul. Când am ajuns aici, era rănit și aiura.

— Era încă în viață? insistă Maria. Părinte, trebuie să vă amintiți ce anume a spus, cu orice preț! Un nume, vreun loc, orice cuvânt e important.

— Spunea ceva despre oraș, spuse Norberto. Și despre o biserică. A pomenit un nume, dar nu știu dacă era numele unei persoane sau al unui loc: Amadori.

Privirea Mariei arunca flăcări.

— Generalul Amadori, cumva?

— Mda, parcă spunea ceva despre un general, se încrunta Norberto. Nu știu ce să zic. Era greu de înțeles.

— Desigur, știu că vă e greu, părinte, replică Maria. Dar e foarte important să vă amintiți. Aveți cumva idee cine ar fi putut face asta?

El clătină din cap.

— Aseară, Adolfo a plecat la sediul postului local de radio, suspină preotul. Asta-i tot ce știu. Nu știu ce anume căuta acolo, știu doar că voia să le ducă o înregistrare. Azi-dimineață m-am gândit să trec pe aici, în drum spre port. În fiecare dimineață binecuvântează ieșirea în larg a pescarilor. Voiam să mă conving că totul e în ordine. L-am găsit așa cum îl vedeți.

— N-ați văzut pe nimeni intrând sau ieșind din clădire?

— Nu.

Maria continuă să-l privească în ochi, în tăcere. Era încruntată și încerca să-și adune gândurile.

— Încă o întrebare, părinte, spuse ea într-un târziu. Ne puteți spune unde am putea găsi șantierul naval Ramirez?

— Ramirez, repetă preotul. L-am auzit pe Dolfo pomenind despre el. Fratele meu spunea că Ramirez și prietenii lui erau vinovați de uciderea unui cetățean american.

— Așa este, încuviință Maria, care apoi arată către Aideen. Partenera acestei femei a fost asasinată.

— Îmi pare rău, rosti preotul, adresându-i-se lui Aideen.

Apoi își întoarse din nou privirea către Maria:

— Dar Ramirez e mort. Fratele meu... s-a ocupat de asta.

— Știu, spuse Maria.

— Ce vreți de la oamenii lui Ramirez?

— Vrem să stăm de vorbă cu ei, răspunse Maria. Vrem să

aflăm dacă au fost implicați în uciderea fratelui dumneavoastră. Și, dacă va fi cu putință, vrem să prevenim escaladarea înfruntărilor.

— Credeți că mai e posibil așa ceva?

— Da, dacă vom ajunge la timp la ei și dacă vom afla ce știu despre Amadori și oamenii lui, spuse Maria. Vă rog, părinte, trebuie să ne grăbim. Cum putem ajunge la șantier?

Norberto trase adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.

— Fabrica se află la nord-est de-aici, pe chei. Aș vrea să vă însoțesc.

— Nu, spuse Maria.

— E vorba de parohia mea.

— Exact, părinte. Dar enoriașii dumneavoastră au nevoie de ajutorul pe care li-l puteți oferi. Eu nu am nevoie de acest ajutor. Dacă oamenii se vor lăsa pradă panicii, dacă spaima lor îi va alunga pe turiști, gândiți-vă ce se va întâmpla cu această regiune.

Norberto își cuprinse fruntea în mâini.

— Știu că vă cer foarte mult, părinte. Dar trebuie să mă ascultați. Voi merge la șantier și voi sta de vorbă cu muncitorii. Dacă bănuielile mele se vor dovedi întemeiate, înseamnă că vom ști cine ne este inamicul. Poate că nu e încă prea târziu pentru a-l opri.

Norberto ridică ochii și arătă în urmă, fără să întoarcă privirea.

— Dolfo credea că știe cine-i sunt dușmanii. A plătit această convingere cu prețul vieții. Poate chiar cu sufletul său.

Maria îi căută privirea și, fără să-l slăbească din ochi, i se adresă:

— Alte mii de oameni ar putea să aibă aceeași soartă, dacă nu ne grăbim. Voi telefona din mașină la postul local de poliție. Ei se vor ocupa de fratele dumneavoastră.

— Voi rămâne aici până la sosirea lor.

— Bine, spuse Maria, întorcându-se către Aideen.

— Am să mă rog pentru voi, urmă preotul.

— Vă mulțumesc, replică Maria.

Se opri și privi din nou către el:

— Dacă e să vă rugați, părinte, mai bine rugați-vă pentru cei care au nevoie mai mare de aceste rugăciuni. Rugați-vă pentru Spania.

După mai puțin de două minute, cele două femei se aflau din nou în mașină, îndreptându-se spre nord-est, către celălalt mal al

râului.

— Chiar ai de gând să stai de vorbă cu muncitorii de la șantierul naval? Întrebă Aideen.

Maria încuviință scurt din cap.

— Vrei să-mi faci un serviciu? spuse ea. Sună-l pe Luis. Găsești numărul în memoria telefonului. Cere-i să dea de urma generalului Rafael Amadori. Spune-i și motivul.

— Crezi că pot să-i spun toate astea pe o linie necodată?

Maria încuviință din cap.

— Dacă Amadori va fi găsit o cale să asculte convorbirea și va încerca să ne găsească, cu atât mai bine. Măcar nu va trebui să-l căutăm.

Aideen formă numărul. Telefonul sună o singură dată, apoi la celălalt capăt se auzi vocea lui Luis. Aideen îi transmise cererea Mariei și-i povesti despre Adolfo. Luis promise că va reveni de îndată ce va afla ceva despre general, iar Aideen închise.

— Cine e acest Amadori? Întrebă ea.

— Un savant, răspunse Maria. Din câte știu, are și gradul de general de armată, dar nu cunosc mare lucru despre această latură a carierei sale. I-am citit doar articolele publicate despre istoria Spaniei.

— E limpede, conținutul lor ți-a atras atenția.

— Puțin spus, ricană Maria, aprinzându-și o țigară. Ai auzit de eroul nostru național, Cidul?

— Știu doar că i-a alungat pe mauri din Spania și că, în jurul anului 1100, a contribuit la unificarea țării. Mai știu și c-a fost realizat un film despre el, cu Charlton Heston în rolul principal.

— Există și un poem epic și o piesă a lui Corneille care-l au drept erou, adăugă Maria. Am pus-o și eu în scenă, la micul meu teatru. Dar asta n-are importanță. Ceea ce știi tu despre *El Cid* e, în mare, corect. A fost un cavaler pe nume Rodrigo Diaz de Vivar. Începând aproximativ din 1065 și până la moartea sa, în 1099, l-a sprijinit pe regele creștin Sancho al II-lea, iar apoi pe moștenitorul acestuia, Alfonso al IV-lea, să recucerească regatul Castiliei din mâinile maurilor. Maurii îl numeau *El Cid* – stăpânul.

— Să fii onorat chiar și de către dușmani, remarcă Aideen. Impresionant.

— În realitate, maurii se temeau foarte tare de el, ceea ce îi convenea de minune, preciză Maria. Când fortăreața maură din Valencia a hotărât să se predea, Cidul a încălcat condițiile convenite și a măcelărit sute de oameni, iar căpetenia maură a

fost arsă pe rug, la ordinul său. Nu era tocmai cavalerul fără prihană în care l-a transformat legenda – era dispus la orice mârșavii pentru a-și apăra țara. Cât despre strădaniile sale pentru unificarea Spaniei și acestea țin tot de mit. De fapt, el lupta pentru Castilia. Câtă vreme celelalte regate mențineau termenii păcii și își plăteau tributul convenit lui Alfonso, nici Cidului și nici regelui nu le păsa câtuși de puțin de unificarea lor. Ei bine, generalul Amadori e o autoritate în ceea ce privește epoca Cidului, continuă Maria. Dar mi s-a părut dintotdeauna că din scrierile lui răzbatea dorința de-a fi mai mult decât atât.

— Vrei să spui că individul își dorește să devină el însuși Cidul, deduse Aideen.

Maria clătină din cap.

— *El Cid* a fost un mercenar care aspira la glorie. Generalul Amadori își dorește mai mult decât să se acopere de lauri în bătălii. Dacă vei parcurge eseurile sale publicate în revistele de politologie, vei descoperi că e un fervent susținător a ceea ce el numește „militarismul binevoitor”.

— Mi se pare o exprimare pretențioasă a ideii de stat polițienesc, fu de părere Aideen.

Maria îi dădu dreptate.

— Așa e, spuse ea, trăgând lung din chiștoc, înainte de a-i face vânt pe geam. El a conferit însă o dimensiune nouă modelelor sale preferate, Germania nazistă și Rusia stalinistă: militarismul fără expansiune. Amadori crede că, dacă o națiune e îndeajuns de puternică, nu are nevoie să cucerească alte națiuni. Acestea vor veni de bunăvoie pentru a face comerț, pentru a-i cere protecția, pentru a se alătura măreției sale. Temelia puterii sale va fi alinierea, nu războiul.

— Așadar, generalul Amadori nu-și dorește să-i semene lui Hitler, ci regelui Alfonso.

— Exact, replică Maria. Evenimentele la care asistăm ar putea fi începutul unui efort menit să-l aducă pe Amadori la conducerea Castiliei, care ar urma să devină nucleul militar al unei noi Spanii. Un nucleu care va dicta politica celorlalte regiuni. Iar Amadori a ales acest moment...

— Deoarece poate să-și deplaseze trupele și să influențeze evenimentele dând impresia că încearcă să stopeze o contrarevoluție, completă Aideen.

Maria încuviință.

Aideen se uită afară, spre cerul însorit. Apoi își plecă privirea,

cuprinzând priveliștea frumosului sat de pescari. Părea un loc atât de pașnic, de plăcut. Dar corupția pătrunsese și aici. În mai puțin de o zi, mai bine de o duzină de oameni fuseseră uciși ori grav răniți. Se întrebă dacă existase vreo epocă, de când oamenii coborâseră din copaci și se apucaseră să jefuiască paradisul terestru, în care destinul să-și fi urmat cursul fără a se recurge la brutalitate.

— Prețul împlinirii visului lui Amadori va fi o nesfârșită vărsare de sânge, spuse Maria, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Aideen. Sunt andaluză la origini. Conaționalii mei și celelalte naționalități vor porni la luptă - dar nu pentru a păstra unitatea Spaniei, ci pentru a-i împiedica pe castilienii să devină sufletul și inima unei noi Spanii. E o rivalitate mocnită, care datează încă din vremea Cidului. Și, dacă nu vom găsi o cale pentru a-i opri pe cei de teapa lui Amadori, va continua multă vreme după ce noi înșine vom fi încetât a mai exista.

„Nu”, se hotărî Aideen. „Nu a existat niciodată o vreme în care oamenii să fi conviețuit pașnic. Vremea în care omenirea a descins din copaci e încă prea apropiată pentru ca o astfel de utopie să fie posibilă. Iar printre oameni se găsesc încă destui maimuțoi îndărătnici care să nu fie mulțumiți cu teritoriul și cu soarta ce a fost rezervată tribului lor.”

Apoi își aminti de părintele Alcazar. Acest om, deși pradă suferinței personale, găsea resurse pentru a îndeplini lucrarea Domnului. Se mai găseau și oameni buni, printre atâtea fiare carnivore, dornice să-și extindă teritoriul. Măcar de-ar fi fost puterea în mâinile lor.

„Dar, dacă ar ajunge la putere, oare aceasta nu i-ar face să se încline, la rândul lor, sub povara ei, asemenea celor ce i-au precedat?” se întrebă ea.

Nu cunoștea răspunsul și, după douăzeci și patru de ore de nesomn, nu se simțea în stare să cugete la aflarea lui. Cu toate acestea, în timp ce admira în tăcere albastrul fără pată al cerului, cu gândul la cele spuse de Maria ceva mai devreme, în minte i se ivi o altă întrebare.

„Gândește-te”, îi ceruse Martha, pe când se aflau încă în Statele Unite. „Cum poți contracara planurile urzite de cineva?” Iar Aideen se gândi la răspunsul lui Rodgers: „Opunându-le un plan mai bun.”

Nu le rămânea decât să se gândească la un astfel de plan.

***Luni, ora 21 și 21 de minute,
Washington D.C.***

Teoretic, Paul Hood considera Națiunile Unite drept o idee bună. Din punct de vedere emoțional însă nu nutrea câtuși de puțin respect pentru această instituție. Ea se dovedise lipsită de eficiență în vreme de război și nu cu mult mai folositoare pe timp de pace. Era, în schimb, un forum ideal pentru proteste, pentru lansarea de acuzații și pentru punerea într-o lumină favorabilă a viziunilor unor națiuni, în ochii opiniei publice mondiale.

Nutrea însă o admirație sinceră pentru noul secretar general al organizației, extrem de calculatul Massimo Marcello Manni, originar din Italia. Fost ofițer NATO, senator în parlamentul italian și ambasador la Moscova, Manni trusesese din greu în anul precedent pentru a împiedica izbucnirea în Italia a unui război civil de felul celui care se pregătea să izbucnească în Spania.

La cererea lui Manni, Steve Burkow, șeful Siguranței Naționale, programase o teleconferință care urma să aibă loc la ora unsprezece. Secretarul general Manni discutase deja cu șefii serviciilor secrete din țările membre ale Consiliului de Securitate despre deteriorarea situației din Spania. Burkow, Carol Lanning de la Departamentul de Stat și Marius Fox, noul director al CIA – văr primar cu senatoarea Barbara Fox – aveau să participe la această teleconferință.

Cu puțin timp înainte de a fi fost contactat de biroul lui Burkow, la nouă fără zece, Hood îi anunțase pe Bob Herbert și Ron Plummer că hotărâse că era mai bine ca Darrell să rămână la Madrid și Aileen să se deplaseze pe teren.

— Dacă Spania se va destrăma, informațiile de la fața locului, din surse proprii, vor fi mai prețioase decât orice altceva, argumentase el.

Hood îi ceruse lui Herbert să se asigure că Stephen Viens menținea contactul cu cei ce-i rămăseseră loiali, la Biroul Național de Recunoaștere din cadrul Pentagonului. Viens era prieten de-o viață cu Matt Stoll, unul dintre membrii de bază ai

echipei de la Centrul de Comandă și se dovedise un aliat de nădejde cu prilejul misiunilor anterioare ale Centrului. În momentul în care, în urma investigațiilor unei comisii senatoriale privind deturnarea de fonduri, Viens fusese temporar eliberat din funcție, Hood îi oferise în mod discret un post la Centrul de comandă. Spre deosebire de marea majoritate a celor de la Washington, Hood credea cu tărie în recompensarea devotamentului. Biroul Național de Recunoaștere începuse supravegherea prin satelit a manevrelor militare din Spania în urmă cu aproximativ patruzeci de minute. Hood dorea ca informațiile astfel obținute să fie integrate în baza de date pe care o alcătuia Herbert. Voia de asemenea ca niște copii ale imaginilor astfel recepționate să-i fie transmise lui McCaskey la Madrid, prin intermediul Ambasadei Americane din capitala spaniolă, precum și echipei de intervenție, aflată în prezent în zbor într-acolo. Alte servicii secrete din Washington aveau tendința de a ține cu dinții de informațiile aflate, pentru a conferi un avantaj propriei echipe. Hood era însă adeptul împărtășirii tuturor celor aflate, ca să beneficieze toți oamenii săi. Pentru el și pentru cei cu care alesese să lucreze, gloria personală nu putea fi mai presus de protejarea intereselor națiunii și a cetățenilor ei.

În plus față de rapoartele de observații prin satelit, Centrul de Comandă ținea sub observație agențiile internaționale de presă, pentru a afla ultimele noutăți. Imaginile filmate de echipele de televiziune, mai ales cele care nu fuseseră încă prelucrate, erau de mare valoare. Acestea erau interceptate înainte de a fi fost editate pentru difuzare și analizate succesiv de echipa lui Herbert și de Laurie Rhodes, de la arhiva fotografică a Centrului de Comandă. Adeseori, depozitele de armament camuflate erau construite înaintea declanșării acțiunilor militare propriu-zise. Deși astfel de obiective nu erau întotdeauna decelabile din satelit, ele puteau fi detectate prin examinarea vagilor modificări topografice, prin comparație cu imagini anterioare luate la sol.

Hood își îngădui o scurtă pauză, pentru a lua cina la barul din incintă. Între timp, se relaxă citind un ziar de duminică, uitat de altcineva pe o masă. Nu mai citise de multă vreme un supliment duminical și constată cu surprindere că sumarul acestuia nu se modificase prea mult din vremea copilăriei sale. Serialele de benzi desenate *Peanuts*, *B.C.*, *Tarzan*, *Terry și pirații* sau *Vrăjitorul din Id* își păstrasera locul obișnuit. Găsi reconfortantă

senzația acestei continuități. Era ca și cum ar fi făcut o vizită unor prieteni vechi.

După cină, Hood avu o scurtă întrevedere cu Mike Rodgers în biroul acestuia. Generalul îl anunță că echipa de intervenție avea să sosească la Madrid în jurul orei unsprezece și jumătate, ora locală. De îndată ce avea să fie schițat un plan de acțiune al echipei de intervenție, acesta avea să-i fie prezentat spre aprobare lui Hood.

După această scurtă ședință, Hood se întâlni cu echipa din schimbul de noapte. În timp ce schimbul de peste zi continua monitorizarea situației din Spania, Curt Hardaway, generalul-locotenent Bill Abram și restul „trupei de insomniaci”, cum se autointitulaseră cei care alcătuiau schimbul de noapte, aveau sarcina de a supraveghea desfășurarea activităților de rutină din țară și de peste hotare ale Centrului de Comandă. Generalul-locotenent Abram, omologul lui Mike Rodgers, avea acum de lucru cu Centrul Regional de Comandă. Unitatea mobilă fusese readusă în țară după evenimentele din Orientul Mijlociu și se afla acum în faza de reparații și reglaje fine. Totul era însă sub control. Hood reveni în biroul său și încercă să se odihnească puțin.

Stinse lumina, își scoase pantofii și se întinse pe canapea. Cu privirea ațintită în tavanul întunecat, se gândi la Sharon și la copii. Își privi ceasul luminiscent, dăruit de Sharon cu prilejul primei aniversări a căsătoriei lor. La ora asta, avionul în care se aflau ai săi urma să aterizeze la Bradley International. Cochetă câteva clipe cu ideea de a împrumuta un elicopter al armatei și de a zbura până la Old Saybrook. Ar fi pornit megafoanele și reflectoarele aparatului și și-ar fi implorat soția să se întoarcă acasă. Bineînțeles, ar fi urmat destituirea sa. La naiba! Măcar ar fi avut mai mult timp pentru familie.

Desigur, Hood nu avea de gând să-și pună în aplicare acest vis jucăuș. Era îndeajuns de romantic încât să-și dorească să joace rolul unui cavaler modern, dar îi lipsea spiritul de aventură necesar pentru așa ceva. Și la ce i-ar fi folosit să zboare până la Old Saybrook, dacă nu se simțea în stare să promită că avea s-o lase mai moale? Îi plăcea munca pe care o făcea. Iar slujba aceasta nu avea cum să-i permită un program mai lejer. Pe de altă parte, se gândea că acțiunile lui Sharon erau dictate, din subconștient, de dorința de răzbunare stârnită de faptul că fusese nevoită să renunțe la propria sa carieră pentru a-i crește

pe copii. Dar un lucru era sigur: chiar dacă și-ar fi dorit să lase baltă munca și să se ocupe de familie – un lucru pe care *nu* și-l dorea – nu aveau cum să trăiască numai din ceea ce câștiga Sharon. În privința aceasta, nu exista nici o îndoială.

Își închise ochii și își duse mâna la frunte. „În astfel de situații, nu contează doar faptele concrete, nu-i așa?”

Mintea lui Hood vuia de gânduri care refuzau să-l lase să doarmă. Sentimentele sale alternau între furie, vinovăție și dezgust. Se hotărî să renunțe la răgazul pe care și-l propusese.

Își făcu o cafea, turnă lichidul negru în ceașca pe care se aflau însemnele echipei de base-ball Washington Senators și se așeză la birou. Își petrecu minutele următoare consultând fișierele existente în computer cu privire la mișcarea secesionistă italiană a lui Manni. Era curios să afle dacă și în ce fel acționaseră serviciile secrete pentru a opri destrămarea Italiei.

Nu găsi nimic. Evenimentele duraseră mai bine de șase ani. Totul începuse în 1993, ca urmare a nemulțumirii create în rândul alegătorilor de scandalurile legate de corupția politicianilor. Micile comunități susținuseră că nu erau corect reprezentate la nivelul autorităților, cerând votul uninominal pe plan local, în locul reprezentării proporționale în vigoare până atunci. Aceasta dusesese la o fragmentare a puterii între marile partide, având drept consecință o înflorire a grupărilor de mai mică amploare. Neofasciștii ajunseseră la putere în 1994, pentru ca, un an mai târziu, interesele de afaceri ale grupării Forza Italia să ducă la preluarea puterii din mâinile acestora. Prăbușirea Iugoslaviei declanșase tulburări în tot nordul peninsulei, iar Forza Italia, care-și avea susținătorii mai ales în regiunea Romei, nu se dovedise capabilă să le facă față. Pentru a trece cu succes de această încercare, premierul apelase la ajutorul forțelor politice care dețineau suficiente voturi în zona respectivă. Aceste grupări își urmăreau însă propriile interese, din dorința de a-și consolida poziția, astfel încât contribuiseră mai degrabă la întărirea rebeliunii. Discuțiile despre secesiune și violențele izbucniseră la Trieste, extinzându-se apoi către sud, până la Livorno și Florența.

Manni, care se născuse la Milano, fusese rechemat din postul său de la Moscova pentru a încerca să negocieze o soluționare a crizei care se amplifica. Ideea sa fusese simplă și dusesese la încheierea unui pact care conferea nordului Italiei o autonomie lărgită din punct de vedere economic și politic. Se crease astfel o regiune autonomă cu capitala la Milano, unde se afla sediul unui

congres local al reprezentanților - o soluție de compromis care să înlăture blocajul parlamentar de la Roma. Sudul și Nordul aveau să colaboreze cu un prim-ministru ales. Chiar dacă italienii din regiunea de la nord de Apenini plăteau taxe către propria capitală, moneda folosită avea să fie aceeași ca și în sud. Din punct de vedere militar, regimul celor două regiuni rămăsese neschimbat. Când se vorbea despre țară, toți se refereau la ea cu vechiul nume: Italia.

Roma nu întreprinsese nici o acțiune militară, iar serviciile secrete externe nu fuseseră implicate decât într-o măsură ne semnificativă. Antanta Italiană, cum fusese numit pactul, nu putea sluji drept model pentru rezolvarea crizei spaniole, în acest caz, lipsea elementul care făcuse ca eforturile lui Manni să fie încununate de succes: acesta nu avusese de tratat decât cu două facțiuni: nordul și sudul. Conflictul spaniol implica cel puțin o jumătate de duzină de grupări etnice, între care nu existaseră niciodată relații prea cordiale.

Apelul la teleconferință sosi cu zece minute întârziere. Hood îl chemă pe Rodgers, ca să asiste și el și trecu telefonul pe sistemul de amplificare. În timp ce Rodgers își făcea apariția și se așeza într-unul din fotolii, Manni explică, în limba engleză, că întârzierea sa fusese motivată de cererea de ajutor adresată de autoritățile portugheze Națiunilor Unite.

— S-au iscat violențe la graniță, între Salamanca și Zamora, spuse Manni.

Hood aruncă o privire pe harta afișată de monitorul computerului său. Salamanca era situată chiar dedesubtul Zamorei, ocupând centrul și nord-vestul Spaniei. Laolaltă, cele două provincii totalizau aproximativ trei sute cincizeci de kilometri de graniță comună cu Portugalia.

— Tulburările au început acum aproximativ trei ore, când anticastilienii au organizat un marș al tăcerii, cu lumânări aprinse, la Postigo de la Traicion - Poarta Trădătorilor. Acesta este locul în care, în 1072, regele castilian Sancho al II-lea a fost asasinat. În momentul în care poliția a încercat să intervină pentru a-i risipi, manifestanții au ripostat, aruncând în polițiști cu sticle și bolovani. Poliția a tras în aer. Cineva a ripostat din mulțime și un ofițer a fost rănit. Cum polițiștii sunt în marea lor majoritate de origine castiliană, s-au grăbit să treacă la contraofensivă, dar nu în calitate de păstrători ai ordinii, ci mânați de sentimente de răzbunare.

— Au deschis focul? Întrebă Hood.

— Din păcate, da, confirmă Manni.

— Ca și cum ar fi aruncat un chibrit aprins într-un butoi cu benzină, comentă cinic Burkow, șeful Securității Naționale.

— Aveți dreptate, domnule Burkow, îl aprobă Manni. Revoltele s-au extins ca o furtună de foc spre vest, către Portugalia. Poliția a cerut ajutor militar de la Madrid și le-a fost acordat imediat Lisabona își face însă griji că acest ajutor s-ar putea să nu fie suficient pentru a menține conflictul între granițele țării și nici nu va putea împiedica revărsarea unui val de refugiați peste graniță. Au solicitat, așadar, Națiunilor Unite să trimită trupe care să mențină o zonă-tampon la frontieră.

— Și ce părere aveți despre cererea Portugaliei, domnule secretar general? Întrebă Carol Lanning.

— Am de gând să mă opun unui aviz favorabil, veni răspunsul.

— Nu vă condamn, spuse Burkow. Lisabona are o armată, trupe de aviație și de marină. Pot dispune ei înșiși o desfășurare de forțe.

— Dimpotrivă, domnule Burkow, replică Manni. Intenția mea este să mă opun desfășurării *oricăror* trupe la frontieră.

O intervenție a armatei ar da legitimitate crizei. Practic, am recunoaște că această criză există.

— Și nu este așa? Întrebă Lanning.

— Ba da, fu de acord Manni. Dar, pentru milioane de spanioli, criza este încă una locală. E o chestiune de interes provincial, nu național sau internațional. Dacă aceștia ar afla că la frontieră au fost mobilizate forțe armate, indiferent cui ar aparține acestea, s-ar isca confuzie, panică și s-ar lansa tot soiul de zvonuri alarmiste. Practic, n-am reuși decât să înrăutățim situația.

— Domnule Manni, din punct de vedere teoretic aveți dreptate, interveni Burkow pe un ton bătaios. Ați aflat însă că prim-ministrul Aznar a discutat cu președintele Lawrence și a solicitat prezența marinei Statelor Unite în largul coastelor Spaniei, pentru a putea interveni la nevoie?

— Da, am aflat, încuviință Manni. Pretextul invocat pentru această prezență este apărarea și evacuarea în caz de pericol a turiștilor americani.

— Mda, acesta este pretextul, spuse Burkow.

— Președintele a luat vreo hotărâre în această privință?

— Deocamdată nu, răspunse Burkow, dar tinde să fie de acord. Așteaptă rapoartele serviciilor secrete pentru a decide

dacă interesele americane sunt sau nu în pericol. Paul? Marius? Aveți ceva să ne spuneți în această privință?

Fiind mai vechi în funcție, Hood răspunse cel dintâi.

— Cu excepția atentatului împotriva Marthei – ori poate chiar ca urmare a lui – nu s-au raportat nici un fel de ostilități împotriva turiștilor americani. Nici nu ne așteptam la altceva. Spaniolii vor avea mare grijă să nu deterioreze și mai mult relațiile externe. Economia Spaniei, indiferent despre ce regiune a ei am vorbi, depinde în mare măsură de turism. Nu e de crezut că localnicii doresc să pună în pericol principala lor sursă de venituri. În ceea ce privește eventualele atacuri cu substrat politic... Știm sigur că Martha a fost asasinată fiindcă lucra pentru Centrul de Comandă. Părerea noastră este că uciderea ei s-a vrut a fi un avertisment pentru ca Statele Unite să nu reacționeze exact în modul despre care discutăm, implicându-se în politica internă a Spaniei. Atâta vreme cât vom păstra distanța, din punct de vedere militar și politic, nu cred că există riscul unor alte atacuri.

— Paul are dreptate în ceea ce privește situația turiștilor, spuse Marius Fox. Am monitorizat cu atenție acțiunile armatei și poliției spaniole. Au reacționat imediat în scopul prevenirii escaladării violențelor în centrele turistice importante. Desigur, adăugă el, schimbările în această strategie nu pot fi excluse în cazul în care conflictul ar scăpa de sub control, sau dacă poliția este provocată, așa cum s-a întâmplat la Poarta Trădătorilor.

— Tocmai aici e problema, interveni Burkow. Acesta este motivul pentru care președintele nu exclude posibilitatea trimiterii de trupe. Există un moment în orice conflict intern când protestele de stradă se transformă în acte de război, când reacțiile emoționale primează asupra bunului-simț. Când gândurile de genul „Vreau să salvez economia” se preschimbă în „Vreau să-mi salvez viața”. Când se va întâmpla una ca asta...

— Dacă se va întâmpla, îl corectă Manni.

— E-n regulă, cedă Burkow. Dacă se va întâmpla, nimeni nu va putea garanta securitatea turiștilor, americani sau nu.

În timp ce Burkow își expunea argumentele, Hood recepționează un mesaj securizat prin e-mail de la McCaskey. Îi făcu semn lui Rodgers să se apropie, în timp ce-l deschidea. Îl citiră amândoi.

„Paul, scria McCaskey, agenții operativi raportează asasinarea celui care a executat aruncarea în aer a iahtului, de către un grup de catalani. Agenții noștri urmează să discute cu agresorii.

Presupunere: motivul asasinatului a fost răzbunarea, lipsită de substrat politic. I-am avertizat pe agenții noștri că unul dintre ei ar putea fi în pericol, în cazul în care ar fi recunoscut drept supraviețuitor al incidentului MM. Ea nu crede însă că respectivul caz mai este de actualitate. Înclin să cred că circumstanțele s-au schimbat. Anunță-mă dacă dorești să o rechem la bază.

Se pare că cel care a executat atacul asupra iahtului lucra pentru un general de armată pe nume Amadori. Verificarea lui este în curs. Deloc surprinzător, datele NATO privind cariera generalului au dispărut.”

Hood transmite o confirmare a recepționării mesajului și felicitări lui Aideen și Mariei pentru informațiile aflate. Nu-i plăcea deloc s-o știe pe Aideen în preajma asasinilor Marthei. Mai ales după ce, printr-o întâmplare nefericită, permisesse ca, în lipsa unei acoperiri eficiente, asasinatul să poată avea loc. Maria era însă un agent deosebit de eficient. Știind-o alături de Aideen – și pe Aideen alături de ea – Hood îl informă pe Darrell că lăsa la latitudinea celor două femei cursul viitor al acțiunilor lor.

— Domnule Burkow, îngrijorarea dumneavoastră este perfect justificată, spuse Manni. Cred însă că ar fi mai bine să așteptăm o vreme, ca să vedem dacă nu cumva guvernul spaniol va reuși să o scoată la capăt prin forțe proprii.

— Până în prezent, nu prea ne-au oferit motive să fim încrezători, se strâmbă Burkow. N-au fost în stare nici măcar să-l țină în viață pe deputatul Serrador îndeajuns de mult timp pentru a-l supune unui interogatoriu.

— S-au făcut greșeli, fu de acord Manni. Toată lumea a fost, se pare, luată prin surprindere de evenimente. Nu trebuie însă să dăm apă la moară unor greșeli ulterioare.

— Și ce ați recomanda, domnule secretar general? întrebă Hood.

— Sfatul meu, domnule Hood, ar fi să-i acordăm prim-ministrului un răgaz de-o zi, pentru a rezolva situația. S-a consultat cu consilierul său pe probleme de nesupunere civilă și, în prezent, încearcă să schițeze un plan care să acopere toate eventualitățile.

Rodgers se aplecă spre microfon.

— Domnule secretar general, sunt generalul Mike Rodgers, directorul-adjunct al Centrului de Comandă. Dacă prim-ministrul și consilierii lui au nevoie de sprijin militar sau de contrainformații, suntem pregătiți să le oferim, în mod cât se

poate de discret.

— Vă mulțumesc, domnule general Rodgers, spuse Manni. Îi voi informa pe domnul prim-ministru Aznar și pe generalul Amadori în privința generoasei oferte pe care ați făcut-o.

În timp ce Manni vorbea, Hood privi către Rodgers. La auzul numelui lui Amadori, amândoi fură copleșiți de o senzație bruscă de sfârșeală și de zădărnici. Hood trăia sentimentul animalului de pradă care realizează pe neașteptate că vânatul urmărit e mult mai inteligent, mai feroce și mai periculos decât se așteptase.

Momentul de paralizie trecu la fel de repede precum venise. Hood apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului.

— Mike...

— Știu, trec la treabă chiar acum, spuse generalul, ridicându-se.

— Dacă e vorba de unul și același individ, problema e cu mult mai serioasă decât pare, continuă Hood.

— Spaniolii au încurcat-o și, o dată cu ei, toate țările care intenționează să-și scoată de urgență cetățenii de pe teritoriul spaniol.

În timp ce Rodgers părăsea în grabă biroul, Hood ascultă pe mai departe vorbăria de natură politică dintre Manni, Burkow și Lanning, dar fără să-i dea prea multă atenție. Cei trei căzură de acord că era cazul să lase Spania să rezolve cu forțe proprii problema, în vreme ce Statele Unite aveau să protesteze public, cu scopul de a se face auzite de facțiunile aflate în conflict, fiind totodată pregătite să acorde sprijin militar, dacă avea să fie nevoie. O prezență militară avea să aibă un scop declarat de natură defensivă, dar se putea transforma oricând într-o armă ofensivă pusă în slujba apărării guvernului legitim al Spaniei.

Toate aceste declarații erau necesare, Hood știa asta, dar nu erau cu nimic mai eficiente decât discuțiile sterile din cadrul Națiunilor Unite. Adevărata muncă avea să se desfășoare pe parcursul următoarelor ore, în timp ce vor încerca să afle dacă Amadori se afla sau nu la originea tulburărilor și, dacă da, cât de departe ajunsese acesta în acțiunea de subminare a autorității guvernului. Dacă Amadori nu ajunsese prea departe, armata și serviciile secrete americane aveau să colaboreze cu guvernul spaniol pentru a găsi o cale de a-l opri. Desigur, era greu să se acționeze în mod discret, dar nu imposibil. Existau precedente de acest gen, în Haiti, în Panama și în diverse alte țări.

Mai exista însă și cealaltă variantă, care-i dădea fiori lui Hood. Era posibil ca, asemenea unui cancer ajuns la metastază, Amadori să fi reușit să-și infiltreze oamenii în cele mai intime resorturi ale statului. În acest caz, era posibil ca înlăturarea infecției să ducă la moartea pacientului. Singurul model existent pentru o atare situație era prăbușirea Iugoslaviei, care declanșase o luptă ce făcuse mii de victime și ale cărei implicații economice și socio-politice se mai făceau și acum simțite.

Spania avea o populație de aproape patru ori mai numeroasă decât cea a Iugoslaviei. Avea, de asemenea, prieteni și dușmani printre națiunile învecinate. Dacă Spania ajungea să se destrame, tulburările riscau să se extindă la scara întregii Europe. Iar procesul, de neoprit, putea constitui un exemplu pentru alte națiuni multietnice, precum Franța, Canada sau Regatul Unit.

Poate chiar și pentru Statele Unite.

Teleconferința se încheie printr-un acord de principiu: echipa secretarului general al Națiunilor Unite avea să transmită Casei Albe, din oră în oră, ultimele informații aflate, iar Burkow avea să îl informeze pe Manni de îndată ce se vor ivi schimbări în politica administrației americane.

Hood închise telefonul. Se simțea mai neajutorat decât oricând în trecut, de când preluase conducerea Centrului de Comandă. Avuseseră parte de misiuni încununate de succes și de altele care eșuaseră. Echipa sa se confruntase cu teroriști și prevenise lovituri de stat. Niciodată însă nu se aflate într-o situație care risca să dicteze o normă pentru un nou secol de-acum înainte: ideea că fragmentarea era un lucru firesc, nu o excepție și că națiunile, așa cum fuseseră ele până în prezent, se aflau poate în pragul dispariției definitive.

***Marti, ora 4 și 45 de minute,
Madrid, Spania***

Vestea morții brutale a lui Adolfo Alcazar ajunse repede de la Maria Comeja la Darrell McCaskey, prin mijlocirea lui Luis Garcia de la Vega. După cum îi cerea regulamentul, Luis întocmi imediat un raport despre crimă și îl transmise la Ministerul Justiției, la Madrid. Aici, un ofițer de rang înalt din echipa aflată de serviciu pe timpul nopții îi transmise discret știrea aghiotantului personal al generalului Amadori, Antonio Aguirre. Aguirre – care lucrase ca membru al cabinetului lui Francisco Franco – se îndreptă personal spre biroul generalului, bătu scurt la ușă și așteptă să fie invitat să intre. Apoi îl anunță pe general despre cele întâmplate.

Amadori nu păru a fi deloc surprins de moartea lui Adolfo. Vestea nu-l întrista câtuși de puțin. Nici nu avea motive în acest sens: generalul nu-l cunoscuse. Imperativele momentului cereau ca el și subalternul său să se întâlnească și să comunice cât mai puțin posibil. În acest fel, în eventualitatea arestării lui Adolfo, dacă acesta ar fi fost silit să vorbească, doar mărturia sa verbală putea să facă legătura cu generalul. Nu existau înregistrări ale convorbirilor telefonice, bilețele sau fotografii. Pentru Amadori, Adolfo Alcazar era doar unul dintre soldații devotați cauzei, unul dintre numeroșii revoluționari pe care generalul nu-i cunoștea și nici nu avea cum să-i cunoască.

Dar acțiunea curajosului și loialului Adolfo Alcazar fusese scânteia care permisesese declanșarea revoluției pe care o conducea. În consecință, generalul jură cu voce tare în fața lui Antonio Aguirre, că această crimă avea să fie răzbunată și că asasinii tânărului aveau să fie eliminați. Știa exact împotriva cui avea să se îndrepte: *familia* lui Ramirez. Nimeni altcineva nu avea motive sau mijloacele necesare pentru a-l lichida pe Adolfo. Moartea asasinilor avea să fie un exemplu pentru toți cei care se gândeau să opună rezistență armată.

Desigur, continuă generalul să-și exprime gândurile în fața lui

Antonio, încercuirea și executarea membrilor *familiei* lui Ramirez avea să slujească și unui alt scop. Avea să înspăimânte și să cumiștească orice alte *familii* care puteau nutri gânduri de opoziție. Iată de ce lovitura trebuia să fie cât mai dramatică și cât se poate de publică.

Generalul îi ordonă lui Aguirre să-i pună în aplicare intențiile. Antonio salută, luând poziție de drepti, făcu stânga-mprejur și ieși fără vreun alt cuvânt. Se îndreptă spre biroul său și formă numărul de telefon al generalului Americo Hoss, de la baza Tagus a forțelor aeriene, situată lângă Toledo. Ordinele fură transmise prin viu grai. La fel ca și Adolfo, generalul Hoss era dispus să facă orice era nevoie pentru a-l servi pe General.

Era încă întuneric când patru elicoptere vechi de tip HA-15 decolară de la baza Tagus. Ca mai toate elicopterele aflate în dotarea armatei spaniole, aparatele HA-15 erau folosite mai mult pentru transport, nu pentru misiuni de luptă. Proiectate în urmă cu treizeci și trei de ani, acestea erau înzestrate cu câte o pereche de mitraliere grele, de calibrul 20 de mm, montate în dreptul ușilor. Până în prezent, armamentul fusese folosit doar în cadrul unor misiuni de antrenament.

Dar asta nu mai era o misiune de antrenament.

La bordul fiecărui aparat se aflau zece soldați, fiecare dintre ei înarmat cu un semiautomat Z-62 sau cu o carabină de asalt Modelo L-1-003, modificată în așa fel încât să poată utiliza încărcătoare standard de tip M16. Comandantul misiunii, maiorul Alejandro Gomez, primise ordin să preia controlul asupra șantierului naval Ramirez și să folosească toate metodele necesare pentru a afla numele ucigașilor.

Era de așteptat ca Gomez să revină la bază aducând cu sine prizonieri. Dar, în cazul în care aceștia aveau să opună rezistență, era autorizat să tragă în plin.

***Marți, ora 5 și 1 minut,
San Sebastian, Spania***

Maria parcă în dreptul gheretei paznicului, la intrarea în șantierul naval Ramirez și îi arătă paznicului legitimația de la Interpol. Pe drum se hotărâse că nu avea nici un rost să se dea drept turistă în acest caz. Era aproape convinsă că paznicul avea să-i telefoneze directorului pentru a-l avertiza în privința sosirii sale și a lui Aideen. La rândul lui, directorul avea să-i anunțe pe aceia dintre ucigași care se mai aflau prin preajmă, în mod obișnuit, asasinii ar fi fugit sau s-ar fi ascuns pe undeva. Tocmai de aceea, Maria ținu să-i precizeze paznicului:

— Nu mă aflu aici în calitatea mea oficială. Vreau doar să stau de vorbă cu membrii *familiei*.

— Dar, *senorita* Corneja, aici nu există nici un fel de *familie*, replică paznicul, un bărbat îndesat, cu o barbă sură.

Era o minciună sfruntată. Lui Aideen, replica individului îi aminti de traficanții mărunți din Mexico City, care susțineau că nu auziseră în viața lor de *el senorio* - „stăpânul teritoriului” - baronul drogurilor care furniza integral cantitatea de heroină vândută în capitală.

— Te cam grăbești, amice, i-o întoarse sec Maria, scoțând din viteză motorul mașinii. Am însă bănuieli foarte întemeiate că *familia* va înceta foarte curând să existe...

Paznicul îi aruncă o privire în care se amestecau disprețul și uimirea. Tipul purta pe piept o decorație și avea alura de neconfundat a unui sergent de infanterie. În Spania, ca pretutindeni de altfel, posturile de pază constituiau un debușeu comod pentru foștii militari de carieră și pentru polițiștii retrași din activitate. Puțini dintre ei acceptau cu dragă inimă să primească ordine de la vreun civil. Și mai puțin ar fi fost dispuși să se încline în fața unei femei. Așa cum bănuise din prima clipă în care îl văzuse, Maria avea să fie nevoită să-i mai dea un impuls pentru a se face ascultată.

— *Amigo*, urmă ea, ai încredere în ceea ce-ți voi spune.

Familia va înceta să existe dacă nu mă lași să stau de vorbă cu cei dinăuntru. Câțiva din membrii ei și-au asumat ideea de a-l ucide pe un tip din oraș. Individul respectiv are însă prieteni foarte puternici. Nu cred că aceștia se vor arăta dispuși să înghită o asemenea faptă.

Paznicul o privi îndelung. Apoi le întoarse spatele și ridică receptorul telefonului. Vocea lui nu răzbătea dincolo de pereții gheretei. Însă, după un scurt schimb de replici, paznicul așază receptorul în furcă și ridică bariera, permițând mașinii să intre în parcare din incintă. Maria îi spuse lui Aideen că acum aveau să fie cu siguranță primite de unul sau chiar mai mulți dintre membrii *familiei*. Iar Aideen înțelese că Maria avea să încerce să-i descoasă în legătură cu tot ce știau despre generalul Amadori. O dată cu moartea lui Ramirez și a acoliților săi, planul lor se dusesse de râpă, aproape sigur. Amadori era singurul din pricina căruia trebuiau să-și facă griji. Iar Maria trebuia să afle cât mai repede în ce măsură oamenii lui Ramirez aveau motive întemeiate pentru a se teme de general.

Doi bărbați le întâmpinară pe Maria și pe Aideen la intrarea în hală. Cele două femei parcară mașina cu fața spre peretele halei și coborâră, cu brațele pe lângă corp și palmele la vedere. Rămaseră de-o parte și de cealaltă a mașinii, în vreme ce bărbații se apropiau. Se opriră la câțiva metri distanță. Unul dintre ei le măsură din priviri, în vreme ce al doilea - un individ înalt și solid - luă armele celor două femei și telefoanele și le aruncă pe bancheta din spate a mașinii. Apoi le percheziționă, în căutare de microfoane. Căută peste tot, dar fără să depășească limitele buneicuviențe, ca un adevărat profesionist. Când termină, cei doi se îndreptară spre o furgonetă parcată ceva mai încolo. Cele două femei îi urmară. Urcară cu toții în furgonetă și se așezară pe podea, printre cutii cu vopsea, scări și cârpe murdare. Cei doi bărbați ocupară strategic locurile de lângă portieră.

— Sunt Juan, iar el e Ferdinand, spuse cel care se mulțumise să asiste la percheziție. Vă rog, numele dumneavoastră.

— Maria Comeja și Aideen Sanchez, rosti Maria.

Aideen remarcă modificarea, menită să-i ascundă originea. Fusesse o mișcare inspirată din partea Mariei. Indivizii aceștia nu aveau prea multe motive să se încreadă în propriii lor conașionali, darămite într-o străină. De regulă, un conflict intern constituie un mediu propice pentru puterile străine dispuse să-și

împartă banii, armele și, totodată, influența. O astfel de prejudecată, bine înrădăcinată, era întotdeauna greu de contracara.

Aideen îi privi pe rând pe cei doi bărbați. Juan era cel mai vârstnic. Părea obosit. Avea o mulțime de riduri la colțurile ochilor plini de vioiciune, iar umerii îi erau încovoiați de parc-ar fi purtat o povară. Celălalt era un colos cu ochii adânciți în orbite și sprâncene groase. Avea pielea fină și întinsă, precum chipul de pe o monedă, iar umerii lați îi erau drepți.

— De ce ai venit aici, Maria Comeja? întrebă Juan.

— Vreau să stăm de vorbă despre un general de armată numit Rafael Amadori, răspunse Maria.

Juan o privi lung.

— Spune.

Maria își scoase pachetul de țigări din buzunarul jachetei, își scoase una și-i servi și pe ceilalți. Juan acceptă o țigară.

Acum, ajunsă la fața locului, Aideen se simțea stânjenită de faptul că erau obligate să colaboreze cu niște ucigași. Dar, așa cum spusese Martha, fiecare țară își avea regulile ei. Aideen nu putea decât să spere că Maria știa ce făcea.

Maria îi oferă un foc lui Juan, apoi își aprinse la rândul ei țigara. Felul în care îi oferise focul – scăpărând chibritul ținut între degete și invitându-l pe Juan să-i ia mâna și să i-o ducă la vârful țigării – conferă gestului un aer intim. Aideen admiră priceperea cu care Maria se folosise de un gest banal pentru a stabili o relație cu acest bărbat.

— *Senor* Ramirez și capii altor câteva *familii* și întreprinderi prospere au fost uciși ieri seară de un om care lucra pentru Amadori, începu Maria. Bănuiesc că l-ați întâlnit. Adolfo Alcazar.

Juan nu scoase nici un cuvânt.

Glasul Mariei era mai blând decât îl auzise vreodată Aideen. Încerca să-l îmblânzească pe Juan.

— Amadori e un înalt ofițer, foarte puternic, care pare să dețină un rol-cheie în tot ce s-a întâmplat, continuă ea. Iată cum cred eu că s-au petrecut lucrurile. Ramirez a ordonat în cursul zilei de ieri uciderea unui cetățean american. Amadori știa că acest lucru urma să se întâmple și nu a intervenit. De ce? Pentru a putea prezenta națiunii o înregistrare care să-l incrimineze pe deputatul Serrador. De ce? Pentru ca Serrador și bascii pe care îi reprezintă să fie discreditați, atât în țară, cât și pe plan extern. Apoi i-a ordonat lui Alcazar să-l ucidă pe patronul vostru și pe

tovarășii săi de conspirație. Cu ce scop? Pentru a-i discredita pe catalani și a le distruge temelia puterii. Orice manevră politică ar fi plănuit Serrador și ceilalți lideri uciși, planul lor este de-acum zădărnicit. Dar, ceea ce este și mai important, continuă Maria, existența unei conspirații e menită să demonstreze slăbiciunea guvernului. Autoritățile nu știu în cine să aibă încredere, pe cine se pot baza pentru a menține stabilitatea națiunii. Poporul nu se va lăsa amăgit cu vorbe. Oamenii se luptă unii cu alții, de la Atlantic la Mediterana, din Golful Biscaya până-n Gibraltar. Guvernul are nevoie de o mână forte pentru a restabili ordinea. Am toate motivele să cred că Amadori a orchestrat totul pentru a deveni omul providențial de care are nevoie țara.

Juan o măsură din priviri, prin ceața fumului de țigară.

— Și ce-i cu asta? Întrebă el. În cele din urmă, ordinea va fi restabilită.

— Da, dar nu așa cum a fost inițial, replică Maria. Știu câte ceva despre Amadori, dar nu îndeajuns. E un naționalist castilian și, din câte mi-am putut da seama, e megaloman. Se pare că intenționează să se folosească de aceste incidente pentru a determina instituirea legii marțiale pe tot teritoriul Spaniei, preluând apoi conducerea militară. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că nu cred că va fi dispus să se dea la o parte după restabilirea ordinii. Vreau să știu ce informații dețineți despre Amadori sau dacă ați putea obține informațiile de care am nevoie pentru a-l opri.

Juan se strâmbă.

— Îmi sugerezi că ai dori ca Interpolul și *familia* Ramirez să colaboreze?

— Exact.

— E ridicol, spuse Juan. Ce anume v-ar împiedica să ne spionați, profitând de acest context?

— Nimic, recunosc Maria.

— Așadar, admitiți că ați putea face asta, se încruntă Juan.

— Da, recunosc, spuse Maria. Dar, dacă nu îl oprim pe generalul Amadori, orice informații aș putea afla despre *familie* se vor dovedi inutile. Generalul are să vă vâneze și vă va distruge. Dacă nu din răzbunare pentru uciderea agentului său, o va face pentru a anihila posibila amenințare pe care o reprezentați, aceea de a deveni catalizatorul care ar putea reuni *famiiliile* împotriva lui.

Juan întoarse capul către Ferdinand. Colosul cu mușchi de

granit se gândi câteva clipe, apoi încuviință din cap. Juan o privi pe Maria. Aideen îl imită. Maria jucase cinstit față de Juan – o mișcare superbă, demnă de toată admirația.

— S-au văzut alianțe și mai ciudate în vreme de război, rosti Juan într-un târziu. E-n regulă. Am încercat să aflăm câte ceva despre Amadori, de când ne-am întors la fabrică. Mai avem câțiva aliați în guvern și în armată, dar numărul lor s-a împușinat drastic. Moartea lui senor Ramirez i-a speriat pe foarte mulți.

— Acesta i-a și fost scopul, observă Maria.

— Amadori lucrează la Madrid, în cadrul Ministerului Apărării, urmă Juan. Din câte am auzit însă și-ar fi stabilit cartierul general în altă parte. Încercăm să aflăm unde anume. Individul are însă aliați puternici, castilienii din Congresul Deputaților și din Senat. Aceștia îl sprijină cu fonduri și cu tăcerea lor.

— Ce vrei să spui?

— Prim-ministrul are dreptul să instituie legea marțială, dar parlamentul poate să-i blocheze această inițiativă, refuzând să acorde fonduri în acest sens, dacă nu sunt de acord cu dimensiunile acestora, sau cu identitatea celui ce urmează să supervizeze aplicarea legii marțiale.

— Iar în cazul de față, parlamentul nu a făcut acest lucru, deduse Maria.

— Nu, spuse Juan. Mi s-a spus, de către un informator din cadrul *familiei* Ruiz...

— Fabricanții de computere? întrebă Maria.

— Da, încuviință Juan. Mi s-a spus că fondurile acordate au fost chiar mai mari decât cele cerute de prim-ministru. De cinci ori mai mari.

Maria fluieră uimită.

— Dar de ce nu e dispus parlamentul să-l susțină pe prim-ministru? întrebă Aideen. Spania se confruntă cu un pericol real.

Juan își întoarse privirea de la Maria către Aideen.

— De obicei, fondurile de acest fel sunt aprobate în tranșe succesive, tocmai pentru a preveni o lovitură de palat de acest gen. În spatele manevrei se află oameni foarte puternici. Poate că ei și familiile lor au fost amenințați. Ori poate că li s-au promis poziții mai avantajoase în cadrul noului regim.

— Oricum va fi fost, cert este că acum Amadori deține banii și autoritatea necesară pentru a acționa după bunul său plac, spuse Maria, trăgând din țigară. O stratagemă pe cât de simplă, pe atât de strălucită. Având controlul asupra armatei, în

condițiile în care guvernul e subminat de actele de trădare, generalul Amadori nu mai poate fi oprit prin nici un fel de acțiuni legale.

— Exact, confirmă Juan. Acesta e motivul pentru care *familia* a decis să acționeze pe cont propriu, după propriile noastre metode.

Maria îl privi în ochi pe Juan, apoi își strivi țigara pe podeaua furgonetei.

— Ce s-ar întâmpla dacă generalul ar fi înlăturat?

— Dacă ar fi demis? întrebă Juan.

— Am spus „înlăturat”, replică tăios femeia. Dacă m-aș fi referit la demisie, aș fi spus „demis”.

Juan se întoarse și își stinse țigara pe peretele furgonetei. Ridică din umeri.

— Am avea cu toții numai de câștigat. Dar ar trebui să se acționeze cât mai curând. Dacă Amadori are timp destul la dispoziție pentru a se erija în postura de salvator al Spaniei, elanul creat de el va împinge lucrurile mai departe, pe făgașul dorit, cu sau fără el.

— Categoric, îl aprobă Maria. Iar Amadori nu va pierde prea mult timp înainte de a-și proclama eroismul.

Juan încuviință.

— Problema e că nu va fi ușor să ajungem în preajma lui. Dacă va sta într-un loc, va fi bine păzit. Dacă se va deplasa, itinerariul său va fi strict secret. Ne putem considera norocoși dacă...

— Liniște! ceru brusc Aideen.

Ceilalți o priviră uimiți. O clipă mai târziu, Maria auzi și ea ceea ce îi atrăsese atenția. Simțiră cu toții, foarte curând, vibrațiile de joasă frecvență ale zgomotului motoarelor unor elicoptere.

— Elicoptere, rosti Juan.

Sări în picioare și deschise portiera din spate a furgonetei.

Aideen i se alătură. La vreo doi kilometri distanță se zăreau luminile de navigație a patru elicoptere care se apropiau dinspre coline.

— Se îndreaptă încoace, observă Juan. Se întoarse spre Maria:

— Sunt ai voștri?

Ea clătină din cap. Îl împinse departe și sări pe asfalt. Urmări o vreme din priviri elicopterele, apoi se întoarse către Juan:

— Scoate-ți oamenii de-aici și trimite-i într-o zonă mai sigură. Și dă-le arme.

Aideen își făcu loc printre cei doi bărbați.

— Stai puțin, interveni ea. Le spui oamenilor ăstora să deschidă focul împotriva armatei spaniole?

— Sincer, habar n-am, replică grăbită Maria, după care porni în fugă spre mașina lor. După toate probabilitățile, aceștia sunt oamenii lui Amadori. Dacă vreunul dintre membrii *familiei* va fi capturat sau ucis, se va ajunge exact în situația de care ne temeam noi. Reducând la tăcere posibilele focare de tulburări, Amadori își va spori prestigiul în rândul populației.

Aideen alergă pe urmele Mariei. Încearca să construiască în gând un scenariu diferit. Dar la San Sebastian nu izbucnise nici o revoltă pe străzi, iar ancheta în privința atentatului din golf era de competența poliției. De-aici și până la poalele munților nu se aflau decât ogoare și mici gospodării. Fabrica lui Ramirez era singura țintă demnă de acest nume pentru escadrila de elicoptere.

„Mă aflu într-o țară civilizată care se pregătește de război împotriva propriilor cetățeni”, își spuse ea. Oricât de greu i-ar fi venit să accepte acest fapt, cu fiecare clipă ce trecea se vedea nevoită să se încline în fața evidențelor.

Juan coborî la rândul său din mașină, urmat de Ferdinand.

— Unde te duci? strigă el în urma Mariei.

— Să-mi sun șeful, răspunse ea. Am să te anunț dacă aflu ceva nou.

— Spune-le alor tăi că nu vom deschide focul împotriva lor decât dacă vom fi atacați! strigă Juan, iar apoi începu să alerge spre hală, însoțit de Ferdinand.

Elicopterele se aflau la cel mult patru sute de metri distanță.

— Spune-le că n-avem nimic de împărțit cu soldații de rând sau cu oamenii din...

Cuvintele lui fură acoperite de huruitul regulat al elicelor, în timp ce elicopterele coborâra, ca un stol de vulturi, deasupra fabricii. O clipă mai târziu, duduitul acut al mitralierelor Modelo L-1-003 aeropurtate se adăugă vacarmului, iar Juan și Ferdinand se aruncară la pământ.

***Marti, ora 5 și 43 de minute,
Madrid, Spania***

Darrell McCaskey nu reușea să adoarmă.

După ce o conduseseră pe Aideen la aerodrom, îl însoțise pe Luis la sediul madrilen al Interpolului. Micul complex de birouri ocupa un singur etaj al clădirii poliției districtuale. Clădirea din cărămidă, construită la începutul secolului, era situată la intersecția largului bulevard Gran Via cu Calle de Hortaleza. Întoarcerea în oraș se petrecuse în tăcere, ceea ce îi îngăduise lui McCaskey să reflecteze la lunile pe care le petrecuse împreună cu Maria.

Ajuns la hotel și copleșit brusc de oboseală, McCaskey se prăbușise pe canapeaua moale din camera de zi. Dar, deși își închisese cu bucurie ochii, inima lui împovărată refuza să-și liniștească bătăile. Furia Mariei, deși previzibilă, îl tulburase adânc. Îi reamintise lui McCaskey de cea mai mare greșală a vieții sale: faptul că, în urmă cu doi ani, nu se împotrivise plecării ei.

Partea cea mai tristă era că știa că făcuse o greșală enormă încă din clipa când o săvârșise.

Întins pe canapea, McCaskey rememora, pe deplin vii în memoria sa, diferențele dintre ei doi, așa cum ieșiseră acestea la suprafață pe parcursul lunilor petrecute de ea în America. Maria trăia doar pentru prezent, fără să-și facă prea multe griji în privința sănătății, a banilor sau a pericolelor ce o pășteau în misiunile încredințate. Aveau gusturi diferite în materie de muzică și sporturile lor preferate erau diametral opuse. Ei îi plăcea să meargă cu bicicleta, lui îi plăcea să se plimbe și să conducă. El era atras de orașele mari, de aglomerările dătătoare de energie, ei îi plăcea atmosfera liniștită de la țară.

Dar oricare ar fi fost diferențele dintre ei – și erau multe, nu glumă! – un lucru nu putea fi tăgăduit: se iubiseră. Era singurul lucru care ar fi trebuit să conteze. Acum, acest lucru era cu atât mai limpede.

McCaskey își amintea expresia de pe chipul ei, în clipa în care îi spusese că, din punctul său de vedere, relația dintre ei nu avea cum să funcționeze. Avea să aibă mereu în fața ochilor chipul ei aspru, dar profund jignit – precum acela al unui soldat rănit, care refuză să recunoască acest lucru și e hotărât să lupte mai departe. Era una dintre acele imagini care ți se întipăresc în suflet, revenind din vreme în vreme, la fel de vii ca și în clipa în care le-ai văzut pentru întâia oară. „E un soi de malarie emoțională”, spusese odată Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, într-o discuție despre relațiile eșuate.

O sintagmă foarte nimerită.

McCaskey renunță să mai încerce să adoarmă. Rămase întins, cu privirile ațintite spre tuburile fluorescente de neon din tavan. În clipa aceea, Luis își făcu apariția. Intră valvârtej și se îndreptă spre unul dintre telefoane. Pocni din degete și-i făcu semn lui McCaskey să ridice celălalt receptor.

— Maria, pe linia cinci, explică Luis. Se află în mijlocul unui schimb de focuri.

McCaskey sări în picioare și se repezi spre masa pe care se afla telefonul.

— Sunt tefere? întrebă el.

— Se află într-o mașină, spuse Luis. Maria crede că e de preferat să rămână pe loc.

Ridică receptorul. McCaskey îl imită și apăsă pe tasta cu numărul cinci.

— Maria? rosti Luis. Darrell e și el pe fir, iar Raul încearcă să afle ce e cu elicopterele. Ce s-a mai întâmplat acolo?

McCaskey hotărî să amâne cererea de explicații. Luis putea să-i explice mai târziu, dacă îi scăpa cumva semnificația celor spuse.

— Două dintre elicoptere survolează în cerc fabrica, la joasă înălțime, spuse Maria. Celelalte două staționează deasupra acoperișului halei. De la bord coboară trupe. Câțiva dintre soldați ocupă poziții la marginea acoperișului. Alții se folosesc de scări pliante de aluminiu pentru a coborî, în dreptul intrărilor în hală. Cu toții sunt înarmați cu semiautomate.

— Spuneai că doi oameni au fost deja împușcați.

— Au tras în doi dintre membrii *familiei* Ramirez, Juan și Ferdinand, spuse Maria. Amândoi au participat la acțiunea de răzbunare împotriva celui care a aruncat în aer iahtul. Cei doi s-au aruncat la pământ în momentul deschiderii focului, apoi s-au

predat soldaților. Cred că sunt nevătămați.

Vocea îi era calmă și puternică. McCaskey fu mândru de reacția ei. Și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi rostit niciodată acele cuvinte stupide cu care o îndepărtase.

— În momentul atacului, tocmai discutam cu cei doi, continuă Maria. Nu știu dacă soldații urmăreau să-i prindă chiar pe ei sau dacă elicopterele au deschis focul asupra țintei aflate la îndemână.

— Paznicul, interveni Aideen.

— A, exact, adăugă Maria. Aideen a observat că paznicul de la poarta fabricii dispăruse în momentul începerii atacului.

Tipul e un fost militar. E posibil ca el să-i fi indicat pe cei doi soldaților drept țintă a atacului.

Un ofițer înalt și musculos năvăli în camera de zi. Luis se întoarse și îl privi întrebător. Bărbatul clătină din cap.

— Cei din elicoptere nu și-au înregistrat misiunea, rosti el.

— Înseamnă că ordinul nu a urmat calea ierarhică legală, deduse Luis, astfel încât să poată fi auzit și de Maria.

— Asta nu mă surprinde deloc, spuse aceasta.

— Ce vrei să spui? întrebă Luis.

— Sunt convinsă că această operațiune a fost ordonată de generalul Rafael Amadori, ca parte a războiului său personal, îl lămuri Maria. Se pare că a manipulat evenimentele astfel încât parlamentul să-i încredințeze puteri sporite, dată fiind starea de urgență. Dispune acum, într-un interval foarte scurt, de ceea ce-i este necesar pentru a distruge posibila opoziție. Când se va hotărî cineva să încerce să îl oprească, va fi prea târziu.

— Știm unde se află generalul? întrebă McCaskey.

— Deocamdată nu, îi răspunse Maria. Sunt convinsă însă că e foarte greu de pătruns în preajma lui. Trebuie să-i recunoaștem cel puțin un merit lui Amadori. E extrem de bine pregătit.

McCaskey sesiză o schimbare în vocea Mariei. O recunoscuse, deoarece dintotdeauna acest gen de intonație îl făcuse să simtă mușcătura geloziei. Maria nu aproba motivațiile sau acțiunile lui Amadori, dar nutrea o anume admirație, cât se poate de sinceră, față de ingeniozitatea lui.

Maria tăcu, iar în receptor se auziră împușcături.

Aideen spuse ceva, dar McCaskey nu reuși să înțeleagă ce anume.

— Maria, spune ceva! strigă el în receptor.

Trecură câteva secunde înainte ca glasul Mariei să se facă din

nou auzit.

— Îmi pare rău, spuse ea. Trupele au pătruns în incinta fabricii. Încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă înăuntru.

Nu putem să vedem nimic din cauza mașinilor parcate aflate între noi și intrare. Soldații au tras câteva salve și... La *naiba!*

— Ce e? întrebă McCaskey, alarmat.

În receptor se făcură auzite câteva ordine răstite, care lăsară în curând locul duduului neîntrerupt al armelor automate.

— *Maria!* strigă McCaskey.

— S-au lăsat provocați de soldați, spuse ea.

— Cine? întrebă Luis.

— Unii dintre muncitorii aflați în hală, printre care se aflau cu siguranță câțiva dintre membrii *familiei*, explică Maria. Dinăuntru s-au auzit împușcături. Probabil că au ripostat, deschizând focul după salvele de avertisment ale soldaților. Muncitorii ies în fugă din hală. Se trage. Cei care au arme sunt secerați imediat. Juan le strigă să se predea.

McCaskey îi aruncă o privire lui Luis. Ofițerul de la Interpol pălise, constată McCaskey atunci când acesta îi întoarse privirea.

— E incredibil, urmă Maria. Soldații trag fără somație în toți cei care refuză să-și arunce armele. Chiar și în cei care sunt înarmați doar cu răngi. Dinăuntru se aud strigăte. Se pare că îi somează pe toți să se predea.

— Cât de departe vă aflați de pozițiile ocupate de soldați? vru să afle McCaskey.

— La vreo patru sute de metri, dar mai sunt și alte mașini aici, în parcare. S-ar putea ca prezența noastră să fi trecut neobservată.

McCaskey simți cum îl trec sudori reci. Își dorea să fi știut o cale prin care să le scoată de acolo pe cele două femei. Aruncă din nou o privire către colegul său. Ochii lui Luis se mutau cu repeziciune dintr-o direcție într-alta, fără a urmări ceva anume. Și el era neliniștit.

— Luis, unde se află elicopterul poliției? întrebă McCaskey, pe un ton grav.

— E tot acolo.

— Știu. Crezi că ai putea obține permisiunea de a-l trimite la fața locului?

Luis ridică neputincios din umeri.

— Chiar dac-aș putea să o fac, mă îndoiesc că polițiștii ar fi dispuși să zboare într-acolo. Ar bănuî că e vreun vicleșug de-al

familiei, menit să-i atragă în capcană.

O ofensivă militară puternică, combinată cu o imensă cantitate de paranoia. Era genul de situație în care liderii renunță să aibă încredere în oricine, în afara celor mai apropiați colaboratori ai lor. De asemenea, era una dintre acele situații în care soldații de rând se preschimbă în călai cu sânge-rece.

O vreme, tăcură cu toții. McCaskey nu-l scăpa din ochi pe Luis. Aveau la dispoziție trei opțiuni. Femeile puteau să rămână pe loc, puteau încerca să se strecoare afară din incintă sau, în sfârșit, puteau să încerce să se predea soldaților. Dacă încercau să fugă și erau descoperite, aveau să fie, aproape sigur, împușcate. Acest risc nu dispărea însă nici în cazul în care s-ar fi predat. Cea mai sigură variantă era să rămână pe loc și, în cazul în care ar fi fost descoperite, să-și folosească actele false de identitate. McCaskey se întrebă dacă Luis era dispus să-și asume răspunderea pentru a le scoate din bucluc. De regulă, Luis era mereu gata să își asume responsabilitatea pentru acțiunile subordonaților săi și să suporte orice consecință. Dar de astă dată în joc nu erau cariere, ci vieți.

— Maria, ce ai de gând să faci? întrebă Luis.

— Exact asta mă întrebam și eu adineauri, răspunse ea. Nu-mi dau seama ce urmăresc trupele de asalt. Acum văd cum din hală sunt scoși prizonierii. Sunt zeci. N-am însă idee unde îi vor duce. E posibil să fie interogați. Mă întreb dacă nu cumva...

— Ce anume? întrebă Luis.

La celălalt capăt al firului se auzi o conversație șoptită. Apoi se făcu liniște, întreruptă când și când de rafale răzlețe.

— Maria? întrebă Luis.

Conversația încetă cu totul. Acum se mai auzeau doar împușcăturile.

— Maria! repetă Luis.

O clipă mai târziu, în receptor răsună glasul lui Aideen:

— Maria nu-i aici.

— Dar unde e? izbucni Luis.

— Se îndreaptă spre hală, cu mâinile ridicate, răspunse Aideen. Va încerca să se predea soldaților.

***Luni, ora 22 și 45 de minute,
Washington, D.C.***

Apelul telefonic primit din partea consilierului pentru Siguranța Națională, Steve Burkow, fu pe cât de scurt, pe atât de surprinzător.

— Președintele intenționează să anunțe o schimbare radicală în politica administrației față de Spania, îl informă Burkow pe Paul Hood. Ești așteptat la unsprezece și jumătate, în celula de criză de la Casa Albă. Și încă ceva. Ai vrea, te rog, să ne transmiți ultimele informații și raportul privind situația militară?

Trecuse mai puțin de o oră de la teleconferința Secretarului General al Națiunilor Unite, Manni. Hotărârea luată atunci presupunea menținerea stării actuale de lucruri. Hood reușise să se întindă și să așipească nițel. Se întrebă ce anume putea determina o modificare atât de radicală într-un interval atât de scurt.

Hood confirmă dorința sa de a fi prezent la timp, potrivit convocării. Apoi închise telefonul și intră în baia minusculă a biroului personal. Închise ușa. Alături de întrerupător se afla un post telefonic. Hood se stropi cu apă rece, ca să se învioneze, iar apoi îl sună pe Bob Herbert. Asistentul acestuia îi spuse că Herbert tocmai discuta cu Darrell McCaskey și întrebă dacă era vorba de o urgență. Hood îi răspunse negativ și îi transmise lui Herbert să îl sune de îndată ce va fi terminat discuția cu McCaskey.

Hood sfârșise spălatul pe față și tocmai își aranja cravata când telefonul începu să sune pe linia internă. Hood se bucură să-l audă. Asemenea unei păsări de pradă atrasă de un vânat ușor, mintea sa revenea mereu la Sharon și la copii. Nu știa de ce – oare încerca să se autopedepsească? – dar acum nu voia să-i stea gândurile la ei. Când o criză e pe punctul să izbucnească, nu e momentul cel mai potrivit pentru a-ți regândi viața și țelurile.

Hood apăsă pe butonul de amplificare al telefonului și se rezemă de chiuveta de inox.

— Aici Hood.

— Paul, sunt Bob, rosti Herbert. Urma să te sun oricum.

— Ce vești ai de la Darrell?

— E destul de urâtă treaba, spuse Herbert. Supravegherea BNR a confirmat informația conform căreia patru elicoptere, trimise, se pare, de generalul Amadori, au atacat fabrica Ramirez la ora locală 5 și 20 de minute. Aileen Marley și Maria Comeja s-au aflat în parcare, pitite în mașina lor, pe tot parcursul asaltului. Soldații spanioli au împușcat aproximativ douăzeci de oameni înainte de a prelua controlul asupra obiectivului și de a-i încercui pe cei rămași. După spusele lui Aileen, care a rămas în mașină și a păstrat contactul cu Darrell, Maria s-a predat soldaților. Speră să poată afla locul unde se află Amadori și să ne poată transmite, într-un fel sau altul, această informație.

— Aileen se află cumva în pericol iminent?

— Nu cred, răspunse Herbert. Trupele ignoră deocamdată parcare. După părerea ei, vor să-i adune pe toți cei aflați în hală și s-o întindă de-acolo.

— Cum rămâne cu Maria? vru să afle Hood. Va încerca să-l oprească pe Amadori?

Știa că la Casa Albă fuseseră, cu siguranță, transmise deja aceste informații, măcar parțial. Probabil că acesta era unul dintre motivele ședinței la care fusese convocat cu atâta grabă. Mai știa, de asemenea, că președintele avea să-i pună, la rândul său, aceeași întrebare.

— Sincer să fiu, habar n-am, recunosc Herbert. De îndată ce voi fi pus receptorul în furcă, am să o întreb pe Liz despre antrenamentul psihologic pe care l-a făcut cu Maria în perioada cât a fost aici. Poate ne oferă vreo idee.

— Ce părere are Darrell? întrebă Hood nerăbdător. Dacă e cineva care s-o cunoască îndeaproape pe Maria Comeja, el e acela.

Hood nu pune preț prea mare pe studiile psihanalitice. Intuiția și sentimentele valorau de o mie de ori mai mult decât un studiu rece, impersonal.

— Care bărbat e în stare să cunoască efectiv o femeie? întrebă retoric Herbert, în loc de răspuns.

Hood fu gata să-i spună colegului său să-l scutească de filosofia asta de doi bani, dar mintea îi fugi la Sharon. Tăcu. Herbert avea dreptate.

— Am să-ți răspund totuși la întrebare, continuă Herbert.

Darrell spune că Maria nu s-ar da în lături să-l ucidă pe Amadori. E foarte hotărâtă în tot ce face. Darrell spune c-ar fi capabilă să-i sfâșie carotida cu un vârf de creion ori cu o agrafă de birou. Mai spunea și că a observat că, deși îi detesta metodele barbare, Maria părea să-l admire pe general pentru curajul și forța de care a dat dovadă.

— Și ce înseamnă asta?

— S-ar putea să se gândească prea mult înainte de a acționa, explică Herbert. Ar putea să ezite și să rateze ocazia care i s-ar putea oferi.

— Crezi că i s-ar putea alătura? întrebă Hood.

— Darrell spune că nu. Categorie nu, adăugă Herbert.

Hood nu era la fel de sigur de acest lucru, dar hotărî să-i dea crezare, de astă dată, lui Darrell. Herbert nu mai aflase nimic nou despre moartea lui Serrador și nici nu deținea încă o confirmare a implicării acestuia în asasinarea Marthei. Continua să se ocupe însă de aceste lucruri. Hood îi mulțumi și îl rugă să transmită ultimele date la cabinetul președintelui. Apoi își luă haina și porni spre Casa Albă.

Traficul era destul de răzleț la această oră târzie, astfel încât avu nevoie de mai puțin de o jumătate de oră pentru a ajunge la destinație. Ieși de pe Constitution Avenue, cotind pe 17th Street, apoi o luă la dreapta pe sensul unic de pe E Street. Coti din nou la stânga și ajunse la poarta de sud-vest a Casei Albe. Se legitimă, parcă mașina și intră în clădire prin Aripa de Vest. Străbătu cu pași grăbiți coridoarele largi.

În orice stare de spirit s-ar fi aflat, oricât de gravă ar fi fost criza cu care se confrunta, oricât de cinic s-ar fi străduit să fie, Hood era de fiecare dată tulburat de măreția istorică a Casei Albe. Locul acesta era un *nexus* al trecutului și al viitorului. Doi dintre Părinții Fondatori ai națiunii trăiseră aici, în aceste încăperi. Din acest loc, Lincoln păstrase unitatea țării și o consolidase. Cel de-al doilea război mondial fusese câștigat tot de aici. În această clădire se luase hotărârea cuceririi Lunii. Atunci când înțelepciunea, curajul și viclenia se combinau în doza corectă, din acest lăcaș, națiunea și chiar întreaga lume puteau fi determinate să împlinească orice vis. De câte ori se afla aici, Hood nu se putea gândi la slăbiciunile liderilor națiunii. Simțea doar un elan nebănuț, plin de speranță, animat de focul nestins al puterii.

Coborî cu ascensorul principal la primul nivel subteran.

Dedesubt se mai aflau alte patru niveluri. Ele erau ocupate de un centru de comandă, o infirmerie, un adăpost pentru președinte și apropiații săi și o cantină. Hood fu întâmpinat de un tânăr ofițer din serviciile de pază, care îi verifică amprentele digitale cu ajutorul unui miniscanner cu laser. Când dispozitivul emise un sunet acut, lui Hood îi fu îngăduit să treacă de punctul de control, printr-o poartă detectoare de metale. Un asistent al președintelui îl aștepta aici pentru a-l conduce în celula de criză, o încăpere având pereții acoperiți cu lambriuri de lemn.

Steve Burkow era deja acolo, la fel și impozantul șef al statului-major interarme, generalul Vanzandt. Carol Lanning îi ținea locul secretarului de stat Av Lincoln, aflat într-o vizită în Japonia. Mai era de față și Marius Fox, noul director al CIA. Fox era un bărbat trecut de patruzeci de ani, de înălțime medie, nu foarte corpulent. Își purta părul negru tuns scurt și se îmbrăca întotdeauna foarte elegant. În buzunarul de la piept avea mereu o batistă de culoare deschisă, care nu reușea însă niciodată să-i lumineze privirea întunecată. Era genul de om căruia se vedea limpede că-i plăcea munca sa mai mult decât orice altceva.

„Dar e nou în funcție”, își zise Hood cinic. Era interesant de văzut cât timp avea să treacă până când Fox avea să se lase copleșit de birocrație și de tensiunea implicată de funcția sa.

În centrul încăperii puternic luminate se afla o masă lungă de conferințe, din lemn de mahon. Câte un post telefonic securizat STU-3 și un monitor a cărui tastatură culisa de sub masă erau poziționate în dreptul fiecăruia dintre cele zece fotolii. Sistemul computerizat era autonom. Orice fel de date sau programe, chiar cele provenite de la Departamentul de Stat sau Departamentul Apărării, erau devirusate cu grijă înainte de a fi introduse în sistem. Pe pereți atârnav hărți detaliind pozițiile trupelor Statelor Unite și ale altor țări pe glob; stegulețele colorate marcau posibilele zone de conflict. Stegulețele roșii indicau crize deja existente, iar cele verzi zonele cu potențial conflictual. În Spania nu fusese plasat nici un steguleț; doar în largul coastelor fusese înfipt unul verde. Se părea că schimbarea atitudinii administrației nu prevedea intervenția terestră a trupelor americane în regiune. Stegulețul verde din larg era, după toate probabilitățile, portavionul trimis în scopul unei eventuale evacuări în caz de necesitate a oficialilor americani.

Nimeni din cei prezenți nu apucă nici măcar să-l salute pe Hood, înainte ca președintele să-și facă apariția.

Președintele Michael Lawrence era înalt, iar statura, la fel ca vocea, îi dădea o alură foarte... prezidențială. Lawrence deținea acea rară combinație care îi e necesară unui lider adevărat, între farmec, carismă și calm. Își purta părul ceva mai lung dat pe spate, iar rezonanța glasului său, adăugată acestui aspect oarecum dramatic, îl făcea să semene cu Marc Antoniu, perorând pe treptele senatului roman. Pe de altă parte însă, Michael Lawrence arăta cu mult mai obosit decât în ziua în care își preluase funcția. Era tras la față, ochii îi erau încercănați, iar părul părea a fi argintiu, fiind mai mult alb decât încărunțit. Era o situație prin care treceau majoritatea președinților, deși nu întotdeauna tensiunea funcției enorm de importante era aceea care îi îmbătrânea, ci conștiința faptului că viețile unor oameni erau profund și permanent afectate de fiecare decizie luată de ei. Acestor factori li se adăugau fluxul continuu de crize izbucnite în zori sau în miez de noapte, extenuantele călătorii peste hotare și, în plus, ceea ce Liz Gordon numea „efectul posterității”: dorința de a-și asigura un loc confortabil, un rol pozitiv în cărțile de istorie, păstrând totodată stima celor care îi aleseseră. Era o povară emoțională și intelectuală uriașă, cu care puțini dintre oameni ajungeau să se confrunte.

Președintele le mulțumi tuturor pentru prezență și se așeză. În vreme ce-și turna o ceașcă de cafea, îi prezentă lui Hood condoleanțe pentru moartea Marthei Mackall. Președintele deplânse pierderea unei tinere talentate, cu un mare viitor în diplomatie și anunță că încredințase deja cuiva sarcina organizării unei slujbe comemorative discrete în memoria ei. Hood îi mulțumi. Președintele Lawrence se pricepea de minune la relațiile cu oamenii și, ceea ce era mai important, credea sincer în ceea ce spunea.

Apoi abordă fără nici o altă introducere criza curentă. Schimbarea de viteză era un alt lucru la care se pricepea de minune.

— Tocmai am încheiat o teleconferință cu vicepreședintele și cu ambasadorul Spaniei, *Senor* Garcia Abril, anunță președintele, care sorbi o gură de cafea înainte de a continua. După cum știți probabil cu toții, situația din Spania e foarte confuză din punct de vedere militar. Poliția a reușit să înăbușe unele revolte, ignorându-le însă cu totul pe altele. Carol, vrei să ne dai câteva amănunte în această privință?

Lanning încuviință și își consultă însemnările înainte de a

Începe să vorbească:

— Poliția și armata au ignorat atacurile castilienilor împotriva altor grupări etnice, spuse ea. Bisericele din întreaga țară sunt literalmente asaltate de mii de oameni care vin să ceară adăpost preoților.

— Reușesc să facă față? Întrebă Burkow.

— Au reușit, până în momentul în care mulțimea a devenit mult prea numeroasă în anumite locuri, răspunse ea, răsfoindu-și hârtiile. Astfel de cazuri sunt parohia Maria Reina din Barcelona și Iglesia del Senor din Sevilla. Preoții s-au văzut nevoiți să blocheze ușile și să refuze accesul oricui altcuiva, în câteva cazuri a fost chemată poliția pentru a risipi mulțimile care asaltau bisericile. Trebuie să adaug că astfel de solicitări au fost condamnate într-o declarație neoficială de către Vatican, deși în cursul zilei de azi urmează să emită o declarație publică prin care îndeamnă publicul să dea dovadă de „cumpătare și compasiune”.

— Mulțumesc, rosti președintele. Se pare că Spania este condusă la ora aceasta de trei facțiuni diferite. După spusele ambasadorului Abril – care a fost foarte sincer în discuția pe care am avut-o – reprezentanții din parlament muncesc pe brânci în circumscripțiile lor electorale, cerându-le alegătorilor să-și vadă de treabă și să nu participe la nici un fel de conflict. Sunt dispuși să promită oamenilor orice, în schimbul sprijinului pe care speră să-l obțină după soluționarea crizei. Cu toții sunt dornici să adune mase mari de votanți, care ar putea fi folosite drept pârgii în negocierile ce vor avea loc pentru formarea noului guvern.

— Vă referiți la formarea unui nou guvern în cadrul sistemului actual? Întrebă Lanning. Sau ar fi vorba de un guvern nou în cadrul unui regim cu totul schimbat?

— Ajung imediat și acolo, spuse președintele. Prim-ministrul e practic lipsit de orice sprijin atât în parlament, cât și din partea populației. Se așteaptă ca el să-și depună demisia, într-o zi sau cel mult două. Abril spune că regele, care se află la reședința sa din Barcelona, se va putea bizui pe sprijinul Bisericii și al majorității populației, cu excepția castilienilor.

— Ceea ce înseamnă chiar mai puțin decât o majoritate cât de cât confortabilă, observă Burkow.

— Aproximativ patruzeci și cinci la sută din totalul populației, preciză președintele. Asta înseamnă că poziția în care se află regele e destul de precară. Ni s-a spus că palatul său din Madrid

e plin de soldați, dar nimeni nu știe exact dacă aceștia au venit pentru a apăra palatul sau pentru a-l împiedica pe rege să vină în capitală.

— Sau și una și alta, remarcă Lanning. Este ceea ce s-a întâmplat la Palatul de Iamă, în momentul în care țarul Nicolae a fost obligat să abdice.

— Se poate, zise președintele. Dar situația se înrăutățește cu fiecare clipă. Paul... Bob Herbert și Mike Rodgers mi-au transmis cele mai recente date privind armata. Vrei să le prezinți tu?

Hood își încrucișă mâinile pe masă.

— Toată această tevdură pare a fi fost orchestrată de un general pe nume Rafael Amadori. Din informațiile noastre rezultă că el a pus la cale aruncarea în aer a iahtului din Golful Biscaya, ceea ce a dus la moartea mai multor oameni de afaceri de primă importanță, care conspirau, la rândul lor, pentru răsturnarea guvernului. Tot el a fost, din câte știm, responsabil de moartea deputatului Serrador. Cu acesta urma să se întâlnească Martha Mackall în dimineața când a fost asasinată.

Hood își plecă privirea, iar glasul îi scăzu în intensitate.

— Avem motive să credem că Serrador i-a întins o cursă, cu ajutorul celor de pe iaht.

— Bob Herbert spunea că încearcă să obțină o confirmare în acest sens, interveni președintele. Problema este următoarea: chiar dacă am descoperi cine din guvern a fost implicat în conspirație, restul guvernanților aleși nu vor fi în stare să facă față situației. Politica Statelor Unite și a administrației noastre a fost întotdeauna aceea a neamestecului în treburile interne. Excepțiile de la această regulă, cum au fost cazurile Panama sau Grenada, s-au datorat unor rațiuni ce țineau de siguranța națională. Problema în cazul Spaniei, care îi dă bătăi de cap generalului Vanzandt, constă în calitatea acestei țări, de membră a NATO. Ca urmare a acestei crize va avea loc, aproape sigur, o restructurare a guvernului. Nu ne putem permite însă să lăsăm un tiran să preia conducerea. Pe Franco l-am lăsat în pace numai fiindcă nu nutrea intenții agresive față de țările învecinate.

— A adoptat această politică numai fiindcă a asistat, de pe marginea terenului, la ceea ce le-am făcut lui Hitler și lui Mussolini, îi atrase atenția Burkow.

— Oricare i-ar fi fost motivațiile, s-a ținut deoparte și bine a făcut, spuse președintele. De astă dată însă e posibil ca lucrurile să nu evolueze așa. Domnule general Vanzandt?

Înalt și distins, ofițerul de culoare deschise dosarul care se afla în fața lui, pe masă.

— Am aici câteva date despre cariera lui Amadori. S-a înrolat în urmă cu treizeci și doi de ani și a parcurs întreaga scară ierarhică. S-a aflat de partea celor drepți – adică la stânga, din punct de vedere politic – în timpul încercării de lovitură de stat prin care extrema dreaptă urmărea răsturnarea de la putere a regelui, în 1981. A fost rănit în timpul acțiunii și a fost decorat pentru curajul de care a dat dovadă. Din momentul acela, ascensiunea lui a fost cu mult mai rapidă. Interesant mi se pare faptul că, deși nu s-a opus niciodată deschis participării Spaniei la acțiunile NATO, nu a luat niciodată parte la manevrele comune ale forțelor aliate. În scrisorile adresate superiorilor săi s-a arătat favorabil unei politici de apărare națională puternice, care să nu se bazeze pe sprijinul extern – „interferențe externe” este expresia pe care a folosit-o. Cu toate acestea, în anii optzeci a purtat discuții și a fost contactat de ofițeri din trupele sovietice. Potrivit informațiilor furnizate de CIA, în 1982 s-a aflat în Afganistan, în calitate de observator.

— Cu siguranță, lua lecții privind oprimarea populației, sugeră Carol Lanning.

— E posibil, replică Vanzandt. În tot acest timp, Amadori a fost profund implicat în activitatea serviciilor secrete spaniole și pare a-și folosi călătoriile în străinătate pentru realizarea unor contacte utile. Numele său apare de două ori în rapoartele CIA privind interogarea unor spioni sovietici capturați.

— În ce context? Întrebă Hood.

Vanzandt aruncă o privire pe hârtia imprimată din fața sa.

— Prima oară, agentul capturat a declarat că l-a văzut pe Amadori întâlnindu-se cu un ofițer sovietic. În cel de-al doilea caz, era persoana căreia trebuiau să-i fie raportate informațiile care îl priveau pe un om de afaceri vest-german care încerca să cumpere un trust de presă spaniol.

— Așadar, avem de-a face cu un individ familiarizat cu greșelile comise pe parcursul unei lovituri de stat eșuate, conchise președintele. Pe de altă parte, a studiat tacticile de luptă împotriva rebelilor, peste hotare. Pe parcursul întregii sale vieți, a avut prilejul să realizeze diferite contacte menite să-i furnizeze informații, iar în prezent controlează, practic, armata spaniolă. Ambasadorul Abril se teme, iar eu înclin să-i dau dreptate, că siguranța Franței și a Portugaliei ar putea fi

amenințată dacă Amadori ar ajunge la putere. În calitate de lider al unei dictaturi militare, Amadori s-ar afla în poziția ideală, care i-ar permite să submineze guvernele ambelor țări și, cu timpul, chiar să trimită trupe peste graniță.

— Asta nu se va întâmpla atâta vreme cât mai există NATO, interveni Vanzandt.

— Uîți, domnule general, că Amadori a orchestrat preluarea puterii astfel încât să pară o acțiune progubernamentală, replică președintele. A îngăduit unei conspirații să-și pună în aplicare planul, iar apoi a strivit-o. Și, printr-o lovitură de maestru, a reușit să dea impresia că autoritățile statului sunt corupte, ceea ce-i va permite să le desființeze.

— Fie că va conduce personal Franța și Portugalia, fie că va instala acolo regimuri-marionetă, frâiele puterii vor fi în mâinile lui, observă gânditoare Lanning.

— Exact, spuse președintele. Ceea ce a reieșit din discuția mea cu vicepreședintele și cu ambasadorul Abril este certitudinea unei schimbări de guvern în Spania. În privința aceasta nu pot exista îndoieli. Am mai căzut însă de acord într-o privință: oricine poate să preia puterea în Spania, numai Amadori nu. Așadar, iată care e prima mea întrebare: avem destul timp la dispoziție și destui oameni la fața locului pentru a reuși să întoarcem opinia publică împotriva lui? Și, dacă nu, avem posibilitatea de a-i veni noi înșine de hac?

Vanzandt clătină din cap și se lăsă pe spate în fotoliu.

— E o afacere murdară, domnule președinte, spuse el. O afacere murdară de tot...

— Și eu sunt de aceeași părere, domnule general, spuse președintele, vădit stânjenit. Dar, dacă nu cumva vreunul dintre voi are vreo altă idee, nu văd nici o altă cale de rezolvare a situației.

— Ce-ar fi să mai așteptăm? propuse directorul CIA Marius Fox. Acest Amadori și-ar putea rupe gâtul de unul singur. E posibil ca populația să nu-l sprijine.

— Toate informațiile ne indică o creștere a popularității sale, cu fiecare oră care trece, spuse președintele. E posibil să fie din cauza faptului că îi ucide pe toți cei ce i se opun. Greșesc cumva, Paul?

Hood clătină din cap.

— Unul dintre oamenii mei a fost de față atunci când ai lui au executat aproximativ douăzeci de muncitori care păreau -

atenție, doar *păreau* - că aveau intenția să se opună planurilor lui.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Carol Lanning, vizibil îngrozită.

— În urmă cu cel mult o oră, răspunse Hood.

— Individul acesta posedă toate simptomele unui maniac cu tendințe de genocid, spuse ea.

— Nu știu dacă e sau nu așa, dar e o certitudine intenția lui de a prelua puterea în Spania, spuse Hood.

— La fel de sigur este și că suntem hotărâți să-l oprim, adăugă președintele.

— Cum? interveni Burkow. Nu putem întreprinde nici o acțiune oficială. Paul, Marius, avem acolo destui oameni pe care să ne putem baza?

— Va trebui să-l întreb pe omul nostru de la Madrid, spuse Fox. Genul ăsta de afacere nu mai intră în atribuțiile noastre, de-o vreme încoace.

Burkow își întoarse privirea spre Hood. Președintele îl imită. Hood tăcu. În condițiile în care Fox părăsise linia întâi, știa ce avea să urmeze.

— Paul, echipa ta de intervenție se află deja în drum spre Spania, spuse președintele. Darrell McCaskey e la Madrid. Din câte știu, colaborați cu un agent al Interpolului care s-a predat de curând trupelor care au comis masacrul de la fabrică. Ce-mi poți spune despre femeia aceasta, Paul? Putem conta pe ea?

— S-a predat pentru a încerca să ajungă la Amadori, spuse Hood. Dar nu știm cum va proceda dacă și când va reuși să dea de urma generalului: va aduna informații sau va încerca să-l neutralizeze?

Hood se disprețui fiindcă folosisese acest eufemism. Vorbeau, de fapt, despre un asasinat, o acțiune similară cu cea pe care o condamnaseră cu toții atunci când evocau moartea Marthei Mackall. Iar motivația era aceeași: politica. Într-adevăr, era o afacere murdară, ticăloasă, împruțită. Și-ar fi dorit ca în aceste clipe să se fi aflat alături de familia sa, nu în această încăpere.

— Cum se numește femeia de la Interpol? întrebă președintele.

— Maria Comeja, domnule președinte, răspunse Hood. Vă putem pune la dispoziție dosarul ei. A lucrat la Interpol, pe parcursul unui schimb de experiență, la începutul activității noastre. A învățat unele lucruri de la noi, iar noi am învățat altele

datorită ei.

— Cum s-ar descurca doamna Comeja dacă ar avea sprijinul echipei de intervenție? vru să afle președintele.

— Nu știu, mărturisi Hood, cât se poate de sincer. Nici măcar nu-mi dau seama dacă nu cumva prezența oamenilor noștri nu ar încurca-o mai mult. E o ființă puternică și foarte independentă din fire.

— Încearcă să afli, Paul, îl sfătui președintele. Dar fii discret. Nimic din amănuntele discutate aici nu trebuie să treacă de perimetrul Centrului de Comandă.

— Am înțeles, rosti Hood.

Glasul îi era scăzut, iar intonația monotonă. Moralul îi era și mai scăzut. Nimeni altcineva nu se oferise să i se alăture.

Nu mai era un puștan, știuse dintotdeauna că avea să vină o vreme când i se va cere să pună în aplicare o operațiune clandestină ca aceasta, când va trebui să ordone echipei de intervenție sau vreunuia dintre oamenii săi să elimine un inamic. Acum însă, pus în fața faptului împlinit, era de-a dreptul îngrozit de idee. Nu dificultatea misiunii și nici faptul că Centrul de Comandă era de-acum singurul răspunzător de reușita ei îl îngrozeau. Succesul lor va însemna moartea unui om. Dacă dădeau greș, eșecul avea să-i urmărească toată viața. Nu exista nici o cale de mijloc, prin care să iasă învingători, cu mâinile curate.

Carol Lanning părea să-și fi dat seama ce se petrecea în sufletul lui. Ea și Hood rămaseră așezați la masă, unul lângă altul, după ce președintele și ceilalți părăsiră încăperea. Cu toții își luară rămas-bun de la Hood, dar nu mai adăugară nimic altceva. În definitiv, ce-ar mai fi fost de spus? Succes? Baftă? „Împușcă-l o dată și din partea mea?”

După ce încăperea se golise, Carol își puse mâna pe a lui Hood.

— Îmi pare rău, spuse ea. Știu că nu-i deloc distractiv să fii dezamăgit.

— Acesta să fie cuvântul potrivit? întrebă Hood. Sau poate-ar trebui să spun „atras în cursă”?

— Hm. Crezi că mai știa și altcineva de planurile președintelui? Hood clătină din cap.

— După ce vor fi părăsit Casa Albă, se vor grăbi cu toții să uite chiar și posibilitatea ca președintele să fi sugerat ceva de genul acesta. Așa cum a spus-o chiar el, de-acum e treaba Centrului de

Comandă.

Clătină din nou din cap, înainte de a continua:

— Știi care-i partea cea mai urâtă? De-acum nici măcar nu mai poate exista scuza răzbunării. Cei care au ucis-o pe Martha sunt morți.

— Știu, spuse Carol. Dar n-a afirmat nimeni că munca noastră e neapărat una plină de dreptate.

— Nu, așa e.

Hood ar fi vrut să se ridice. Dar se simțea mult prea obosit și dezgustat de tot și de toate, iar cea mai simplă mișcare îi părea a cere un efort peste puterile sale.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, pe căi neoficiale, nu ezita să-mi spui, mai adăugă ea, strângându-i încă o dată mâna și ridicându-se. Paul, e doar o misiune. Nu-ți poți permite să o privești altfel.

— Îți mulțumesc, spuse Hood. Dar, dacă o voi duce la îndeplinire, n-am să fiu cu nimic mai bun decât Amadori.

— Ba da, Paul, vei fi mai bun decât el, surâse ea. Tu nu vei încerca niciodată să te amăgești că faptele tale au fost juste. Ci doar necesare.

Hood nu reușea să distingă prea limpede care ar fi fost diferența, dar acum nu avea timp să încerce să afle. Fiindcă, indiferent dacă-i plăcea sau nu, avea de îndeplinit o misiune. Și, în plus, va trebui să-i ajute pe cei din echipa de intervenție, pe Aideen Marley și pe Darrell McCaskey, să-și ducă la îndeplinire partea ce le revenea în cadrul operațiunii.

Se ridică încet și părăsi încăperea, însoțind-o pe Carol. Ce ironie a sorții! Odinioară, a conduce orașul Los Angeles i se părea a fi extrem de dificil: tot ce făcea părea că lezează interesele cuiva, iar opinia publică era mereu cu ochii pe el. Acum ajunsese să lucreze în clandestinitate și se simțea - atât în plan personal, cât și profesional - mai singur decât ar fi crezut că era cu puțință să se simtă cineva.

Nu mai știa exact cine spusese că, pentru a-i conduce pe oameni, trebuie să le întorci spatele. În mod cert, avusese dreptate. Acesta era unul dintre motivele pentru care Michael Lawrence era președinte, iar el nu. Și, totodată, acesta era motivul pentru care cineva ca Michael Lawrence *trebuia* să fie președinte.

Hood avea să își ducă la bun sfârșit misiunea, de voie, de nevoie. Dar își jură că avea să fie cu adevărat pentru ultima

oară. Aici, pe coridoarele Casei Albe - care îl umpluseră de respect în urmă cu mai puțin de-un ceas - își jură că, oricare avea să fie sfârșitul acestei afaceri, avea să părăsească Centrul de Comandă. Și avea să facă tot posibilul pentru a-și recăpăta familia.

***Marti, ora 6 și 50 de minute,
Sebastian, Spania***

Liniștea din adormitul San Sebastian fusese brutal sfâșiată de zgomotul împușcăturilor de la fabrica Ramirez.

Părintele Norberto rămăsese în apartamentul fratelui său multă vreme după ce poliția venise să ridice trupul lui neînsuflețit. Rămăsese locului, îngenuncheat pe podeaua de lemn, rugându-se pentru sufletul fratelui său. Când auzise însă împușcăturile, iar la scurtă vreme după aceea, strigătele din stradă - „*la fabrica, la fabrica!*” - se ridicase și se îndreptase în grabă spre biserica sa.

Traversând câmpul în drum spre St. Ignatius, Norberto zări elicopterele zburând în cercuri pe deasupra fabricii. Dar nu era momentul să se întrebe ce căutau acestea acolo. Biserica era deja plină de mame, de copii și de bătrâni. Curând aveau să sosească și pescarii, reveniți la țarm pentru a se asigura că familiile lor erau nevătămate. Trebuia să aibă grijă de acești oameni; pentru propriile răni avea să găsească timp mai târziu.

Sosirea lui Norberto fu întâmpinată de oamenii adunați în fața bisericii cu strigăte de ușurare și mulțumiri adresate cu glas tare lui Dumnezeu. Vreme de o clipă - care-i pătrunse până în adâncul sufletului - simți pentru oamenii aceștia iubirea și compasiunea pe care Fiul Domnului o simțise pentru cei aflați în nevoie. Acest sentiment nu îi alină durerea, dar fu de-ajuns pentru a-i da puterea și hotărârea de a îndura ceea ce avea să-i fie dat.

Primul lucru pe care-l făcu părintele Norberto după sosire fu să zâmbească cald și să le vorbească blând celor adunați. Glasul lui domol avu darul de a-i liniști pe oameni, de a le potoli spaima. Îi conduse pe toți înăuntru și îi îndemnă să se așeze în strane. Apoi, în timp ce aprindea lumânările de lângă amvon, Norberto îl rugă pe „bunicul” Jose, un bărbat cu părul alb ca neaua, să-i conducă la locurile lor pe toți cei care aveau să sosească între timp. Fostul căpitan de remorcher, un catolic fervent, acceptă

Însărcinarea cu umilință și cu ochii cenușii plini de strălucire.

Când lumânările fură aprinse, scaldând biserica în lucirile lor dătătoare de liniște, preotul se îndreptă spre altar. Se rezemă de el o clipă, pentru a-și aduna puterile. Apoi începu ritualul slujbei de dimineață, sperând că înșiruirea cuvintelor familiare avea să le aducă în suflete alinarea și o fărâamă din prezența Domnului. Norberto nădăjduia să găsească el însuși un ajutor în propria-i suferință. Însă, pe măsură ce recita cuvintele liturghiei, găsi prea puțin pentru sine, cu excepția bucuriei de a le putea dăruia liniște celor din jur.

Când își încheie slujba, părintele Norberto se întoarse cu fața către mulțimea care începuse să se foiască. Erau deja mai bine de o sută de oameni adunați în biserica mică și întunecată. Căldura trupurilor lor, amestecată cu mirosul fricii, se făcea simțită ca o prezență malefică. Pe ușa deschisă pătrundea mirosul mării. Acesta îl inspiră pe părintele Norberto să le redea din Sfânta Scriptură un pasaj din Evanghelia după Matei.

Cu glas puternic, citi:

— „Iar El rosti: De ce vă e teamă, necredincioșilor? apoi se ridică și potoli vânturile și furia mărilor și calmul se înstăpâni”.

Cuvintele Evangheliei, laolaltă cu nevoia în care se aflau enoriașii săi, îi dădură puteri noi preotului. Chiar și după ce împușcăturile încetaseră, tot mai mulți oameni se îndreptaseră spre biserică, în căutarea unui reper în confuzia generală.

Părintele Norberto nu auzi țârâitul telefonului în micul oficiu alăturat. Spre deosebire de el, bunicul Jose îl sesiză. Bătrânul ridică receptorul, ascultă câteva clipe, iar apoi porni în grabă către preot.

— Părinte, îi șopti Jose la ureche. Trebuie să veniți. Repede... La telefon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Norberto.

— E unul dintre asistenții Superiorului-General Gonzalez de la Madrid, îl lămuri Jose. Vrea să vă vorbească.

Norberto îl privi lung, nevenindu-i să creadă, apoi întrebă:

— Ești sigur că pe mine mă vrea?

Jose încuviință din cap. Uimit, Norberto se îndreptă spre amvon și luă Biblia. I-o înmână celui mai vârstnic dintre enoriași și îl rugă să citească celor adunați mai departe din Evanghelia după Matei, până când avea să se întoarcă. Apoi ieși grăbit, întrebându-se ce treabă ar fi putut avea cu el conducătorul ordinului iezuit din Spania.

Norberto închise ușa oficiului și se așeză la vechiul său birou din lemn de stejar. Își frecă mâinile una de alta, iar apoi ridică receptorul.

Cel care îi telefonase se prezentă drept părintele Francisco. Tânărul prelat îl sunase pentru a-l anunța că era rugat – nu i se poruncea, ci *era rugat* – să ajungă la Madrid cât mai curând cu putință.

— Dar de ce? întrebă Norberto.

Ar fi trebuit să-i fie de-ajuns faptul că Superiorul-General Gonzalez îi solicitase prezența. Gonzalez era subordonat direct Papei, iar cuvintele sale aveau puterea autorității Vaticanului. Însă, când era vorba de problemele ce priveau această provincie și cei cinci mii de iezuiți ai acesteia, Gonzalez prefera să se consulte cu vechiul său prieten, părintele Iglesias din Bilbao.

— Tot ce pot să vă spun e că vă roagă, pe dumneavoastră și pe alți câțiva, să veniți la Madrid, se auzi răspunsul.

— A fost chemat și părintele Iglesias?

— Numele său nu figurează pe lista mea, anunță sec interlocutorul. Un avion vă va aștepta la opt și jumătate. E vorba de aeronava personală a Superiorului General. Pot să-i confirm prezența dumneavoastră la bord?

— Da, dacă așa trebuie, răspunse Norberto.

— Aceasta este rugămintea Superiorului General, îl corectă amabil părintele Francisco.

În ciuda eufemismului ecleslastic utilizat, sensul frazei era același. Norberto încuviință, spunând că avea să ajungă la timp la aerodrom. Interlocutorul său îi mulțumi politicos și închise. Norberto reveni în biserică.

Luă Biblia din mâinile bunicului Jose și continuă lectura pasajului din Evanghelia după Matei. Însă, deși cuvintele-i erau pline de căldură, mintea și sufletul părintelui Norberto erau în altă parte. Erau alături de fratele său și de congregația pe care o păstorea. Cei mai mulți membri ai ei se aflau aici, în stranele pline ori înșiruiți de-a lungul zidurilor vechi. Norberto trebuia să decidă cine avea să-i ajute pe enoriași cât timp avea să lipsească. Era un lucru cu atât mai important, cu cât era posibil ca la fabrică să fi fost uciși prieteni ori rude ale celor de aici... mai ales dacă lupta care se dăduse la fabrică nu avea să fie decât începutul. Dacă era să dea crezare spuselor lui Adolfo din noaptea trecută, ce era mai rău de-abia de acum avea să urmeze.

Când liniștea pogon în sufletele ascultătorilor săi – după șapte ani de când îi păstorea, Norberto ajunsese să-și cunoască îndeajuns de bine enoriașii – preotul închise Biblia și le vorbi, în cuvinte generale, despre necazurile și suferința care i-ar fi putut aștepta de-acum încolo. Le ceru să-și deschidă inimile și casele în fața acelora care suferiseră o pierdere. Apoi îi anunță că trebuia să plece la Madrid, pentru a discuta cu Superiorul General Gonzalez despre criza cu care se confrunta țara. Le spuse că avea să plece chiar în acea dimineață, ceva mai târziu.

Anunțul îi făcu pe enoriași să amuțească. Știa că oamenii se obișnuiseră ca autoritățile să-i abandoneze. Așa se întâmplase de când se știa: în copilărie, pe vremea lui Franco; mai târziu, în anii șaptezeci, când coastele Spaniei fuseseră jefuite de singura lor sursă de venit, peștii; după toate aparențele, același lucru avea să se întâmple și acum. Vestea că părintele Norberto avea să-i părăsească în vremuri de restriște fu însă un adevărat șoc.

— Părinte Norberto, dar noi avem nevoie de dumneavoastră acum, spuse o tânără așezată în primul rând.

— Dragă Isabella, i se adresă Norberto, nu eu mi-am dorit să plec. Dar trebuie să ascult dorința Superiorului General.

— Părinte, fratele meu se afla la fabrică, insistă Isabella. Nu știm nimic despre el. Mi-e teamă.

Norberto se apropie de tânăra femeie. Văzu câtă suferință și teamă se adunaseră în ochii ei și se strădui să-i suradă.

— Știu ce simți, Isabella, spuse el. Știu, căci eu însumi mi-am pierdut fratele în noaptea aceasta.

Șocul veștii se oglindi în privirea tinerei femei.

— Părinte...

Zâmbetul lui Norberto rămase neschimbat, aducător de liniște.

— Dragul meu Adolfo a fost ucis azi-dimineață. Sper însă ca, mergând la Madrid, să-i pot fi de ajutor Superiorului General în încercarea de a pune capăt măcelului ce s-a dezlănțuit în Spania.

Mângâind obrazul Isabellei, adăugă:

— Poți – vei încerca măcar – să fii tare, de dragul meu?

Isabella îi luă mâna într-a ei. Degetele îi tremurau și ochii i se umpluseră de lacrimi.

— N-am... N-am știut despre Dolfo, spuse ea încet. Îmi pare foarte rău. Voi încerca să fiu tare.

— Încearcă să fii tare pentru tine însăși, nu pentru mine, o sfătuî Norberto.

Ridică ochii și întâlni privirile pline de teamă ale celor tineri și

bătrâni, deopotrivă.

— Vreau să fiți cu toții cât mai tari cu putință, să vă ajutați unii pe alții.

Se întoarse apoi către bunicul Jose, care se alăturase mulțimii înșirate pe lângă perete. Îl rugă pe bătrânul marinar să-i țină locul, în calitate de „înlocuitor de preot”, până când avea să se întoarcă, citind din Biblie și stând de vorbă cu oamenii despre necazurile lor. Îi venise ideea chiar în clipa aceea, iar bătrânul fu vădit încântat. Bunicul Jose îi mulțumi, cu o umilință recunoscătoare. Norberto îi mulțumi la rândul său și se adresă din nou iubiților săi enoriași.

— Ne așteaptă vremuri grele, le spuse el. Însă, oriunde m-aș afla, la San Sebastian sau la Madrid, voi fi alături de voi pentru a le înfrunta – cu credință, speranță și curaj.

— Amin, părinte, rosti cu voce puternică Isabella.

Congregația se făcu ecoul cuvintelor ei, într-un singur glas care umplu spațiul îngust al micuței biserici. Deși Norberto continua să zâmbească, în ochi i se iviseră lacrimi. Dar nu erau lacrimi de durere, ci de bucurie, de mândrie. Aici, în fața ochilor săi, se afla ceva ce generalii și politicienii nu aveau să obțină niciodată, oricât de mult sânge ar fi vărsat: dovada încrederii și iubirii unor oameni buni. Privindu-le chipurile, Norberto se gândi că Adolfo nu murise în zadar. Moartea lui reușise să adune laolaltă congregația, le dăduse oamenilor puterea de a îndura.

Norberto părăsi biserica, însoțit de urările de bine și de rugăciunile enoriașilor. Ieșind în lumina caldă a dimineții și îndreptându-se spre oficiu, nu reuși să-și alunge din minte un gând: cât de mult s-ar fi amuzat Adolfo, dacă ar fi asistat la cele ce se întâmplaseră aici! Cum ar mai fi râs, la gândul că el, un necredincios și nu Norberto, fusese cel care reușise să unească și să dea speranță congregației înspăimântate.

Norberto se întrebă dacă nu cumva Dumnezeu hărăzise această potrivire sfântă a lucrurilor, îngăduindu-i astfel lui Adolfo să-și răscumpere păcatul de moarte. Preotul nu avea nici un motiv să creadă una ca asta, nici un argument teologic. Și totuși, după cum se dovedise în această dimineață, speranța se putea dovedi un far călăuzitor.

„Poate că, în anumite împrejurări, speranța poate deveni chiar unicul far călăuzitor, singura rază de lumină, își zise el.”

***Martți, ora 8 și 6 minute,
Madrid, Spania***

După ce se asigurară că în perimetrul fabricii nu se mai afla nici un om înarmat, soldații îi aliniară pe cei treizeci și șase de muncitori supraviețuitori și începură să le verifice actele de identitate. Urmărindu-i pe soldații care alegeau din mulțime anumiți oameni, Maria realizează că liderii *familiei* rămăseseră cu toții în viață. Paznicul de la poarta fabricii și alți posibili informatori furnizaseră informații precise, poate chiar și fotografii. Amadori avea de-acum la dispoziție întreaga conducere a *familiei*, putând astfel să regizeze un proces spectaculos. Avea să arate națiunii și lumii întregi cum acești spanioli complotaseră împotriva concetățenilor lor. El avea să pozeze în salvator al patriei, cel care reinstaurase ordinea într-un haos atotcuprinzător. După toate probabilitățile, cei care fuseseră împușcați nu aveau nici o vină. Dacă ar fi rămas în viață, s-ar fi putut apăra, demonstrând că nu aveau nici o legătură cu activitățile *familiei*. Morti, puteau fi orice-ar fi dorit Amadori să fie. Grija cu care generalul plănuiise până și această acțiune de importanță minoră era dătătoare de fiori.

Muncitorii ale căror nume figurau pe lista soldaților fură duși pe acoperiș. Prizonierii fură urcați într-unul dintre elicoptere și transportați la micul aeroport de lângă Bilbao. Aici, cei cincisprezece muncitori arestați și Maria fură închiși într-un hangar, sub pază armată.

Juan și Ferdinand se numărau și ei printre prizonieri. Erau legați cobză. Nici unul dintre ei nu scoase nici un cuvânt și nu-i adresă femeii măcar o privire. Maria spera că nu era suspectată de a fi înscenat totul, pentru a aranja capturarea lor.

Dar nu avea cum să-i convingă acum de acest lucru. Timpul și faptele aveau să-i dovedească nevinovăția. Se bucură că reușise să ajungă aici. În momentul în care se predase soldaților, Maria nu avea nici cea mai mică idee în privința locului unde aveau să fie duși prizonierii. Se apropiase de hală cu mâinile ridicate,

sperând că soldații aveau să ezite înainte de a deschide focul asupra unei femei. Maria avusese destule experiențe triste în relațiile cu bărbații, dar nu se înșelase niciodată în privința orgoliului bărbaților spanioli. De îndată ce prezența ei fusese remarcată – ajunsese la jumătatea drumului dintre parcare și intrarea în hală – i se ordonase să rămână pe loc. Doi soldați se apropiaseră în fugă. Unul dintre ei o percheziționase, vădit entuziasmat de ceea ce făcea, în timp ce ea îi anunța că dorea să discute cu generalul Amadori. Nu prea știa ce anume avea să-i spună, dacă dorința avea să-i fie îndeplinită, dar avea destul timp să se gândească pe parcurs. Faptul că femeia cunoștea numele generalului îi luase prin surprindere pe soldați. Nu o trataseră cu mai multă blândețe, dar măcar se abținuseră de la orice abuz, în cele ce urmaseră.

Prizonierii stăteau adunați laolaltă, într-un colț al hangarului. Unii fumau, alții își îngrijeau zgârieturile, așteptând să vadă dacă aveau să fie duși undeva, sau dacă avea să vină cineva să îi interogheze. Un avion de marfă venit de la Madrid ateriză curând, iar grupul de prizonieri fu condus pe pistă și urcat la bord.

Zborul până la Madrid dură mai puțin de cincizeci de minute. Cât timp se ocupară de rănilor mai grave ale prizonierilor, soldații tăcură, iar cei arestați nu le adresară, la rândul lor, nici un cuvânt. Așezată pe unul dintre cele douăzeci și patru de locuri ale cabinei, Maria privea prin hublou alternanța colorată a fermelor și localităților, construind în gând diverse scenarii. Avea să refuze să discute cu oricine altcineva decât Amadori, care avea să accepte să o primească, deoarece – spera ea – generalul avea să fie interesat în ce măsură serviciile secrete erau la curent cu crimele sale. Poate că aveau să reușească să ajungă la o înțelegere prin care să îi restrângă ambițiile la o simplă participare în noul guvern.

Pe de altă parte, se gândi ea, era foarte posibil ca generalului să nu-i pese de părerea altora despre faptele sale. Indiferent dacă ambiția sa era să conducă o Castilie independentă sau întreaga Spanie, un lucru era cert: armele erau în mâinile lui, iar contextul împrejurărilor îi era favorabil. Putea să îi interogheze pe membrii *familiei*, pentru a le stoarce informații, dar putea și să îi folosească pe post de ostatici.

Mai exista o posibilitate care se cuvenea să fie luată în considerare: discutând cu Maria, Amadori și-ar fi putut alimenta

ambitiile și orgoliul. Ideea unei amenințări l-ar fi putut provoca, determinându-l să-și întărească defensiva și să devină chiar mai agresiv decât fusese până în prezent. La urma urmei, era spaniol și, în consecință, orgolios.

Aeronava rulă până într-o margine pustie a pistei; ironie a sorții, era foarte aproape de locul din care decolaseră spre San Sebastian în urmă cu mai puțin de o jumătate de zi. Două camioane acoperite cu prelate așteptau aici sosirea avionului, în depărtare, Maria zări grupuri agitate de soldați, printre jeepuri și elicoptere. Din momentul plecării sale și a lui Aideen, aeroportul Barajas părea a se fi transformat într-o bază pentru raiduri militare. Din punct de vedere tactic, era o ipoteză valabilă. De-aici, orice loc din Spania se afla la mai puțin de-o oră distanță.

Maria simți un nod în stomac la gândul că avalanșa care se pornise nu avea să mai poată fi oprită. Cu siguranță, nu, dacă creierul întregii operațiuni nu avea să fie distrus. În acest caz, singura întrebare care-i veni în minte Mariei era: mai putea fi oare oprit generalul Amadori? Și dacă da, cum?

Prizonierii fură urcați în camioane, câte opt, se așezară unii în fața celorlalți pe băncile de lemn, iar convoiul porni către centrul capitalei. Patru paznici înarmați urcară în fiecare din cele două camioane, plasându-se, câte doi, la capetele cabinei. Erau înarmați cu pistoale și baionete. Pe autostradă, traficul era neobișnuit de aerisit însă, pe măsură ce se apropiau de centrul Madridului, puteau fi zărite tot mai multe vehicule militare. Circulația era dificilă, mai ales în preajma clădirilor guvernamentale și a centrelor de comunicații. Maria se întrebă care era rostul atâtor soldați: urmăreau să interzică accesul înăuntru, sau să-i împiedice pe cei aflați acolo să iasă?

Micul convoi anonim înaintă pe Calle de Bailen, apoi se opri. Șoferul primului camion avu un scurt schimb de replici cu o santinelă, iar pe urmă convoiul se puse din nou în mișcare. Maria se aplecă în față, încercând să vadă mai bine afară, iar unul dintre paznici îi porunci să-și reia locul. Dar ea apucase să vadă destul. Camioanele ajunseseră la Palacio Real, palatul regal.

Palatul fusese înălțat în 1762, pe vechiul amplasament al unei fortărețe maure din secolul al nouălea. După alungarea maurilor, fortăreața fusese distrusă și în locul ei fusese ridicat un castel măreț. Acesta arsese în noaptea de Crăciun a anului 1734 și pe locul său fusese construit noul palat. Mai mult ca oricare alt loc din Spania – considerat sfânt de către unii – acesta simboliza

distrugerea invadatorilor și edificarea Spaniei moderne. Amplasarea catedralei Nuestra Senora de la Almudena la sud de palat completa sacralitatea simbolică a acestui tărâm.

Având patru etaje și fiind clădit din granit alb din Sierra de Guadarrama, superbul edificiu se înalță pe coasta numită „balconul Madridului”, o colină la poalele căreia șerpuiește nul Manzanares. De aici privești spre nord și spre vest e de-a dreptul spectaculoasă.

Generalul Amadori părea să iubească luxul. Reședința regelui nu era aici, ci la Palacio de la Zarzuela din El Pardo, la periferia nordică a orașului. Maria se întrebă dacă regele era acolo, curioasă să știe ce gândea acesta despre tot ce se întâmpla în țară. O senzație acută de *deja-vu* o cuprinsese atunci când se gândi la monarh și la tânăra sa familie, închiși în încăperile unui vechi castel – asta, în cel mai fericit caz. De câte ori și în câte țări se derulase un scenariu asemănător? Fie că era vorba de tirani sau de monarhi constituționali, de regi decapitați ori numai siliți să abdice, povestea aceasta, cea mai veche din lume, se repeta.

Se simți cuprinsă de dezgust la acest gând și se gândi că, măcar de această dată, povestea merita un sfârșit fericit.

Fură conduși după coltul incintei palatului, către Piaza de la Armeria. În locul obișnuitelor cozi formate de turiștii care doreau să viziteze palatul, uriașa curte era plină de soldați. Unii dintre ei făceau instrucție, în vreme ce alții își ocupaseră deja posturile încredințate, păzind cele două duzini de intrări în palat. Camioanele opriră în dreptul unei intrări înguste, cu uși duble, situate sub un balcon. Prizonierii coborâră din camioane și fură conduși în interiorul clădirii. Străbătură un coridor lung și se opriră sub treptele scării principale, în centrul palatului. O ușă se deschise și Maria, care se afla chiar în capătul rândului, aruncă o privire înapoi.

„Bineînțeles”, își zise ea. Se aflau în dreptul magnificei Săli a Halebardierilor. Armele somptuos decorate fuseseră adunate de pe pereți, iar sala fusese preschimbată într-un centru de detenție. O duzină de paznici erau înșirați de-a lungul peretelui opus și aproximativ trei sute de oameni erau așezați pe parchetul sălii. Maria observă prezența mai multor femei și copii printre aceștia. Dincolo de această încăpere se afla inima palatului regal: sala tronului. Doi paznici erau postați de-o parte și de cealaltă a ușii care dădea spre aceasta. Maria nu se îndoi nici măcar pentru o clipă: dincolo de ușa aceea închisă își

stabilise cartierul general Amadori. O altă certitudine își făcu loc în mintea Mariei: nu doar vanitatea îl determinase pe general să aleagă acest loc; nici o forță exterioară nu putea să lanseze un atac împotriva generalului dacă nu trecea de prizonieri. Deținuții alcătuiau un scut uman cât se poate de eficient.

Un sergent își făcu apariția în pragul ușii și ordonă grupului nou-veniților să intre. Rândul începu să se miște. Când ajunse în dreptul ușii, Maria se opri și se întoarse către sergent.

— Trebuie să-l văd imediat pe general, spuse ea. Am informații importante pentru el.

— Are să-ți vină rândul să ne spui tot ce știi, rânji lubric sergentul cel uscățiv. Și poate c-ai să vrei și tu să ne mulțumești pentru asta, în felul tău.

O apucă de braț chiar deasupra cotului și o împinse. Maria făcu un pas înainte pentru a-și recăpăta echilibrul. Prolungindu-și mișcarea, se întoarse și izbi cu putere cu muchia mâinii drepte peste degetele sergentului. Șocul loviturii îl determină pe acesta să-i dea drumul. Scurtul răgaz îi fu de-ajuns Mariei. Strângând în pumn degetele sergentului, se întoarse, ajungând față în față cu acesta. Concomitent, își răsuci pumnul în sus, înclinând vârfurile degetelor captive către cot. Încheieturile pocniră zgomotos, plesnind. El urlă de durere, în vreme ce mâna stângă a Mariei șerpui discret în jos și-i smulse din teaca de la centură revolverul de 9 mm. Apoi dădu drumul degetelor frânte, îl apucă de păr pe sergent și-l smuci către sine, înfigându-i țeava revolverului sub ureche. Fruntea bărbatului se afla la nivelul bărbiei ei, iar genunchii lui tremurau vizibil.

Toată această manevră durase mai puțin de trei secunde. Doi dintre soldații aflați pe hol porniră spre ea. Dar Maria se dădu înapoi câțiva pași, lipindu-se cu spatele de tocul ușii, folosind drept scut trupul sergentului. Cei doi soldați nu puteau pune mâna pe ea fără a risca să-l ucidă pe sergent.

— Opriți-vă! le strigă ea soldaților.

Aceștia se supuseră.

Prizonierii care veneau în urma Mariei se opriră, asistând neîncrezători la cele ce se petreceau. Juan se număra printre aceștia. Câțiva izbucniră în urale. Juan părea a nu ști ce să mai creadă.

— Acum mă poți asculta cu atenție sau, dacă nu vrei, am să-ți curăț nițel urechile, îi spuse Maria sergentului.

— Am... am să te-ascult, băigui acesta.

— Bun, continuă ea. Vreau să stau de vorbă cu cineva din subordinea directă a generalului.

Mințea. De fapt, voia să-l întâlnească chiar pe general. Dar, dacă ar fi solicitat direct acest lucru, știa că nu l-ar fi obținut. Trebuia să ofere cuiva informații mai multe decât ar fi putut persoana respectivă să dețină, astfel încât o audiență la forul ierarhic superior să devină imperios necesară.

O ușă laterală se deschise pe coridor, la câțiva metri distanță. Un căpitan tânăr, cu părul blond și cărlionțat, își făcu apariția din încăperea situată la celălalt capăt al zonei de detenție. Expresia de pe chipul său se schimbă rapid din uimire în iritare, iar apoi în furie. Porni cu pași apăsați în direcția Mariei. La șold avea un revolver calibrul 38.

Maria îl privi în ochi. Ochii lui verzi îi înfruntară privirea. Ea se hotărî să nu spună nimic deocamdată. Situațiile care implicau luarea de ostatici necesitau o strategie a negocierilor opusă celei din șah: aici, cel care efectua prima mutare era în dezavantaj. Chiar și intonația vocii era de-ajuns pentru a furniza părții adverse un minimum de informații privind nivelul de încredere în sine. Adeseori, era destul chiar și atât pentru ca adversarul să știe dacă erai gata să tragi, dacă erai dispus să negociezi sau doar încercai să câștigi timp pentru a-ți calcula următoarea mutare.

Uniforma cafenie a ofițerului era călcată impecabil și curată. Cizmele negre îi luceau, iar călcâiele îi pocneau sec la fiecare pas. Părul îi era pieptănat cu grijă; era proaspăt bărbierit. Era limpede că avea de-a face cu un ofițer obișnuit cu munca de birou. S-ar fi mirat să dețină câtuși de puțin experiență în ceea ce privea tacticile de război, chiar și una căpătată în urma aplicațiilor de simulare. Acesta se putea dovedi un avantaj pentru ea: mai mult ca sigur, individul nu avea să ia nici o decizie importantă fără să consulte un ofițer superior.

— Ia te uită, rosti el. Cineva refuză să coopereze.

Avea o voce foarte puternică. Maria îi urmări din priviri mâna. Nu credea că avea să-și apuce arma. Cu siguranță nu, dacă era, într-adevăr, un ofițer de intendență care nu avusese niciodată ocazia să apese pe trăgaci, privindu-l în ochi pe cel țintit. Pe de altă parte, era posibil să fie dornic să-i impresioneze pe soldați și pe prizonieri deopotrivă, oferindu-le o lecție. Dacă se dovedea că acestea îi erau intențiile, avea să-l împuște și apoi să se îndrepte spre casa scărilor.

— Dimpotrivă, domnule căpitan, replică Maria.

— Explică-te, ceru el ferm.

Îi despărteau mai puțin de trei metri.

— Lucrez la Interpol, spuse ea. Am în buzunar legitimația. Lucram sub acoperire și am fost arestată întâmplător laolaltă cu membrii *familiei*.

— În ce problemă lucrei sub acoperire? întrebă el.

— Cazul Adolfo Alcazar, veni răspunsul. Cel care a distrus iahtul. A fost ucis azi-dimineață. Eram pe urmele ucigașilor lui în momentul în care am fost arestată.

Tot ce afirmase până în prezent era perfect adevărat. Omisese un singur lucru: că încerca, de fapt, să obțină informații despre Amadori.

Maria articulase limpede, cu glas tare, fiecare cuvânt și, așa cum intenționase, Juan auzise totul, la rândul său.

— *El traidor!* strigă el, scuipând cu dispreț. Trădătoareo!

Ofițerul făcu un semn unui soldat, care îl lovi pe Juan la baza șirei spinării cu patul puștii. Juan icni și se cocoșă sub puterea loviturii. Maria nici nu clipi. Căpitanul era cu ochii pe ea.

— Știu însă mult mai multe lucruri, continuă Maria.

Căpitanul se opri la un metru distanță de ea. O măsură din cap până în picioare, fără să scoată vreo vorbă.

— Domnule căpitan, am să-i dau drumul sergentului și am să-i înapoiez arma, rosti ea calm. Apoi vreau să mă ascultați.

Maria nu-i lăsă ofițerului răgaz să se gândească. Coborî țeava armei, îl împinse deoparte pe sergent și îi întinse pistolul, ținându-l de țeavă. Ofițerul îi făcu semn acestuia să accepte. Sergentul luă arma și, după ce ezită o clipă, o puse înapoi în toc.

Căpitanul nu-și desprinsese ochii de la Maria.

— Vino cu mine, spuse el.

Stratagema funcționase! Căpitanul se întoarce, iar Maria îl urmă, către biroul din care ieșise. Reușise să avanseze încă un pas pe scara ierarhică. Intrară în Sala Coloanelor. Aici tocmai se instalau birouri, computere și telefoane. Încăperea largă era pe cale de a fi preschimbată într-un centru de comandă. De cum îi trecură pragul, căpitanul se întoarce și i se adresă Mariei.

— Ai avut nevoie de mult curaj pentru a face ceea ce ai făcut, spuse el.

— N-aveam de ales, trebuia să o fac, pentru reușita misiunii, replică ea. Nu-mi pot permite să fiu oprită.

— Cum te numești?

— Maria Comeja, răspunse ea.

— Auzisem că individul care a plasat bomba a fost omorât, spuse ofițerul. Cine l-a ucis?

— Unii membri ai *familiei*, răspunse ea, ridicând din umeri. Dar asta n-are importanță. Important e că nu au acționat singuri.

— Ce vrei să spui?

— Se bucură de sprijinul Statelor Unite, minți ea. Cunosc nume și detalii din planurile lor viitoare.

— Spune-mi, ceru el.

— Am să vă spun atunci când îi voi spune și generalului, replică ea.

Căpitanul se încruntă.

— Nu te juca cu mine. Aș putea să te dau pe mâna echipei mele de interogatori și până la urmă tot aș obține informațiile, chiar dacă ai refuza să vorbești.

— Se poate, spuse ea. Dar ați pierde un aliat prețios. Și, la urma urmei, de ce sunteți atât de sigur că ați obține la timp informațiile?

Încruntarea nu se șterse de pe chipul lui, cât timp analiză în minte cele auzite. Brusc, se hotărî. Făcu semn unuia dintre soldații care cărau scaune, iar acesta se apropie în fugă, pocni din călcâie și salută.

— Fii cu ochii pe ea, îi ordonă căpitanul.

— Am înțeles, spuse scurt tânărul soldat.

Căpitanul părăsi încăperea. Maria își aprinse o țigară și îi oferī una și soldatului. Acesta refuză respectuos. Trăgând în piept fumul, Maria se gândi la opțiunile care îi rămâneau dacă tânărul căpitan se întorcea cu un răspuns negativ din partea generalului. Nu avea decât una singură: să încerce să fugă. Să-i transmită cumva lui Luis locul unde se ascundea nebunul care voia să fie rege. Iar apoi să spere că avea să se găsească cineva care să vină aici și să-l oblige să coboare de pe tron.

Să *încerce* să fugă, își zise ea. Să-i transmită *cumva* lui Luis... Să spere că avea să vină cineva... Erau cam multe variabile în această ecuație. Prea multe, într-o chestiune de care atârna soarta unei națiuni întregi.

Se întrebă ce șanse avea să pună mâna pe arma căpitanului, să își croiască drum prin zona de detenție, să forțeze intrarea în sala tronului și să-i tragă un glonț în frunte lui Amadori.

„Nu prea mari”, conchise ea. Nu în condițiile date, cu douăzeci de soldați aflați între ea și intrarea în sala tronului. Trebuia, într-

un fel sau altul, să pătrundă acolo fără scandal și să stea de vorbă cu generalul. Să găsească ceva de spus care să-i încetinească acțiunile. Apoi trebuia să se întoarcă la Luis și să găsească împreună o cale de a-l opri pe ticălos.

Căpitanul reveni înainte ca Maria să fi apucat să-și termine țigara. Se opri în pragul Sălii Coloanelor. Îi zâmbi cald, iar Maria știu că învinsese.

— Vino cu mine, Maria, rosti el. Ai obținut audienta dorită.

Maria îi mulțumi - „mulțumește întotdeauna mesagerilor, în cazul în care vei avea nevoie de ei mai târziu” - și își ridică piciorul. Strivi țigara sub talpa pantofului și, apropiindu-se de căpitan, vârî mukul stins înapoi în pachetul de țigări. El asistă uimit la acest ritual.

— E un obicei pe care l-am deprins în munca de teren, explică ea.

— „Nu risipi nimic”? întrebă el. Sau: „Evită să provoci un incendiu care ar putea să atragă atenția asupra ta”?

— Nici una, nici alta, îi răspunse ea. „Nu lăsa urme. Nu se știe niciodată cine le-ar putea găsi”.

— Aha, făcu căpitanul, dând din cap a înțelegere.

Maria îi întoarse zâmbetul, dar veselie ei avea cu totul alte motive decât ar fi putut crede căpitanul. Îl supusese pe acesta unui test pe care nu reușise să-l treacă. Îi sugerase că tehnicile de infiltrare îi erau familiare, că știa mai multe decât spunea și totuși, căpitanul îi înghițise toate minciunile. Nu ezitase nici măcar un moment, pentru a o cerceta mai îndeaproape. Era limpede că avea să o conducă direct la general.

Poate că planul lui Amadori nu era chiar atât de perfect. Poate că generalul săvârșise și unele greșeli. Cu puțin noroc, Maria avea să le descopere.

Iar apoi, într-un fel sau altul, avea să scape de aici și avea să transmită ceea ce aflate.

***Marti, ora 8 și 11 minute,
Zaragoza, Spania***

Aeronava de transport de tip C-141B ateriză greoaie pe pista cea mai lungă a bazei Forțelor Aeriene de la Zaragoza, cea mai mare dintre bazele NATO din Spania. Cele patru reactoare de tip Whitney-Pratt vuiră adânc atunci când avionul își încetă rularea. Avionul făcuse o escală pentru a se alimenta cu combustibil la baza NATO din Islanda, înainte de a parcurge ultima etapă a unei călătorii de opt ore, pe parcursul căreia vântul fusese tot timpul potrivnic.

Pe tot timpul zborului, colonelul August și echipa sa de intervenție fuseseră ținuteți la curent cu evoluția situației din Spania de către Mike Rodgers. Acesta le transmisese și un rezumat al discuției care avusese loc la Casa Albă. Rodgers îi anunțase că echipa de intervenție avea să primească ordinele privitoare la generalul Amadori de la Darrell McCaskey. Transmiterea ordinelor prin viu grai nu se datora atât precauției, cât unei vechi tradiții din cadrul forțelor de elită: atunci când o echipă este trimisă să execute o misiune periculoasă, cel care dă ordinul trebuie să-l privească în ochi pe liderul echipei. Un comandant care nu avea curajul de a face acest lucru nu avea nici căderea să trimită pe nimeni să înfrunte primejdia.

Colonelul August petrecuse câteva ore citind dosarul pregătit de NATO cu privire la generalul Amadori. Deși acesta nu participase niciodată la manevrele NATO, deținea un rang înalt în ierarhia militară a unei națiuni aliate și, în consecință, exista un dosar succint, dar complet, cu privire la activitatea sa.

Rafael Leoncio Amadori crescuse la Burgos, capitala istorică a Castiliei și locul unde era îngropat eroul legendar al Spaniei, Cidul. Se înrolase în forțele armate în 1966, la douăzeci de ani. După patru ani, fusese transferat în garda personală a lui Francisco Franco, ca urmare a prieteniei de lungă durată ce se legase între dictator și tatăl lui Amadori, Jaime, care era cizmarul Generalisimului. La vremea când fusese avansat locotenent, în

1972, Amadori devenise unul dintre oamenii-cheie ai serviciului de contraspionaj al lui Franco. Aici avea să-l întâlnească pe Antonio Aguirre, cu zece ani mai vârstnic decât el, cel care avea să-i devină aghiotant principal și cel mai de încredere consilier. În acel moment, Aguirre era consilierul lui Franco pentru problemele interne.

Odată ajuns în cercul restrâns al apropiaților dictatorului, Amadori căpătase răspunderea descoperirii și eliminării inamicilor regimului. După moartea lui Franco, în 1975, revenise în armată. Cu toate acestea, experiența anilor petrecuți în serviciile secrete nu avea să fie irosită. Avansase rapid, mai rapid decât l-ar fi îndreptățit realizările sale profesionale. Intuiția îi șopti lui August că această promovare rapidă se datora datelor compromițătoare pe care le deținea, cu privire la toți cei care l-ar fi putut ajuta să avanseze, ori i-ar fi putut pune bețe în roate.

August era convins că, dacă în Spania era pe cale a se declanșa o lovitură de stat – și, după toate aparențele, aceasta era realitatea – ea nu fusese pregătită peste noapte. Asemenea puștilor americani care visează să devină președinți ai Statelor Unite, Amadori crescuse cu visul de a deveni un nou Franco.

August pornise spre Spania însoțit de șase dintre membrii echipei de intervenție. Datorită evoluțiilor recente din Cuba, care ar fi putut necesita o prezență la fața locului pentru strângerea de informații, un contingent al echipei de intervenție rămăsese acasă, sub comanda sergentului Chick Grey. Acesta era un comandant capabil și extrem de inteligent, care avea toate șansele să obțină foarte curând tresele de locotenent.

Secundul lui August în misiunea din Spania avea să fie caporalul Pat Prementine. Expert în tactica de infanterie, acesta se făcuse remarcat în cursul operațiunii de salvare a lui Mike Rodgers și a echipei sale, în Valea Bekaa din Liban. Prementine avea toate calitățile necesare pentru a prelua comanda în cazul în care August ar fi pățit ceva. Soldații Walter Pupshaw, Sondra Devonne, David George și Jason Scott se descurcaseră și ei foarte bine în misiunea din Liban, ca și în cursul operațiunilor precedente. Expertul în comunicații al echipei, Ishi Honda, făcea și el parte din echipa de acum a lui August, care, la fel ca și predecesorul său, locotenent-colonelul Charles Squires, n-ar fi plecat nicăieri fără acest radio-operator de elită.

Înainte de aterizarea, membrii echipei de intervenție își schimbă uniformele cu haine civile. La baza Forțelor Aeriene

fură așteptați de un elicopter fără însemne distinctive, aparținând Interpolului, care îi transportă fără întârziere la aeroportul din Madrid. Își purtau uniforme și echipamentul în rucsaci supradimensionați. La aeroport urcară în două furgonete și fură conduși la biroul lui Luis Garcia de la Vega. Aici fură întâmpinați de Darrell McCaskey, care aștepta întoarcerea dintr-o clipă într-alta a lui Aideen Marley.

McCaskey și August se retraseră în biroul unui agent plecat în misiune. McCaskey reușise să facă rost de un ibric de cafea și îl adusesese cu sine.

— Mă bucur să te văd, spuse McCaskey, închizând ușa.

— Și eu mă bucur să te găsesc sănătos, replică August.

— la loc, îl îndemnă McCaskey.

August aruncă o privire în jur. Cele două fotolii de lângă ușă erau încărcate de dosare, așa încât alege să se așeze pe marginea biroului și îl urmărește pe McCaskey, care turna cafeaua într-o cană.

— Cum o vrei? întrebă el.

— Neagră, fără zahăr, răspunse colonelul.

McCaskey îi întinse cana, iar apoi își turnă și lui niște cafea. August sorbi o înghițitură, după care puse cana pe birou.

— O porcărie de mâna-ntâi, nu-i așa? se strâmbă McCaskey după ce gustă la rândul său cafeaua.

— Tot e bine că n-am dat bani pe ea, zâmbi August.

McCaskey surâse și el.

Lui August nu-i trebuise prea mult timp pentru a-și da seama că McCaskey se afla în starea denumită în jargonul forțelor speciale „EDA”: epuizat, dar alert. Darrell era neliniștit și rupt de oboseală totodată, iar mintea continua să-i funcționeze doar datorită aportului constant de cofeină și adrenalină. Când criza aceasta avea să ia sfârșit, McCaskey avea să se prăbușească.

— Hai să te pun la curent cu ultimele noutăți, propuse McCaskey.

Sorbi din cafea și se lăsă să cadă greoi în scaunul ergonomie din spatele biroului. Oul electromagnetic al lui Matt Stoll fusese plasat pe masă, între ei doi, astfel încât să asigure confidențialitatea conversației.

— Aideen Marley e în drum spre Madrid. Se afla la șantierul naval al lui Ramirez din San Sebastian în momentul atacului soldaților trimiși de Amadori. Ai aflat despre atac, nu-i așa?

August încuviință.

McCaskey își privi ceasul, înainte de a continua:

— Elicopterul ei va ateriza peste aproximativ cinci minute, iar ea va fi condusă imediat aici. A plecat la San Sebastian pentru a încerca să afle mai multe despre forțele care s-au raliat împotriva lui Amadori. Din păcate, generalul a acționat mai rapid decât ne așteptam. Partenera de misiune a lui Aideen, Maria Comeja, s-a lăsat capturată de soldații generalului. Nu știm exact unde se află Amadori. Sperăm că Maria va reuși să afle și, într-un fel sau altul, ne va da și nouă de știre. Ai discutat cu Mike?

August dădu din cap.

— Așadar, știi cam în ce va consta misiunea voastră?

August făcu încă un gest afirmativ.

— După ce-l vom descoperi pe Amadori, el va trebui să fie capturat sau eliminat definitiv, anunță McCaskey, cu privirea ațintită în ochii colonelului.

August încuviință din cap pentru a treia oară. Chipul îi afișa o expresie calmă, de parcă tocmai ar fi primit ordinul de zi pentru o instrucție de rutină. August ucisese oameni în Vietnam și, câtă vreme fusese prizonier de război acolo, fusese torturat până aproape de moarte. Moartea era un fapt extrem, dar irevocabil legat de îmbrăcarea uniformei de soldat și, în vreme de război, devenea banal. Iar Amadori pornise pe cărările războiului; în această privință nu putea exista îndoială.

McCaskey își încrucișă brațele. Privirea lui obosită rămăsese ațintită asupra lui August.

— Echipa de intervenție n-a mai avut de îndeplinit astfel de misiuni, observă McCaskey. Te deranjează?

August clătină din cap.

— Crezi că vreunul dintre membrii echipei ar putea fi în dezacord cu această misiune?

— Nu știu, răspunse August. Dar voi încerca să aflu.

McCaskey își plecă privirea.

— Odiñoară, acest gen de operațiuni constituiau o practică obișnuită.

— Așa e, îl aprobă August. Însă la vremea respectivă, operațiunile de acest fel constituiau prima, nu ultima opțiune. Cred că am evoluat totuși din punct de vedere moral.

— Mda, presupun că așa e, mormăi McCaskey, frecându-se la ochi. Mă rog. Găsiți-vă un loc de odihnă, pe-aici, prin birouri. Am să vă anunț de îndată ce aflăm noutăți.

McCaskey se ridică și-și sorbi cafeaua până la ultima picătură.

August înghiți și el o gură din propria-i ceașcă, apoi i-o întinse lui McCaskey. Acesta acceptă zâmbind și sorbi încă o înghițitură.

— Darrell, începu August.

— Poftim?

— Pari gata-gata să te prăbușești.

— Nu mai am mult și voi ajunge acolo, recunosc eu acesta. Am tras tare în ultimele ceasuri.

— Dacă vom fi nevoiți să intervenim, va trebui să te poți concentra la maximum, spuse August. M-aș simți mult mai liniștit dacă, după sosirea lui Aideen, ai încerca să te odihnești puțin. Am s-o rog eu să-mi spună ce-a mai aflat, voi sta de vorbă și cu Luis și vom încerca să imaginăm câteva scenarii posibile de acționare.

McCaskey ocoli biroul și-l bătu pe umăr pe colonel.

— Îți mulțumesc, domnule colonel. Cred c-am să-ți ascult sfatul, rânji el. Dar știi care-i porcăria cea mai mare?

August clătină din cap.

— Porcăria e că nu mai sunt în stare să fac niște lucruri de care la douăzeci de ani eram capabil fără să clilesc, spuse el. Asta-i porcăria. Pe-atunci, puteam sta noapți în șir fără să pun geană pe geană. Eram în stare să mănânc tot soiul de grozăvii, fără să mă doară stomacul.

Surâsul i se șterse.

— Dar vârsta schimbă o seamă de lucruri. Și pierderea unui coleg schimbă multe. Și, mai ales, ideea că nu e de ajuns să ai dreptate face ca totul să fie altfel. Degeaba ai de partea ta legi, tratate, justiție și o omenire întregă, degeaba te susțin Națiunile Unite și cuvintele Cărții Sfinte și naiba mai știe cine, tot tu ești cel care-o ia peste bot. Știi cu ce ne-am ales, evoluând din punct de vedere moral? Nu mai suntem în stare să facem dreptatea să triumfe. A naibii ironie a sorții, nu-i așa?

August nu-i răspunse. N-ar fi avut nici un rost. Datoria soldaților nu era să filosofeze; nu-și puteau permite acest lux. Ei trebuiau să-și îndeplinească ordinele, să-și atingă țintele. Iar a le rata însemna pentru ei moartea, prizonieratul sau dezonoarea. Nu era nimic ironic în toate acestea. Nu în acest moment, cu siguranță.

Colonelul se îndreptă spre sala cea mare a comisariatului, unde-l așteptau membrii echipei sale. Odată ajuns aici, își puse în funcțiune computerul. Le arătă subordonaților săi care era planul de bătaie trasat de McCaskey, iar apoi îi chestionă pe

rând, pentru a se asigura că nici unul dintre ei nu avea obiecții împotriva misiunii și că toți erau gata să intre în luptă.

Nici unul dintre membrii echipei de intervenție nu avu vreo ezitare.

August le mulțumi, apoi îi îndemnă să-și reia locurile și le făcu semn lui Prementine și Pupshaw să se apropie, pentru a-i lămuri unde anume și cu câtă forță trebuia izbit distribuitorul de băuturi răcoritoare, în așa fel încât să nu aibă nevoie de monede pentru a bea un suc rece.

August își luă un 7-Up și se așează într-un fotoliu. Sorbi cu sete din cutie, încercând să scape de gustul amăru al cafelei.

Între timp, se gândi la toate câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore.

Politicienii spanioli îi încredințaseră cu naivitate lui Amadori sarcina de a opri izbucnirea unui război civil. Acesta se folosise de prerogativele primite pentru a-l amplifica. Și iată că, din nou, politicienii făceau apel la alți soldați pentru a pune capăt conflictului.

August era soldat, nu filosof. Dar, dacă ar fi fost să găsească o ironie a sorții, era convins că aici trebuia să o caute.

Ar fi găsit-o, cu certitudine, înscrisă cu litere de sânge și amestecată cu suferință.

***Marți, ora 1 și 35 de minute,
Washington, D.C.***

Hood se trezi brusc.

La întoarcerea de la Casa Albă, îi telefonase fără întârziere lui Darrell McCaskey, pentru a-i transmite ordinele președintelui. McCaskey îl ascultase fără să scoată un cuvânt. Și, în fond, ce-ar fi fost de spus? Apoi, conștient că voia cu orice preț să fie treaz în momentul declanșării acțiunii echipei de intervenție, indiferent când ar fi survenit aceasta, stinsese lumina din birou și se întinsese pe canapea, încercând să ațipească.

Începu să se gândească la implicarea Centrului de Comandă în criza din Spania, care avea să se împartă în două etape distincte. Mai întâi, Amadori trebuia să fie scos din scenă. După dispariția acestuia, mulți politicieni, oameni de afaceri și ofițeri superiori aveau să intre în bătălia pentru umplerea vidului de putere. Cu siguranță, aveau să facă acest lucru încercând să ajungă la conducerea unor regiuni distincte: Catalonia, Castilia, Andaluzia, Țara Bascilor, Galicia. Echipa lui Bob Herbert alcătuisese deja, la cererea Casei Albe, o listă care cuprindea cel puțin două duzini de pretendenți la o halcă de putere. *Două duzini!* În cazul cel mai fericit, Spania avea să devină o federație de state cu largă autonomie, în genul fostei Uniuni Sovietice. În cazul cel mai rău, aceste state vor începe să se războiască între ele, așa cum se întâmplase în fosta Iugoslavie.

Își simțea pleoapele grele; gândurile îi deveniră tot mai confuze, iar Hood alunecă pe nesimțite într-un somn agitat. Nu visă nimic despre Spania. În vis îi apăru familia sa. Se aflau în mașină și râdeau cu toții. Parcară și coborâră pe strada principală a unui orașel anonim. Copiii și Sharon mâncau înghețată. Râdeau în continuare. Înghețata se topea cu repeziciune, scurgându-se din comete. Însă, cu cât se prelingea mai multă înghețată pe mâinile lor și pe haine, cu atât râdeau mai tare. Hood rămase puțin în urmă. Se simțea amărât, chiar înfuriat. Se opri și izbi cu pumnii în capota unei mașini, parcată

alături. Ai lui continuau să râdă, dar nu de el, ci de felul în care se mânjiseră cu înghețata topită. Îl ignorau, iar Hood începu să urle. Ochii i se deschiseră brusc.

Hood privi roată. Apoi privirea sa întâlni cifrele luminate ale ceasului electronic aflat pe măsuta de lângă canapea. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când închisese ochii. Se lăsă din nou pe spate, rezemându-și capul de speteaza capitonată. Închise ochii.

Nu era nimic mai cumplit decât trezirea dintr-un vis urât. Întotdeauna în astfel de cazuri răsufla ușurat atunci când realiza că lumea din care tocmai evadase nu avea nimic în comun cu realitatea. Însă emoțiile stârnite erau cât se poate de reale, iar ele împiedicau ușurarea să-l cuprindă pe de-a-ntregul. Și apoi, mai erau și oamenii pe care îi visase. Revederea lor în vis nu reușise decât să-i accentueze dorul de ei.

Hood se săturase. Trebuia să discute cu Sharon. Se ridică, aprinse lampa de birou și se așază în fotoliu. Se frecă la ochi, iar apoi formă numărul telefonului celular al soției sale. Ea îi răspunse aproape imediat.

— Alo?

Vocea îi era puternică. Nu o trezise din somn.

— Salut, spuse Hood. Eu sunt.

— Știu, îi răspunse Sharon. La o oră atât de târzie, m-aș fi mirat să sune altcineva.

— Ai dreptate, spuse Hood. Ce fac copiii?

— Sunt bine.

— Dar tu?

— Nu la fel de grozav, spuse Sharon. Tu?

— Nici eu nu prea am cu ce să mă laud.

— Din cauza problemelor de la serviciu, sau din cauza noastră? Întrebă Sharon, fără ocolișuri.

Hood simți împunsătura subînțeleasă. De ce oare trebuie ca femeile să presupună întotdeauna ce e mai rău, atunci când e vorba de bărbați și anume că îi preocupă doar slujba și problemele de serviciu?

„Fiindcă, de obicei, chiar așa și este”, își răspunse Hood la întrebare. În întineric, la o oră atât de târzie a nopții, nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut: să fie pe deplin sincer cu sine însuși.

— Pe-aici e totul ca de obicei, minți el. Suntem în mijlocul unei crize. Cu toate acestea, nu asta mă supără cel mai mult, ci voi.

Adică noi.

— În ceea ce mă privește, sunt supărată *doar* pe tine, îi replică Sharon.

— Bine, iubito, spuse Hood, încercând să rămână calm. Runda asta ai câștigat-o.

— Nu vreau să „câștig” nimic, spuse ea. Vreau doar să fiu sinceră cu tine. Vreau să lămurim ce avem de făcut pentru a rezolva situația. Nu mai putem continua ca până acum. Nu se mai poate.

— De acord, o aprobă Hood. De aceea, am hotărât să demisionez.

Sharon tăcu o vreme.

— Vrei să pleci de la Centrul de Comandă?

— Am de ales?

— Vrei să-ți spun adevărul? Întrebă Sharon.

— Desigur.

— Nu e nevoie să demisionezi. E de-ajuns să petreci ceva mai puțin timp la slujbă.

Hood fu iritat de replica soției sale. Fusesse sincer. Își jucase cel mai valoros atu, o carte mare. Și, în loc să se repeadă să-și sărute soțul, plină de bucurie, Sharon încerca să-i explice unde anume greșise.

— Cum aș putea face asta? Întrebă Hood. Nimeni n-are de unde să știe dinainte ce se poate întâmpla aici.

— E-adevărat, dar are cine să te înlocuiască, măcar din când în când, argumentă Sharon. Îl ai pe Mike Rodgers. Și mai e și echipa din schimbul de noapte.

— Sunt cu toții foarte capabili, dar se află aici pentru ca lucrurile să meargă bine în perioadele de acalmie, replică Hood. Eu sunt cel care trebuie să decidă ce trebuie făcut în situații de criză, precum cea de acum ori cea de data trecută.

— Când era cât pe-acți să fii ucis! izbucni ea.

— Da, Sharon, era să fiu ucis, recunosc el, păstrându-și calmul.

Soția sa era deja furioasă, iar o izbucnire din partea lui n-ar fi reușit decât să pună gaz pe foc.

— E-adevărat, unele situații sunt primejdioase. Dar pericolele pot să apară chiar și aici, la Washington.

— Te rog, Paul. Nu e chiar același lucru.

— Fie, nu e același lucru, admise Hood. Dar există și niște consecințe pozitive legate de ceea ce fac. Nu-i vorba doar de

faptul că ne putem permite să avem o casă frumoasă, ci și de experiențele inedite. Copiii ne-au însoțit în străinătate, au avut prilejul să vadă unele lucruri pe care alții nu le vor vedea niciodată. Cum poți să te hotărăști unde să tragi linia? Cum poți să decizi: „Această călătorie într-o mare metropolă a lumii n-a valorat cât zece cine în compania lui Paul”? Sau: „E-adevărat, am vizitat Biroul Oval, dar tata n-a reușit să ajungă la concertul de vioară de la școală”?

— Nu știu, fu rândul lui Sharon să recunoască. Știu însă că o căsnicie reușită înseamnă mai mult decât o casă frumoasă și că o familie înseamnă suma unei mulțimi de lucruri mărunte, obișnuite, nu doar vorbe și lucruri mari.

— Am fost alături de voi și pentru astfel de lucruri, spuse Hood.

— Da, Paul, *ai fost!* Dar lucrurile s-au schimbat. Când ai acceptat acest post, acțiunile Centrului urmau să se desfășoare mai ales în țară. Mai ții minte?

— Da, țin minte.

— Apoi a avut loc prima criză internațională și totul s-a schimbat.

Sharon avea dreptate. La început, misiunea Centrului fusese gestionarea crizelor interne. Debutul în arena internațională avusese loc atunci când președintele îl numise pe Hood la conducerea comitetului de criză însărcinat cu investigarea unui atac terorist în Seul, în Coreea. Hood nu se simțise cătuși de puțin flatat de această numire. Ca și în cazul asasinării lui Amadori, nimeni altcineva nu fusese dispus să își asume răspunderea.

— E-adevărat, lucrurile s-au schimbat, recunosc Hood. Dar ce-ai fi vrut să fac? Să las totul baltă?

— Ai făcut-o deja la Los Angeles, nu-i așa? Întrebă Sharon.

— Așa este, dar renunțarea a avut un preț, replică Hood.

— Care? Puterea?

— Nu, clătină din cap Hood. Respectul față de mine însumi.

— De ce? Fiindcă te-ai lăsat înduplecat de soția ta?

„O, Doamne!” își zise Hood. Îi oferise ceea ce își dorea și totuși, nu reușea să o recâștige.

— Categoric nu, răspuse el. Fiindcă, oricât de mare porcărie ar fi politica, oricât de mult aș fi avut de lucru și deși ne-am aflat mereu în atenția presei, am renunțat atunci la un post în care simțeam că munca mea dădea rezultate concrete.

Glasul îi devenise încordat. Începea să se înfurie, oricât s-ar fi străduit în sens contrar.

— Așadar, am renunțat la politică și mi-am găsit o altă slujbă, cu un orar la fel de încărcat. Știi de ce am făcut-o? Fiindcă simt din nou că munca mea înseamnă ceva. Ceea ce fac e spre binele oamenilor. Îmi place acest lucru, Sharon. Îmi place provocarea, îmi place răspunderea acestui post și îmi place satisfacția pe care mi-o aduce.

— Și mie îmi plăcea ceea ce făceam înainte de a deveni mamă, îl întrerupse Sharon. Dar am fost nevoită să renunț la aproape tot de dragul copiilor. De dragul familiei noastre. Tu, cel puțin, nu ești obligat să faci o alegere atât de radicală. Dar nici nu se mai poate ca până acum. Are cine să te înlocuiască. Lasă-ți colegii să te ajute, în așa fel încât tu să ne poți oferi ceea ce e nevoie, pentru a rămâne în continuare o familie.

— O familie așa cum ți-o dorești tu, adică.

— Nu, Paul. Cu toții avem nevoie de tine. E singurul lucru care contează.

— Dar *sunt* alături de voi, spuse Hood, care începea să se înfurie de-a binelea.

— Nu îndeajuns de mult, replică Sharon.

Glasul îi era ferm și reținut. Ajunseseră din nou să își asume rolurile pe care le întruchipau mereu atunci când bunele intenții ale unei conversații degenerau într-o controversă cu accente neplăcute. Paul Hood cel ofensat și furios, soția sa cea defensivă și calmă.

— Iisuse! exclamă Hood.

Era gata să lase jos receptorul și să urle de disperare. Se mulțumi să-l strângă cu putere în mână.

— Ți-am promis că voi demisiona, mă aflu în miezul unei situații de criză și nu pot să adorm fără să mă gândesc la voi. Iar tu vii acum și-mi reproșezi toate greșelile mele reale sau închipuite, folosindu-te de copii ca de niște ostatici!

— Nu-i țin ostatici pe copii, replică ea sec. Suntem ai tăi, cu toții, oricând vei dori.

— Bineînțeles, conform condițiilor puse de tine.

— Eu nu pun condiții, Paul. Nu-i vorba acum de câștigul meu și de înfrângerea ta. Nu-ți cer să renunți la slujbă sau la carieră, ci doar să faci niște mici schimbări. Îți cer doar o serie de concesii din care vor avea de câștigat copiii noștri.

Interfonul emise un semnal sonor. Hood aruncă o privire spre

displayul cu cristale lichide: era Mike Rodgers.

— Scuză-mă o clipă, Sharon, spuse Hood și ridică receptorul interfonului: Da, Mike?

— Paul, sunt împreună cu Bob Herbert. Deschide-ți computerul, îți transmitem o imagine primită de la BNR. Trebuie să stăm de vorbă imediat.

— E-n regulă, vin într-o clipă, răspunse Hood.

Reveni apoi la Sharon:

— Scumpa mea, trebuie să plec. Îmi pare rău.

— Știu că-ți pare rău, spuse ea cu blândețe. Dar nu la fel de mult ca și mie. La revedere Paul. Te iubesc.

Sharon închise, iar Paul se grăbi să deschidă monitorul de alături. Refuza să se gândească la discuția abia încheiată, la familia sa, care îi scăpa de sub control fără să poată reacționa în vreun fel. Cel mai tare îl deranja faptul că Sharon părea a fi convinsă că a nu-l vedea deloc avea să fie mai bine decât a-l vedea din când în când. Era lipsit de sens.

„Doar dacă nu cumva, în acest fel, încearcă să mă oblige să iau o decizie”, își spuse el.

Situația îi displăcea. Dar ce altă armă mai avea oare soția lui la îndemână? Avea dreptate: o făcuse de oaie și nu doar o singură dată. Îi lăsase singuri, încă din prima zi a vacanței în California. Uitase de zilele lor de naștere, de aniversări și de concertele de la școală. Uitase să se intereseze de carnetele de note ale copiilor, de rezultatele vizitelor medicale și Dumnezeu mai știe de ce altceva.

Hood ridică receptorul interfonului, în timp ce pe monitor era încărcată imaginea în alb-negru transmisă prin satelit. Nu era momentul potrivit pentru a-și analiza greșelile. Erau în joc zeci de mii de vieți. O răspundere uriașă apăsa în continuare pe umerii săi, oricât de dezgustător sunase acest cuvânt în gura soției sale.

— Sunt aici, Mike, rosti Hood în microfon. Ce e cu imaginea asta?

— E o fotografie a curții Palatului Regal din Madrid, văzută de la înălțimea virtuală de opt metri, într-un unghi de treizeci de grade.

— Presupun că acelea nu sunt furgonetele unor turiști, spuse Hood.

— Nu, răspunse Rodgers. Să-ți dau câteva detalii: după atacul de la fabrica lui Ramirez, Steve Viens a programat unul dintre sateliții BNR să urmărească traseul prizonierilor. Din parcare

fabricii, ei au fost transportați la aeroportul din Bilbao, iar de aici la Madrid. De la aeroport i-au dus la palat. Avem motive să credem că femeia din primul rând e Maria Comeja.

Hood comandă o mărire a centrului imaginii. Computerul efectuează automat rectificările necesare. Nu avusese prilejul să o cunoască prea bine pe Maria și nu era sigur că ar fi recunoscut-o. Dar femeia din imagine era singura din întregul grup, astfel încât, după toate probabilitățile, identificarea fusese corectă.

Imaginea de pe ecran se șterse și noi fotografii își făcură apariția.

— Sunt imagini luate dintr-un unghi ceva mai înalt: de la optsprezece, de la treizeci și cinci și de la șaptezeci de metri înălțime, explică Rodgers. Dat fiind numărul mare de soldați și îndeosebi de ofițeri superiori care intră și ies din clădire, am dedus că aici se află cartierul general al lui Amadori. Avem însă o problemă.

— Cred că bănuiesc care e, interveni Hood. Clădirea are o curte interioară și în apropiere nu se află nici un alt edificiu mai înalt. Infiltrarea va fi dificil de realizat pe timp de zi.

— Exact, făcu Rodgers. S-ar putea să nu ne permitem să așteptăm douăsprezece ore, până la lăsarea întunericului.

— Ați luat în considerație ideea unor uniforme ale armatei spaniole? întrebă Hood. Membrii echipei de intervenție s-ar putea îmbrăca cu așa ceva pentru a se strecura înăuntru.

— Teoretic, ar fi posibil, spuse Rodgers. Se pare însă că nici unul dintre soldații care îi escortează pe prizonieri până la palat sau patrulează în jurul clădirii nu are acces în interior. E unul dintre motivele care ne determină să credem că generalul Amadori ar putea fi înăuntru. Aproape sigur, clădirea a fost ocupată de o forță de elită, care patrulează pe holuri și controlează accesul. Membrii acesteia ar putea fi singurii autorizați să intre.

— Nu există nici un pasaj subteran?

— Asta încercăm să aflăm acum, îl anunță Rodgers. Însă, chiar dacă astfel de pasaje există, tot va fi destul de dificilă deplasarea pe coridoarele largi, bine luminate.

Pe Hood îl usturau ochii și în minte i se iscase un vârtej de nestăpânit. Și-ar fi dorit să poată arunca în aer Palatul Regal, să zboare în Connecticut la familia lui, poate să rămână acolo pentru totdeauna și să-și deschidă un restaurant pe chei.

— Așadar, nu ne rămâne decât să așteptăm? rosti el într-un

târziu.

— Nimeni dintre cei de aici și nici cei de la Madrid nu agreează ideea expectativei, spuse Rodgers. Aideen tocmai a sosit la sediul Interpolului de la Madrid. Acum discută situația cu Brett, Darrell și echipa de la Interpol, sintetizând datele pe care le deținem despre palat. Câțiva oameni de la Interpol se află pe acoperișul Operei Regale, de cealaltă parte a bulevardului. Scanează întreg palatul cu ajutorul unui DAD, încercând să localizeze vocea lui Amadori.

Dispozitivul de ascultare la distanță era o antenă conică construită în așa fel încât să capteze toate sunetele emise într-o zonă restrânsă, într-o anumită bandă sonoră. În cazul în care zona respectivă era o încăpere dintr-un castel, de pildă, dispozitivul avea să filtreze toate zgomotele externe emise de mașini, pietoni sau păsări. Doar sunetele de joasă frecvență percepute prin pereți aveau să fie reținute, urmând a fi comparate ulterior cu tiparul vocal stocat în memorie – în cazul de față, cel al vocii lui Amadori.

— Cât va dura scanarea întregului palat? întrebă Hood.

— Până aproximativ la ora unu, răspunse Rodgers.

Hood privi ora afișată pe monitor.

— Asta înseamnă încă aproape două ore, din acest moment.

— Nici mie nu-mi place ideea de a lăsa echipa de intervenție să lăncezească în tot acest timp, spuse Rodgers. Se pare însă că nu avem de ales.

— La ce distanță se află biroul Interpolului față de palat? întrebă Hood.

— Am în față harta, răspunse Rodgers. Nu par a fi mai mult de cincisprezece minute de mers cu mașina – asta în cazul în care traficul e lejer și nu există baraje ale armatei.

— Ceea ce înseamnă că, dacă se așteaptă încheierea investigației cu DAD-ul, oamenii noștri au de așteptat circa două ore și un sfert, deduse Hood. Dacă însă Amadori se decide să părăsească zona înainte să-l fi localizat, am fi puși în dificultate.

— E-adevărat, încuviință Rodgers. Dar chiar dacă echipa de intervenție s-ar afla în apropierea palatului, tot n-am putea să facem nimic în această privință. Nu își pot alcătui un plan de bătaie până când nu vor ști exact unde se află ținta. Și, dacă ne înșelăm, dacă Amadori nu se află totuși la palat, i-am trimite din start pe o pistă greșită.

Hood privi îndelung fotografia de înaltă rezoluție a trupelor din

incinta palatului. Erau cel puțin două sute de soldați, separați în grupe mai mici. Unii dintre ei păreau a face instrucție - în vederea însușirii strategiei de apărare a perimetrului sau pentru alcătuirea unor viitoare plutoane de execuție. Secvența îi amintea de imaginile cu Garda Republicană a lui Saddam Hussein, filmate în fața reședinței acestuia, înaintea operațiunii Furtună în Deșert. Militarii își arătau mușchii în mod demonstrativ.

Amadori se afla cu siguranță acolo.

— Mike, suntem răspunzători de prezența Mariei în incinta palatului, spuse Hood. Ea nu dispune de întăriri, în caz de nevoie. Nu putem lăsa lucrurile așa.

Rodgers tăcu o vreme.

— Nu te contrazic, spuse el într-un târziu. Dar, din studierea fotografiilor și a planurilor clădirii, rezultă că nu ne va fi ușor să pătrundem înăuntru.

— Nici nu va fi nevoie, deocamdată, insistă Hood. Vreau să știu că avem o forță înarmată prin preajmă, gata să intervină. Darrell va putea ține legătura cu ei, prin intermediul lui Ishi Honda.

— Fie, acceptă Rodgers. Dar ținta misiunii rămâne în continuare Amadori și deocamdată investigația electronică nu ne-a confirmat prezența lui la fața locului. Va mai trece încă vreo oră și ceva până când vom ști cu exactitate.

Hood nu se lăsa descurajat de ezitățile lui Rodgers. Generalul făcea exact ceea ce trebuia să facă: îi atrăgea atenția asupra posibilelor capcane și asupra punctelor slabe ale planului.

— Dacă se dovedește că Amadori se află altundeva, vom ordona retragerea echipei de intervenție, hotărî Hood. Cine știe? Poate că ticălosul va decide să-și arate mutra și ne va scuti de osteneala de a pătrunde în clădire.

Rodgers expiră zgomotos.

— Nu prea cred, Paul. Îi voi transmite însă lui Brett să-și deplaseze echipa la fața locului. Mai vreau însă să-ți reamintesc că, deși s-a implicat în această operațiune datorită nouă, Maria a acționat fără a avea ordine în sensul în care a făcut-o. S-a plasat de bunăvoie în această situație, insistă Rodgers. Și n-a făcut-o de dragul nostru, ci pentru binele țării sale. Nu voi fi de acord ca oamenii noștri să-și riște viețile pentru a o scoate de acolo.

— Am reținut, spuse Hood. Îți mulțumesc.

Rodgers închise telefonul, iar Hood lăsa receptorul să cadă în

furcă. Șterse de pe monitor imaginile și stinse lampa de birou. Își închise ochii.

Nu avea nici un rost. Nu avea nici un rost să se agațe de o slujbă care îl puneă în situația de a fi departe de familia sa și, foarte adesea, în dezacord cu propriii subordonați. Poate că tocmai de aceea se simțea atât de apropiat de Maria. În aceste momente și ea era singură.

Nu, Hood nu avea să dea uitării misiunea. Nu avea să uite nici ceea ce Mike Rodgers ținuse să-i reamintească, pe un ton atât de respectuos: că, la fel ca și Maria, membrii echipei de intervenție aveau acasă oameni care țineau la ei.

Dar Hood nu putea să uite nici de ceea ce se întâmplase cu Martha Mackall. Și nici în ruptul capului nu va îngădui ca un alt coleg să înfrunte singur primejdia pe străzile însângerate ale Madridului.

***Martți, ora 8 și 36 de minute,
Madrid, Spania***

Maria îl urmă pe tânărul căpitan de-a lungul culoarului, tot mai încrezătoare față de intenția acestuia de a o conduce la Amadori. Nici căpitanul și, în cele din urmă, nici generalul nu aveau nimic de câștigat dacă ar fi încercat să o înșele. Informațiile pe care afirmase că le posedă trebuiau să le stârnească interesul. Și apoi, dacă n-ar fi avut încredere în ea, căpitanul nu s-ar fi aflat în fața ei, ci în spatele ei, amenințând-o cu arma.

Cu toate acestea, continua să o uimească ușurința cu care-l păcălise pe tânărul ofițer. Din două una: fie era cu totul lipsit de experiență, fie era cu mult mai inteligent decât îl credea.

Căpitanul o luă spre stânga. Maria se opri.

— Credeam că mergem la general, spuse ea.

— Acolo mergem, spuse căpitanul, arătând cu mâna întinsă spre capătul coridorului, în direcția opusă Sălii Halebardierilor.

— Așadar, generalul nu se află în sala tronului? întrebă ea.

— În sala tronului? râse căpitanul. Nu credeți c-ar fi o exagerare?

— Nu știu, spuse Maria. Nu e oare însăși prezența noastră în acest palat o exagerare?

— Nu, în cazul în care regele se va întoarce la Madrid și va trebui să-i asigurăm protecția, răspuse căpitanul. Intenția noastră este să asigurăm paza ambelor reședințe regale.

— Dar existau paznici în fața...

— Misiunea lor era să-i împiedice pe prizonieri să pătrundă în Sala Halebardierilor.

Căpitanul făcu un semn din cap în direcția arătată de mâna sa întinsă.

— Generalul se află în sala pentru dineuri oficiale, împreună cu consilierii săi.

Maria îl privi lung, fără să-i dea crezare. Nu știa ce anume o determina să gândească astfel, dar pur și simplu nu putea să-l creadă.

— Problema nu e însă locul unde se află generalul, continuă căpitanul. Întrebarea e alta: aveți sau nu ceva să-i spuneți, *senorita Corneja*?

Maria își plecă privirea. Nu avea de ales, trebuia să facă ceea ce i se cerea.

— Să mergem, murmură ea și porni în direcția arătată de căpitan.

Ofițerul se întoarse și porni cu pași repezi pe coridorul puternic luminat. Maria își încetini pașii, rămânând la câțiva metri în urma lui. Coridorul era plin de soldați. Unii dintre ei însoțeau prizonieri, alții vorbeau la telefoane de companie. Câțiva transportau computere dintr-o încăpere într-alta. Nici unul nu-i acordă atenție.

Ceva nu era în regulă, dar Maria nu avea de ales – trebuia să își joace rolul până la capăt. Avea să-și ia însă precauțiile necesare.

— Vă pot servi cu o țigară? îl întrebă ea pe căpitan, vârându-și mâna în buzunarul de la piept.

Scoase pachetul de țigări, alege una, iar apoi luă un chibrit.

— Vă mulțumesc, dar nu fumez, spuse căpitanul. De fapt, v-aș fi recunoscător dacă n-ați fuma nici dumneavoastră. Sunt atâtea lucruri de valoare aici. Ar fi de-ajuns o scânteie...

— Înțeleg, spuse ea.

Căpitanul reacționase exact așa cum se aștepta Maria. Puse pachetul înapoi în buzunar, dar ascunse în palmă țigara pe care o scosese. Deoarece îi întorsese spatele, căpitanul nu văzu cum Maria înfipse chibritul în tutunul țigării, pe care o strecură apoi în pantaloni.

Acum, cel puțin, dispunea de o armă.

Sala dineurilor oficiale se afla vizavi de sala de muzică, a cărei așezare domina Piaza Incognita. Dincolo de piața largă se afla Campo del Moro, Câmpul Maurilor. Parcul marca locul în care, în secolul al unsprezecelea, trupele puternicului șeic Ali bin-Yusuf își așezaseră tabăra, în timpul încercării maurilor de a cuceri Spania.

Ajunseră în dreptul sălii de muzică. Căpitanul bătu la ușă, iar apoi întoarse capul către Maria și îi zâmbi. Maria se apropie, dar nu-i întoarse zâmbetul. Ușa se deschise.

Căpitanul întinse mâna, invitând-o să intre:

— După dumneavoastră, spuse el.

Maria făcu un pas înainte și privi înăuntru.

Era întuneric în încăperea fără geamuri și ochii Mariei avură nevoie de câteva clipe pentru a se adapta. Din penumbră, ceva se mișcă în direcția ei, dinspre dreapta. Făcu un pas înapoi, dar se lovi de căpitan, care rămăsese în picioare în spatele ei, neclintit ca o stâncă. Brusc, acesta o împinse înainte. În același timp, două perechi de mâini îi apucară antebrațele. Își pierdu echilibrul și ateriză pe pardoseală, cu fața în jos. Picioare încălțate cu bocanci îi țintuiră umerii la podea.

O lumină se aprinse în încăpere, trimițând luciri blânde, de ambră, în cotloanele ferite. Maria își aținti privirile asupra frescei pastorale de pe peretele din fața ei, în vreme ce o a treia pereche de mâini îi pipăia picioarele, mijlocul, centura și pieptul, în căutarea unor arme ascunse. Îi luară ceasul, centura și, în cele din urmă și pachetul de țigări.

După încheierea percheziției, cea de-a treia pereche de mâini apucă părul Mariei, fără menajamente. Smucitura fu îndeajuns de puternică și Maria se trezi privind, de voie, de nevoie, în sus. Cu umerii apăsați în jos și capul dat cu forța pe spate, durerea de la baza gâtului era extrem de intensă.

Căpitanul se apropie și privi în jos. Se încruntă și își așeză călcâiul dur al cizmei pe fruntea Mariei. Apăsă cu putere, împingându-i capul și mai mult spre spate.

— M-ai întrebat dacă sunt convins că aş obține la timp informația pe care o deții, spuse el și un zâmbet crud i se ivi pe față. Ei bine, da, *senorita*. Sunt convins de asta. Sunt tot atât de sigur precum sunt sigur că mulți dintre cei pe care i-am adunat aici, la palat, vor fi eliminați. La fel de sigur precum știu că vom învinge. O națiune nouă nu se naște fără sânge, fără sacrificii și, mai ales, fără o voință de fier. Voința de a face orice este necesar pentru a obține ceea ce îți dorești.

Corzile vocale ale Mariei se încordară, intrând în contact cu carnea gâtului torturat de durere. Râuri de chin îi traversară corpul, de la baza urechilor și până în șale.

— Ți-aș putea frânge gâtul cu o simplă apăsare, dar asta ar însemna să te ucid și nu mi-ar fi de nici un folos, urmă căpitanul. În loc s-o fac, îți voi acorda cinci minute de gândire, pentru a reflecta asupra situației în care te afli. Apoi îmi vei spune tot ce știi. Dacă vorbești, vei rămâne în continuare oaspetele nostru, dar nu ți se va face nici un rău. Dacă, în schimb, vei refuza să vorbești, vei încăpea pe mâinile acestor distinși domni. Crede-mă, *senorita*, se pricepe de minune să-și facă meseria.

Căpitanul își ridică talpa de pe fruntea Mariei. Ea horcăi oribil, în timp ce mușchii gâtului i se relaxau. Durerea din spinare se preschimbă într-un fior rece care îi parcurse coloana vertebrală. Înghiți în sec și încercă să se miște, dar bărbații nevăzuți continuau să o imobilizeze.

Căpitanul se întoarse către aceștia și spuse:

— Oferiți-i o avanpremieră a ceea ce o așteaptă. Poate că asta o va face să se răzgândească.

Căpitanul se retrase, iar Maria simți povara bocancilor eliberându-i umerii. Fu apucată de mâini și obligată să se ridice. În timp ce încerca să-și recapete echilibrul pe picioare, un pumn o izbi puternic în burtă. Se încovoie de durere, iar aerul i se goli cu zgomot din plămâni. Fu cât pe-acți să se prăbușească, dar bărbații o susținură. Unul dintre ei o apucă de păr, forțând-o să se îndrepte, după care o lovi iar cu pumnul. Maria simți efectiv conturul falangelor la baza șirei spinării. Picioarele i se înmuiară ca niște cârpe, iar dintre buze îi scăpă un geamăt. Următoarea lovitură o atinse sub bărbie. Din fericire, limba nu i se afla între dinții care clănțăniră sonor și dureros. După o altă lovitură directă, care îi azvârli capul spre dreapta, falca îi rămase deschisă. Simți cum sângele amestecat cu salivă i se prelingea de pe limbă.

Bărbații îi dădură drumul, iar ea se prăbuși pe podea. Căzu pe spate, cu brațele desfăcute și genunchii ridicați. Încet, picioarele îi alunecară spre dreapta. Durerea întârzia să apară, dar Maria știa că răgazul nu avea să fie prea lung. Se simțea epuizată, de parcă ar fi urcat cu bicicleta o pantă abruptă, pedalând cu furie. Nu mai avea deloc forță în membre. Însă, în ciuda slăbiciunii, se strădui să ridice ochii și să-i privească pe cei care o bătuseră. Voia să vadă unde anume își purtau armele.

Erau cu toții dreptaci. Asta avea să ușureze lucrurile, întrucâtva.

Soldații ieșiră pe hol, împărțindu-și între ei țigările. Închiseră ușa și stinseră lumina. Maria cunoștea această tactică: frânge rezistența trupului, apoi lasă minții dezorientate, în stare de șoc, câteva minute pentru a conștientiza perspectiva morții.

În loc să cadă pradă deznădejzii, Maria își strecură mâna tremurătoare în partea din față a blugilor. Găsi țigara ascunsă mai devreme și o scoase. Se rostogoli într-o rână și sfâșie foița, pentru a scoate chibritul. Era o șmecherie pe care o învățase cu ani în urmă, pe când lucra sub acoperire. În urma percheziției,

țigările erau, de regulă, confiscate. În felul acesta, reușea să păstreze un chibrit. În situații aparent fără ieșire, acesta putea deveni o armă ideală pentru contraatac.

Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, astfel încât își roti privirea. Într-un colț se aflau câteva suporturi pentru partituri. Privi în sus și văzu ceea ce sperase să găsească: o pereche de aspersoare de siguranță, pentru cazurile de incendiu. Zărise unul și în fața ușii, precum și un al patrulea la intrarea în sala pentru dineuri.

Perfect.

Se târî către suporturile pentru partituri. Membrele îi tremurau și acum. Promise în gând că nu avea să le ceară prea mult: doar puterea de a mai rezista încă o oră, o oră și jumătate.

Ajungând în colțul camerei, se ridică în genunchi și, în cele din urmă, în picioare. Tremura, dar reuși să-și păstreze echilibrul. Începea să simtă durerea din falcă și asta o bucură: durerea avea să o țină trează. Se împletici spre ușă, târând după ea un suport. Ajunsă la destinație, puse deoparte suportul și își scoase puloverul. Își dezbracă și cămașa de bumbac, îmbracă la loc puloverul și lăasă cămașa să cadă la câțiva pași de ușă.

Odată, pe când lucra sub acoperire cu scopul de a scoate la iveală abuzurile poliției din Barcelona, Maria fusese arestată, împreună cu un grup de prostituate. Se folosiseră de chibritul de rezervă pentru a topi tocurele pantofilor cu care era încălțată. Mirosul îi atrăsese pe gardienii care se pregăteau să violeze o femeie, la celălalt capăt al coridorului. Practic, îl arestase pe unul dintre aceștia înainte ca el să fi apucat să-și tragă pantalonii. De astă dată însă avea nevoie de mai mult decât de duhoarea cauciucului ars. Avea nevoie de ceva care să atragă privirile soldaților.

Așeză suportul aproape de ușă, apoi îngenunche lângă cămașă. Cu grijă scăpără chibritul, frecându-l de tocul pantofilor. Se gândi la cât de folositoare se dovediseră tălpile pantofilor în această dimineață. Chibritul se aprinse. Feri flacăra, apropiind-o de cămașă. Atinse gulerul și, o clipă mai târziu, bumbacul începu să fumege. Dintr-o dată, flacăra izbucni.

Maria se târî către suportul pentru partituri. Se ridică cu greu în picioare, îl luă în mână și se rezemă de peretele de lângă ușă. Respiră adânc, încercând să alunge greața care o năpădise în urma loviturii primite în burtă. Nu era pentru prima oară când Maria încasa asemenea lovituri. Fusese lovită de scandalagii, de

drogați, de un motociclist furios și, o dată – o singură dată – de un iubit gelos. De cele mai multe ori ripostase; pe acel fost iubit îl băgase în spital. Acum era însă pentru prima oară când fusese bătută fără să poată riposta. Atacul nedemn și lașitatea agresorilor îi lăsaseră în gură un gust oribil, mai dezgustător decât acela al sângelui pe care îl simțea acumulându-i-se în obraji.

Flăcările cuprinseseră repede cămașa. O coloană groasă de fum înecăcios se înalță în dreptul ușii. Dar fumul nu urca îndeajuns de repede. Maria întinse suportul și scutură grămada aprinsă. Cu un fâșâit abia perceptibil, fragmente aprinse și fulgi incandescenti zburară în toate direcțiile. Se stinseră aproape imediat, dar fumul se înalță mai sus decât înainte, așa cum plănuiise Maria.

Se părea că înălțimea la care ajunsese coloana de fum era suficientă. O clipă mai târziu, alarma de incendiu începu să sune, urmată de declanșarea aspersoarelor.

De îndată ce apa începu să stropească pardoseala, Maria agăță din nou resturile cămășii de suportul pentru partituri. Mișcă suportul încoace și încolo, ca și cum ar fi vrut să spele pardoseala. Cămașa se desfăcu în bucățele mici, iar scrumul se împrăștie pe podeaua umedă.

Maria auzi pași și se retrase îndărătul ușii, de partea dreaptă, ținând în mână suportul. Zgomotul de pași încetă.

— Așteptați aici, să nu cumva să încerce să iasă, rosti o voce de bărbat.

„E bine”, își zise Maria. În încăpere nu avea să intre decât un singur soldat. Asta avea să-i ușureze considerabil sarcina. Ușa fu dată deoparte și soldatul se repezi înăuntru. Alunecă pe podeaua umedă acoperită de cenușă și ateriză pe spate. Maria ridică suportul deasupra capului și izbi fața soldatului cu putere, cu trepidul metalic. El urlă. Între cădere și strigăt nu trecură decât câteva fracțiuni de secundă. Cele auzite îi luară prin surprindere pe soldații aflați pe culoar, făcându-i să ezite o clipă înainte de a interveni.

Acesta era clenciul cu soldații din trupele de elită, spuse Maria. Erau tineri, bine pregătiți, dar departe de a fi la fel de experimentați precum veteranii cei zdrențăroși.

Ezitarea lor îi fu de-ajuns Mariei. Zvârli cât colo suportul și se lăsă în voia picioarelor ei slăbite: efectiv își dădu drumul să cadă, cu fața în jos, deasupra soldatului. Ateriză de-a curmezișul pieptului acestuia.

Chiar deasupra tecii pistolului.

Maria era conștientă că soldații de pe culoar nu aveau să tragă asupra ei. Nu încă. În zgomotul alarmei de incendiu, în timp ce apa curgea șiroaie asupra Mariei, cei doi soldați năvăliră în încăpere. Soldatul căzut, înjurând de mama focului și jurând că avea să o violeze, încercă să o împingă deoparte pe Maria. Aceasta se lăsă împinsă și, rostogolindu-se, smulse revolverul de calibrul 9 mm din teacă. Deblocă piedica și, fără să ezite, trase un glonț în genunchiul soldatului. El scheună ascuțit, iar sângele îi împrășcă fața Mariei. Ea ignoră ploaia însângerată și se ridică într-un genunchi, țintind spre ceilalți doi, apoi deschise focul. Pistolul se auzi de două ori și sângele izbucni cu violență din genunchii lor. Cei doi bărbați urlară, prăbușindu-se în prag.

În timp ce ploaia artificială o uda până la piele, Maria își strecură revolverul la centură. Apoi, în genunchi, se apropie de cei doi soldați care se zvârcoleau de durere și le luă armele. Rănile la genunchi erau pe placul Mariei. Nu avea să treacă nici o zi în care bărbații aceștia să nu se gândească la ea. Durerea și infirmitatea aveau să fie o amintire veșnică a brutalității de care dăduseră dovadă.

Le smulse de la gât cravatele și le legă mâinile la spate. Apoi le astupă gurile, improvizând călușuri din resturile carbonizate ale cămășii. Legăturile și călușurile nu erau chiar atât de sigure precum și-ar fi dorit, dar Maria nu prea avea timp pentru amănunte. Sprijinindu-se în suportul metalic, se ridică în picioare. De îndată ce se convinse că avea să reușească să-și țină echilibrul, porni cât putu de repede, târându-și picioarele în direcția opusă celei din care venise. Coridorul acesta dădea ocol sălii celei mari din centrul palatului. Continuând în această direcție, avea să ajungă înapoi în Sala Halebardierilor și, de acolo, în sala tronului.

Ridicând piedicile pistoalelor pe care le ținea în mâini, își jură că de această dată avea să obțină, cu orice preț, o audiență la Amadori.

***Martți, ora 9 și 3 minute,
Madrid, Spania***

Luis Garcia de la Vega intră în comisariat. Era însoțit de tatăl său, Manolo de la Vega, general în retragere în forțele aeriene. Neputând ști sigur care dintre colegii săi din schimbul de noapte ar fi putut fi simpatizant al facțiunii rebele, voia să fie convins că putea conta în orice împrejurare pe cineva. După cum îi spusese mai devreme lui McCaskey, el și bătrânul cel înalt și cărunț cădeau rareori de acord în chestiunile care priveau politica. Manolo avea înclinații de stânga, în vreme ce Luis prefera ideile drepte.

— Însă, la vreme de criză, când însăși Spania se află în pericol, în nimeni nu pot avea mai multă încredere decât în el, adăugase Luis.

În încăpere nu se aflau decât cei șapte membri ai echipei de intervenție, McCaskey și Aideen. Ofițerul de la Interpol se îndreptă țintă spre Darrell McCaskey, care o ajuta pe Aideen să își adune gândurile. Cei șapte soldați își pregătiseră deja echipamentul și studiau cu creionul în mână hărțile turistice ale orașului.

— Ceva noutăți, Luis? întrebă McCaskey, cu o voce obosită.

— Da, încuviință acesta, trăgându-l deoparte pe McCaskey. O alarmă de incendiu s-a declanșat în urmă cu aproximativ zece minute în interiorul palatului.

— Cunoști poziția exactă?

— O sală de concerte din aripa sudică a palatului, spuse Luis. Cei de la palat au sunat la pompieri pentru a anunța că a fost vorba de o alarmă falsă. Dar n-a fost chiar așa. Unul dintre observatorii noștri a depistat locul incendiului cu ajutorul unui binoclu cu detectoare de căldură. Se pare că incendiul a fost stins fără probleme.

— Indiferent cine conduce jocul în interiorul palatului și-a asumat un risc enorm, având în vedere comorile adăpostite acolo, observă McCaskey. Mă îndoiesc că aceasta e procedura

standard.

— Bineînțeles că nu, spuse Luis. Ticăloșii n-au vrut ca în palat să pătrundă nimeni din afară. Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă au întors din drum patrula Gărzii Civile care intenționa să inspecteze palatul, ca în fiecare zi.

— Dacă Amadori e acolo, nu vor reuși să întoarcă din drum echipa de intervenție, promise McCaskey. La naiba, nici n-au să știe ce i-a lovit. Ce spune purtătorul de cuvânt al primului ministru despre această situație?

— Deocamdată refuză să recunoască oficial faptul că Amadori a preluat, *de facto*, puterea, răspunse Luis.

— Și care e reacția neoficială?

— Cei mai mulți funcționari superiori din cadrul guvernului și-au expedit deja familiile în Franța, Maroc și Tunisia, se încruntă Luis. Știi, Darrell... Cred că nu mi-ar fi deloc greu să găsesc o masă liberă în vreunul din restaurantele cele mai bune din oraș, în seara asta.

— Sunt convins, încuviință McCaskey, surâzând obosit.

Reveni la masa la care Aideen își termina de verificat echipamentul pe care i-l pusese la dispoziție cei de la Interpol. Acesta includea o cameră video conectată la un receptor aflat în biroul de comunicații al sediului, o trusă de prim ajutor, un telefon celular și un pistol.

Aideen se asigură că acumulatorul camerei era încărcat la maximum. Între timp, McCaskey examinează încărcătorul revolverului Parabellum Super Star care îi fusese înmănat colegei sale. Aideen făcuse deja acest lucru, dar realizează că, în starea de extenuare și neliniște în care se afla, McCaskey simțea nevoia să-și găsească o ocupație. Studie atent pistolul, apoi îl vârî la loc, în rucsac.

În timp ce soldații din echipa de intervenție își puneau propriile rucsacuri în spinare, McCaskey o măsură din cap până în picioare pe Aideen, dorind să se asigure că aceasta arăta ca o turistă. Era încălțată cu o pereche de pantofi sport Nike, purta ochelari de soare și o șapcă de base-ball. Alături de rucsac se aflau un ghid turistic și o sticlă de apă minerală. De fapt, Aideen chiar se simțea ca o turistă; nu-i lipsea nici măcar senzația de sfârșeală provocată de schimbarea fusului orar. În timp ce McCaskey o privea, Aideen aruncă o privire spre masa goală aflată dincolo de acesta. Reușise să doarmă în timpul zborului de la San Sebastian. Dar cele câteva minute de somn furate nu

reuşiseră decât să-i alunge temporar epuizarea şi era conştientă că, pe măsură ce timpul trecea, creşteau şansele de a ceda oboselii acumulate. Întoarse capul către distribuitoarele automate dintr-un colţ al încăperii, cântărind tentaţia reprezentată de un Pepsi dietetic. Valoarea cofeinei din băutura răcoritoare era contrabalansată de riscul de-a fi nevoită să găsească o toaletă înainte de încheierea misiunii. Era o situaţie pe care se învăţase să o ia în consideraţie în timpul misiunilor lungi de pândă din New Mexico. Două ore pot părea mai lungi decât veşnicia când nu ai posibilitatea să-ţi părăseşti postul.

Se hotărî să dea uitării băutura răcoritoare.

Pe de altă parte, McCaskey părea să fi ajuns în pragul colapsului. Când îi anunţase vestea asasinării Marthei, îşi aminti că i se păruse neobişnuit de calm. Acum realiza că, de fapt, calmul lui se datora concentrării. Se îndoia că acesta apucase să închidă ochii de la moartea Marthei Mackall. Aideen se întrebă dacă acest lucru se datora hotărârii lui de a o răzbuna sau dorinţei de a se autopedepsi. Sau dacă nu cumva ambele variante erau la fel de corecte.

Sfârşind de studiat înfăţişarea lui Aideen, McCaskey se întoarse către colonelul August. Ofiţerul mesteca gumă şi era nebărbierit. Ochelarii de soare cu lentile reflectorizante şi ramă verde îi erau ridicaţi pe frunte. Era îmbrăcat cu un şort Massimo kaki şi cu o cămaşă şifonată cu mânecile lungi abia suflecate. Părea o persoană întru totul diferită de soldatul taciturn şi conservator pe care îl întâlnise Aideen de câteva ori la Washington. La centură, August purta un radioemiţător având aspectul unui Walkman banal, pentru a putea menţine legătura cu McCaskey. Butonul de reglare a volumului era, în realitate, un microfon condensor. Şi colonelul avea în mână o sticlă de apă minerală. Dacă o turna peste caseta din falsul Walkman, banda acesteia, impregnată cu difenil-cianoarsen, avea să emane un nor de gaz lacrimogen. Efectul era garantat, timp de cinci minute.

— E-n regulă, declară în sfârşit McCaskey. Veţi aştepta pe latura estică a clădirii operei. Cum procedaţi dacă veţi fi alungaţi de acolo?

— Ne îndreptăm spre nord, pe Căile de Arenal, răspunse August. Ocolim palatul pe latura estică şi intrăm în Campo del Moro. Dacă intrarea în parc e blocată, poziţia de rezervă este Museo de Carruajes.

— Și dacă sunteți dați afară și de acolo?

— Revenim la operă, pe latura nordică a clădirii, spuse August. McCaskey încuviință.

— De îndată ce observatorii îmi vor da de știre, am să vă anunț unde se află Amadori. Vă veți consulta hărțile și mă veți anunța la ce pagină a manualului se află strategia aleasă de voi.

McCaskey făcea aluzie la manualul Tacticilor Standard de Infiltrare și Atac. Colonelul August și caporalul Prementine adaptaseră strategiile expuse aici la condițiile existente în palat. În fiecare categorie exista un număr de zece opțiuni posibile. Alegerea uneia dintre ele avea să depindă de timpul pe care aveau să îl aibă la dispoziție, precum și de genul de rezistență la care se așteptau. O singură decizie rămânea neschimbată, indiferent de opțiunea aleasă: nu toți membrii echipei aveau să pătrundă în palat. După moartea locotenent-colonelului Squires, fostul comandant al echipei de intervenție, August refăcuse toate strategiile de până atunci, pentru a se asigura că întotdeauna avea să existe cineva capabil să sprijine retragerea, în caz de forță majoră.

— După cum știți, Aideen vă va însoți numai pentru a o identifica pe Maria și a vă ajuta să o salvați. Nu se va implica în lupte decât dacă va fi absolut necesar. Pe acoperiș avem pregătit un elicopter; vom fi gata să intervenim, cu întăriri, dacă situația scapă de sub control. Luis e de părere că, după ce veți fi pătruns în palat, singura problemă de securitate pe care s-ar putea să o întâmpinați va fi SSD-ul.

— La naiba, înjură August în șoaptă. De unde dracu' și-a făcut rost Amadori de așa ceva?

— Regele a fost cel care a instalat sistemul în toate palatele, spuse McCaskey. A cumpărat aparatura de la același furnizor care a echipat șoseaua de centură din jurul Washington-ului. Este, credem, unul dintre motivele care l-au determinat pe Amadori să-și instaleze cartierul general la palat.

SSD-ul - Sistemul de Supraveghere la Distanță - era un dispozitiv având aspectul unor ochelari de scafandru, care permitea conectarea purtătorului la camerele video de supraveghere din interiorul unei clădiri. Pe partea laterală a ochelarilor se afla o tastatură care permitea celui care îi purta să vadă, pe miniecranul cu cristale lichide încorporat în lentile, orice imagine înregistrată de camerele de supraveghere. Ultimele modele apărute erau dotate și cu minicamere de luat vederi care

permiteau paznicilor schimbul de informații audiovizuale.

— Avertizează-ți oamenii, îl preveni McCaskey. Dacă Amadori reușește să părăsească sala tronului, urmărirea va deveni foarte riscantă.

August încuviință.

Ceilalți șase membri ai echipei de intervenție stăteau aliniați în spatele colonelului. McCaskey îi măsurase din priviri în timp ce vorbea. Ochii săi zăboviră mai îndelung asupra Sondrei Devonne, aflată la capătul șirului. Tânăra de culoare purta o pereche de blugi strimți și o jachetă albastră. Aideen – și probabil Darrell McCaskey – avură brusc revelația asemănării dintre ea și o versiune mai tânără a Marthei Mackall.

McCaskey își plecă privirea.

— Oameni buni, începu el. Cunoașteți misiunea care v-a fost încredințată și știți cât de mari sunt riscurile. Colonelul August mi-a spus că sunteți familiarizați și cu aspectele legale, precum și cu cele de ordin moral ale acestei operațiuni. Președintele ne-a ordonat să înlăturăm de la putere un tiran. Avem libertatea să folosim orice mijloace avem la îndemână. Nu avem însă girul oficial al președinției. Nu suntem sprijiniți nici de guvernul legal al Spaniei, care, la ora aceasta, este pradă haosului. Dacă vreunul dintre voi va fi capturat, prezența sa nu va fi recunoscută de nici una dintre țări. Singurul sprijin la care ar putea apela ar fi cel diplomatic, obișnuit în astfel de situații. De un singur lucru putem fi siguri: avem ocazia și datoria de a salva mii de vieți. Consider că acesta e un privilegiu. Sper că veți fi de acord cu mine.

Luis făcu un pas înainte.

— Mai puteți fi siguri de încă un lucru, adăugă el. De recunoștința a milioane de spanioli, chiar dacă aceștia nu vor ști niciodată ce ați făcut pentru ei.

Zâmbi și completă:

— De asemenea, aveți de pe-acum recunoștința și mulțumirile acelor dintre spanioli, puțini la număr, care *știu* ce anume vă pregătiți să faceți.

Se alătură lui McCaskey și îi salută, ceremonios:

— *Vaya con Dios*, prieteni. Dumnezeu să vă aibă în pază.

***Marți, ora 9 și 45 de minute,
Madrid, Spania***

Părintele Norberto ajunsese la Madrid la bordul avionului privat al Superiorului General. Era un aparat Cessna Conquest, vechi de douăzeci de ani, decorat în roșu și în culoarea lavandei. Avea hublouri fumurii și în partea din spate fusese amenajată o mică sacristie. Bimotorul cu unsprezece locuri era zgomotos și îi zgâlțâia al naibii de tare pe pasageri.

„Avionul acesta seamănă cu Spania zilelor noastre”, își zise cu amărăciune părintele Norberto, încleștându-și mâinile pe brațele tapițate ale fotoliului său.

Dar, chiar în vreme ce gândea acestea, Norberto era conștient că nu avea întru totul dreptate. Ceilalți cinci pasageri din cabină erau preoți de țară din satele de pe coasta nordică. Pe cât de zbuciumat era propriul său suflet, pe-atât păreau a fi de calmi însoțitorii săi.

Norberto răsuflă adânc. Și-ar fi dorit ca liniștea lor să se răsrângă și asupra sa. Și-ar fi dorit să se poată desprinde cumva de pierderea pe care o suferise, pentru a se concentra asupra misiunii monumentale care îl aștepta. Să ajute la menținerea păcii spirituale într-un oraș cu mai bine de trei milioane de locuitori: iată o provocare cum nu-i mai fusese dat niciodată să întâlnească. Poate că tocmai de așa ceva avea nevoie acum. De ceva care să-l împiedice să zăbovească prea mult cu gândul la pierderea cumplită pe care o suferise.

Mai vârstnicul părinte Jimenez era așezat alături de Norberto, pe locurile din spate. Jimenez venea din Laredo, un sat situat mai spre vest, de-a lungul coastei. La scurt timp după decolare, Jimenez își întoarse privirea dinspre hublou și se aplecă spre Norberto.

— Am înțeles că ne vom întâlni cu preoți din toate zonele țării, spuse Jimenez.

Vorbea tare, ca să se facă auzit în zgomotul asurzitor al motoarelor.

— Vom fi cel puțin patruzeci, din câte-am auzit.

— Știi cumva de ce am fost aleși tocmai noi? Întrebă Norberto. De ce nu și părintele Iglesias din Bilbao, sau părintele Montoya din Toledo?

Jimenez ridică din umeri.

— O fi din pricina faptului că provenim din parohii mai mici. Enoriașii noștri se cunosc între ei și sunt capabili să se sprijine între ei în lipsa noastră.

— Așa m-am gândit și eu, în primele clipe, spuse părintele Norberto. Privește însă în jur. Suntem unii dintre cei mai vârstnici membri ai ordinului.

— Ca atare, suntem și cei mai experimentați, continuă Jimenez raționamentul. Cine altcineva ar fi mai demn de a i se încredința o astfel de misiune?

— Cei tineri? Întrebă Norberto. Cei care sunt mai plini de energie?

— Cei tineri pun prea multe întrebări, spuse Jimenez, apoi îl înghionti ușor pe Norberto. La fel ca și tine, bătrâne. Poate că Superiorul General are nevoie de bărbați. De oameni de încredere. Unii cărora le poate cere să facă un lucru, convins că se va face, fără întârziere și fără discuții inutile.

Norberto nu era la fel de sigur ca tovarășul său. Nici măcar nu știa ce anume îl determina să se îndoiască. Poate că de vină era durerea groaznică din sufletul lui sau bruschetea cu care i se ordonase să vină la Madrid. Sau, poate, își zise el cu un dram de vanitate, Dumnezeu îl tachina, la fel ca și părintele Jimenez ceva mai devreme.

— Ai aflat cumva unde va avea loc întâlnirea? Întrebă Norberto.

— La telefon, părintele Francisco spunea că vom fi duși la catedrala Nuestra Senora de la Almudena, răspunse Jimenez.

Obrajii albi și netezi ai preotului se luminau într-un zâmbet blând:

— E o senzație ciudată, să-ți părăsești micuța parohie știind că te îndrepti spre un loc ca acesta. Mă întreb dacă Domnul nostru a simțit și el același lucru când a pornit din Galileea. „Trebuie să vestesc împărăția lui Dumnezeu și în alte cetăți, căci de aceea am fost trimis”, cită el din Evanghelie.

Apoi se lăsă pe spate, continuând să zâmbească:

— E ciudat, dar e și tare plăcut să simți că ai o misiune de îndeplinit...

Norberto își ridică privirea către ceilalți preoți. Nu împărtășea optimismul lui Jimenez. Sfaturile preoților ar fi fost necesare înainte ca oamenii să se fi întors unii împotriva celorlalți. Înainte să se fi recurs la revolte și la crime. Norberto nu cuteza să-și închipuie ce gândise Iisus înainte de a porni în pustie. Cu toate acestea, reflectând, își imaginează că fusese probabil tulburat și copleșit de o societate plină de prejudecăți și neîncredere, de violență și imoralitate, de lăcomie și discordie. În asemenea împrejurări, Iisus nu și-a putut regăsi forța decât într-un singur loc.

În tulburarea sa, Norberto uitase vremelnice de acel loc. Închizând ochii și plecându-și capul, părintele Norberto se ruga în gând lui Dumnezeu să-i dea curajul de a îndura această povară. Se ruga să-i dea înțelepciunea de a ști ce e drept și puterea de a-și învinge resentimentele. Simțea nevoia să se agațe de credința care-i scăpa printre degete.

Avionul sosi la Madrid destul de devreme, dar piloții fură obligați să zboare în cerc deasupra aeroportului timp de aproape o jumătate de oră. Fuseseră anunțați că traficul aeronavelor militare avea prioritate absolută. Din câte putură să constate, privind spre pistă, aglomerația era destul de mare. Când, în sfârșit, către ora zece, avionului i se permise să aterizeze, grupul de preoți debarcă la terminalul numărul doi, alăturându-se unui număr mare de clerici veniți din toată țara. Părintele Norberto apucă să recunoască vreo câțiva dintre ei: părintele Alfredo Lastras din Valencia, părintele Casto Sampedro din Murcia și părintele Cesar Flores din Leon. Nu avură însă timp decât să-și strângă mâinile și să schimbe două-trei cuvinte, căci grupul de preoți fu condus la un autobuz vechi, care urma să-i ducă la catedrala de la Almudena. Norberto se așeză în dreptul unui geam deschis, iar părintele Jimenez ocupă locul de alături. Circulația era extrem de rarefiată, așa încât autobuzul parcurse în mai puțin de douăzeci de minute Bulevardul America, oprind în fața celebrei catedrale.

Construcția măreței catedrale de la Almudena fusese începută în secolul nouă. La venirea maurilor, lucrările fuseseră întrerupte, deși zidurile de-abia se înălțaseră deasupra temeliei. Invadatorii își ridicaseră propria fortăreață chiar alături. După alungarea maurilor și dărâmarea fortăreței, pe al cărei loc urma să se ridice Palatul Regal, se făcuseră pregătiri pentru reluarea lucrului la catedrala începută înaintea invaziei. Dar arhiepiscopul de Toledo,

un om pe cât de puternic, pe atât de invidios, nu voise ca o altă biserică să fie mai semeață decât a sa. În consecință, cei care se încumetau să dea bani pentru construirea unui lăcaș de cult pe un teren desacralizat de prezența maurilor avuseseră de înfruntat amenințări cu excomunicarea sau chiar cu moartea. Trecuseră aproape șapte sute de ani în momentul când lucrările la catedrală fuseseră reluate. Dar banii necesari erau puțini, astfel încât lucrul încetase după completarea câtorva secțiuni. De aici rezultase o varietate de stiluri arhitectonice. În sfârșit, în 1870 clădirea cea pestriță fusese dărâmată, urmând ca pe locul ei să se înalțe o biserică proiectată în stil neogotic. Construcția începuse în 1883, dar lipsa de fonduri dusesese periodic la abandonarea lucrărilor, care încetaseră definitiv în 1940. De-abia în 1990 se găsiseră resurse pentru ducerea la bun sfârșit a proiectului. Dar miliardele de pesetas necesare construcției veneau cu intermitență, așa că, adevărată ironie a sortii, ultimele straturi de zugrăveală de pe fațada principală fuseseră aplicate cu nici trei săptămâni în urmă.

Autobuzul încetini cu un scârțâit înfiorător, părăsind Căile Mayor și intrând pe Căile de Bailon, unde, în fața turlor gemene ale bisericii, se aflau adunați mii de oameni. Dincolo de mulțime se agitau reporterii: cei de la ziare erau pedestri, iar cei de la posturile de televiziune se cățăraseră pe capotele carelor de filmare. În ciuda falangei de polițiști care încerca să țină în frâu mulțimea, apariția autobuzului nu reuși decât să toarne gaz pe foc. Oamenii începură să strige după ajutor, cerând adăpost în catedrală. Căldura din autobuzul aglomerat părea să amplifice glasul mulțimii, făcându-l să răsunе amplu în urechile pasagerilor, asemenea unui clopot în tăcerea dimineții. Mulțimea nu era alcătuită din refugiați politici, ci din bătrâni, femei cu copii și școlari. Erau cuprinși de panică, iar numărul și înflăcărarea lor păreau că sporesc, pe măsură ce autobuzul se târa prin aglomerație către intrarea bisericii. Preoții schimbară priviri tăcute. Se așteptaseră la o situație de criză, dar nu crezuseră că aveau să aibă de înfruntat o asemenea disperare.

Cu prețul unor eforturi supraomenești, polițiștii reușiră în cele din urmă să se interpună între autobuz și talazurile mării de oameni. Părintele Francisco ieși din catedrală și se adresă mulțimii cu ajutorul unui megafon, cerându-le oamenilor să mai aibă puțină răbdare. În același timp, le făcu semn celor patruzeci și patru de preoți să îl urmeze. Aceștia porniră încet, în șir indian,

flancați de mulțimea fremătândă. Oamenii aceștia îi amintiră părintelui Norberto de masele de înfometăți văzute în Ruanda și de cei fără adăpost din Nicaragua. Puterea celor slabi e uimitoare când se adună laolaltă, își zise el.

După ce toți preoții trecură pragul catedralei, ușile masive se închiseră în urma lor. După zgomotul din avion, scârțâitul autobuzului și urletele mulțimilor, liniștea adâncă era o adevărată binecuvântare.

„Dar liniștea aceasta nu e adevărată”, își aminti părintele Norberto. Adevărate erau spaima și durerea care sporeau dincolo de uși, iar acestea se cereau a fi alinate cât mai curând.

Superiorul General Gonzalez se afla în fața altarului și se ruga în tăcere. Grupul de preoți înaintă de-a lungul navei, singurele zgomote ce se făcură auzite fiind târșăitul pantofilor pe pardoseală și foșnetul robelor. Părintele Francisco se afla în fruntea lor. Ajungând în transept, acesta se întoarse și își ridică ambele mâini. Preoții se opriră, iar părintele Fernandez înaintă singur către altar.

Norberto nu se număra printre admiratorii Superiorului General Gonzalez. Unii erau de părere că alegerea liderului iezuit în vârstă de cincizeci și șapte de ani fusese spre binele ordinului, deoarece acesta se bucura de favorurile Vaticanului și se pricepea să atragă atenția opiniei publice. Dar numai atunci când preoții spanioli consimțeau să-i propovăduiască ideile și să îi susțină pe candidații agreeți de acesta, indivizi cu vederi conservatoare, care colectau donații generoase de la enoriași, averea și sprijinul de care se bucura Superiorul General se răsfărâneau și asupra lor. Norberto era convins că Superiorul General Gonzalez punea interesele proprii deasupra celor ale ordinului iezuiților spanioli.

Gonzalez deținea funcția de Superior General, iar Norberto n-ar fi cutezat să îl înfrunte ori să-l critice deschis.

Aflându-se însă în prezența sa în această biserică măreață și străveche, Norberto nu încerca simțăminte de pietate încălzindu-i sufletul, așa cum s-ar fi convenit, așa cum simțea nevoia. Era Gonzalez cu adevărat îngrijorat din cauza suferințelor poporului? Se temea oare că revoluția avea să-i diminueze puterea? Sau Superiorul General spera că un nou conducător avea să apeleze la el pentru a câștiga sprijinul iezuiților spanioli?

După trei sau patru minute de rugăciune tăcută, Gonzalez se întoarse brusc cu fața către preoți. Aceștia își făcură cruce, în

vreme ce el le acorda binecuvântarea. Apoi se apropie cu pași înceți, înălțându-și chipul prelung de patrician și ochii spălăciți către cer.

— Iartă-ne, Doamne, rosti el, căci în această zi, pentru întâia oară în o mie de ani, porțile acestei catedrale au fost închise pe dinăuntru.

Își întoarse apoi privirea către preoți.

— Peste câteva clipe voi deschide din nou ușile. Va trebui să plec, dar părintele Francisco vă va repartiza, pe fiecare în parte, în câte o secțiune a catedralei. Vă cer să stați pe rând de vorbă cu oamenii, să îi asigurați și să îi convingeți că aceasta nu este lupta lor. Spuneți-le că Dumnezeu va avea grijă de ei, dacă vor avea încredere în conducătorii Spaniei, pentru ca aceștia să poată readuce pacea.

Ajuns în dreptul părintelui Francisco, se opri:

— Vă mulțumesc din suflet că ați venit. Populația Madridului are nevoie de călăuzire spirituală și de alinare. Oamenii trebuie să fie convinși că, în aceste vremuri de restriște, nu i-am abandonat. După ce la Madrid se va reinstaura liniștea, vom putea să mergem mai departe, să conducem întreaga Spanie pe drumul păcii.

Superiorul General Gonzalez păși înainte, printre preoți. Roba sa neagră flutură greoi, în timp ce se îndrepta către intrare. Pășea plin de încredere, fără grabă, de parcă situația s-ar fi aflat pe deplin sub controlul său.

Privindu-l, Norberto realizează cu groază că poate chiar așa era. Poate că misiunea care le fusese încredințată nu avea drept scop alinarea celor înspăimântați și aflați în cumpănă, urmând să nu slujească doar interesele acestora. Era oare cu putință ca preoții cei mai virtuoși și mai devotați din țară, care se bucurau pe de-a-ntregul de încrederea populației, să fi fost aduși aici cu un singur scop, acela de a controla mulțimea? Să fi fost oare porțile catedralei închise tocmai pentru a crea nevoia de alinare, sporind-o apoi până la frenezie, doar pentru a da ulterior impresia de generozitate?

Părintele Norberto simți fiorul spaimei. Se simțea murdărit de această stratagemă. Superiorul General Gonzalez nu încerca să câștige favorurile celor care conduceau revoluția. Norberto avea toate motivele să creadă că Superiorul General era implicat personal în acest proces menit să aducă un nou guvern în fruntea țării.

Un nou guvern pentru Spania, a cărui căpetenie spirituală
avea să fie el însuși.

***Marți, ora 10 și 20 de minute,
Madrid, Spania***

Maria era convinsă că generalul Amadori se afla, așa cum bănuise de la bun început, în Sala Tronului. Cu toate acestea, după ce reuși să scape din mâinile soldaților, nu porni țintă într-acolo. Mai întâi avea nevoie de o uniformă și de un aliat.

Pe primul loc se afla uniforma.

Reuși să facă rost de ea într-una dintre boxele toaletei bărbaților. Latrina fusese inițial *el carto de cambiar por los attendientes del rey*, adică vestiarul servitorilor regelui. Acum, soldații intrau și ieșeau din încăpere fără să le pese de istoria sau de destinația acestui loc. Deși nu era o monarhistă înfocată, Maria nutrea sentimente patriotice puternice, iar acest loc jucase un rol major în istoria Spaniei. Merita mai mult respect.

Încăperea largă, zugrăvită în alb era pardosită cu marmură. Era situată în aripa sud-estică a palatului, nu departe de dormitorul regal. Maria ajunsese în dreptul ei înaintând cu precauție de la o ușă la alta. Cele mai multe încăperi erau pustii. Se feri de cele în care auzi glasuri. Dacă evadarea ei declanșase cumva alarma, cercetările aveau să se limiteze la zona salonului de muzică și în jurul Sălii Tronului. Era o strategie adecvată, permițând utilizarea unui minimum de oameni. Știa că Maria intenționa, în cele din urmă, să ajungă la Amadori. Nu-i rămânea decât să încerce să treacă neobservată.

Maria își procură uniforma prin amabilitatea unui tânăr sergent. Acesta intrase în vestiar însoțit de alți doi bărbați. Când deschise ușa boxei, căscă ochii mari văzând-o pe Maria ghemuită pe capacul WC-ului, cu două pistoale ațintite asupra sa.

— Intră și închide ușa după tine, șuieră Maria cu un glas scăzut.

Vocea ei nu fu auzită în afara boxei, mulțumită bâzâitului ventilatorului din tavan.

Sub amenințarea unei arme, prima reacție a oricui este să încremenească. În acel interval infim, cel care ține arma trebuie

să dea un ordin. Dacă acesta e rostit imediat și pe un ton îndeajuns de ferm, sunt șanse mari ca ordinul său să fie ascultat. În caz contrar, dacă cel luat drept țintă apucă să cadă pradă panicii, alternativa e fie retragerea, fie deschiderea focului.

Maria luase hotărârea de a trage pentru a scoate din luptă pe oricine s-ar fi aflat în încăpere. Nu era dispusă să se lase capturată din nou. Din fericire, soldatul cu ochii holbați făcu exact ceea ce i se ceruse.

De îndată ce ușa fu închisă, Maria îi făcu semn sergentului cu vârful pistolului să se apropie. Țeava celeilalte arme rămăsese ațintită spre fruntea lui.

— Mâinile la ceafă, porunci ea. Pe urmă întoarce-te cu spatele și fă un pas înapoi.

Soldatul își încleștă degetele sub bonetă. Maria își duse mâna la spate, fără să-și desprindă privirea de individ. Așeză unul dintre pistoale pe rezervor, după care îi luă arma sergentului și și-o puse la centură. În sfârșit, luă din nou în mână pistolul de pe rezervor și se retrase puțin.

— Jos pantalonii, spuse ea, împingându-l în fese pe sergent cu țeava pistolului. Așază-te pe marginea WC-ului, cu palmele sub fund.

Soldatul se supuse.

— Când îți auzi prietenii ieșind din boxe, spune-le s-o ia înainte. Altfel, te omor.

Maria și sergentul - care, conform plăcuței de înmatriculare, se numea Garcia - așteptară câteva secunde. Maria ar fi putut să jure că-i auzea bătăile inimii. Garcia făcu așa cum i se ceruse atunci când colegii săi îl chemară. După plecarea lor, Maria îi ordonă să se ridice și, fără să se întoarcă, să-și scoată uniforma.

El procedă întocmai. Maria îl înghionti, obligându-l să se întoarcă cu fața către ea, iar apoi îi ceru să îngenuncheze.

— Te rog, nu mă împușca, murmură el. Te rog.

— N-am să te împușc dacă faci așa cum îți spun, replică ea sec.

Avea două variante. Ar fi putut să-i umple gura cu hârtie igienică, să-i rupă degetele ca să-l împiedice să-și scoată călușul improvizat, iar apoi să-l lege de capacul greu al WC-ului. Dar o atare procedură ar fi durat prea mult. În consecință, Maria alegea cea de-a doua variantă: îl apucă de ceafă și-l trase cu putere înainte, izbindu-l cu fruntea de vasul de ceramică și făcându-l să-și piardă cunoștința. Probabil că suferise o comoție, dar în astfel

de situații rănilor nu pot fi evitate. Maria luă armele și uniforma și se schimbă în grabă, în boxa alăturată. Hainele erau cam largi, dar nu-și putea permite să facă mofturi. Își adună părul sub bonetă și vârî pistolul sergentului în toc, ascunzându-și celelalte două arme sub cămașă, la centură.

Își îndesă propriile veșminte în pubelă, cu excepția pantofilor. Își frecă obrazii cu tălpile acestora, pentru a da impresia unei bărbi neîngrijite, apoi pantofii luară drumul hainelor.

Maria aruncă o privire în oglindă, spre a-și verifica înfățișarea. În acel moment, doi sergenți intrară grăbiți în vestiar.

— Ai întârziat, Garcia! se răsti unul dintre ei.

Trecu de Maria, îndreptându-se spre pisoar, pe urmele colegului său.

— Locotenentul a acordat fiecărui grup câte cinci minute și...

Sergentul amuți brusc și se întoarse. Maria nu așteptă să se dezmeticească și trecu la acțiune. Se postă în fața lui, își vârî genunchiul drept îndărătul genunchiului stâng al soldatului, apoi îl înșfăcă de gât cu dreapta și-l trase, aruncându-l peste picior. El căzu pe spate. Sprijinindu-se pe piciorul drept, Maria își ridică stângul și îl izbi cu toată puterea în piept, rupându-i câteva coaste și lăsându-l fără suflare. Tovarășul său, care se afla cu fața către pisoar în momentul atacului, întoarse capul. Maria sări peste corpul celui căzut și se repezi înainte. Cu genunchiul drept îl lovi în șira spinării. Sergentul se izbi de pisoar și căzu pe spate. În clipa în care atingea pardoseala de gresie, Maria îl pocni cu călcâiul în tâmplă, iar el își pierdu imediat cunoștința. Celălalt încă mai gemea, așa încât Maria se întoarse cu o mișcare grațioasă și îl lovi cu vârful piciorului în moalele capului. Gemetele amuțiră brusc.

Maria fu gata să-și piardă echilibrul. Își concentrase întreaga energie pentru atac, iar efortul o epuizase. Loviturile primite în salonul de muzică îi provocau dureri acute, iar agitația ultimelor clipe nu îi fusese câtuși de puțin de ajutor în această privință. Avea însă o misiune de îndeplinit și era hotărâtă să o ducă la bun sfârșit. Clătinându-se, se apropie de chiuvetă, luă apă în căușul palmelor și bău.

Apoi își aminti spusele unuia dintre cei doi bărbați care zăceau la picioarele ei. Sergentul spusese că soldații aveau voie să meargă la toaletă din cinci în cinci minute. Iar ea tocmai consumase două dintre acestea. Nu avea timp de pierdut.

Maria se îndreptă cu pași hotărâți către ușă și, fără ezitare,

ieși pe coridor. În misiunile în care lucrase sub acoperire, învățase că două lucruri erau necesare pentru a reuși o infiltrare în rândurile inamicului. În primul rând, trebuia să te porți ca și cum te-ai fi aflat la tine acasă și nimeni nu avea să te oprească pentru a-ți pune întrebări. În al doilea rând, trebuia să le dai celor din jur impresia că te grăbești, că ai o țintă precisă. Dacă te mișcai repede și dădeai senzația că știi ce faci, nimeni nu avea să te bage prea mult în seamă. Era convinsă că această strategie, dublată de avantajul uniformei, avea să o aducă în pragul Sălii Halebardierilor. Poate chiar avea să reușească să intre. După aceea, urma să aibă nevoie de patru lucruri pentru a ajunge față în față cu Amadori.

De arme, de voință și de doi aliați cu totul speciali.

***Marti, ora 4 și 30 de minute,
Washington, D.C.***

Mike Rodgers i se alăturase lui Paul Hood în biroul acestuia, pentru a aștepta vești de la echipa de intervenție. La scurtă vreme după sosirea lui Rodgers, Steve Burkow telefonă pentru a le anunța ultimele noutăți de la Casa Albă. Hood spera că acest apel nu avea și scopuri ascunse. Șeful Securității Naționale avea obiceiul să se folosească de astfel de apeluri pentru a încerca să promoveze interesele președintelui.

Potrivit spuselor lui Burkow, regele Spaniei telefonase președintelui de la reședința sa din Barcelona. Ofițerii rămași loiali regelui confirmaseră că generalul Rafael Amadori, comandantul serviciului de informații al armatei și unul dintre cei mai puternici ofițeri din Spania, își stabilise centrul de comandă în sala tronului din Palatul Regal.

Auzind acestea, Hood și Rodgers schimbă o privire grăitoare. Fără vreun cuvânt, Rodgers se îndreaptă spre telefonul de lângă canapea, pentru a-l anunța pe Luis, la sediul madrilen al Interpolului, că ținta fusese localizată cu exactitate. Hood își îngădui un zâmbet discret, mulțumit că presupunerile lor se dovediseră corecte.

— Nu există îndoieli în privința intențiilor acestui general Amadori, continuă Burkow. Președintele l-a informat pe rege despre prezența echipei de intervenție la Madrid. Maiestatea Sa ne-a dat acordul pentru a acționa în orice mod vom considera necesar.

— Cred și eu, spuse Hood.

Decizia președintelui fusese luată în grabă și era probabil singura soluție, dar Hood continua să se simtă stânjenit de ceea ce trebuia să le ceară oamenilor săi.

— Nu te grăbi să-l judeci pe rege, spuse Burkow. Maiestatea Sa a recunoscut că, după toate probabilitățile, unitatea Spaniei nu va mai putea fi menținută. E de părere că incidentele din aceste zile au stârnit demonii unor tensiuni etnice prea multă

vreme înăbușite. I-a mai spus președintelui și că, în condițiile în care NATO și Națiunile Unite vor fi dispuse să sprijine separarea pașnică a țării sale, e gata să abdice.

— La ce bun? întrebă Hood. Atribuțiile sale sunt, oricum, strict protocolare.

— E-adevărat, încuviință Burkow. Dar regele e pregătit să se folosească de actul abdicării ca de un gest exemplar pentru poporul spaniol. Dorește să demonstreze că, dacă oamenii doresc autonomie, el nu le va sta în cale. E însă ferm hotărât să nu cedeze puterea unui tiran.

Hood se văzu nevoit să recunoască logica admirabilă a intențiilor regelui, deși nu-și făcea griji în privința viitorului acestuia: avea cu siguranță o avere considerabilă depusă în bănci, în afara țării.

— Când are de gând regele să facă acest gest exemplar? întrebă Hood.

— De îndată ce Amadori nu va mai reprezenta o amenințare, veni răspunsul lui Burkow. Chiar așa, ce îmi poți spune despre oamenii tăi?

— Așteptăm vești de la ei, spuse Hood. Echipa de intervenție ar trebui să ajungă la țintă din clipă în...

— Au ajuns, anunță brusc Rodgers.

— Așteaptă puțin, Steve, ceru Hood. Ce-ai aflat, Mike?

— Darrell tocmai a vorbit cu colonelul August, spuse Rodgers, cu receptorul la ureche. Echipa s-a desfășurat cu succes de-a lungul laturii estice a clădirii Operei. Au în fața lor palatul și, deocamdată cel puțin, nimeni nu pare să-i fi băgat în seamă. Soldații par să-și concentreze toată atenția asupra palatului și nu-și fac griji în ceea ce privește edificiile învecinate. Colonelul August așteaptă instrucțiuni.

— Mulțumește-i din partea mea lui Darrell, spuse Hood, apoi îi repetă cele aflate lui Burkow.

În timp ce vorbea, ceru computerului să afișeze profilul misiunii transmis de McCaskey în urmă cu o jumătate de oră. După o clipă, avea în față o hartă a regiunii respective a Madridului, precum și un plan detaliat al palatului, însoțit de mai multe configurații de atac și strategii de infiltrare. Potrivit lui McCaskey, estimările observatorului de la Interpol menționau un efectiv de patru până la cinci sute de soldați staționați la Palat. Cei mai mulți erau, se părea, aglomerați pe latura sudică, unde se afla sala tronului.

— Care ar fi planul de atac și cam cât ar dura punerea lui în aplicare, dacă am da semnalul chiar acum? vru să afle Burkow.

Rodgers se apropiase de birou. Se aplecă, privind peste umărul lui Hood. Acesta comută telefonul pe amplificare.

— Există o rampă de acces în sistemul de canalizare în colțul nordic din Piaza d'Oriente, spuse Hood. De-aici se poate ajunge într-o catacombă care a făcut parte din vechea fortăreață maură. Acum e folosită ca depozit pentru otrava de șobolani.

— Stai nițel, îl întrerupse Burkow. Cum vor reuși să intre în canal?

— Vor utiliza o modalitate cunoscută de pe vremea Rezistenței franceze, răspunse Rodgers. Vor crea o diversiune și vor profita de neatenția soldaților pentru a se strecura înăuntru. Nimic serios, doar câteva grenade fumigene.

— Aha, înțeleg, mormăi Burkow.

— Catacomba despre care vorbeam e în legătură cu una dintre vechile temnițe ale palatului, care n-a mai fost folosită în scopurile inițiale de câteva secole.

— Așadar, nu e deloc vizitată? vru să afle Burkow.

— Exact, încuviință Hood.

— Având în vedere cum s-a comportat Inchiziția spaniolă la vremea ei, nu e deloc de mirare că temnița n-a fost inclusă în circuitul turistic obișnuit, comentă Rodgers.

— Temnița se află chiar sub Sala Tapiseriilor, continuă Hood. De acolo, echipa de intervenție nu va avea de parcurs decât o distanță foarte scurtă până la Sala Tronului.

— O distanță mică în linie dreaptă, preciză Rodgers. Dar pe coridorul dintre cele două încăperi există, probabil, destui soldați. Dacă oamenii noștri aleg varianta rapidă de atac, vor exista în mod sigur victime în rândul trupelor spaniole.

— Varianta rapidă? întrebă Burkow.

— Eliminarea oricărei rezistențe, lichidarea țintei și retragerea, explică Rodgers. Cu alte cuvinte, s-ar renunța la obținerea uniformelor necesare pentru a pătrunde neobservați în apropierea lui Amadori și nu s-ar face nici un efort pentru minimalizarea pierderilor de ambele părți.

— Aha, făcu Burkow.

— Intenționăm să decidem strategia de atac numai după ce vom fi aflat vești de la omul nostru din interiorul palatului, adăugă Hood.

— Te referi la agenta de la Interpol care s-a lăsat capturată?

întrebă Burkow.

— Exact. Nu știm dacă va încerca să ne contacteze sau va hotărî să elimine ținta pe cont propriu. Considerăm însă că ar trebui să-i acordăm un răgaz.

Burkow tăcu vreme de câteva clipe, înainte de a-și spune părerea:

— Așteptarea implică riscul unei posibile creșteri exponențiale a puterii lui Amadori. La un moment dat, fiecare uzurpator încetează să fie privit de opinia publică drept un rebel și devine un erou popular. Așa s-a întâmplat cu Fidel Castro în cursul răsturnării regimului Batista.

— Există un astfel de risc, fu de acord Hood. Dar credem că Amadori nu a ajuns încă în punctul de cotitură. Există zeci de zone în care revoltele se află încă în plină desfășurare, iar Amadori nu a fost deocamdată numit conducător interimar în nici una din transmisiunile de știri pe care le-am monitorizat. Până când nu își va asigura sprijinul unor figuri publice majore – nu doar politicieni, ci și oameni de afaceri și lideri religioși – va prefera să nu iasă prea mult în evidență.

— A început deja să facă presiuni puternice asupra liderilor industriei, le atrase atenția Burkow. Gândiți-vă la cei de pe iaht și la membrii *familiei* pe care i-a arestat.

— Va reuși, poate, să-i înspăimânte îndeajuns de tare pe unii, admise Hood, dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla în următoarele ore.

— Așadar, crezi că e cazul să mai așteptăm.

— Echipa de intervenție e gata să acționeze oricând, spuse Hood. O amânare nu poate să pricinuiască prea mult rău; în schimb, s-ar putea să ne aducă informații prețioase din interior.

— Nu sunt de acord în privința posibilelor consecințe nefaste, îl contrazise Burkow. Generalul Vanzandt e de părere că prelungirea așteptării i-ar îngădui lui Amadori să-și pună la punct propria securitate. Iar eliminarea lui Amadori este, să nu uităm, obiectivul nostru primordial.

Hood își ridică privirea spre Rodgers. Amândoi înțeleseseră încotro bătea Burkow: nu dispuneau de răgazul necesar pentru a acționa cu prudență.

Până la un punct, Hood era de aceeași părere. Tacticile adoptate de Amadori – acțiunile-fulger, purificările și crimele – îl așezau pe acesta mai degrabă în rând cu Hitler și Stalin, decât cu Fidel Castro sau Francisco Franco. Nu i se putea îngădui să

ajungă la conducerea Spaniei.

— Sunt de acord cu tine, Steve, spuse Hood. Amadori trebuie să fie ținta noastră primordială. Dar echipa de intervenție e singurul nostru atu. Dacă ne vom folosi oamenii fără să ne gândim la consecințe, le vom pune în pericol viețile și chiar reușita întregii operațiuni.

Aruncă o privire spre ceasul din colțul monitorului. Asistentul său, Bugs Benet, îl programase să afișeze simultan ora locală și cea de la Madrid.

— E aproape unsprezece în Spania, continuă el. Să vedem cum va evolua situația până la prânz. Dacă nu vom fi aflat nimic de la Maria Comeja până atunci, echipa de intervenție va trece la acțiune.

— Într-o oră se pot întâmpla multe, îl avertiză Burkow. Ar fi de ajuns câteva mișcări pentru ca Amadori să nu mai poată fi oprit. Dacă îl vom elimina după ce va fi trecut de pragul critic, va însemna că am ucis nu un trădător, ci un lider de nivel mondial.

— Înțeleg, replică Hood. Dar, repet, avem nevoie de mai multe informații.

— Uite ce e, insistă Burkow, toate ezitățile astea încep să mă scoată din sărite. Dispui de una dintre cele mai experimentate unități de elită din întreaga lume. De ce nu-i lași să se dezlănțuie? Vor recolta informațiile necesare pe măsură ce vor înainta.

— Nu, răspunse Hood pe un ton hotărât. Nu e destul. Am de gând să-i dau Mariei Comeja un răgaz de o oră.

— De ce? întrebă Burkow. Ascultă, dacă ți-e cumva teamă să ordoni lichidarea acelui ticălos de general...

— Teamă? izbucni Hood. Ticălosul n-a mișcat un deget pentru a împiedica asasinarea unuia dintre oamenii mei. Sunt dispus să fac orice pentru a-l doborî. Cu cea mai mare plăcere.

— Atunci care-i problema?

— Problema e că ne-am concentrat excesiv asupra țintei, fără să avem în vedere o strategie onorabilă de ieșire pentru echipa de intervenție.

— Pentru asta n-ai nevoie de Maria, replică Burkow. Vor ieși pe unde au intrat.

— Nu mă refer la ieșirea din palat, interveni Hood. Vorbesc despre ieșirea de sub imperiul culpabilității. Cine își va asuma răspunderea pentru toate astea, Steve? Președintele a discutat chestiunea asta cu regele?

— Nu știu. N-am asistat la convorbire.

— Va trebui să ne decidem de acțiunea oamenilor noștri, în cazul în care vor fi prinși? Întrebă Hood. Vom susține că sunt mercenari sau că operațiunea a fost organizată fără știrea noastră și-i vom lăsa să se descurce cum pot?

— Uneori n-avem de ales, spuse Burkow.

— E-adevărat, încuviință Hood. Dar nu și atunci când există o alternativă. Iar alternativa ar fi să lăsăm un cetățean spaniol să se implice, la un moment dat, în desfășurarea operațiunii. Atunci am putea susține că echipa de intervenție a acționat doar pentru a-l sprijini pe respectivul patriot, chiar dacă afirmațiile noastre ar fi doar praf în ochii opiniei publice.

Burkow nu scoase nici un cuvânt.

— În consecință, voi aștepta până la amiază un semn de la Maria, urmă Hood. Ne-ar fi de-ajuns să știm unde se află în palat. Dacă echipa o va culege, în drum spre Amadori, nu voi avea nici o reținere să dau ordinul de lichidare a ticălosului.

Tăcerea apăsătoare se prelungi. Într-un târziu, Burkow se hotărî să o rupă.

— Pot să-i spun președintelui că operațiunea va fi declanșată la amiază? Întrebă el.

— Da, rosti Hood.

— E-n regulă, spuse Burkow sec. Mai stăm de vorbă atunci.

Șeful Securității Naționale închise. Hood ridică privirea spre Rodgers. Generalul zâmbea.

— Sunt mândru de tine, Paul, spuse el. Foarte mândru.

— Mulțumesc, Mike.

Hood închise fișierul afișat pe monitor și se frecă la ochi.

— Doamne, cât sunt de obosit! M-am săturat de toată porcăria asta.

— Încearcă să dormi puțin, îl sfătui Rodgers. Preiau eu cartul.

— Nu pot, până când nu se va fi terminat, spuse Hood, care adăugă: Dar poți să-mi faci un serviciu.

— Desigur.

Hood ridică receptorul.

— Am să vorbesc cu Bob Herbert și Stephen Viens. Le voi cere să o localizeze cât mai curând cu putință pe Maria. Între timp, află dacă nu cumva Darrell ar mai putea să ne ajute în vreun fel sau altul. O oră nu înseamnă cine știe ce, dar poate că-i de-ajuns să aflăm dacă nu cumva, în trecut, a existat vreo tentativă de plasare de microfoane în interiorul palatului. Și încă ceva. Poate

că Darrell va găsi vreo modalitate pentru a-i băga în sperieți pe unii dintre inamicii regelui.

— Se face.

— Asigură-te că echipa de intervenție știe care sunt posibilele consecințe ale acțiunii.

Rodgers încuviință din cap și ieși, închizând ușa în urma sa. Hood le telefonă lui Herbert și Viens. După ce sfârși de discutat cu aceștia, își încrucișă brațele pe birou și se rezemă cu fruntea de ele.

Era cu adevărat epuizat. Și nu era deloc mândru de sine. Ba dimpotrivă. Era dezgustat de ideea de a-l lichida fără remușcări pe Amadori, fie și ca răzbunare pentru uciderea Marthei Mackall; chiar dacă altcineva dăduse ordinul fatal și apăsase pe trăgaci. Toate făceau parte din același tablou inuman.

În cele din urmă însă, toate aveau să își găsească un sfârșit. Amadori avea să fie mort sau Spania avea să cadă în mâinile generalului, caz în care problema nu avea să mai fie doar a lui, ci a lumii întregi. În acel moment, Hood avea să plece de aici; avea să ajungă acasă, unde nu-l mai aștepta nimic. Nimic, în afara unor satisfacții derizorii, a unor regrete cumplite și a perspectivei unei înșiruiți similare de sentimente contrarii, atâta vreme cât avea să rămână la Centrul de Comandă.

Nu era de-ajuns.

Nu avea să reușească niciodată să o determine pe Sharon să privească lucrurile din perspectiva sa. Însă, cu mintea încețoșată, în care doar emoțiile i se înfățișau cu limpezime, se vedea nevoit să recunoască faptul că nu mai era la fel de sigur că felul său de a privi lucrurile era cel corect. Era oare de preferat să se confrunte cu provocări interesante din punct de vedere profesional, câștigând astfel respectul lui Mike Rodgers? Sau ar fi fost mai bine să-și găsească o slujbă care să nu-l solicite atât de mult și care să-i îngăduie să se bucure de dragostea soției și a copiilor săi, împărțându-le satisfacțiile mărunte?

„De ce sunt oare nevoit să aleg?” se întrebă el. Dar cunoștea dinainte răspunsul.

Prețul apartenenței la elita celor puternici, indiferent în ce domeniu de activitate, era risipa de timp și munca fără răgaz. Dacă dorea să își recapete familia, avea să fie nevoit să renunțe la aceste două lucruri. Va fi nevoit să se angajeze într-o universitate, într-o bancă sau într-o echipă de cercetători, să-și găsească o slujbă care să-i lase timp pentru recitaluri de vioară,

pentru meciuri de base-ball și îmbrățișări tandre în fața televizorului, seara.

Hood ridică fruntea și-și îndreaptă din nou atenția spre computer. Și, în vreme ce aștepta să primească vești din Spania, tastă următoarele cuvinte:

„Domnule Președinte,

Prin prezenta demisionez din funcția de director al Centrului de Comandă.

Al dumneavoastră sincer,
Paul Hood.”

***Marți, ora 10 și 32 de minute,
Madrid, Spania***

Ajungând, în sfârșit, pe coridorul din fața Sălii Halebardierilor, Maria se văzu nevoită să renunțe la prudența cu care acționase până atunci. Încăperea era situată la celălalt capăt al lungului coridor înțesat de soldații care scotoceau prin încăperile palatului. Nu avea nici o îndoială că ea era cea pe care o căutau.

Până acum înaintase fără prea mare greutate. Trecuse dintr-o încăpere într-alta, reușind să evite culoarele aglomerate. Se opri o singură dată, pentru a încerca să-i telefoneze lui Luis ca să-l pună la curent cu cele întâmplate. Dar telefoanele din întregul palat fuseseră deconectate, iar ea nu era dispusă să riște pentru a procura un radioemitter de la unul dintre ofițerii responsabili cu comunicațiile.

Ignorându-și durerile, porni înainte cu pași grăbiți, cu hotărâre. Brațele îi atârnavă rigide pe lângă corp. Își trăsese boneta pe frunte și privea ținută drept în față. „Încearcă să pari cât mai oficială” își repetă ea în gând.

Maria nutrea convingerea că, în marea majoritate a cazurilor, o infiltrare reușită trebuia să se desfășoare în cea mai mare liniște. Regulile erau simple: folosește-te de întuneric, nu face zgomot, fă-te una cu umbrele. Dar, în circumstanțele date, îi era cu neputință să se facă nevăzută. Singura posibilitate de reușită era să dea impresia că era unul dintre soldați. Din nefericire, deși în armata spaniolă erau angajate destule femei, nici una dintre ele nu făcea parte din vreo unitate combatantă. Și, din câte apucase să vadă, aici nu se afla nici o femeie-soldat. Iată de ce se hotărâse să se îndrepte în pas alergător spre Sala Halebardierilor. Boneta îi ascundea părul, iar pieptul și mâinile delicate îi erau mascate de vestonul prea larg al uniformei. Pentru moment, avea un singur scop în minte: să ajungă din nou în sală. Odată ajunsă înăuntru, urma să pună în aplicare un plan care ar fi putut să o ajute să traverseze spre sala tronului.

Maria era conștientă că, dacă alerga prea repede, avea să

atrage atenția. Dacă, în schimb, ritmul i-ar fi fost prea lent, se temea că avea să fie oprită și întrebată de ce nu se afla împreună cu plutonul din care făcea parte. Inima părea că-i bate în fiecare colțișor al trupului. O durea fiecare oscior, în urma bătăii încasate, iar mintea îi era îngrozită de ceea ce se întâmpla cu Spania. Dar pericolul, durerea și, mai presus de orice, responsabilitatea care apăsă pe umerii ei o făceau să se simtă mai vie ca oricând. Aceste momente erau asemenea clipei care precede un salt cu parașuta sau ieșirea pe scenă în seara unei premiere, clipe de o maximă intensitate, cum rar îți e dat să trăiești în viață.

Câteva capete se întoarseră pentru a o privi, dar Maria apucă să treacă mai departe înainte ca vreunul dintre cei care o observaseră să fi apucat să-i vadă fața.

În clipa în care se pregătea să dea colțul pentru a trece pragul Sălii Halebardierilor, o figură cunoscută ieși din vasta încăpere, gata-gata să se ciocnească de ea. Era căpitanul care ordonase să fie bătută. Ofițerul se opri și-i aruncă Mariei o privire tăioasă; ea îl salută din mers și, ocolindu-l, trecu pragul ușii. Încercase să-și ascundă chipul cu mâna cu care salutase și nu ridicase ochii. Nu mai avea nevoie decât de câteva secunde de răgaz.

Maria îi zări pe Juan și pe Ferdinand. Erau așezați turcește la marginea apropiată a aglomerării de prizonieri. Aveau privirile plecate. Numărul prizonierilor scăzuse întrucâtva, de la plecarea Mariei. Captivii păreau neliniștiți; se întrebau probabil unde fuseseră duși tovarășii lor. Agitația se datora și împuținării gardienilor. Maria presupuse că soldații care plecaseră se alăturaseră celor care o căutau. Nici unul dintre gardieni nu-i dădu atenție în vreme ce ea se îndreptă hotărâtă spre cei doi membri ai *familiei* Ramirez.

— Așteaptă! răsună din urmă glasul puternic al căpitanului care rămăsese în prag.

Juan și Ferdinand își ridicară privirile. Maria continuă să înainteze în direcția acestora.

— *Cu tine vorbesc, sergent!* strigă căpitanul. Oprește-te!

Maria se afla la aproximativ douăzeci de pași de Juan. Nu avea să reușească să ajungă acolo, înainte de a fi nevoită să se confrunte cu căpitanul. Înjură în gând, dar nu se opri din mers. Prizonierul o privea țintă. Era teribil de frustrant faptul că, spre deosebire de căpitan, Juan încă nu o recunoscuse pe Maria. Intrarea în sala tronului se afla la vreo doisprezece metri

depărtare, dincolo de mulțimea de prizonieri. Cei doi soldați care păzeau intrarea nu se clintiseră de la posturile lor și, în acest moment, o priveau uimiți. Trebuia să ajungă acolo și, de una singură, nu avea să reușească.

— Trebuie să-i duc domnului general un raport, domnule căpitan, rosti ea, fără să se întoarcă și fără să se oprească.

Fiecare secundă conta acum. Trebuia să ajungă cât mai aproape de Juan. Pe de altă parte, voia ca acesta să-i audă vocea și să o recunoască. Desigur, asta însemna să-i dea posibilitatea și căpitanului să își dea seama cine era, dar nu avea de ales.

— Tu ești, într-adevăr! răcni căpitanul auzindu-i vocea. Oprește-te imediat și ridică mâinile!

Maria își încetini mersul, dar nu se opri. Trebuia să ajungă în fața lui Juan.

— Ți-am spus să te oprești! urlă căpitanul.

Maria ajunsese la marginea mulțimii. Se opri.

— Acum, ridică-ți mâinile încet, cu palmele la vedere, îi porunci căpitanul. Dacă faci o singură mișcare bruscă, vei fi împușcată.

Tânăra femeie făcu ceea ce i se ceruse. Văzu cum Juan își căsca ochii mari de uimire, recunoscând-o, în sfârșit. Soldații prezenți în încăpere nu puseseră încă mâna pe arme. Avea la dispoziție doar câteva secunde, înainte ca acest lucru să se întâmple.

— Tu! se răsti căpitanul. Caporal!

Unul dintre soldații aflați în apropierea sălii tronului luă poziția de drepti.

— Ordoņați!

— Picioarele, gemu Maria. Picioarele mele.

Se împletici, oprindu-se chiar în fața lui Juan.

— Pot să mă așez? întrebă ea.

— Rămâi unde ești! strigă căpitanul.

— Dar nu mă mai țin picioarele, după bătaia pe care am încasat-o...

— *Silencio!* ceru căpitanul.

Maria se clătină. Soldatul pătrunsese între prizonieri, de cealaltă parte a mulțimii și își făcea loc în direcția ei. Nu mai putea să aștepte. Nu credea că aveau să tragă în ea, mai ales dacă avea să cadă la pământ. Asta ar fi putut declanșa o revoltă a prizonierilor. Cu un geamăt, căzu în genunchi, apoi se prăbuși înainte, rezemându-se de Juan.

— Ridică-te! strigă căpitanul.

Maria încercă să se redreseze. În timp ce se prefăcea că se străduiește să se ridice în picioare, își scoase pistoalele de la centură și le împinse în mâinile lui Juan.

Acesta le luă cu o mișcare grăbită. Ferdinand se aplecase, pentru a o ajuta pe Maria. Juan îi strecură acestuia un revolver sub genunchiul flexat.

— Amadori se află în sala tronului, șopti Maria, în vreme ce era ajutată să se ridice.

— N-o să reușim..., începu Juan.

— Trebuie, șuieră Maria. Oricum suntem morți.

În clipa aceea, soldatul ieși dintre prizonieri, se aplecă deasupra Mariei și o apucă de gulerul vestonului, smucind-o în sus. Femeia gemu și se prefăcu a-și pierde echilibrul. De îndată ce ea se dădu la o parte, Juan ridică pistolul, țintind șoldul soldatului și apăsă pe trăgaci. Santinela țipă și se prăvăli pe spate, împrôșcând în jur cu sânge. Scăpă din mână arma, iar unul dintre prizonieri o prinse înainte să atingă pardoseala.

Dar căpitanul apucase, la rândul său, să-și scoată pistolul din toc. Trase două focuri, dintre care unul o nimeri pe Maria în partea stângă. Ea se răsuci, pradă durerii, iar glonțul pornit din arma sa se irosi în gol. Ateriză peste cel care luase arma santinelei. Boneta îi căzu, eliberându-i pletele.

Juan țâșnise în picioare, strigând:

— *Asesino! Ucigașule!*

Înainte însă ca el să apese pe trăgaci, un glonț îl izbi în umărul drept. Se prăbuși cu brațele desfăcute, scăpând arma, care alunecă pe pardoseală în direcția ușii. Căpitanul o ridică din mers. Cel care trăsesese, a doua santinelă, dădu să pornească la rândul său spre ei.

— Rămâi la post, îi ordonă căpitanul.

Prizonierii începură să se agite, iar murmurele lor se preschimbară în vacarm. Toți soldații aflați în încăpere își scoaseră armele. Deodată, ușa sălii tronului se deschise. Aghiotantul generalului, generalul-maior Aguirre, se ivi în prag.

Avea în mină un revolver automat de calibrul 9 mm, cu nimic mai liniștitor decât expresia încruntată de pe chipul său.

— Avem probleme, căpitane Infiesta? întrebă el.

— Nu, domnule general, răspunse căpitanul. S-a rezolvat.

— Cine este acesta? întrebă Aguirre, îndreptându-și țeava pistolului către cel împușcat de căpitan.

— E complicele ei, rosti căpitanul, arătând spre Maria.

Privirea lui Aguirre se aținti asupra femeii.

— Dar ea cine este?

— Cred că este o spioană, domnule general, îl informă căpitanul.

Maria reușise să se ridice.

— Nu sunt... spioană, domnule general-maior, rosti ea.

Își încleștase mâinile deasupra rănii. Glonțul pătrunsese în partea stângă, sub nivelul coastelor. Rana umpluse de sânge vestonul și îi trimitea săgeți de durere acută în creier.

— Sunt Maria Comeja, de la Interpol. Am venit aici pentru a-i aduce o serie de informații generalului și, în loc să mă asculte, omul acesta a dat ordin să fiu bătută.

Arătă cu o mână nesigură către căpitan.

— Am să te ascult eu, spuse sec Aguirre. Vorbește.

— Nu, clătină din cap Maria. Nu aici...

— Aici și acum! ridică tonul Aguirre.

Maria își închise ochii vreme de o clipă.

— Amețesc, îngăimă ea, dar de astă dată nu mințea. Pot să mă așez?

— Desigur, spuse Aguirre, fără ca încruntarea să se șteargă de pe chipul lui. Căpitane! Du-o în curte, împreună cu complicele ei. Ascult-o și apoi termină ce ai de terminat.

— Am înțeles, domnule, încuviință căpitanul.

Maria se întoarse.

— Domnule! strigă ea și porni șchiopătând printre prizonieri, înspre generalul-maior.

Era în continuare convinsă că, dacă reușea să pătrundă în sala tronului, ar fi avut ocazia să...

Se simți apucată de păr și trasă înapoi.

— Ai să mă urmezi afară, conform ordinului, spuse căpitanul, smulgând-o din mulțime.

Maria era prea slăbită pentru a se opune. Se împletici și fu gata să cadă, în timp ce era împinsă fără menajamente către ieșire.

— Luați-l și pe el, ordonă căpitanul, arătând spre Juan.

Doi dintre soldați îl apucară de subsuori pe Juan. Acesta gemu de durere, în timp ce era ridicat în picioare și tras către ușă.

În urma lor, generalul-maior se întoarse fără vreun cuvânt. Intră în sala tronului și închise ușa.

Zgomotul zăvorului răsună puternic, stârnind ecouri pe

coridorul cufundat în liniște. Pentru Maria, sunetul acesta era echivalent cu acela al închiderii unei lespezi de mormânt. Era sunetul care punea capăt eforturilor ei de a ajunge în sala tronului. Mai mult chiar, era posibil să marcheze sfârșitul Spaniei însăși. Era furioasă pe sine însăși fiindcă nu reușise să-și îndeplinească misiunea asumată. Ajunsese atât de aproape și, în ultima clipă, dăduse greș.

Căpitanul o obligă pe Maria să înainteze către ieșire, ținând-o în continuare de păr. Fiecare pas era un chin pentru tână femeie, un fior cumplit de durere străbătându-i trupul de la călcâie până în creștetul capului.

— Ce... Ce ai de gând să faci? întrebă Maria.

— Vom ieși în curte și vom vedea ce știi.

— Dar de ce afară?

Căpitanul nu-i răspunse, dar tăcerea lui era îndeajuns de grăitoare. Erau conduși afară, deoarece acolo zidurile erau lipsite de ornamente.

Erau ziduri potrivite pentru ca în fața lor să fie așezați prizonierii condamnați la moarte prin împușcare.

***Marți, ora 10 și 46 de minute,
Madrid, Spania***

De îndată ce auzi împușcăturile răsunând în interiorul palatului, colonelul August își scoase din buzunarul pantalonilor, cu un gest cât mai firesc cu putință, telefonul mobil. Formă numărul lui Luis, fără a-și întoarce însă fața de la soarele cald care scălda clădirile din jur, încercând să pară unul dintre tinerii turiști care profitau de această vreme minunată. Chiar în spatele său, întreaga echipă de intervenție – cu excepția lui Pupshaw – era adânc cufundată în studierea unui ghid turistic. Pupshaw se afla la capătul străzii; cu piciorul ridicat pe bara unei mașini, se prefăcea că-și leagă șireturile, în realitate, capătul unuia dintre șireturi conținea un agent iritant comprimat într-un rezervor minuscul, având drept element principal al compoziției cloroacetofenona, un amestec de gaze lacrimogene și fumigene. Celălalt capăt al șiretului conținea o minibobină care se încălzea în momentul desprinderii de șiret. Îmbinarea dintre cele două capete avea să declanșeze eliberarea gazului, după un răgaz de două minute.

— Aici Trântorul, rosti August. Tocmai am primit vești de la trei dintre jucătorii de pe stadion. (Conform codului prestabilit, asta însemna că din palat se auziseră trei împușcături.) Se pare că se află în preajma locului unde vrem și noi să ajungem.

— S-ar putea să fi fost coechipiera noastră, care a început antrenamentul de încălzire, sugeră Luis.

După câteva clipe de tăcere, adăugă:

— Antrenorul vă transmite să vă îndreptați spre vestiare și să vă îmbrăcați echipamentul. Va discuta și cu amicii din tribune, să vedem dacă nu ne pot da mai multe amănunte.

Vestiarele desemnau temnița de sub Sala Tapiseriilor, iar amicii din tribune erau observatorii de pe acoperișul clădirii.

— Excelent, rosti August. Pornim chiar acum.

Comută soneria de apel a mobilului pe vibrații și vârî telefonul la loc în buzunar. Le spuse colegilor săi să îl urmeze și îi făcu cu

mâna lui Pupshaw, încrucișându-și arătătorul și mijlociul.

Tânărul soldat îi răspunse cu un gest similar. Cele două degete încrucișate erau semnalul de îmbinare a capetelor șiretului.

August își conduse oamenii spre gura de canal aflată la marginea nord-vestică a Pieței Oriente. Pe parcursul primei plimbări de recunoaștere, fotografiaseră gura de canal și, cât timp așteptaseră semnalul începerii acțiunii, studiaseră imaginea. În acest moment, caporalul Prementine și soldații David George și Jason Scott aveau în mâini căștile Walkman-urilor, pregătite pentru a fi strecurate în găurile capacului, în chip de cârlige, pentru a-l ridica. Căștile aveau rama dintr-un aliaj pe bază de titan și aveau să reziste la povara capacului greu de fontă.

August o luă de după umeri pe Sondra Devonne. Păreau a fi doi turiști îndrăgostiți, care râdeau și se plimbau. În realitate, atunci când privea către Sondra, August observa traficul, destul de rarefiat din pricina activității militarilor. Când Sondra își ridica privirea spre August, nu făcea decât să cerceteze chipurile trecătorilor. Asemenea străzii și trotuarele erau aproape pustii.

Ajunseră la colț și se opriră. Pupshaw îi prinse din urmă în fugă. De-abia sosisese când, pe neașteptate, la mijlocul străzii izbucni un nor de fum portocaliu, care creștea cu fiecare clipă.

Vântul împingea norul de fum în direcția grupului, așa cum estimaseră de la bun început. Înainte însă ca volutele de fum să-i fi ajuns din urmă, George, Scott și Prementine se îndreptară fără grabă către mijlocul străzii. Se opriră, îngenuncheară și, cu mâinile drepte întinse, arătară în direcția negurii portocalii. În același timp, pe neobservate, vârâră un capăt al căștilor în găurile capacului. Cu numai câteva clipe înainte de a fi înghițiți de nor, ridicară capacul și-l traseră deoparte. Sondra scoase din buzunarul jachetei o lanternă cât palma și o aprinse. Lanterna nu era menită doar să le lumineze calea: din momentul declanșării operațiunii, membrii echipei aveau să comunice mai ales prin semne și semnale luminoase.

După cum arătau planurile sistemului de canalizare pe care le studiaseră la sediul Interpolului, sub capac se afla o scară de acces. Sondra coborî imediat, urmată de August, Aideen și Ishi Honda. Ceilalți patru coborâră și ei, cel din urmă fiind Pupshaw, care trase după sine capacul.

Întreaga acțiune nu durase mai mult de cincisprezece secunde.

Tunelul de canalizare avea o înălțime de aproximativ trei metri, iar înaintarea de-a lungul său nu era deloc dificilă. Evacuarea deșeurilor din canale se făcea de două ori pe zi, la amiază și la unu noaptea. În acest moment, pardoseala tunelului era acoperită de un strat de lichid care le ajungea până la genunchi celor din echipa de intervenție. Ușurarea de a se ști la adăpost și în drum spre locul îndeplinirii misiunii compensa însă disconfortul cauzat de contactul cu lichidul vâscos și mirosul înfiorător. Porniră cu toții, urmând calea indicată de lumina lanternei din mână Sondrei. Se îndreptau către vest, spre catacombe.

Între timp, August își vârî în ureche radioreceptorul EAR. Dispozitivul avea aspectul unui banal aparat auditiv și permitea recepția semnalelor audio pe o rază de trei sute de kilometri. Un microfon minuscul fixat cu bandă adezivă pe pieptul său îi permitea colonelului să intre oricând în legătură cu sediul Interpolului.

Tunelul se ramifica brusc spre nord, dând într-un zid de cărămidă înalt de un metru și jumătate. Deasupra se deschidea un orificiu cu diametrul de un metru: intrarea în catacombe. Devonne îi întinse lanterna soldatului George, iar Scott o ajută să se cațere și să treacă dincolo de zid. Se înțeleseseră de la bun început ca Sondra să le deschidă calea celorlalți în toate etapele operațiunii. August venea după ea, urmat de Aideen, iar caporalul Prementine asigura ariergarda. Sondra Devonne suferea încă de tulburări emoționale după locotenent-colonelului Squires, la care asistase neputincioasă în decursul primei sale misiuni în cadrul echipei de intervenție. Colonelul August constată însă cu satisfacție că, de la sosirea la Madrid, fata se concentrase impecabil asupra misiunii. Comportamentul ei era ireproșabil, mai ales de când pătrunseseră în subteran; se mișca pe tăcute, cu agilitatea unei feline. De când intraseră în canal, nici măcar un șobolan nu scăpase privirii ei vigilente.

După ce Aideen și cei șapte soldați ajunseră de cealaltă parte a zidului, porniră fără să mai piardă vremea, urmând traseul indicat de o hartă pe care le-o oferise Luis. Aici deplasarea nu era la fel de ușoară ca în tunel. Galeria era înaltă de numai un metru șaiszeci, iar pietrișul scârțâia îngrozitor sub pașii lor. Hainele lor umede începuseră deja să se usuce în curentul de aer răcoros, iar noroiul le făcea rigide.

August se opri brusc.

— Recepționez un mesaj, șopti el către tovarășii săi.

Membrii echipei de intervenție îl încercuiră, în vreme ce Sondra și Prementine asigurau flancurile. Laolaltă, alcătuiau un scut viu, la adăpostul căruia colonelul August avea să poată comunica în liniște cu cartierul general.

— Ați intrat? întrebă Luis.

— Am parcurs aproximativ douăzeci de metri în catacombe, răspunse August.

Deoarece frecvența de comunicare era bruiată la ambele capete, eliminând astfel posibilitatea de interceptare, nu avea nici un rost să vorbească cifrat.

— Vom ajunge în temniță peste aproximativ trei minute.

— După toate probabilitățile, veți primi semnalul de intrare în acțiune imediat ce veți fi ajuns acolo, îl anunță Luis. Tocmai am primit un mesaj de la observatori.

— Ce se întâmplă? întrebă August.

— Maria Comeja a fost adusă în curte, cu puțin timp în urmă, explică Luis. Pare rănită.

— Schimbul de focuri pe care l-am auzit...?

— Tot ce se poate, încuviință Luis. Problema e că s-ar putea să nu fi fost ultimele împușcături pe care le vom fi auzit.

— Ce vrei să spui?

— Din câte ne-am putut da seama, un ofițer este pe cale de a-și selecta oamenii pentru a alcătui un pluton de execuție.

— Unde? vru să afle August.

— În fața capelei, veni răspunsul.

August pocni din degete, făcându-i semn Sondrei să-i dea harta. Ea se apropie și își îndreptă lanterna asupra peticului de hârtie. El îi făcu semn să o întoarcă pe partea cealaltă, unde fusese imprimat un plan al palatului.

— Am în față harta, spuse August. Care e parcursul cel mai scurt până la...

— Negativ, replică sec Luis.

— Poftim?

— Nu v-am anunțat ca să schimbați planul de acțiune. Voiam doar să știți ce se întâmplă, în cazul în care veți auzi împușcăturile. Darrell s-a consultat deja cu generalul Rodgers și cu directorul Hood de la Centrul de Comandă, iar amândoi sunt de părere că ținta voastră trebuie să rămână Amadori. Dacă a început să ordone executarea prizonierilor, e imperios necesar să fie eliminat cât mai curând cu putință.

— Am înțeles, spuse August.

Într-adevăr, înțelegea. Obiectivul misiunii era extrem de important. Cu toate acestea, colonelul simți același gol în stomac pe care îl simțise în 1970, când compania sa, aflată la limita epuizării după mai multe zile de lupte, se ciocnise de o forță nord-vietnameză superioară ca număr, în satul Hau Bon de pe malul râului Song Ba. August se văzuse nevoit să asigure retragerea oamenilor săi și, în acest scop, alesese doi soldați care, înarmați cu câte o pereche de pistoale-mitralieră, aveau misiunea de a-i reține pe inamici cât mai mult cu putință. Știa că existau toate șansele să nu-i mai vadă niciodată pe cei doi, dar supraviețuirea întregii companii depindea de ei. Și mai știa ceva: că nu avea să uite niciodată zâmbetul strâmb de pe chipul unuia dintre ei, atunci când întorsese capul pentru a privi în urmă. Era surâsul unui puști care se străduia din răspuțeri să se poarte ca un bărbat adevărat.

— De îndată ce veți ocupa poziția stabilită, sub Sala Tapiseriilor, Darrell vrea să vă pregătiți. Se așteaptă să vă transmită ordinul în următoarele zece, cel mult cincisprezece minute, mai spuse Luis.

— Vom fi gata, încuviință August.

Își puse la curent oamenii, în câteva fraze scurte, apoi își continuă drumul. Conversațiile nu-și aveau rostul. Echipa ajunsese la locul stabilit două minute mai târziu. Colonelul August le ordonă oamenilor săi să-și scoată hainele. Pe dedesubtul blugilor umezi și al jachetelor purtau cu toții combinezoane căptușite cu kevlar. Își schimbă apoi încălțăminte sport și sandalele cu bascheți negri cu tălpi groase, anume proiectate pentru a împiedica alunecarea pe suprafețe netede, ceea ce le permitea soldaților să se oprească brusc, exact în locul unde doreau. Și tălpile erau căptușite cu un strat de kevlar, menit să împiedice un inamic aflat la un nivel inferior să-i scoată din luptă, trăgând prin podea.

Își puseră cu toții centuri de piele neagră, dotate cu teci în care se aflau pumnale lungi de douăzeci de centimetri. Echipamentul fiecăruia mai cuprindea câte o minilanteră și automate Uzi. Își puseră cu toții măști negre de schi, pentru a-și ascunde fețele. Când terminară pregătirile, August le făcu semn să treacă din catacombe în spațiul temniței. Înaintară în salturi succesive, asigurându-și cu grijă avangarda și ariergarda, în mai puțin de trei minute, se aflau în interiorul temniței, care arăta

exact ca în fotografiile pe care le văzuseră la Interpol.

Singura cale de acces în palat dinspre temniță era o ușă veche din lemn, situată la capătul unui șir lung de trepte înguste. Singurele surse de lumină erau lanterna Sondrei și cele câteva raze strecurate pe sub ușă. August le făcu semn soldaților George și Pupshaw să verifice ușa. Colonelul era gata să dea ordinul ca aceasta să fie aruncată în aer, dacă avea să fie nevoie, dar ar fi preferat să-și facă intrarea în palat într-un mod mai puțin zgomotos.

Un minut mai târziu, Pupshaw coborî în fugă treptele.

— Balamalele sunt ruginite în ultimul hal, șopti el la urechea lui August. Conform detectorului de metale, clanța e blocată de cealaltă parte cu un soi de zăvor.

Detectorul de metale era doar cu puțin mai mare decât un stilou și, în mod obișnuit, slujea la detectarea și identificarea minelor terestre. Cu toate acestea, putea fi folosit și pentru a „vedea” dincolo de un strat de lemn.

— Mă tem că va trebui să o distrugem ca să trecem dincolo, domnule colonel, spuse Pupshaw.

August încuviință.

— Pregățiți-vă.

Pupshaw salută scurt și urcă scările în fugă. Prementine i se alătură. Cei trei fixară doze de explozibil C-4 de dimensiunile unei unghii la balamale și clanță, înfigând în fiecare calup un detonator cât un ac.

Între timp, August primi din nou vești de la Luis. Maria era interogată în fața unuia dintre zidurile exterioare, iar plutonul de execuție se pregătea să-și îndeplinească misiunea. Sosise timpul să intre în acțiune.

Luis îi mulțumi încă o dată lui August și îi ură noroc. În schimb, colonelul îi promise că avea să îl contacteze de îndată ce acțiunea se va fi încheiat. Apoi deconectă microfonul. Ceea ce avea să se întâmple pe parcursul operațiunii nu trebuia să fie transmis cu nici un chip pe calea undelor, nici măcar către Interpol. Era imperios necesară evitarea oricărei implicări a Statelor Unite și chiar o înregistrare întâmplătoare sau o transmitere prost direcționată a semnalelor ar fi echivalat cu un dezastru.

Ca toți ceilalți membri ai echipei de intervenție, August își luă în spinare rucsacul. Era plat și căptușit cu kevlar; materialul antiglonț slujea drept mijloc suplimentar de protecție pentru

soldați. Alăturându-se celorlalți, August îi ordonă lui Pupshaw să înceapă. După ce ușa avea să fie înlăturată, aveau să pornească în șir indian, cu Sondra în frunte și Prementine în ariergardă. Voiau să ajungă în sala tronului cât mai curând cu putință. Erau autorizați să tragă – în mâini și în picioare, pe cât posibil, dar și în plin, dacă nu aveau de ales.

Soldații se adunară la baza scărilor și își astupară urechile, în vreme ce Pupshaw răsucea capătul declanșatorului. Cele trei încărcături explodară cu un pocnet sec, iar ușa veche se desfăcu în așchii purtate de suflul exploziilor, laolaltă cu fumul înecăcios.

— Start! strigă August, înainte chiar ca ecourile exploziilor să se fi stins.

Fără șovăire, Sondra Devonne țâșni în sus pe scări, urmată îndeaproape de toți ceilalți membri ai echipei de intervenție.

***Marti, ora 11 și 8 minute,
Madrid, Spania***

„Nici mort nu voi îngădui să se întâmple una ca asta”, își zise Darrell McCaskey.

McCaskey avea în comun cu Paul Hood un singur lucru: amândoi făceau parte dintre puținii membri ai conducerii Centrului de Comandă care nu își îndepliniseră stagiul militar.

Nimeni nu considera acest lucru un neajuns. McCaskey intrase la Academia de Poliție din New York imediat după colegiu și petrecuse cinci ani în Midtown South. În tot acest timp, făcuse tot ce era necesar pentru a proteja viețile și avutul concetățenilor săi. Uneori, asta însemna ca unii dintre recidiviști să se „împiedice pe scări” în timp ce erau duși la secție. Alteori fusese nevoit să colaboreze cu gangsterii din „școala veche” pentru a-i împiedica pe mult mai durii răufăcători din Vietnam sau Armenia să pună stăpânire pe Times Square.

McCaskey fusese în repetate rânduri citat prin ordin de zi pentru curaj, ceea ce atrăsese atenția biroului de recrutare al FBI din Manhattan. Se alăturase agenției guvernamentale și, după alți patru ani petrecuți la New York, fusese mutat la cartierul general al FBI din Washington. Specialitatea sa erau teroriștii și gangsterii străini. Ca atare, își petrecuse mult timp peste hotare, făcându-și mulți prieteni în serviciile secrete ale altor țări, dar și numeroase relații în mediile interlope.

O întâlnise pe Maria Comeja în decursul unei călătorii în Spania și nu-i trebuise nici o săptămână pentru a se îndrăgosti de ea. Era inteligentă și independentă, atrăgătoare și spirituală, sexy și flămândă de dragoste. După atâția ani în care, lucrând sub acoperire, își asumase roluri de târfă, de profesoară sau de florăreasă, după ce se luase la întrecere cu bărbații din forțele de poliție, Maria primise cu brațele deschise interesul pe care îl manifesta McCaskey. Datorită lui Luis, obținuse posibilitatea de a merge în Statele Unite pentru a studia tehnicile de investigație ale FBI. Nu petrecuse decât trei zile într-o cameră de hotel din

Washington, înainte de a se muta la Darrell.

McCaskey nu dorise să pună capăt relației dintre ei. Doamne, nici nu se gândise la așa ceva! Însă, așa cum se învățase să impună legea pe străzile New York-ului, încercase să-și impună propriile reguli și în relația dintre ei doi, insistând ca acestea să fie respectate. La fel ca legile societății, erau reguli bune, în intenții. Însă, încercând s-o determine pe Maria să se lase de fumat și să accepte misiuni mai puțin periculoase, nu reușise decât să-i stârnească îndărătnicia care făcea parte din caracterul ei extraordinar. De-abia atunci când îl părăsise și se întorsese în Spania, McCaskey realizează cât de mult îi îmbogățise existența.

O pierduse o dată. Însă Darrell McCaskey nu avea de gând s-o mai piardă încă o dată. Nu avea să stea cu brațele încrucișate, în siguranță, la sediul Interpolului, în vreme ce, la ordinul generalului Amadori, Maria avea să fie executată.

De îndată ce sfârși de discutat cu Paul Hood și cu Mike Rodgers, pe linia securizată din biroul lui Luis, McCaskey se întoarse către prietenul său de la Interpol. Luis era așezat în fața radioreceptorului, așteptând vești de la echipa de intervenție. Tatăl său se afla alături. McCaskey îl anunță pe Luis că avea nevoie de elicopterul Interpolului.

— Cu ce scop? Întrebă acesta. O misiune de salvare?

— Spune-mi că nu ești de acord, îl provocă McCaskey. Trebuie să încercăm.

Expresia de pe chipul lui Luis arăta clar că era de aceeași părere, dar nu părea deloc încântat de o atare perspectivă.

— Dă-mi un pilot și un trăgător de elită, ceru McCaskey. Îmi asum pe deplin răspunderea pentru tot ce se va întâmpla.

Luis ezită.

— Te rog, Luis, îl imploră McCaskey. Îi datorăm asta Mariei și nu avem nici o clipă de pierdut cu discuții.

Luis se întoarse către tatăl său și îi spuse ceva în spaniolă. Apoi îi telefonă aghiotantului său și îi dădu un ordin. În sfârșit, se întoarse din nou către McCaskey.

— Tatăl meu va păstra legătura cu echipa de intervenție și i-am cerut lui Jaime să pregătească elicopterul pentru decolare în maximum cinci minute, spuse Luis. Dar nu vei avea nevoie de trăgătorul de elită și nici nu va trebui să-ți asumi răspunderea. Aceste sarcini îmi revin mie.

McCaskey îi mulțumi. Luis ieși pentru a supraveghea pregătirile, în vreme ce McCaskey mai rămase două minute în

încăpere, pentru a se pregăti, la rândul său. Apoi parcurse în fugă scările care duceau pe acoperiș. Luis i se alătură un minut mai târziu.

Micul elicopter Bell Jetranger cu cinci locuri decolă de pe acoperișul clădirii cu zece etaje. Palatul Regal se afla la nici două minute de zbor. Pilotul pe nume Pedro primi ordin să zboare direct într-acolo. Fiind în legătură radio cu observatorii, aceștia îi dădură coordonatele exacte ale locului în care se afla Maria și îl anunțară că plutonul de execuție, format din cinci soldați, își ocupa pozițiile de tragere. Pilotul le transmise aceste informații lui McCaskey și Luis.

— Nu vom reuși să-i convingem să renunțe de bunăvoie la ceea ce au început, spuse Luis.

— Știu, replică McCaskey. Dar nu-mi pasă. Femeia asta are curaj și merită să facem tot ce ne stă în putință să o salvăm.

— Nu încercam să te conving să renunțăm, spuse Luis, aruncând o privire deloc veselă spre micul rastel conținând patru puști, fixat pe peretele cabinei. Însă, dacă vom deschide focul pentru a-i alunga, soldații ar putea să doboare elicopterul.

— Nu și dacă procedăm cum scrie la carte, îl contrazise McCaskey.

Balustrada albă a acoperișului palatului, ornată cu statuile regilor Spaniei, se ivi de dincolo de acoperișuri.

— Acționăm cât mai repede posibil. Nu cred că vor trage în noi imediat ce ne vom face apariția. Ar risca să cadă elicopterul peste ei. De îndată ce vom ateriza, tu vei deschide focul, pentru a-i determina să se pună la adăpost. Între timp, eu o voi elibera pe Maria.

— Pare prea simplu, mustăci dubitativ Luis.

— Chiar e simplu, îl încurajă McCaskey. Planurile simple au întotdeauna cele mai mari șanse de reușită. Dacă mă acoperi și-i forțezi pe soldați să rămână la adăpost de gloanțele tale, totul nu va dura mai mult de treizeci de secunde. Curtea palatului nu e chiar atât de mare, la urma urmei. Dacă nu voi reuși să mă întorc la elicopter, decolezi și încerci să găsești o altă cale de salvare.

McCaskey oftă și își trecu mâna prin păr.

— Știu că e periculos, Luis, spuse el. Dar am de ales? Mi-aș dori să fac asta dacă oricare dintre ai noștri ar fi în pericol. Dar, fiind vorba de Maria, *trebuie* să o fac.

Luis inspiră adânc, încuviință din cap, iar apoi se îndreptă spre rastel. Alesese o carabină L96A1, specifică trupelor NATO, un

amortizor integral și o lunetă Schmidt & Bender. Îi întinse lui McCaskey un revolver Star 30M Parabellum, arma predilectă a membrilor din Guardia Civil.

— Am să-i cer lui Pedro să treacă peste palat și să coboare direct în curte, fără vreun ocol, spuse Luis. De îndată ce vom atinge solul, voi deschide focul, pentru a-i determina pe soldații din plutonul de execuție să se arunce la pământ. Poate c-am să reușesc să nu ucid pe nimeni, adăugă el amărât. *Poate*, Darrell.

— Știu ce vrei să-mi spui.

— Nu știi dacă am să fiu în stare să trag într-un soldat spaniol, Darrell, recunoscui Luis. Sincer, habar n-am dacă am să fiu în stare.

— Se pare că ei nu-și pun probleme de genul ăsta, îi atrase atenția McCaskey.

— Eu nu sunt ca ei, replică Luis.

— Nu ești, spuse McCaskey, în chip de scuze. Ce-i drept, nu sunt convins că eu însumi aș fi în stare să trag într-un compatriot.

Luis clătină din cap abătut.

— Cum naiba s-a ajuns într-o asemenea situație?

McCaskey verifică încărcătorul revolverului, apoi își reluă locul. „S-a ajuns aici așa cum se întâmplă întotdeauna când răbufnește ura câtorva, în vreme ce toți ceilalți rămân indiferenți la ceea ce se petrece în jur”, își zise McCaskey, plin de amărăciune. Semnele unei astfel de izbucniri de violență se iviseră deja și în Statele Unite. McCaskey era conștient că, în cazul în care misiunea echipei de intervenție avea să izbândească, adevărata misiune se afla de-abia la început – în Spania și pretutindeni în lume. Indivizii de teapa generalului Amadori trebuiau opriți înainte de a reuși să ajungă acolo unde ajunsesese acesta. Spre deosebire de Mike Rodgers, McCaskey nu prea ținea minte citatele celebre; cu toate acestea, își amintea că auzise spunându-se cândva că răul înflorește atunci când cei ce au conștiință stau deoparte. Dacă avea să scape cu viață, Darrell McCaskey era hotărât să nu se numere printre aceștia.

Peste cincisprezece secunde aveau să survoleze colțul dinspre nord-vest al palatului. În zonă nu patrula nici un elicopter militar. Pe Căile Bailen, în schimb, chiar dedesubtul lor, camioanele și jeep-urile armatei umpleau spațiul carosabil.

După agitația inițială, McCaskey se simțea, de-acum, cât se poate de calm. De vină era în parte nesomnul, căci cele două

minute de zbor îngăduiseră unei toropeli relaxante să pună stăpânire pe el, amortîndu-l. Deși își simțea mintea limpede, concentrată asupra scopului pe care și-l asumase, trupul părea a fi renunțat la agitația care-i era caracteristică, la toate ticurile care-i trădau, de obicei, nerăbdarea. Pe de altă parte, calmul său se datora Mariei. Relațiile dintre un bărbat și o femeie nu sunt, aproape niciodată, lipsite de probleme. Se întâmplă să greșești și apoi să-ți pară rău. McCaskey nu încerca să se autopedepsească pentru greșelile sale omenești. Rareori însă se ivește un prilej atât de potrivit pentru a schimba răul în bine, pentru a arăta cuiva că îți pare rău și că ții la el mai presus de orice pe lume. Cu orice preț, McCaskey era hotărât să facă ceea ce era necesar pentru a o salva pe Maria.

În timp ce McCaskey privea pe fereastră, Luis se aplecă și-i spuse câteva cuvinte lui Pedro. Pilotul încuviință, iar Luis îl bătu pe umăr în semn de apreciere, înainte de a-și relua locul.

— Ești gata? îl întrebă el pe McCaskey.

Acesta încuviință scurt.

Elicopterul coborî, zburând la joasă înălțime de-a lungul zidului estic al palatului. Apoi coti spre sud, accelerând în direcția curții care despărțea Palatul Regal de catedrala de la Almudena.

Pe cele două flancuri ale elicopterului erau montate megafoane, cuplate la un amplificator. Luis își puse căștile, ajustă microfonul, iar apoi își așeză carabina în poală. Privi afară și-i făcu semn lui McCaskey.

— Acolo, rosti el.

McCaskey privi în direcția indicată. O văzu pe Maria, imobilizată la baza unui pedestal de marmură înalt de aproximativ cinci metri, pe care se sprijineau patru coloane masive. Pedestalul cenușiu avea lățimea de aproximativ doi metri și încheia un zid lung, lipsit de ornamente. Pe partea lui dreaptă, zidul forma o proeminență continuată printr-o serie de arcade așezate perpendicular pe zid. Arcadele scunde și cufundate în penumbră alcătuiau limita estică a curții. Dincolo de ele se afla aripa de răsărit a palatului, în care erau situate dormitorul regal, birourile și salonul de muzică.

De-o parte și de cealaltă a Mariei se aflau doi soldați, care îi imobilizaseră brațele. În fața ei stătea un ofițer. La aproximativ treizeci de metri distanță, către sud, un șir de vehicule militare despărțeau curtea de biserică. În spațiul deschis nu se afla nici un civil, iar McCaskey estimează numărul soldaților la șaiszeci-

șaptezeci. Șase dintre aceștia se desprinseseră de grup și se îndreptau într-o formație regulată către Maria.

— Vom ateriza astfel încât arcadele să se afle pe partea ta, spuse Luis. Ar putea să-ți slujească, în caz de nevoie, drept adăpost.

— E-n regulă.

— Voi încerca să mă concentrez asupra ofițerului care se află lângă Maria, urmă Luis. Dacă reușesc să-l controlez, voi putea să controlez și grupul de soldați.

— Bună idee, îl aprobă McCaskey.

Ținea în mână dreaptă revolverul Parabellum, cu țeava îndreptată în sus. Își puse mâna stângă pe mânerul portierei. Pedro scăzu viteza aparatului de zbor și începu să coboare. Se aflau la aproximativ treizeci de metri deasupra curții.

Soldații, inclusiv ofițerul din fața Mariei, își ridicaseră privirile. Încremeniseră cu toții. Așa cum bănuise McCaskey, nu aveau să deschidă focul asupra unui elicopter aflat chiar deasupra lor. După ce vor fi aterizat însă, McCaskey avea toate motivele să creadă că reținerile lor aveau să dispară. Privi către Maria. Din cauza unui felinar care se afla între elicopter și pedestal, nu aveau să poată ateriza atât de aproape cum estimaseră inițial. Avea să fie nevoit să traverseze aproximativ zece metri prin spațiul deschis al curții pentru a ajunge la Maria. Femeia nu fusese, din fericire, legată; în mod evident însă fusese rănită. Partea dreaptă îi era plină de sânge și părea gata să cadă în acea direcție. Nu-și ridicase privirea către elicopter.

Ofițerul spaniol – McCaskey văzu că avea gradul de căpitan – le făcu semne cu mâna, încercând să le dea de înțeles că nu aveau ce căuta acolo. Văzând că elicopterul continua să coboare, își scoase pistolul din toc și continuă să gesticuleze, vădit enervat.

Soldații care alcătuiau plutonul de execuție se aflau pe partea lui Luis. Atunci când elicopterul atinse solul, își opriră înaintarea. Căpitanul se afla pe partea lui McCaskey. Americanul îl urmări cu atenție, în vreme ce se îndrepta spre elicopter, strigând ceva de neînțeles, din pricina vacarmului elicelor. Dincolo de el, cei doi soldați continuau să o țină de mâini pe Maria.

— Am să deschid ușa, anunță McCaskey, în momentul în care căpitanul ajunsese la aproximativ cinci metri depărtare.

— Te acopăr, replică Luis, care apoi i se adresă pilotului: Pedro, fii gata să decolezi la comanda mea.

Pedro încuviință. McCaskey trase cu putere de mâner și ușa se deschise.

McCaskey anticipase corect ceea ce avea să se întâmple. De îndată ce puse primul picior pe sol, căpitanul își ridică arma și trase, fără să șovăie, în elicopter. Glonțul lovi partea din spate a cabinei, chiar deasupra rezervorului de combustibil. Chiar dacă fusese doar un foc de avertisment, ținta aleasă era destul de periculoasă.

Spre deosebire de Luis, McCaskey nu avea nici un fel de rețineri. Știa că, dacă îl împușca pe căpitan, Luis avea să fie considerat complicele său. Dar nu avea de ales, trebuiau să se apere.

Cu calmul unui funcționar guvernamental care își exersează aptitudinile într-un poligon, McCaskey roti arma, ținti piciorul stâng al căpitanului și apăsă de două ori pe trăgaci. Căpitanul își pierdu echilibrul și sângele țâșni din abundență din două răni alăturate, chiar deasupra genunchiului. Aplecându-se, McCaskey sări din cabină și porni în fugă înainte, în urma sa, auzi plesnetul înfundat al carabinei cu lunetă. Nu auzi însă nici o replică și deduse că, așa cum prevăzuse Luis, soldații din plutonul de execuție, precum și ceilalți, care ocupau curtea, încercau să se pună la adăpost.

Cei doi soldați care o țineau pe Maria îi dădură drumul și se repeziră spre cea mai apropiată arcadă. Ea căzu în genunchi și se sprijini în mâini.

— Nu te ridică! îi strigă McCaskey.

Ea îi aruncă o privire sfidătoare, în vreme ce se răsucea, rezemându-se cu umărul de pedestal. Având un punct de sprijin, își lăsa greutatea pe un picior și începu să se ridice încet.

„Desigur”, își zise el. Nu, se ridicase nu fiindcă el îi spusese să nu o facă, ci fiindcă așa-i stătea în fire Mariei, să rămână mereu în picioare.

Căpitanul scăpase arma din mână. Încerca să o recupereze atunci când McCaskey trecu în fugă și i-o smulse, continuându-și înaintarea. Strigătele de furie și durere ale căpitanului fură acoperite curând de glasul puternic al lui Luis, răsunând din megafoane.

— *Evacuen la area, avertiză Luis. Mas helicópteros estan de tránsito!*

Deși urmăse vreme de patru ani un curs de spaniolă pe când era în liceu, McCaskey mai mult deduse ceea ce spunea Luis.

Acesta îi avertiza pe soldați să elibereze curtea, deoarece mai multe elicoptere se aflau pe drum. Era o stratagemă ingenioasă, care le-ar fi putut oferi răgazul de care aveau nevoie. McCaskey nu avea îndoieli în privința opoziției pe care aveau să o întâmpine din partea soldaților. Dacă erau dispuși să execute prizonieri spanioli, cu siguranță că nu aveau să ezite nici să atace agenții Interpolului. Însă avertismentul lui Luis avea să-i determine să nu se repeadă în pripă înapoi în curte.

Focurile răzlețe trase în direcția elicopterului primiră riposta imediată a carabinei lui Luis. McCaskey nu întoarse privirea, dar se rugă în gând ca elicopterul să nu fi fost lovit.

Apropiindu-se de Maria, observă că hainele și fața îi erau pline de sânge. Ticăloșii o bătuseră. Ajungând lângă ea, își strecură umărul sub brațul ei.

— Poți să mergi? Întrebă el.

Zăbovi o clipă, pentru a o privi. Ochiul stâng îi era umflat și plin de sânge. Pe obraji și la baza scalpului se vedeau tăieturi adânci. În clipa aceea, ar fi fost gata să-l împuște pe blestematul de căpitan.

— Nu putem pleca, spuse ea.

— Ba da, insistă el. O echipă se află în palat, pentru a da de urma lui.

Ea clătină din cap.

— Acolo mai e un prizonier, Juan, spuse ea, arătând spre o ușă aflată la vreo zece metri depărtare. Îl vor ucide. Nu plec nicăieri fără el.

Din nou, McCaskey recunoscuse încăpățânarea tipică a Mariei.

Întoarse capul spre elicopter. Tirul soldaților se întetea, pe măsură ce aceștia reușeau să intre în palat și să ocupe poziții de tragere la ferestre. Luis fusese în stare să-i rețină o vreme, dar nu avea să mai reziste mult timp.

McCaskey o ridică pe Maria.

— Lasă-mă să te duc la elicopter, spuse el. Apoi am să mă întorc și...

Deodată, de undeva de deasupra lor răsună o împușcătură, urmată de un țipăt găuit din direcția elicopterului. O clipă mai târziu, Luis se prăbuși prin portiera deschisă, în partea dinspre McCaskey. Ținea într-o mână carabina, iar cu cealaltă își acoperea o rană, la gât. McCaskey își ridică privirea. Un lunetist, aflat deasupra arcadelor, reușise să găsească unghiul potrivit pentru a ținti în interiorul cabinei. McCaskey se înfurie fiindcă nu

anticipase posibilitatea să se tragă asupra lor și de sus. Ar fi trebuit să coboare doar el, iar elicopterul să decoleze imediat după aceea.

Luis se împletici înainte. Scăpă din mână carabina, dar nu se aplecă să o ridice. Ținta sa era, în mod clar, căpitanul, care se zvârcolea de durere. Luis mai făcu doi pași, după care se prăbuși deasupra acestuia. Acum nimeni nu avea să mai riște să tragă în el.

Pedro aruncă o privire disperată spre McCaskey, care îi făcu semn să decoleze. Pilotul nu le mai putea fi de ajutor. Două gloanțe ricoșară cu zgomot din elice în vreme ce elicopterul se ridica, fără a pricinui însă vreo stricăciune. Elicopterul se înălță, porni către palat, iar apoi dispăru dincolo de catedrală, dispărând din raza de acțiune a soldaților.

Din nefericire, ei nu puteau să se retragă la fel de ușor.

***Marți, ora 11 și 11 minute,
Madrid, Spania***

Pentru a ajunge din Sala Tapiseriilor în sala tronului, traseul prevedea ieșirea din culoarul lung și îngust, ocolirea scărilor și traversarea Sălii Halebardierilor. În total, distanța nu era mai mare de șaptezeci de metri. Echipa de intervenție trebuia să o parcurgă într-un timp cât mai scurt, ca nu cumva, alarmat de zgomotul exploziilor, generalul Amadori să aibă timp să se ascundă altundeva.

Pentru Aideen și pentru cei șapte soldați, acțiunea în care se angajaseră venea în contradicție cu o tradiție americană veche de două sute de ani. Deși Statele Unite sprijiniseră sau încurajaseră clandestin încercările de asasinare îndreptate împotriva unor dictatori precum Fidel Castro sau Saddam Hussein, o singură dată în istorie avusese loc o operațiune militară menită să elimine un conducător străin. Se întâmplase pe 15 aprilie 1986, când avioanele militare americane decolaseră din Anglia cu scopul de a bombarda cartierul general al despotului libian Muammar al-Khaddafi. Atacul avusese loc în replică la atentatul terorist cu bombe care distrusese o discotecă din Berlinul de Vest frecventată de soldații americani. Kadhafi supraviețuise atacului, iar aviația americană pierduse un aparat F-111 și pe cei doi piloți ai acestuia. Ca represalii pentru raidul american, trei ostatici fuseseră executați de teroriști în Liban.

Colonelul Brett August era conștient de singularitatea misiunii pe care și-o asumase echipa de intervenție. În Vietnam, preotul unității, „padre” Uxbridge, avea o expresie potrivită pentru astfel de situații. Părintele obișnuia să-și bine dispună asistența intitulându-și predicile cu diverse acronime cu sonoritate militară. El numea ambiguitățile de ordin etic de soiul acesta D.M.F.G., adică Dileme Morale în Felii Groase. Asta însemna că subiectul putea fi rumegat la nesfârșit fără a se ajunge la o concluzie satisfăcătoare din punct de vedere intelectual. În astfel de cazuri, preotul îi sfătuia să facă așa cum îi îndemna conștiința.

August îi ura pe tirani. Mai ales pe aceia care îi închideau și îi executau pe cei care îndrăzneau să nu fie de acord cu ei. Acțiunea în care se implicaseră i se părea un act de dreptate. În chip ironic însă reușita lor avea să fie pusă pe seama unor patrioți spanioli loiali regelui, a căror identitate nu avea să fie dezvăluită din motive de securitate. Dacă aveau să dea greș, aveau să fie prezentați drept agenți mercenari angajați de clanul lui Ramirez pentru a-i răzbuna moartea.

Când ușa temniței zbură în țândări, membrii echipei de intervenție descoperiră că dincolo de ea se aflau resturile unei țesături vechi de trei sute de ani. Partea inferioară fusese sfâșiată de explozie, iar cea superioară încă flutura când cei opt năvăliră în încăpere. Ordinele echipei de intervenție prevedeau scoaterea din luptă pe timp limitat a celor care le opuneau rezistență. Erau, așadar, pregătiți să înfrunte un prim val de soldați, veniți să cerceteze cauzele exploziei. Măștile de schi ale membrilor comandoului erau prevăzute cu ochelari de protecție și filtre menite să contracareze acțiunea grenadelor cu malononitril pe care le aveau asupra lor soldații Scott și Devonne. Gazul cu acțiune rapidă cauza usturimi ale ochilor și probleme de respirație. În spațiul închis al încăperilor palatului, gazul emanat de grenade avea să scoată din luptă orice adversar pentru o perioadă de până la cinci minute. Cei supuși acțiunii sale nu reușeau, de regulă, să reziste mai mult de un minut și căutau să ajungă la aer proaspăt cât mai curând cu putință. Se înțeleseseră să înainteze în salturi, iar Sondra Devonne și Scott aveau să declanșeze grenadele una după alta, dacă avea să fie necesar.

Primul val de soldați spanioli fu înghițit de un nor opac de fum negru-gălbui. Căzură în locurile unde se aflau, unii în pragul ușii, alții în interiorul încăperii. Anticipând ezitarea spaniolilor de a trage orbește în norul de fum înecăcios, riscând să-și rănească tovarășii, membrii echipei de intervenție se repeziră fără șovăire, trecură pragul și începură să înainteze de-a lungul peretelui dinspre sud al coridorului. Intrarea în Sala Halebardierilor se afla drept înainte, pe aceeași parte.

Un alt grup de soldați le ieși în întâmpinare, cu armele ridicate. Pupshaw, care făcea pereche cu Scott, se ghemui și deschise focul, la nivelul genunchilor. Doi soldați spanioli se prăbușiră, iar ceilalți se retraseră în dreptul ușilor, căutând adăpost. În vreme ce se răspândeau, Scott rostogoli o grenadă

de-a lungul culoarului. După un interval de trei secunde, coridorul se umplu de fum. August și Ishi Honda făcură un salt înainte, urmați de Sondra Devonne și de caporalul Prementine.

Parcurseseră jumătate din distanța care-i despărțea de Sala Halebardierilor, când August auzi țipete și focuri de armă din direcția în care se îndreptau. De îndată ce, împreună cu Honda, se află în fruntea plutonului, colonelul ridică o mână, dând semnalul de oprire a înaintării. Nu avea de unde să știe câți oameni se aflau înăuntru și nici care era motivul schimbului de focuri. Un lucru era sigur: aveau să fie nevoiți să neutralizeze întreaga încăpere înainte de a intra. Ridică trei degete, apoi alte două - semnalul trecerii la planul de atac treizeci și doi - apoi arată către Devonne și Scott cu cealaltă mână. Le făcu semn să o ia înainte, plasându-se de-o parte și de cealaltă a ușii. Cei doi își ocupară pozițiile, după care rostogoliră câte o grenadă în interiorul Sălii Halebardierilor.

Pe vremea când lucra ca instructor pentru trupele NATO din Italia, August comparase efectul gazului cu turnarea de apă clocotită într-un mușuroi de furnici. Țintele se prăbușeau pe loc și începeau să se zvârcolească. Aici, la trecerea dintr-o încăpere pe culoar și apoi din nou într-o altă încăpere, comparația cu un mușuroi era cum nu se poate mai potrivită.

August le făcu semn lui Prementine și Pupshaw, care se alăturară colegilor lor, de-o parte și de cealaltă a ușii. Din interior se auzeau gemete și tuse. Așteptară câteva clipe și, văzând că nimeni nu părăsea încăperea, August și Honda intrară. Se ghemuiră de-o parte și de cealaltă a ușii, cu armele pregătite și inspectară din priviri încăperea.

August fu luat prin surprindere de ceea ce îi fu dat să vadă: sute de corpuri, în marea lor majoritate ale unor civili și câțiva militari, se zvârcoleau pe pardoseala Sălii Halebardierilor. Deși era conștient că gazul nu avea efecte letale, în mintea lui August se succedară imaginile Holocaustului, ale camerelor de gazare din cel de-al doilea război mondial. Un fior de vină îi traversă gândurile: un alt paradox, cum ar fi spus părintele Uxbridge.

Alungă remușcărilor, căci nu avea încotro. Din momentul declanșării unei lovituri strategice, nici unul dintre membrii forței combatante nu-și putea îngădui să se înduioșeze. Viețile soldaților nu depindeau de împărțășirea uneia și aceleiași ideologii, ci de devotamentul reciproc.

August îi făcu semn lui Honda să ocolească mulțimea de

trupuri căzute prin partea dreaptă. El însuși, rămânând cu simțurile treze, porni pe partea stângă. Nici unul dintre ei nu se îndepărtă de perete. În marmura din dreptul ușii se vedeau mușcături de gloanțe. În mod evident, soldații deschiseseră focul într-acolo în momentul în care grenadele fuseseră azvârlite înăuntru. Deși nimeni nu părea a fi în stare să lupte, August nu-i scăpă din ochi pe militarii prăbușiți. Unul dintre ei ar fi putut să deschidă focul, cu ultimele puteri. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Ajungând în dreptul ușii de acces în sala tronului, colonelul August scoase lanterna și semnaliză, prin două aprinderi succesive, anunțându-i pe ceilalți că drumul era liber. Sondra Devonne, Aideen și Prementine intrară, înaintând cu băgare de seamă de-a lungul peretelui, ca și August și Honda ceva mai devreme. Soldații Pupshaw și Scott îi urmară.

În timp ce August îi supraveghea pe cei căzuți, Honda fixă un calup cât unghia de explozibil plastic la baza clantei ușii. Înfipt în el un detonator termic, declanșându-i mecanismul prin rotirea vârfului. După cinci secunde, încărcătura urma să explodeze. Ușa avea să se deschidă, iar Scott avea să arunce încă o grenadă în interior. Potrivit planurilor, această ușă era singurul acces posibil către sala tronului. De îndată ce toți cei aflați înăuntru aveau să fie scoși din luptă, echipa de intervenție avea să intre, pentru a-l găsi pe Amadori.

Când toți își ocupară pozițiile prestabilite, Honda activă detonatorul. Vârful se înroși și încărcătura detonă. Ușa fu dată deoparte și Scott aruncă grenada. Se auziră strigăte și în direcția ușii fură trase mai multe focuri, iar pe urmă gazul explodează cu un șuierat sinistru. Împușcăturile încetară și locul lor fu luat de gemete și accese de tuse. Auzindu-le, August le făcu semn lui Prementine și Sondrei Devonne să intre.

Aflată în frunte, Devonne încasă primul glonț în piept. Izbitura o făcu să-și piardă echilibrul; căzu pe spate, lovindu-se de Prementine. Caporalul se retrase, trăgând-o după sine. Ceilalți își reluară pozițiile în defensivă. August știa că vesta de kevlar împiedicase glonțul să pătrundă în pieptul Sondrei, însă, cu siguranță, șocul îi fracturase una sau două coaste. Sondra gemea, pradă durerii.

August îi făcu semn lui Scott să arunce o a doua grenadă. Apoi se târî până în dreptul Sondrei și scoase din buzunarul ei o altă grenadă. În Sala Halebardierilor, gazul începuse să se risipească. Colonelul azvârli grenada spre centrul încăperii. Nu avea la

dispoziție decât două sau trei minute pentru a decide dacă era cazul să continue misiunea sau să renunțe.

August se târî către intrare. Cineva dinăuntru se așteptase la atacul lor. Respectivul rămăsese îndeajuns de lucid încât să fie în stare să țintească și să nimerească în cel dintâi care intrase. Gândurile se succedau cu repeziciune în mintea colonelului. Camerele de supraveghere nu-i oferiseră lui Amadori un răgaz îndeajuns de mare pentru a se adăposti, dar era foarte probabil că generalul știa de-acum cât de numeroasă era forța inamică. Pe de altă parte, era posibil ca Amadori să fi avut la îndemână o mască de gaze și să fi apucat să și-o pună.

Nu era exclus să fi chemat deja întăriri. Nu-și puteau permite să mai aștepte. August le făcu semn lui Pupshaw și lui Scott. Cei trei se postară pe cele două părți ale ușii. August ridică patru degete, apoi încă unul. Planul patruzeci și unu prevedea deschiderea focului încrucișat asupra țintei, în vreme ce al treilea coechipier îi acoperea pe ceilalți doi. August arătă către sine și către Pupshaw: ei doi aveau să se ocupe de Amadori. Aveau să pătrundă în încăpere folosind tactica specifică pușcașilor marini: un soldat avea să facă un salt înainte, rostogolindu-se cu picioarele în față, cu arma îndreptată către țintă. Intrarea sa avea să distragă atenția celui vizat, permițând pătrunderea celui de-al doilea, în același mod. Apoi, amândoi aveau să se ridice în șezut, deschizând focul. Între timp, cel care avea misiunea de a le asigura acoperirea avea să rămână dincolo de pragul ușii, culcat, țintind la rândul său către adversar.

August arătă din nou către sine. Avea să intre și să se rostogolească spre stânga, urmat de Pupshaw. Până în momentul în care Scott avea să-și ocupe poziția, ei doi urmau să aibă deja ținta în bătaia armelor.

August se descotorosi de rucsac și se apropie de ușă. Pupshaw și Scott îl imitară. August privi către Pupshaw și încuviință din cap. Apoi, cu un salt, se rostogoli în încăpere, înspre stânga. Răsunară împușcături, dar gloanțele nu-l nimeriră. August își ocupă poziția prestabilită, în timp ce Pupshaw îi urmă exemplul, fără ca Amadori să aibă timpul necesar pentru a-și reorienta tirul. Amândoi aveau armele ațintite asupra generalului, în clipa în care Scott se rostogoli, la rândul său, ocupându-și poziția.

Mâna dreaptă a lui August țâșni în sus, cu degetele depărtate. Era semnalul convenit cu membrii echipei de intervenție pentru a nu deschide focul.

Nici unul dintre ei nu apăsă pe trăgaci. August avea în bătaia armei un preot, care tușea îngrozitor. De la subsuoara dreaptă a acestuia se ivea țeava unei arme automate, îndreptată către ușă. Dincolo de el se afla un ofițer superior, care purta mască de gaze. După înălțime și după culoarea părului, August deduse că acesta era Amadori. Cu mâna stângă, generalul îl apucase de după gât pe preot. În spatele generalului se afla un alt ofițer – prin ceața gălbuie, August îi văzu gradele: era un general-maior. În încăpere se mai aflau alți șase militari, cu toții de rang înalt, întinși pe pardoseală sau prăbușiți cu capetele pe o masă lungă de conferințe.

Generalul își ridică și-și coborî arma. Le dădea de înțeles nou-veniților să se ridice. August clătină din cap. Dacă Amadori avea să deschidă focul, era posibil să îl nimerească pe vreunul dintre ei. Dar nu avea cum să îi scoată pe toți din luptă. Iar dacă alegea să îl ucidă pe preot, Amadori trebuia să-și dea seama că el însuși avea să fie ucis.

Generalul nu stătu prea mult să se gândească, așa cum, de fapt, se și așteptase August. Porni încet înainte, împingându-l pe preot. Mai vârstnicul om al bisericii se deplasa cu greu, însă de fiecare dată când se împleticea, gata să-și piardă echilibrul, mâna lui Amadori, petrecută pe după grumazul său, îl forța să se ridice. Generalul-maior îi însoți, înaintând spate în spate cu Amadori. Pe măsură ce se apropiau, August observă că și generalul-maior era înarmat. Bănuia că singurul motiv care îi determinase pe cei doi să nu deschidă focul era incertitudinea privitoare la ceea ce îi aștepta dincolo de ușă.

August îi urmări din priviri pe cei trei. Desigur, membrii echipei de intervenție puteau să îl elimine acum pe Amadori. Dar prețul ar fi fost prea mare de ambele părți. În astfel de situații, cel care trebuia să decidă era comandantul misiunii. Pentru August, era o dilemă asemănătoare unei probleme de șah: merita oare să facă un schimb de piese valoroase? În astfel de situații, răspunsul său fusese întotdeauna negativ. Punând în balanță pregătirea și agerimea combatanților, era de preferat continuarea jocului, așteptând ca adversarul să facă o greșeală.

August își ridică mâna, cu palma îndreptată în jos, îndemnându-și oamenii să nu întreprindă nimic dacă nu erau provocați. Dincolo de ușă, Scott transmise semnalul și celorlalți, apoi se retrase, pentru a-i face loc lui Amadori. În clipa în care acesta trecu pragul spre Sala Halebardierilor, întreaga echipă de

intervenție îl luă în cătarea armelor. Singura excepție fu Prementine, care se ocupa de Sondra Devonne.

Gazul din sala tronului începu să-și piardă din efect. La semnalul lui August, Scott detonă o nouă grenadă, pentru a asigura retragerea. Se ridicară și ieșiră, pe urmele generalului. Scott înainta, spate în spate cu colonelul August. Soldatul se deplasa cu fața către sala tronului, pentru a se convinge că nici unul dintre soldații în aparență răpuși de efectul gazului nu avea să se dezmeticească, deschizând focul.

August știa că nu-și putea permite să dea frâu liber frustrării, văzând cum Amadori câștiga teren, apropiindu-se de ieșirea care dădea pe coridor. Generalul avusese o mască de gaze la îndemână, o măsură de precauție rezonabilă. Președintele Statelor Unite avea o mască de gaze, ascunsă undeva în Biroul Oval. Măștile de gaze făceau parte din dotarea majorității birourilor de pe Downing Street 10. Boris Elțin avea măști de gaze în sertarul biroului său și în mașinile cu care se deplasa. Surpriza fusese alta și anume că Amadori avusese la îndemână un ostatic. Uciderea sau chiar rănirea unui ostatic era întotdeauna o posibilitate nedorită; uciderea sau rănirea unui preot catolic în Spania ar fi însemnat mai mult de-atât: ar fi fost de-a dreptul un dezastru.

August cântări atent situația. Dacă îi îngăduiau lui Amadori să iasă din încăpere, oamenii acestuia ar fi avut toate atuurile pentru a-l apăra. Dacă avea să scape cu bine din acest atac, generalul avea să apară ca un erou în ochii poporului. Dar nu aceasta era cea mai gravă problemă. August habar nu avea dacă și când aveau să sosească întăririle pe care era foarte probabil că Amadori apucase să le cheme. Și, dacă acestea aveau să-și facă apariția, era foarte posibil să fie dotate cu măști de gaze.

„La naiba cu prudența mea de șahist”, își zise August. Sosise momentul să dea șah la rege. Nu-l putea nimeri pe general în cap sau în piept, dar avea șanse să-l lovească în picior, doborându-l. Chiar dacă generalul sau aghiotantul său aveau să riposteze, avea să le ofere celorlalți membri ai echipei de intervenție ocazia de a-i elimina.

Își ridică degetul arătător de două ori. Numărul unu împotriva numărului unu.

August și Scott rămăseseră spate în spate. August se întoarse pe jumătate și-i șopti soldatului, în vreme ce înaintau spre coridor:

— Când am să mă mișc, aruncă-te spre stânga.
Scott încuviință.
O clipă mai târziu, August deschise focul.

***Marti, ora 11 și 19 minute,
Madrid, Spania***

Părintele Norberto auzise sunetul inconfundabil al elicopterului care zbura la joasă înălțime deasupra curții palatului. Curând după aceea se auziseră împușcăturile. Trăsese cu urechea la vacarmul de afară, continuând să le citească din Evanghelia după Matei celor câțiva credincioși adunați în jurul său. De-abia după ce unul dintre ei se ridicase și aruncase o privire afară, întorcându-se în fugă, cei aflați în catedrală afluă că dincolo de ziduri se întâmpla ceva ciudat.

— Afară se trage, anunță cu glas tare bărbatul. Soldații trag în cineva în curtea palatului.

O vreme, în catedrală se înstăpâni tăcerea. Apoi, părintele Francisco se ridică din mijlocul grupului adunat în jurul său, în partea din față a navei. Își înalță brațele, ca și cum ar fi intenționat să-i binecuvânteze pe cei prezenți.

— Vă rog, păstrați-vă calmul, rosti el, zâmbind. Nimic nu vi se poate întâmpla aici, în biserică.

— Dar Superiorul General? întrebă cineva. Se află în siguranță?

— Superiorul General e la palat, explică Francisco, cu un glas calm. Face tot posibilul pentru ca Biserica-mamă să-și aibă locul ce i se cuvine în noua Spanie. Sunt convins că Dumnezeu veghează asupra lui.

Calmul lui Francisco îl irită pe părintele Norberto. Credința în Dumnezeu n-ar fi fost de-ajuns pentru a-i inspira atâta încredere. Sentimentul pe care Norberto îl încercase mai devreme, că Superiorul General Gonzalez ar fi putut fi implicat în această lovitură de stat, ar fi putut fi confirmat de siguranța pe care o manifesta Francisco. Acesta părea că se așteptase să audă împușcături dinspre palat. Dar de ce se trăgea? Părintele Norberto nu găsi decât o explicație: acolo aveau loc execuții.

Bărbatul care adusese veștile alergă din nou afară. Preoții își reluă discuțiile cu oamenii din jurul lor, oferind cuvinte de

îmbărbătare și călăuzindu-le rugăciunile. Câteva minute mai târziu, bărbatul își făcu din nou apariția.

— Pe ferestrele palatului iese un fum galben, anunță el. Iar împușcăturile se aud acum din interior.

De astă dată, încrederea de pe chipul lui Francisco păli. Se ridică fără să scoată o vorbă și se îndreptă grăbit către oficiu, care avea o ieșire spre curtea Palatului Regal.

Părintele Norberto îl urmări din priviri. Tăcerea din biserică devenise și mai apăsătoare. De afară se auzeau limpede focurile de armă. Părintele Norberto își plecă privirea spre textul din fața sa, iar apoi și-o ridică, întâlnind chipurile neliniștite ale celor ce-l ascultau. Oamenii aceștia aveau nevoie de el. Apoi își aminti de Adolfo și de nevoia acestuia de izbăvire, în pragul morții. Dincolo de zidurile catedralei erau săvârșite păcate grele, iar sufletele unor oameni erau supuse la grea încercare. Locul său era alături de cei care aveau nevoie de iertarea păcatelor, nu de îmbărbătare.

Norberto își așeză mâna pe umărul unei tinere care se refugiase în biserică împreună cu cele două fete ale sale. Îi zâmbi tinerei mame și o rugă ca, pentru scurt timp, să continue lectura în locul său. Adăugă că voia să știe dacă nu cumva părintele Francisco avea nevoie de ajutorul său.

Părintele Norberto străbătu cu pași repezi spațiul dintre strane și intra în oficiu. Apoi împinse ușa masivă care dădea spre curtea palatului.

***Marti, ora 11 și 23 de minute,
Madrid, Spania***

Colonelul August se înclinase spre stânga pentru a putea ținti mai bine piciorul lui Amadori. Glonțul nu reuși să atingă decât partea superioară a labei piciorului, dar fu de-ajuns. Amadori urlă înăbușit de sub masca de gaze și se prăvăli peste generalul-maior. Arma i se descărcă involuntar de sub brațul preotului, trimitând o rafală în direcția lui August. Traectoria gloanțelor se modifică, pe măsură ce Amadori cădea, însă colonelul August se aruncase deja spre stânga, în vreme ce Scott sărise spre dreapta. Urlând și astupându-și urechile, preotul căzu în genunchi și rămase ghemuit. Gloanțele ricoșară din zidul de marmură, fără a răni pe nimeni.

Cei doi americani atinseră solul și executară o rostogolire perfectă, atingând pardoseala cu un singur umăr și înclinându-și capul spre piept. Restul corpului se plie elastic și cei doi sfârșiră în picioare, cu fața către direcția din care se rostogoliseră. Se întoarseră cu repeziciune spre țintă, în vreme ce restul echipei de intervenție se risipea în evantai pe coridor, asigurându-se că nici unul dintre soldații spanioli nu se dezmeticise. Chiar și Sondra Devonne se ridicase, deși era vizibil incomodată de durerea provocată în urma șocului.

În intervalul ce le fusese necesar lui August și Scott pentru a reveni în picioare, generalul-maior îl apucase pe Amadori, trecându-și o mână peste pieptul acestuia. Cu un efort, reuși să-l ridice în picioare. Cei doi bătură în retragere, împrôscând în jur cu gloanțe. Tirul automat îi determină pe membrii echipei de intervenție să se arunce la pământ și să se rostogolească în toate direcțiile, în căutarea unui adăpost. De jur-împrejur răsunară țipetele soldaților spanioli aflați din întâmplare în calea gloanțelor.

Pe tot parcursul schimbului de focuri, Aideen rămăsese în interiorul Sălii Halebardierilor. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă, ci deoarece nu dorea să stea în calea membrilor echipei de

intervenție. Pe de altă parte, voia să-i poată ajuta pe aceștia, în cazul în care vreunul dintre ei ar fi fost doborât. Încercase să o ajute pe Sondra să iasă pe coridor, dar ea insistase, afirmând că își revenise. Pentru moment, era posibil ca acesta să fi fost adevărul. Aideen știa din propria experiență că durerea constantă provocată de o coastă ruptă sau de o rană ușoară era mai ușor de suportat decât valurile de durere sau durerea crescândă, deoarece mintea era capabilă să îi blocheze efectele, oricât ar fi fost de chinuitoare.

Acum, aflată la adăpostul ușii, Aideen realiză că misiunea ei se schimbase. Amadori se făcuse nevăzut, șchiopătând dincolo de cotitura spre est a coridorului. În acel moment, era singurul dintre membrii echipei care rămăsese în picioare. Dinspre latura vestică a palatului auzi tropăitul distinct al bocancilor militărești. Fumul era încă prea dens pentru a-i permite să vadă ceva, dar era limpede că întăririle cerute de Amadori se aflau pe drum. Membrii echipei de intervenție aveau să fie nevoiți să detoneze noi grenade pentru a face față contraatacului. Iar dacă soldații fuseseră alertați de imaginile camerelor de supraveghere sau de un apel venit din sala tronului, era posibil să fie echipați cu măști de gaze. Dacă era așa, echipa de intervenție urma să aibă destul de furcă, încercând să se retragă. Colonelul August avea să ordone anularea misiunii, în cazul în care avea să considere că șansele de reușită fuseseră compromise. În acest timp, Amadori avea să reușească să se pună la adăpost.

În ciuda existenței sistemului de supraveghere la distanță, cineva trebuia să-l urmărească pe Amadori. Dacă Aideen avea să păstreze o distanță acceptabilă, era posibil ca Amadori să nu o repereze. De fapt, existau destule șanse ca acesta să urmărească ceea ce se întâmpla în față, nu în urma sa. Da, era posibil să păstreze o distanță prudentă, apropiindu-se încetul cu încetul de Amadori, până când avea să găsească ocazia de a trage în el. Pe pardoseală se vedea o dâră de sânge, lăsată de rana de la picior a lui Amadori. Putea să o urmeze, ca să nu se rătăcească. Iar dacă generalul avea să se oprească pentru a-și bandaja rana, avea să fie ocazia potrivită pentru a-i veni de hac.

Aideen aruncă o privire înapoi. Soldații spanioli purtau măști de gaze. August le făcu semn oamenilor săi să se repleze, în vreme ce, împreună cu Scott, trase o rafală de avertisment, care îi determină pe soldații spanioli ce se apropiau în goană să-și caute adăpost.

Aideen înjură. Colonelul August urma să ordone retragerea echipei de intervenție. Dar ea nu făcea parte dintre membrii acesteia. Nu era obligată să se supună. Totul începuse atunci când un ucigaș plătit deschisese focul asupra ei și a Marthei Mackall. Acesta părea a fi un deznodământ potrivit.

Aideen inspiră adânc, încercând să domine tremurul care-i cuprinsese picioarele. Aerul filtrat de masca de gaze avea gust de cărbune, dar începuse deja să se obișnuiască. Desprinzându-se din pragul ușii, porni în fugă pe coridorul plin de fum, îndreptându-se spre est, în direcția în care dispăruse Amadori.

***Marți, ora 5 și 27 de minute,
Washington, D.C.***

Așezat în scaunul cu rotile, Bob Herbert căzuse pe gânduri. Nimic nu se compara cu sentimentele pe care le încerca acum. Așteptând în biroul lui Hood, împreună cu acesta, cu Mike Rodgers și cu Lowell Coffey II, expertul în drept internațional al Centrului de Comandă, Herbert trăia din plin atmosfera cu totul aparte care pune stăpânire pe o încăpere în care niște funcționari guvernamentali așteaptă vești despre o operațiune clandestină.

Ca întotdeauna, erau pe deplin conștienți că, de jur-împrejur, lumea își vedea de mersul ei obișnuit. Îi invidiau pe oamenii din această lume, în care, de regulă, problemele nu aveau drept miză viața și moartea, soarta a milioane de oameni. Pe de altă parte, în subconștient, se simțeau superiori muritorilor de rând.

„Dac-ar ști ei ce înseamnă cu adevărat să porți o răspundere”.

Situația avea însă și anumite aspecte de ordin personal, între acestea, încordarea extremă provocată de grija pentru soarta celor cu care lucrau și la care țineau. Sentimentul era comparabil cu așteptarea chinuitoare a veștilor despre o persoană iubită care e supusă unei intervenții chirurgicale care ar putea avea consecințe fatale. Era chiar mai greu de îndurat, câtă vreme cei care dăduseră ordinul de misiune fuseseră ei înșiși. Iar ceilalți, buni soldați, acceptaseră riscurile cu curaj și optimism.

În plus, exista posibilitatea ca, dacă erau capturați, eroii aflați departe să fie dezavuați, lăsați să se descurce cum puteau, în bătaia vântului. Era o situație care provoca sentimente acute de vină, cu atât mai mult cu cât, în vreme ce ei își riscau viețile în prima linie a frontului, cei care îi trimiseseră acolo se aflau în deplină siguranță. Mai intervenea și un dram de invidie, care, în mod ironic, se datora aceluiași motiv. Nu există senzație mai tare decât aceea pe care o trăiești când viața îți e în pericol. La toate acestea se adăuga oboseala, ochii care se închideau fără voie și mințile care refuzau să proceseze gânduri și emoții. Nu,

atmosfera aceasta nu putea fi comparată cu nimic.

Și totuși, Herbert trăia din plin astfel de momente. Lăsa deoparte pesimismul și ursuzenia. Uneori, cele mai întunecate dintre temerile lor deveneau realitate. Uneori, moartea își cerea drepturile. Așa se întâmplase cu Bass Moore în Coreea și cu locotenent-colonelul Charlie Squires. Dar, poate tocmai datorită riscului pe care îl implica fiecare detaliu al unor operațiuni de acest fel, Herbert trăia cu intensitate fiecare clipă a desfășurării lor.

În mod evident, Hood nu împărtășea aceste sentimente. Fusesse extrem de deprimat, încă de la începutul operațiunii. Herbert nu-l mai văzuse niciodată așa. Dintre ei toți, Hood era întotdeauna cel mai echilibrat, gata oricând să le adreseze un zâmbet sau un cuvânt de încurajare. În această dimineață însă nici vorbă de așa ceva. Se înfuriase exagerat de tare aflând că Darrell luase un elicopter și se îndreptase spre palat și, mai mult, că îl luase cu sine și pe Luis de la Vega. Spre deosebire de membrii echipei de intervenție, McCaskey putea fi lesne identificat ca făcând parte din staff-ul Centrului de Comandă. Prezența lui Luis avea să confirme alianța dintre Interpol și Centrul de Comandă în această misiune. Având în vedere numărul mare al națiunilor afiliate la Interpol, multe dintre ele nefiind tocmai cele mai bune prietene ale Statelor Unite, consecințele politice ale acestei implicări riscau să fie oribile. Hood și nu Rodgers, cel care ținea cu dinții de respectarea regulamentelor, dăduse glas intenției sale de a-l sancționa pe McCaskey. Și, culmea! Coffey, care de regulă se dovedea cel mai refractar, îi atrăsese atenția că situația nu era, poate, chiar atât de rea cum și-o închipuia Hood. Câtă vreme Maria Comeja era prizonieră la palat, Interpolul era pe deplin justificat să încerce să o elibereze. Auzind acest argument, Hood se mai potolise. Atmosfera explozivă redevenise doar sumbră, ca mai devreme.

Și în tot acest timp, pe când ei își rumegau gândurile în tăcerea tot mai apăsătoare, nu primiseră nici o veste din Spania sau de la Interpol. De-abia la patru și jumătate, Ann Farris le telefonase, ametită de somn, de acasă, spunându-le să deschidă televizorul pe CNN.

Coffey țâșni în picioare și se repezi în fundul încăperii. În timp ce deschidea dulapul în care se afla televizorul, Hood scotoci în sertarele biroului, după telecomandă. Se întoarseră cu toții spre aparat, iar Hood apăsă pe buton. Știrea principală a buletinului

difuzat se referea la un schimb de focuri care avusese loc la Palatul Regal din Madrid. Un cameraman amator înregistrase decolarea elicopterului Interpolului din curtea interioară a palatului, pe fondul sonor al unor împușcături. Apoi imaginea se întrerupse, iar crainicul dădu legătura echipei CNN, care transmitea în direct dintr-un alt elicopter. De la ferestrele palatului se înălțau nori de fum gălbui.

— Sunt gazele emanate de grenadele echipei de intervenție, observă Herbert.

Rodgers era așezat într-un fotoliu, lângă biroul lui Hood. Se întinse să ia harta imprimată în culori pe care o descărcaseră din fișierele Interpolului. Herbert își împinse scaunul rulant într-acolo.

— Fumul acela pare destul de aproape de curtea palatului, nu-i așa? întrebă Rodgers.

— Iese exact din locul în care ar trebui să se afle sala tronului, remarcă Herbert.

— Așadar, echipa de intervenție a reușit să pătrundă, spuse Hood, uitându-se la ceas. Se conformează orarului stabilit.

Herbert se întoarse din nou spre televizor, ciulind urechile. Corespondentul de la fața locului nu deținea decât informații vagi despre ceea ce se întâmpla în palat. Nu preciză nimic despre cauzele luptei care avea loc. Dar Herbert nici nu își dorea să audă așa ceva.

— Se aud împușcături îndepărtate, anunță el prudent. Nu cred că vin din curtea interioară.

— Și asta te surprinde? întrebă Hood. Știam că, dacă oamenii noștri vor reuși să dea de urma lui Amadori, vor fi nevoiți să-l urmărească.

— Ne așteptam să aibă loc o urmărire, dar nu ne-am așteptat să întâmpine rezistență, explică Rodgers. Gazul iritant ar fi trebuit să evite această posibilitate.

— Doar dacă nu e vorba de focuri trase la întâmplare, sugeră Herbert. Oamenii reacționează ciudat când se sufocă.

— Ar fi oare cu putință ca împușcăturile să provină de la plutonul de execuție despre care am fost informați? întrebă Coffey.

Rodgers clătină din cap.

— Sunt împușcături răzlețe. Focuri sporadice.

— Partea bună e că, dacă echipa de intervenție ar fi fost capturată, n-am mai fi auzit nici un fel de împușcături, spuse Herbert.

Tăcură cu toții o vreme. Hood aruncă o privire spre ceasul afișat în colțul monitorului.

— Era vorba ca ai noștri să contacteze biroul lui Luis de îndată ce aveau să revină în temniță.

Își întoarse privirea către telefonul mut.

— Șefule, linia e deschisă și oamenii mei o monitorizează în permanență, spuse Herbert, încercând să-l liniștească. Ne vor anunța imediat ce vor afla ceva nou.

Hood încuviință din cap și privi din nou către televizor.

— Nu știi de unde își adună membrii echipei de intervenție curajul pentru a face ceea ce fac, spuse el. Nu știi de unde aveți voi toți atâta curaj. Din Vietnam, de la Beirut.

— Curajul vine din multe părți, spuse Rodgers. Din datorie, din dragoste, din teamă.

— Din necesitate, adăugă Herbert. Nevoia te învață multe, atunci când n-ai de ales.

— Curajul e un amestec din toate astea, fu de părere Rodgers.

— Mike, tu știi o mulțime de citate celebre, interveni Herbert. Cine-a fost cel care-a spus: „Stoarcе-ți curajul și n-ai să poți greși” ... sau cam așa ceva?

— Cred că vrei să spui: „Stoarcе-ți doar un dram de curaj și n-ai să mai dai greși”.

— Da, ăsta era, încuviință Herbert. Cine-a spus chestia asta? Mie-mi sună a Winston Churchill.

Rodgers zâmbi stins.

— De fapt, a fost Lady Macbeth. Își încuraja soțul să-l ucidă pe regele Duncan. El a făcut-o, dar planul lor s-a năruit.

— Aha, făcu Herbert, plecându-și privirea. Înseamnă că nu-i tocmai citatul de care avem nevoie, nu-i așa?

— Nu prea, spuse Rodgers, continuând să zâmbească. Poate că uciderea regelui n-a avut rezultatele scontate, dar nu putem nega că piesa a fost un succes strălucit. Totul depinde de unghiul din care privești lucrurile.

— După cum obișnuiam să le spun clienților mei în timp ce juriul delibera asupra sentinței, trebuie să avem încredere în sistem și în oamenii cărora acesta le acordă încredere, spuse Coffey, care rămăsese în picioare, cu privirea ațintită spre televizor. Și să nu uităm ce-a spus un alt mare gânditor: „Nimic nu se termină înainte de a-și găsi sfârșitul”.

Herbert ridică și el ochii spre ecran. Zgomotul împușcăturilor părea a-și fi întezit frecvența, dar nu și intensitatea. Crainicul

făcu și el o remarcă în acest sens.

Herbert continua să se simtă mai departe, plin de viață și de optimism, căci asta-i era firea. Dar nu putea să ignore umbra care părea să fi pus stăpânire pe încăperea în care se afla. Adevărul trist era că speranțele lor nu se materializaseră: nu primiseră nici un telefon și nici nu auziseră vreo știre la televizor care să le confirme că lovitura de stat din Spania se încheiase cu asasinarea liderului ei.

Era o confirmare rău prevestitoare a faptului că operațiunea decursese altfel decât plănuiseră.

***Marti, ora 5 și 49 de minute,
Old Saybrook, Connecticut***

Sharon Hood nu reușea să adoarmă. Era epuizată. Stătea întinsă în patul ei din copilărie, dar mintea ei refuza să se deconecteze. Se certase cu soțul ei, citise un roman polițist până pe la trei noaptea, apoi stinsese lumina și contemplant, vreme de aproape două ceasuri, desenele conturate pe tavan de lumina lunii care se strecura printre frunze. Își roti privirea în încăpere, studiind afișele care atârnavă pe pereți din vremea când plecase de-acasă, la colegiu.

Un afiș al filmului *Doctor Jivago*. Un altul cu grupul Gary Puckett and the Union Gap. O copertă a ghidului TV, purtând inscripția „Cu drag, David Cassidy”; ea și prietena sa Alice stătuseră la coadă trei ore pentru a obține autograful.

Cum de reușise să aibă timp să se gândească la toate aceste lucruri, să obțină notele maxime la școală, să lucreze cu jumătate de normă și să iasă cu prietenul ei, pe când avea șaisprezece-șaptesprezece ani?

„Pe-atunci nu simțeai nevoia să dormi atât de mult”, își spuse ea.

Dar acesta să fi fost singurul motiv al risipei ei de energie? Pe-atunci, când nu-i plăcea o slujbă, își căuta alta. Când nu se înțelegea cu prietenul ei, își găsea altul. Când o trupă de rock înregistra vreo piesă care nu-i plăcea, înceta să-i cumpere albumele. Nu, nu era vorba de vreun surplus de energie. Totul, pe-atunci, se desfășura sub semnul descoperirilor. Învăța să fie fericită.

Crezuse că își aflase fericirea lângă acel negustor de vinuri multimilionar, Stefano Renaldo. Sharon o cunoscuse pe sora acestuia la colegiu și o însoțise acasă într-una din vacanțele de primăvară. Fusese sedusă de averea lui Stefano, de atenția pe care i-o acorda acesta și de iahtul lui superb. Însă – ce ironie, își zicea ea acum – după doi ani realizase că nu își dorea un bărbat care să-și fi moștenit întreaga avere, un soț care să nu fie nevoit

să-și câștige singur traiul. Nu putea să trăiască alături de un om care, în funcție de capriciile sale de moment, spunea da sau nu celor care îi solicitau ajutorul financiar pentru a-și transpune visurile în realitate. O astfel de viață și un astfel de bărbat nu i se potriveau.

Plecaseră de pe iaht într-o dimineață însorită. Luase primul avion către Statele Unite, fără să privească înapoi. Ticălosul nu o căutase niciodată pentru a afla de ce îl părăsise, iar Sharon nu reușea cu nici un chip să înțeleagă cum putuse să trăiască atâta timp cu el. Ce va fi fost oare în capul ei? Apoi îl întâlnise pe Paul la o petrecere. Nu, întâlnirea lor nu fusese memorabilă. Cu excepția lui Stefano, nici un bărbat nu reușise să-i atragă atenția din prima clipă. Dar farmecul lui Stefano nu era decât superficial. Relația cu Paul avusese nevoie de timp pentru a se înfiripa. El era calm, muncea din greu și se purta frumos. Părea genul de bărbat care avea să-i îngăduie să rămână ea însăși, avea să o sprijine în tot ceea ce făcea și avea să fie un tată bun. Nu avea să o scalde în daruri, dar nici nu avea să o sufoca cu gelozia lui, așa cum făcea Stefano. Și, într-o bună zi, la două luni după ce se cunoscuseră, cu prilejul unui picnic de 4 Iulie, ea îi întâlnise privirea și se întâmplase ceva. Afecțiunea care îi lega se preschimbaseră în dragoste.

Bătută de vânt, o creangă se lovi cu putere de geamul ferestrei, iar Sharon tresări. Ramura aceea crescuse mult, de când era ea mică. Pe-atunci, de-abia atingeau geamul, mai mult mângâindu-l, oricât de puternic ar fi fost vântul.

„A crescut, dar nu s-a schimbat”, își zise ea. Se întrebă dacă era sau nu un lucru bun să rămâi mereu același. „Ce-i bun pentru copaci e rău pentru oameni”, conchise ea. Dar schimbarea e cel mai dificil lucru cu care se poate confrunta cineva. Schimbarea... Și compromisul. E greu să recunoști că felul tău de-a gândi sau de-a acționa nu e neapărat cel mai corect.

Sharon renunță să încerce să adoarmă. Avea să ia un alt roman polițist de pe raft. Mai întâi însă se ridică din pat, își îmbrăcă halatul și intră în camera de alături să vadă ce făceau Harleigh și Alexander. Copiii dormeau liniștiți în paturile suprapuse care aparținuseră odinioară fraților ei mai mici, gemenii Yul și Brynner. Părinții săi se cunoscuseră la un matineu; rula *Eu și regele*, în varianta originală. Își mai cântau și-acum *Tineri îndrăgostiți* sau *Am visat*, într-un falset pe cât de stângaci, pe-atât de înduioșător.

Sharon invidia sincer afecțiunea fățișă pe care o împărtășeau părinții ei. Invidia faptul că tatăl ei se pensionase și cei doi aveau acum posibilitatea să petreacă mai tot timpul împreună. Păreau atât de fericiți!

„Sigur, au fost și vremuri când mama și tata nu erau chiar atât de fericiți”, își spuse ea.

Își aminti încordarea tăcută care domnea în casă în perioadele când afacerea tatălui ei mergea prost. Firma lui închiria biciclete și bărci turiștilor care vizitau micuța stațiune de pe țărmul strâmtorii Long Island. În unele veri, aceștia erau puțini la număr, din pricina recesiunii și a crizelor de combustibil. Tata trebuia atunci să muncească din greu. Ziua se ocupa de firmă, iar noaptea lucra ca bucătar la o casă de comenzi. Venea acasă în zori, mirosind a ulei prăjit și a pește.

Sharon privi chipurile liniștite ale copiilor săi. Zâmbi, auzindu-l pe Alexander cum sforăia, exact ca tatăl său.

Zâmbetul îi tremură pe buze. Închise ușa și rămase pe culoarul întunecat, cu brațele încrucișate. Era furioasă pe Paul, dar îi simțea teribil lipsa. Aici, în casa părinților ei, se simțea în siguranță, dar nu se simțea *acasă*. Și cum ar fi putut să se simtă acasă? Casa ei nu însemna locul unde se aflau adunate lucrurile ei, ci locul în care era și Paul.

Se îndreptă încet spre camera ei din adolescență.

Căsătorie, carieră, copii, emoții, sex, încăpățănare, conflicte, gelozie: speranța sau aroganța era cea care punea stăpânire pe doi oameni, convingându-i că toate acestea puteau să fie topite laolaltă, alcătuind o viață?

„Nici una, nici alta”, își spuse ea. „Dragostea e liantul care le adună pe toate”. Și, în cele din urmă, oricât s-ar fi gândit și răzgândit, oricât de tare ar fi supărat-o frustrările la care o supunea soțul ei, oricât i-ar fi simțit lipsa ea și copiii, furioasă sau plină de afecțiune, continua să-l iubească pe Paul.

Mult de tot.

În singurătatea orelor liniștite ale zorilor, Sharon realizează că poate fusese prea aspră cu Paul. Plecase din Washington împreună cu copiii, îl rezeșise la telefon. De ce naiba nu era în stare să cedeze? De vină era furia sau invidia că el își putea consacra tot timpul de care avea nevoie pentru carieră, spre deosebire de ea? Poate... Sau își amintea cât de mult îi lipsea tata în aglomeratele sezoane estivale și în perioadele când el era nevoit să-și mai ia încă o slujbă? Și asta era posibil. Nu voia ca și

copiii ei să fie nevoiți să îndure aceleași experiențe.

Sharon nu avea sentimentul că greșise, spunându-i lui Paul tot ceea ce îi spusese. Într-adevăr, ar fi trebuit să-și petreacă mai mult timp cu familia, renunțând din când în când la slujbă. E drept, conducerea Centrului de Comandă nu era echivalentă cu o slujbă obișnuită, cu program de la nouă la cinci, dar ar fi putut să vină, măcar din când în când, la cină. Sau ar fi putut, măcar uneori, să-i însoțească în vacanțe. Dar felul în care Sharon îi spusese toate acestea la telefon era cu totul altceva. Dăduse frâu liber frustrării și, în loc să încerce să îi explice, se repezise asupra lui ca un vultur asupra prăzii. Asta și faptul că ea plecase împreună cu copiii, făcuseră cu siguranță ca, în aceste clipe, Paul să se simtă mai singur ca oricine altcineva.

Își scoase halatul și se întinse pe patul larg. Perna era rece, îmbibată cu sudoare, iar ramura continua să zgârie fereastra, întoarse capul și privirea ei întâlni telefonul mobil așezat pe noptieră. Plasticul negru scliffea stins în lumina lunii.

Se întoarse pe-o parte, ridică telefonul, deschise capacul și se apucă să formeze numărul lui Paul. Se opri imediat după prefix. Închise telefonul.

Îi venise o altă idee, mai bună. Dacă l-ar fi sunat și i-ar fi răspuns robotul sau dacă el ar fi rostit un singur cuvânt nepotrivit, situația ar fi redevenit încordată. Avea să-i ofere o ramură de măslin. Simțindu-se vinovată și, în același timp, dispusă să ierte, Sharon se culcă la loc, închise ochii și, aproape imediat, căzu într-un somn liniștit.

***Marți, ora 11 și 50 de minute,
Madrid, Spania***

Văzând că soldații din curtea palatului începuseră pe neașteptate să bată în retragere, Darrell McCaskey îi mulțumi în gând lui Brett August. Numai apariția echipei de intervenție putea să fie cauza unei retrageri atât de intempestive.

După ce elicopterul decolase, soldații de pe acoperiș îi obligaseră pe McCaskey și pe Maria să rămână pe loc. În același timp, cei răspândiți în perimetrul curții începuseră să se regrupeze. Păreau că se pregătesc de atac. Dar semnalul de începere a luptei întârzia. Cu toții păreau să fi încremenit, la auzul bubuiturilor care răsunau din interiorul palatului.

— A început, îi spuse McCaskey Mariei.

De la mai multe ferestre de dincolo de arcade începu să se strecoare afară un fum gălbui. În celălalt capăt al curții, pe latura dinspre vest a palatului, se auziră ordine date cu o voce răstită. Deși îi era greu să distingă limpede ce se întâmpla acolo, din pricina soarelui orbitor și a umbrelor, McCaskey avu impresia că majoritatea soldaților dispăruseră. La scurt timp după aceea, de dincolo de zidurile albe răzbătu zgomotul surd al împușcăturilor.

— Ce se întâmplă? vru să afle Maria.

Era sprijinită de latura interioară a arcadei aflate cel mai aproape de zidul palatului, cu picioarele întinse. McCaskey încerca să oprească sângele care îi gâlgâia din rană, apăsând deasupra acesteia o batistă.

— S-a declanșat contraatacul, răspunse el.

Nu voia să dea prea multe amănunte, de teamă să nu fie auzit de cine nu trebuia.

— Cum te simți?

— Sunt bine, replică ea.

În timp ce vorbeau, McCaskey își roti privirea, cuprinzând spațiul vast, scăldat în soare, al curții. Spre stângă lui, către sud, o poartă masivă din fier forjat despărțea curtea palatului de catedrală. Ușile bisericii fuseseră inițial închise. Acum, alertați

probabil de zgomotul elicopterului și de împușcături, mai mulți oameni, preoți și credincioși deopotrivă, își făcuseră apariția dincolo de poartă. În spațiul curții, Luis zăcea nemișcat, deasupra căpitanului, care gemea de durere.

— Trebuie să-l aducem la adăpost, spuse Maria.

— Știu, încuviință McCaskey.

Continuă să cerceteze curtea, ferindu-și ochii de razele orbitoare. În sfârșit, reuși să localizeze cel puțin trei soldați care rămăseseră pe poziții. Doi dintre ei se aflau la aproximativ o sută douăzeci de metri depărtare, ghemuiți la adăpostul stâlpului care susținea poarta de pe latura sudică a curții. Un al treilea era culcat în spatele unui felinar, la vreo sută de metri distanță, către nord.

McCaskey își puse arma în mâinile Mariei.

— Maria, ascultă-mă. Am să încerc să ajung la Luis. Poate că soldații vor consimți să ni-l dea, în schimbul căpitanului.

— Asta n-ar fi un schimb cinstit! izbucni Maria, furioasă. Luis e un om, iar căpitanul e *una vibora*, un șarpe care se târăște.

Privi în direcția căpitanului și buza ei superioară umflată se strâmbă a dispreț.

— Zace acolo exact așa cum se cuvine: pe burtă.

— Să sperăm că soldații vor fi de altă părere, spuse McCaskey pe un ton calm. Poți să te miști puțin, astfel încât ei să-ți poată vedea arma?

Maria își apăsă batista deasupra rănii și se răsuci ușor, întorcându-și mâna dreaptă spre curte.

— Așteaptă puțin, spuse McCaskey, înainte ca ea să scoată arma la iveală. Aș vrea să le strig mai întâi soldaților ceva. Cum spui „Nu trageți” în spaniolă?

— *No disparar*.

McCaskey își scoase capul de după stâlpul arcadei și strigă:

— *No disparar!*

Fără să-și mai retragă capul, o întrebă pe Maria:

— Cum spui: „Haideți să ne ocupăm de răniți”?

Ea îi spuse.

— *Cuidaremos nuestros heridos!* strigă McCaskey.

Nu primi nici un răspuns din partea soldaților. McCaskey se încruntă. Era una din acele situații imposibile când singura soluție era să-ți etalezi toate cărțile și să te rogi.

— E-n regulă, i se adresă el Mariei, în timp ce se ridica. Arată-le arma.

Maria se răsuca, astfel încât mâna ei să se ivească din umbra arcadei. Pistolul sclipi în lumina soarelui, exact în clipa în care McCaskey făcu un pas înainte. Își ținea mâinile ridicate, pentru a demonstra că nu era înarmat. Apoi, fără grabă, pași spre mijlocul curții.

Soldații nu reacționară. McCaskey blestemă în gând arșița soarelui, în vreme ce se apropia de cei doi răniți. Din palat continuau să se audă împușcături. Nu era un semn bun. Echipa de intervenție ar fi trebuit să intre și să iasă din palat fără a se confrunta direct cu trupele loiale lui Amadori.

Deodată, unul dintre soldați se ridică de lângă stâlpul porții. Pași în curte și se îndreptă spre McCaskey. Ținea în mână o pușcă semiautomată, cu țeava îndreptată spre american.

— *No disparar!* repetă McCaskey, pentru cazul în care soldatul nu l-ar fi auzit de prima dată.

— *Vuelta!* îi strigă soldatul.

McCaskey îl privi și ridică din umeri.

— Îți cere să te întorci, îi traduse Maria.

McCaskey înțelese în sfârșit ce voia soldatul: să afle dacă nu cumva avea vreo armă ascunsă la centură, la spate. Se opri, făcu stânga-mprejur și își ridică pantalonii, pentru a dovedi că nu ascundea nimic. Apoi își continuă înaintarea. Soldatul nu deschise focul, dar nici nu-și coborî arma, pe care McCaskey putu să o identifice: era un MP5, fabricat în Hong Kong. Dacă ar fi deschis focul de la o asemenea distanță, impactul gloanțelor l-ar fi tăiat în două pe McCaskey. Acesta își dori să fi putut vedea chipul soldatului, ascuns în umbra bonetei. Ar fi avut măcar o idee despre ce gândea acesta.

Drumul până în locul în care zăcea Luis dură mai puțin de-un minut, dar lui McCaskey i se păru că trecuse un veac. Americanul ajunsese cel dintâi lângă cei doi răniți, când soldatul mai avea de parcurs vreo zece metri. Arma lui era ațintită asupra lui McCaskey. Acesta se lăsă încet în genunchi, ținându-și mâinile ridicate și îi cercetă din priviri pe cei doi răniți.

Căpitanul îl privea ținând, respirând greoi, printre dinți. O baltă de sânge se lătea în dreptul piciorului său. Dacă nu avea să primească de urgență îngrijiri medicale, sângerarea avea să-i fie fatală.

Luis zăcea deasupra lui, formând un X cu trupul acum nemișcat al căpitanului. McCaskey se aplecă și-i privi fața. Avea ochii închiși și abia respira. Chipul său bronzat era neobișnuit de

palid. Glonțul îl lovise în gât, la aproximativ cinci centimetri sub urechea dreaptă. Sângele picura din rană pe caldarâm, prelingându-se spre balta formată de sângele căpitanului, cu care se amesteca.

McCaskey se ridică încet și trecu de cealaltă parte a celor doi răniți. Îl apucă pe Luis de subsuori și îl ridică. În clipa aceea, dinspre poartă se auzi un zgomot. McCaskey și soldatul întoarseră capul într-acolo.

Un sergent se proțăpise în poartă, încercând să-l rețină pe un preot care părea să vrea să intre în curte. Preotul vorbea încet, arătând către răniții din mijlocul curții. Sergentul îi răspunse răstit. O clipă mai târziu, preotul își desprinsese brațul din strânsoarea mâinii soldatului și se repezi înainte. Sergentul continuă să strige, încercând să-l determine să se oprească.

Preotul își întoarse capul și, fără să se oprească, îi răspunse sergentului că nu avea de gând să se oprească. Arătă spre palat, de unde continuau să se audă împușcături. La ferestre, fumul gălbui începuse să se risipească. Preotul adăugă că voia să vadă dacă nu putea fi de ajutor acolo, înăuntru.

Sergentul îl avertiză că-și punea viața în primejdie.

Preotul îi răspunse că nu-i păsa de asta.

„Așadar, de aceea nu voia să-l lase să intre”, își zise McCaskey. Soldatul se temea pentru viața preotului. „Cine-ar fi crezut una ca asta?”

McCaskey nu voia să mai zăbovească, fiindcă Luis pierdea sânge. Îl luă în brațe, se întoarse și porni în direcția arcadelor. Soldatul nu încercă să-l oprească. McCaskey se întoarse și văzu că acesta se aplecase și-i acorda îngrijiri căpitanului.

Revenind la adăpostul arcadei, McCaskey îl așează pe Luis, cu băgare de seamă, lângă Maria. Apoi privi în urmă. Preotul îngenunchease lângă căpitan. Se întoarse din nou către prietenul său rănit.

— Sărmanul Luis, rosti Maria.

Puse deoparte pistolul și-i mângâie obrazul palid.

McCaskey simți înțepătura geloziei. Nu mângâierea, ci lucirea de îngrijorare care se citea în ochii femeii îi declanșase acea senzație neplăcută. Privirea aceea exprima ceva venit din suflet, o compasiune care se dovedise mai puternică decât durerile care o chinuiau. Cât de nebun fusese atunci când o lăsase să plece. Abia acum observă cât era și ea de palidă. Trebuia să aducă ajutoare, cât mai curând cu putință.

McCaskey își descheie butoniera cămășii și sfâșie partea inferioară a mânecii. Așează țesătura deasupra răniilor lui Luis.

— Amândoi aveți nevoie cât mai urgent de îngrijiri medicale, rosti McCaskey. Am să încerc să găsesc un telefon, ca să chem o ambulanță. Apoi am să-l caut pe prietenul tău Juan.

Maria clătină din cap.

— S-ar putea să fie prea târziu.

Încercă să se ridice. McCaskey îi puse mâna pe umăr, obligând-o să rămână pe loc.

— Maria...

— Încetează! strigă ea.

— Maria, te implor, ascultă-mă, insistă el. Acordă-mi doar un mic răgaz. Cu puțin noroc, dacă atacul reușește, nu va mai fi nevoie să-l salvăm pe Juan sau pe oricine altcineva din mâinile zbirilor lui Amadori.

— Nu cred în noroc, replică Maria, dându-i mâna deoparte. Cred doar în ticăloșia oamenilor. Și, până acum, nu m-am înșelat în această privință. Amadori ar putea ordona executarea prizonierilor ca să nu poată depune mărturie despre cele văzute...

Maria se opri brusc, privind cu ochii mari de uimire dincolo de McCaskey.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, întorcându-se.

— Îl cunosc pe omul acela, rosti ea.

McCaskey privi spre curte. Preotul înainta cu pași grăbiți spre ei. Ajungând mai aproape, încetini; în mod evident și el o recunoscuse pe Maria.

— Maria! exclamă el, ajungând în dreptul arcadei.

— Părinte Norberto, ce căutați aici? întrebă ea.

— Se pare că soarta a vrut să mă aducă aici, îi răspunse el, îngenunchind și mângâindu-i părul.

Apoi îi cercetă rana.

— Biata de tine!

— Voi supraviețui, ridică ea din umeri.

— Ai pierdut mult sânge, spuse Norberto, privind apoi către Luis. La fel și el. Ați chemat deja un doctor?

— Chiar acum voiam să... începu McCaskey.

— Nu! strigă Maria.

— Nu-ți face griji, rămân eu cu tine, o liniști preotul.

— Nu e asta, spuse Maria. Există un prizonier. Are nevoie de ajutor.

— Unde se află? Întrebă Norberto.

— Într-o încăpere, acolo, arată ea către o intrare ce se deschidea în zidul palatului. Mă tem că îl vor ucide.

Norberto îi luă mâna într-a sa, apoi se ridică, spunând:

— Am să merg să îl caut, Maria. Rămâi aici și încearcă să nu te miști mai mult decât e nevoie.

Maria își întoarse privirea de la preot la McCaskey. Îngrijorarea pe care i-o citise acesta în ochi mai devreme se preschimbase în dispreț. Cu inima frântă, McCaskey plecă, fără să mai scoată vreun cuvânt, urmat îndeaproape de părintele Norberto.

Cei doi trecură pragul intrării deodată. McCaskey îi lăsase arma Mariei, pentru eventualitatea în care soldații s-ar fi răzgândit, renunțând la expectativă. Spera să nu aibă nevoie de armă înăuntru. Aici, împușcăturile se auzeau mai tare, desigur. Dar lupta părea a se desfășura îndeajuns de departe, așa încât McCaskey nu credea că aveau să fie prinși între două focuri. Privi crucea veche de lemn care atârna pe pieptul preotului. Privirea sa zăbovi o vreme asupra ei, în vreme ce se ruga lui Dumnezeu să-i ajute pe camarazii săi care, după toate probabilitățile, erau acum în focul luptei.

Opt uși se deschideau din coridorul scurt în care intraseră. Toate erau închise. McCaskey se opri și, întorcându-se către preot, îl întrebă în șoaptă:

— Vorbiți engleza?

— Oarecum, răspunse Norberto.

— Bun, continuă McCaskey. Nu am să vă las singur.

— Eu nu sunt niciodată singur, spuse preotul, atingându-și ușor crucea.

— Știu. Voiam să spun că... am să vă protejez.

— Dar răniții...

— S-ar putea să găsesc un telefon în vreuna din aceste încăperi, explică McCaskey. Dacă-i așa, am să dau telefon și apoi am să vă însoțesc. Îl vom găsi pe prietenul Mariei și apoi vom ieși cu toții.

Norberto încuviință, în vreme ce McCaskey apăsă pe clanța celei dintâi uși, care se deschise spre o încăpere cufundată în întuneric. După strălucirea soarelui de afară, ochii lui avură nevoie de un scurt răgaz pentru a se adapta la penumbră. În cele din urmă, desluși un birou în colțul îndepărtat al camerei. Văzu și un telefon.

— Asta el! exclamă McCaskey.

— Duceți-vă, îl îndemnă preotul. Eu voi continua să-l caut pe prietenul Mariei.

— E-n regulă, spuse McCaskey. Am să vin și eu, de îndată ce voi fi terminat.

Norberto încuviință din cap și se îndreptă spre ușa alăturată.

McCaskey închise ușa și se apropie de telefon. Ridică receptorul și înjură; aparatul era mort. Se temuse de așa ceva. Oamenii lui Amadori deconectaseră toate liniile exterioare, astfel încât, dacă vreun prizonier le scăpa de sub observație, să nu poată transmite informații celor din afară.

Revenind pe coridor, McCaskey trecu la următoarea încăpere. Ușa era deschisă, iar el aruncă o privire înăuntru. Era un salon de muzică. Mirosea vag a fum; observă aproape imediat cenușa răspândită pe pardoseală. Cu siguranță, aici se declanșase alarma de incendiu. Părintele Norberto se afla într-un colț al încăperii, lângă un prizonier. McCaskey presupuse că era vorba de Juan.

— Părinte... în ce stare e? întrebă el.

Norberto nu se întoarse. Cu umerii încovoiați, clătină grav din cap.

McCaskey se întoarse. Singura modalitate de a aduce ajutoare era să-i găsească pe cei din echipa de intervenție. Ei ar fi putut telefona la sediul Interpolului, solicitând ajutor medical. Chiar dacă misiunea menită să îl elimine pe Amadori dăduse greș, generalul nu avea să poată refuza accesul unei echipe medicale în interiorul palatului. La urma urmei și oamenii săi fuseseră, cu siguranță, răniți în urma luptelor.

McCaskey inspiră adânc și porni înainte pe coridor.

***Marți, ora 12 și 6 minute,
Madrid, Spania***

Salonul de muzică al palatului era cufundat în întuneric. Cu toate acestea, de pe coridor răzbătea îndeajuns de multă lumină încât părintele Norberto să poată desluși silueta unui bărbat, prăbușit într-un colț. Era grav rănit. Observă niște pete de sânge pe hainele lui și pe peretele de lângă el. Sângele continua să se prelingă din rănilor de pe obraji, de pe frunte și din gura stâlcită. O serie de răni deschise îi umpleau picioarele și pieptul.

Părintele Norberto simți acut prezența morții, la fel cum o simțise atunci când îngenunchease la căpătâiul fratelui său. Senzația era mereu aceeași, fie că veghea la căpătâiul unui muribund pe cale de a fi răpus de boală sau ținea de mână un om grav rănit. Moartea avea un miros dulceag, metalic, care-i umplea nările și-i otrăvea stomacul. Preotului i se păru că-i simte atingerea, ca un fum rece, invizibil, care împânzea aerul și i se strecura în came, în oase și în suflet.

Moartea venise pentru a-l lua cu sine pe acest om. Când privirea lui Norberto se obișnuia cu întunericul, preotul realizează că era de-a dreptul un miracol că bărbatul mai trăia. Monștrii care îl lăsaseră să zacă aici îl împușcaseră, îl bătuseră și îl arseseră, fără pic de milă sau remușcări.

„De ce?” se întrebă Norberto, cu sufletul plin de indignare și amărăciune. „Pentru a obține informații? Pentru a se răzbuna? Sau doar ca să se amuze?”

Oricare-ar fi fost motivațiile lor, nimic nu putea să justifice o asemenea tortură. Iar într-o națiune catolică, ai cărei cetățeni respectau cu sfințenie Decalogul și învățăturile lui Iisus Hristos, fapta agresorilor constituia un păcat de moarte. Crimele lor aveau să-i îndepărteze pe vecie de harul lui Dumnezeu.

Dar asta nu avea să-i fie de ajutor bietului om. Părintele Norberto se lăsă în genunchi la căpătâiul muribundului. Îi îndepărtă părul năclăit de sudoare de pe frunte și îi atinse obrazul însângerat.

Prizonierul deschise ochii. Nu era pic de strălucire în privirea lui; doar confuzie și suferință. Păru că recunoaște veșmântul preoțesc și-i căută privirea. Încercă să-și ridice o mână. Părintele Norberto îi luă mâna tremurândă și i-o strânse.

— Fiule, rosti el. Sunt părintele Norberto.

Bărbatul privi în sus.

— Părinte... Ce s-a întâmplat?

— Ai fost rănit, îi spuse Norberto. Stai liniștit.

— Rănit? Cât de grav?

— Nu te mișca, urmă Norberto cu blândețe, strângându-i mâna și încercând să schițeze un zâmbet. Cum te numești?

— Mă cheamă Juan... Martinez.

— Eu sunt părintele Norberto. Vrei să te spovedești?

Juan privi roată. În ochii lui neliniștiți se citea spaima.

— Părinte... Am să... mor?

Norberto nu-i răspunse. Se mulțumi să-i strângă mai tare mâna.

— Dar... Cum e cu puțință așa ceva? Întrebă Juan. Nu simt nici o durere.

— Dumnezeu s-a îndurat de tine, spuse Norberto.

Juan își încheștă degetele pe mâna preotului. Ochii i se închiseră încet.

— Părinte... Dacă Dumnezeu e îndurător, atunci am să mă rog... Are să-mi ierte păcatele.

— Te va ierta numai dacă te căiești cu adevărat, replică Norberto.

În depărtare auzi împușcăturile din ce în ce mai rare. Aveau să fie mulți cei ce vor avea nevoie de sprijinul Domnului și de iertarea Lui. Atingând crucea de buzele rănitului, părintele Norberto întrebă:

— Te căiești cu adevărat pentru toate păcatele cu care, în viața ta trecută, l-ai supărat pe Dumnezeu?

Juan sărută crucea.

— Mă căiesc cu adevărat, rosti el, cu vădite eforturi. Am ucis mulți oameni. Câțiva, la sediul unui post de radio... Și un altul, în camera lui... un pescar.

Norberto avu senzația că aude moartea hohotindu-i în față. Niciodată nu-i fusese dat să trăiască o pedeapsă mai crudă decât aceea pe care o îndura acum, realizând că ținea în mâna sa mâna care îi ucisese fratele.

Ochii lui Norberto se preschimbară în săgeți de furie oarbă,

țâșnind dintr-o mare de gheață. Îl străpunseră pe cel din față sa de parc-ar fi fost însuși Diavolul. Părintele Norberto își dori din tot sufletul să poată azvârli deoparte mâna aceea și să-l privească alunecând în osânda veșnică, nespovedit și nemântuit.

„Omul acesta mi-a ucis fratele.”

— Crimele acestea nu puteau fi evitate, îngăimă Juan, sufocându-se.

Mâna îi tremura atunci când îl strânse pe Norberto mai tare.

— Dar... îmi pare cu adevărat rău că le-am săvârșit.

Norberto închise ochii. Avea dinții încleștați și tremura, iar mâna sa părea incapabilă să răspundă atingerii lui Juan. Cu toate acestea, luptă împotriva impulsului de a respinge mâna care-i luase viața lui Adolfo. Era în egală măsură un frate zdrobit de suferință și un părinte în slujba Domnului.

— Părinte, gâfâi Juan. Ajută-mă... să rostesc cuvintele potrivite.

Norberto inspiră printre dinți. „Nu eu sunt cel care trebuie să-l ierte. Iertarea trebuie să vină de la Dumnezeu.”

Preotul deschise ochii și privi chipul învinatețit și trupul zdrobit care zăcea la picioarele sale.

— Tată ceresc, iartă-mi greșelile, rosti Norberto cu răceală în glas. Căci mă căiesc cu adevărat.

— Mă căiesc, îngăimă Juan. Mă căiesc... cu adevărat.

Juan închise ochii. Răsuflarea îi deveni sacadată.

— Păcatele iertate sunt șterse din suflet, iar păcătosul primește harul cel sfânt, spuse Norberto. Dumnezeu să-ți ierte păcatele și să-ți aducă mântuirea.

Buzele lui Juan se deschiseră, lăsând să-i scape un oftat. Apoi totul se sfârși.

Norberto continuă să privească țintă trupul neînsuflețit. Mâna lui Juan era rece. Din rănilor de pe piept și de pe față sângele continua să se prelingă încet.

Norberto nu putea să ierte ori să găsească o justificare faptelor săvârșite de acest om. Dar Adolfo se aventurase la pescuit pe o mare unde prada se pricepea să-și apere viața. Dacă Juan nu l-ar fi ucis, ar fi făcut-o altul. Ochii lui Norberto se umplură de lacrimi. Adolfo ar fi trebuit să fie ultima victimă.

Dac-ar fi știut măcar de cea de-a doua viață pe care fratele său o ducea pe ascuns! Dacă n-ar fi fost atât de aspru, poate că Adolfo nu s-ar fi temut să-i mărturisească. De ce-l lăsase să plece în seara aceea? De ce nu îl însoțise, atunci când livrase

Înregistrarea care declanșase întregul coșmar? „De ce n-am acționat, când încă mai era timp?” Dar cea mai cumplită dintre pedepse era alta: nu reușise să salveze sufletul fratelui său, ci numai pe cel al ucigașului acestuia.

— O, Doamne, oftă Norberto, lăsându-și capul pe spate și dând frâu liber lacrimilor.

Așeză deoparte mâna lui Juan și își acoperi ochii.

Stând acolo, părintele Norberto simți moartea îndepărtându-se, deși, cu siguranță, nu se dusesse prea departe. Preotul se strădui să-și stăpânească plânsul. Nu era momentul potrivit pentru a-l jeli pe Adolfo și nici pentru a se condamna pentru eșecul său. Mai erau și alții care aveau nevoie de alinare și de izbăvire; alți oameni care se purtaseră cu aroganță în timpul vieții, regăsind umilința de-abia în fața veșnicei osânde.

Părintele Norberto se ridică. Făcu semnul crucii deasupra trupului neînsuflețit al lui Juan Martinez.

— Să te ierte Dumnezeu, rosti el încet.

„Și iartă-mă și pe mine, Doamne”, își spuse părintele Norberto, întorcându-se și părăsind încăperea. Îl ura pe cel care murise. Dar, în adâncul inimii, spera ca Dumnezeu să-i fi auzit cuvintele de căință.

Pedeapsa fratelui său fusese de-ajuns pentru această zi.

***Marți, ora 12 si 12 minute,
Madrid, Spania***

Regulile tuturor forțelor de elită americane cereau ca nici un lucru care mai putea fi folosit să nu fie lăsat în urmă după o retragere. În anumite cazuri, când era vorba de o misiune ultrasecretă - în care nimeni nu avea dreptul să afle de prezența forței respective în acel loc - chiar și tuburile cartușelor erau adunate. Într-un raid secret simplu precum acesta, singura condiție era ca identitatea agenților să rămână necunoscută.

Colonelul August observase că Aideen Marley se desprinsese de grup. Nu primise ordine specifice în acest sens, dar nu-i putea condamna inițiativa. Chiar dacă încercarea ei de a-l elimina pe Amadori avea să eșueze, operațiunea tot avea să fie considerată un succes, măcar parțial. Echipei de intervenție avea să-i revină meritul de a-l deconspira pe general, înainte de a-și fi pus planurile în aplicare. Schimbul de focuri avea să oblige poliția municipală și alte oficialități să intre în palat. Prizonierii aveau să fie descoperiți și aveau să depună mărturie despre felul în care fuseseră aduși acolo. Era posibil ca Amadori să mai dețină destule atuuri pentru a prelua puterea, dar deconspirarea modului în care ajunsese în această poziție avea să-i pună destule bețe în roate. Cu siguranță, deconspirarea atrocităților de care se făcea vinovat nu avea să-i aducă prea mulți susținători în Europa.

Și totuși...

Colonelului August nu-i plăceau succesele parțiale. Aideen se îndreptase spre aripa sudică a palatului, pe urmele lui Amadori. Dacă echipa de intervenție reușea să îi rețină îndeajuns de mult timp pe soldați și dacă Amadori, rănit fiind, se gândea în primul rând să scape, în loc să cheme ajutoare, era cu putință ca Aideen să reușească să ducă la bun sfârșit de una singură ceea ce începuseră cu toții. Iar succesul ei ar fi scutit Spania de luni întregi de conflicte violente și epurări nemiloase, care ar fi avut loc dacă Amadori ar fi rămas în viață.

Aproximativ o sută de metri îi despărteau pe membrii echipei de intervenție de soldații spanioli. Deși soldații chemați în ajutor de Amadori purtau măști de gaze, valurile de fum gălbui emanat de grenade îi împiedicaseră să avanseze cu mai mult de câțiva metri pe minut. Între timp, echipa de intervenție se retrăsese cu o viteză constantă. Reușiseră chiar să ajute să scape câțiva prizonieri dintre cei care, aflându-se în Sala Halebardierilor, străbătuseră cu chiu cu vai norii de gaz pe cale să se risipească.

Se aflau acum în casa scărilor. În spatele lor se aflau treptele care duceau spre temniță. Spre sud se deschidea coridorul pe care o apucaseră Amadori și Aideen. Ajuns în dreptul caporalului Prementine, colonelul August îi ceru să aleagă un soldat care să acopere retragerea celorlalți. Prementine avea să preia apoi comanda echipei de intervenție, conducând-o afară din palat.

— Domnule colonel, un singur soldat nu va fi de-ajuns pentru a face față asaltului, răspunse Prementine. Dați-mi voie să rămân și eu.

— Nu. Ar însemna să rămânem trei, spuse colonelul.

— Cum adică?

— Voi rămâne și eu, explică August.

— Domnule...

— M-ai auzit, caporal?

— Am înțeles, rosti Prementine, salutând.

Caporalul îl anunță pe soldatul Pupshaw că avea să rămână împreună cu colonelul August. Soldatul bondoc răspunse cu un salut entuziast și se prezintă la comandant. August îi spuse lui Pupshaw că, în momentul în care aveau să ajungă în dreptul scărilor, avea să ia poziție la intrarea în coridor. August avea să se poziționeze de partea cealaltă a scărilor, înspre nord. Astfel, dacă vreunul dintre ei avea să fie atacat și din spate, celălalt va avea posibilitatea de a-i asigura acoperirea.

Soldații Scott și Devonne le încredințară ceea ce mai rămăsese din provizia de grenade. Mai erau doar trei. August socoti că două dintre ele aveau să le permită să reziste cel puțin cinci minute, iar cea de-a treia avea să le asigure retragerea. Aveau să lupte contra cronometru, dar colonelul spera ca Aideen să apuce, în acest interval, să-și ajungă din urmă prada rănită, să facă ceea ce trebuia făcut și să scape cu bine.

Caporalul Prementine le ură succes celor doi, după care, împreună cu ceilalți membri ai echipei de intervenție, pleacă în tăcere.

După ce-i mulțumi lui Prementine, August îl anunță pe Pupshaw că trebuiau să reziste exact cinci minute, din momentul în care avea să se declanșeze schimbul de focuri cu soldații spanioli. La semnalul lui August, aveau să-și urmeze tovarășii în temniță, Pupshaw urmând să coboare cel dintâi.

August și Pupshaw se întinseră pe burtă, pregătindu-se să înfrunte asaltul. Aveau să tragă la joasă înălțime, nu mai sus de genunchi. Pupshaw își pregăti o grenadă, gata să o azvârle în momentul în care spaniolii aveau să-și facă apariția. August își ridică mâna stângă.

Douăzeci de secunde mai târziu, primul soldat spaniol se ivi din negura gălbuie, care începuse să se risipească. August își îndreptă degetul mare al mâinii stângi în jos.

Pupshaw scoase cuiul grenadei și o aruncă.

***Marți, ora 12 și 17 minute
Madrid, Spania***

În timp ce înainta pe coridor, Darrell McCaskey se simțea despuiat, neavând la el nici o armă. I se păruse însă mai important ca Maria să aibă posibilitatea să se apere. Trecuseră ani buni de când nu își mai exersase deprinderile de aikido învățate când intrase în FBI, dar, în principiu, acestea ar fi trebuit să-i fie de ajuns.

Apropiindu-se de intrarea pe un nou coridor, McCaskey își încetini pașii. Se opri înaintea să ia colțul și riscă o privire pe furiș, ca atunci când, polițist fiind, stătea la pândă. Fotografie mental cele văzute, apoi se retrase repede, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

La o oarecare distanță de-a lungul coridorului se afla un bărbat înalt. Purta o uniformă de general și avea pieptul împodobit cu o mulțime de medalii și decorații de pe vremea lui Franco. Avea în mână un pistol și purta o mască de gaze. Sângera dintr-o rană în partea inferioară a piciorului.

Nu putea fi decât Amadori.

Privea în urma sa, în vreme ce se apropia de locul în care se afla McCaskey. Americanul era convins că nu fusese reperat. Înjură în gând proasta inspirație de a nu-și fi luat cu sine arma. Nu avea nimic cu care să-l doboare pe general. Singura armă erau mâinile sale și faptul că Amadori nu știa că el se afla acolo.

Una din regulile învățate pe vremea când lucra la FBI cerea ca, în situațiile în care un agent se confrunta cu o forță mai bine înarmată, acesta să aleagă calea retragerii, până în momentul în care va găsi o cale de a contracara cu succes armamentul inamicului. O înfruntare directă îl favoriza pe următor. În schimb, retragerea era întotdeauna în avantajul celui urmărit.

Însă, având în vedere miza aflată în joc, McCaskey nu-și putea permite să-l lase pe Amadori să-i scape.

McCaskey privi în sus și își făcu curaj. Ascultă mersul schiopătat al generalului. Amadori se afla la aproximativ trei

metri distanță. McCaskey avea să se ghemuiască, așteptând. În momentul în care Amadori se va ivi de după colț, avea să se răsucescă brusc, secerându-l și avea să încerce să îi ia pistolul, înainte ca el să poată trage.

În clipa aceea, McCaskey auzi pași venind din urma lui. Se întoarse și îl văzu pe părintele Norberto apropiindu-se. Observă însă și altceva: o luminiță roșie pâlpâind aproape de tavan, deasupra salonului de muzică.

Era o cameră de luat vederi. Iar Amadori purta ochelari dotați cu SSD, sistemul de supraveghere la distanță.

Pașii încetară să se audă. McCaskey înjură în gând. Fusesse mult prea obosit pentru a gândi așa cum s-ar fi convenit totul, iar neglijența sa îl puna acum într-o situație de categorică inferioritate. Amadori îi cunoștea cu exactitate poziția.

Nu-i rămânea decât să se retragă. Se întoarse și porni în fugă spre ușa care dădea în curte. Preotul rămăsese pe loc, dezorientat.

— Iisuse! exclamă McCaskey, pradă frustrării.

Nu credea că Amadori avea să împuște un membru al clerului. Însă un preot catolic ar fi însemnat un ostatic ideal. Nimeni n-ar mai fi îndrăznit să-l atace pe general, de teamă să nu-l rănească pe preot.

McCaskey trebuia să-l scoată pe preot de acolo. Îl apucă pe părintele Norberto de sutană și încercă să-l tragă după sine, către curte. O clipă mai târziu, auzi o împușcătură, simți o izbitură ca de pumn în șira spinării și în fața ochilor săi totul se coloră într-un roșu-orbitor.

***Marți, ora 12 și 21 de minute
Madrid, Spania***

Lui Aideen nu-i fu deloc greu să urmeze dâra de sânge. Picăturile erau atât de apropiate unele de altele, încât pe alocuri se suprapuneau. Amadori pierdea mult sânge. Ceea ce o surprinse însă, în momentul în care îl ajunsese din urmă, fu faptul că acesta era singur și o aștepta.

Amadori trase un foc și Aideen se retrase după colțul coridorului, de îndată ce îl văzu. Glonțul bâzâi la câțiva centimetri de fața ei. După ce ecourile împușcăturii se stinseră, se așternu liniștea. Aideen rămase pe loc, încercând să-și dea seama care avea să fie următoarea mișcare a lui Amadori. În timp ce aștepta cu urechile ciulite, simți o apăsare puternică în spate. Se întoarse și îl văzu pe generalul-maior, care avea arma ațintită asupra sa.

Aideen murmură un blestem. Ofițerul purta ochelarii SSD. Cu siguranță, se conectase la camerele de luat vederi și o localizase din timp. Se despărțise de Amadori, iar acum reușise să o ia prin surprindere.

— Întoarce-te și ridică mâinile, îi porunci ofițerul, în spaniolă.

Aideen se supuse. El îi luă arma.

— Cine ești? Întrebă generalul-maior.

Aideen nu-i răspunse.

— N-am timp de pierdut, rosti el. Răspunde-mi și îți dau drumul. Dacă refuzi să-mi răspunzi, te las aici, cu un glonț în ceafă. Număr până la trei.

Aideen constată că individul nu glumea câtuși de puțin.

— Unu, rosti ofițerul.

Aideen fu tentată să-i spună că era agent al Interpolului. Niciodată nu simțise moartea dându-i târcoale atât de aproape. Era o senzație cumplită, de natură să slăbească hotărârea oricui.

— Doi.

Se îndoia că generalul-maior avea să o cruțe, chiar dacă avea să-și dezvăluie identitatea. Cu siguranță însă avea să fie ucisă

dacă refuza să vorbească.

Și totuși, dacă spunea adevărul, era foarte posibil să distrugă viața Mariei, a lui Luis și a tovarășilor lor. Iar dacă-l lăsa pe Amadori să scape, avea să nenorocească nenumărate alte vieți.

Poate c-ar fi trebuit să moară pe stradă, împreună cu Martha. Poate că nu fusese decât o amânare.

Aideen auzi o împușcătură în spatele ei. Tresări. Simți sângele prelingându-i-se, cald, pe ceafă. Și totuși, rămăsese în picioare.

O clipă mai târziu generalul-maior se prăbuși asupra ei. Se trase instinctiv deoparte, iar el căzu. Cele două arme aterizară cu zgomot pe pardoseală. Sângele țâșnea ca dintr-o arteziană dintr-o gaură urâtă în ceafa ofițerului. Ridică privirea.

Un bărbat cu trăsături vag familiare se îndrepta către ea dinspre capătul coridorului. Ținea în mână un pistol cu țeava fumegândă și afișa o expresie pe jumătate satisfăcută, pe jumătate amărâtă.

— Ferdinand? Îngăimă ea.

Bărbatul aflat în slujba *familiei* Ramirez ezită.

— Nu-ți face griji, îl liniște ea.

Privi repede în jur. Apoi întoarse spatele camerei de luat vederi și, convinsă că nu putea să fie recunoscută, își ridică masca îndeajuns încât să-i poată vedea fața.

— Sunt aici împreună cu ceilalți, spuse ea. Am venit să vă ajutăm.

Ferdinand continuă să înainteze înspre ea.

— Mă bucur să aud asta, spuse el. După atac, eu și Juan ne-am îndoit de voi, acolo, la fabrică. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți faci griji. N-aveați de unde să știți.

Ferdinand își ridică pistolul.

— Am făcut rost de ăsta mai devreme, datorită unei diversiuni provocate de prietena ta. Au luat-o, împreună cu Juan. Vreau să-i găsesc. Și vreau să-l găsesc pe Amadori.

— Amadori a luat-o într-acolo, spuse Aideen.

Arătă spre celălalt capăt al coridorului, în timp ce se apleca să-și ridice pistolul. Luă, de asemenea, arma generalului-maior și ochelarii acestuia.

Simțea cum sângele celui ucis i se usca pe ceafă și se folosi de cămașa ei neagră pentru a-l șterge. În timp ce se îndepărta, simți un val de scârbă cotropind-o. Nu fiindcă asistase la uciderea cu sânge-rece a aghiotantului lui Amadori. Omul acela se pregătea să o ucidă. O deranja altceva și anume faptul că nici Amadori,

nici aghiotantul său nu avuseseră vreun amestec în incidentul care determinase implicarea Centrului de Comandă în această situație, asasinarea Marthei Mackall. Dimpotrivă, ei ordonaseră lichidarea celor care se aflau la originea crimei. Vina lor era aceea de a fi orchestrat o lovitură de stat împotriva unui guvern afiliat la NATO. O lovitură de stat care, culmea, ar fi fost sprijinită de majoritatea populației spaniole, în cazul unui plebiscit.

„Martha nu avea dreptate, își zise Aideen cu amărăciune. Nu există reguli. Există doar haos.”

Aideen și Ferdinand porniră pe urmele lui Amadori. Aideen o luă înainte, urmată, la câțiva pași, de Ferdinand. Ea verifică arma generalului-maior. Revolverul avea piedica ridicată. Ticălosul chiar avusese de gând să o împuște pe la spate.

Coridorul din fața lor era pustiu. Auziră o împușcătură și își iuțiră pașii. Aideen se întrebă dacă nu cumva altcineva – să fi fost Maria? – reușise să-i vină de hac lui Amadori. Dâra de sânge continua după colț. O urmară, apoi se opriră brusc în pragul culoarului din care se deschidea salonul de muzică. Îl văzură pe generalul Amadori, ținând un pistol în mâna îmbrăcată într-o mănușă albă. Țeava armei era lipită de tâmpla unui bărbat. Aideen avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza cine era cel pe care Amadori îl ținea sub amenințarea pistolului, ca pe un scut.

Era părintele Norberto. La picioarele lui se afla trupul nemișcat al unui alt bărbat, pe care Aideen îl recunoscuse imediat.

Era Darrell McCaskey.

***Martți, ora 12 și 24 de minute
Madrid, Spania***

Când părintele Norberto intrase în curtea palatului, era convins că soldații nu aveau să-i facă nici un rău. Le citise acest lucru în priviri, îl detectase în vocile lor.

Nu-și făcea însă iluzii de acest fel în privința bărbatului care îl împușcase pe american în spate, cu câteva clipe în urmă. Ofițerul îi înfipsese țeava pistolului în tâmplă și îl ținea strâns de păr. Sângera. Nu părea deloc dispus să stea de vorbă și nici nu avea timp de așa ceva.

— Unde e generalul-maior? strigă Amadori.

Aideen aruncă ochelarii și arma generalului-maior și le împinse cu piciorul spre mijlocul coridorului.

— E mort. Acum dă-i drumul preotului.

— O femeie? urlă Amadori. La naiba, cu cine mă lupt? Ieși chiar acum de-acolo.

— Dă-i drumul părintelui, domnule general Amadori, îi răspunse Aideen. Lasă-l să plece și mă poți avea pe mine.

— N-am timp de negocieri, replică Amadori.

Aruncă o privire în urma sa. Ușa care dădea spre curtea palatului era doar la câțiva metri distantă. Își scoase ochelarii și îi aruncă pe pardoseală. Apoi împinse țeava armei în gâtul părintelui Norberto și își continuă retragerea către ieșire.

— Oamenii mei sunt afară, păzesc perimetrul, în timp ce camarazii lor luptă. Vor veni de îndată ce îi voi chema. Au să vă vâneze, ca pe niște șobolani.

— Dacă ies, ai să tragi în mine.

— Corect, încuviință Amadori. În schimb, îi voi da drumul preotului.

Femeia tăcu.

În toți anii care trecuseră de când devenise preot, Norberto stătuse de vorbă cu destule văduve zdrobite de durere sau cu credincioși care își pierduseră de curând un frate, o soră sau un copil. Cei mai mulți se arătau dornici să moară cât mai curând ei

înșiși. În ciuda pierderii suferite, Norberto nu simțea deloc un asemenea impuls. Voia să trăiască. Voia să-și ajute pe mai departe semenii. Dar nu era dispus să lase o femeie să se sacrifice pentru el.

— Pleacă de-aici, copilă! strigă Norberto.

Amadori îl smuci de păr și scrâșni:

— Ține-ți gura.

— Fratele meu, Adolfo Alcazar, credea în dumneata, rosti Norberto. A murit în slujba ta.

— Fratele tău? spuse generalul, continuând să se retragă spre ușa aflată acum la doar câțiva pași. Nu-ți dai seama că oamenii care l-au ucis pe Adolfo sunt cei care mă atacă?

— Știu, răspunse Norberto. Unul dintre ei a murit în brațele mele, la fel ca Adolfo.

— Și-atunci, cum poți să fii de partea lor?

— Nu sunt de partea nimănui, replică Norberto. Sunt de partea lui Dumnezeu. Iar în numele Lui, te conjur să pui capăt acestui război.

— N-am timp de prostiile tale, izbucni Amadori. Dușmanii mei sunt dușmanii Spaniei. Spune-mi cine e femeia aceasta și-am să-ți dau drumul.

— N-am să te ajut, spuse Norberto.

— Atunci ai să mori, scrâșni Amadori, ajungând în dreptul ușii.

În mod evident, durerea rănii din picior îl chinuia. Ținându-l pe preot de păr, făcu un pas în curtea însorită și se întoarse spre poarta de pe latura sudică.

— Am nevoie de ajutor! strigă el, apoi întoarse repede capul, pentru a se asigura că Aideen nu se clintise.

Soldații aflați de cealaltă parte a curții aveau armele ațintite în direcția arcadelor. Auzind strigătul lui Amadori, priviră cu toții în direcția ușii. Deodată, unul dintre ei se ivi de după stâlpul porții.

— Rămâneți pe loc, domnule general! strigă soldatul.

Amadori aruncă o privire spre arcade. Văzu doi oameni ghemuiți acolo, un bărbat care sângera și o femeie.

— Adu-ți plutonul încoace! strigă el. Asigurați perimetrul curții!

Soldatul scoase un radioemitor de la centură și chemă întăriri. Între timp, femeia pitită lângă arcade ținti către Amadori. Generalul, înfuriat, îl răsuci pe preot, folosindu-se de el ca de un scut. Femeia se abținu să tragă; focurile de armă trase de soldați o obligară să se retragă la adăpostul arcadei. Amadori privi din nou înspre palat, spre a se convinge că cealaltă femeie nu ieșise

de după colț.

Dar ea nu se clintise. Nici nu mai era nevoie.

Darrell McCaskey zăcea, culcat pe-o rână, la jumătatea coridorului. Era cu fața către Amadori și ținea în mână revolverul aghiotantului, căruia Aideen îi făcuse vânt pe coridor.

Părintele Norberto privi, la rândul său, nevenindu-i să creadă. Nu se vedea nici o urmă de sânge, deși văzuse cum generalul îl împușcase în spate pe american.

Amadori dădu să-l răsucească pe preot, dar McCaskey nu-i lăsă răgazul necesar pentru a-l folosi pe părintele Norberto ca pe un scut între ei. Nu se osteni să tragă în așa fel încât doar să-l rănească pe general. Apăsă pe trăgaci fără ezitare, trimițând două gloanțe în tâmpla lui Amadori.

Generalul muri încă înainte de a fi căzu lat.

***Marți, ora 12 și 45 de minute,
Madrid, Spania***

— Purtai o vestă antiglonț! exclamă Aideen, alergând spre McCaskey.

— Să nu pornești niciodată la drum fără așa ceva, rosti McCaskey, strâmbându-se în timp ce ea îl ajuta să se ridice. Am îmbrăcat-o înainte de a porni încoace. După ce Amadori a tras în mine... m-am gândit că ar fi mai înțelept să mă prefac mort și să aștept o ocazie ca asta.

— Noroc c-am aruncat și pistolul, nu doar ochelarii, spuse Aideen.

Ferdinand trecu în fugă pe lângă preot. Părintele Norberto rămăsese în picioare lângă ușă, cu privirea ațintită asupra cadavrului lui Amadori. Îngenunche și începu să rostească o rugăciune pentru cel mort.

— Părinte, nu merită binecuvântarea ta, i se adresă Ferdinand. Haideți! Trebuie să plecăm de-aici.

Norberto sfârși rugăciunea. De-abia după ce făcu semnul crucii deasupra generalului se ridică în picioare și îl privi pe Ferdinand.

— Unde mergem?

— Departe de locul ăsta, îi răspunse Ferdinand. Soldații...

— Are dreptate, părinte, interveni Aideen. Nu știm cum vor acționa soldații. Ar fi bine să nu fim aici când îl vor găsi pe general.

McCaskey se sprijini pe umărul lui Aideen, respirând cu mare greutate.

— Trebuie, de asemenea, să-i dăm de veste șefului despre cele întâmplate, cât mai curând posibil, spuse el. Unde-i restul echipei?

— Au întâmpinat o oarecare rezistență în timp ce se retrăgeau, îi răspunse ea.

— Știi cum am putea ajunge la ei?

Aideen încuviință.

— Poți să mergi?

— Da, dar n-am să vă însoțesc, replică McCaskey. Nu pot să o părăsesc pe Maria.

— Darrell, ai auzit ce spunea Amadori, insistă Aideen. Soldații așteaptă întăriri.

— Știu, spuse McCaskey, cu un surâs obosit. E un motiv în plus să n-o las singură pe Maria.

— Nu va fi singur, i se adresă părintele Norberto lui Aideen. Voi rămâne și eu aici.

Aideen îi privi lung, prin fantele măștii.

— N-avem timp de discuții. Voi da de veste celor de-afară. Voi trei, aveți grijă de voi.

McCaskey îi mulțumi. În timp ce ea se întoarce și porni în fugă spre casa scărilor, McCaskey se împletici către preot.

— Îmi pare rău, rosti el în engleză, arătând către cadavrul lui Amadori. Trebuia să fac ceea ce am făcut.

Norberto nu-i răspunse.

Ferdinand își vârî arma la centură.

— Mă duc să-l caut pe prietenul meu, Juan, spuse el, iar apoi se întoarce către McCaskey, adăugind: Vă mulțumesc, domnule, pentru că ați scăpat Spania de un viitor *caudillo*.

McCaskey nu înțelese pe deplin spusele lui Ferdinand, dar percepu esența cuvintelor sale.

— *De nada*, răspunse el. Pentru puțin.

Deodată părintele Norberto îl apucă de umăr pe Ferdinand, strângând cu putere.

— *Padre?* făcu Ferdinand, uimit.

— Prietenul tău e acolo, spuse Norberto.

Avea lacrimi în ochi atunci când adăugă, arătând către salonul de muzică:

— E mort.

— Juan e mort? Sunteți sigur?

— Sunt sigur, încuviință Norberto. Eram alături de el când și-a dat sufletul. Eram lângă el când și-a mărturisit păcatele. A murit împăcat.

Ferdinand închise ochii.

Norberto își spori strânsoarea.

— Oricine are dreptul la iertare, fiule, indiferent dacă a ucis un om sau milioane de oameni.

Preotul îi dădu drumul lui Ferdinand și îi întoarce spatele, îndreptându-se spre McCaskey. Americanul șchiopătase către

ușă și cerceta cu prudență cele ce se întâmplau afară. Nu înțelesese mare lucru din schimbul de replici al celor doi, dar dedusese că nu era deloc plăcut.

— Ce credeți c-ar trebui să facem? întrebă Norberto.

— Nu știu, mărturisi McCaskey.

Privi către soldați, care aveau și ei ochii ațintiți spre ușă. Întăririle tocmai își făcuseră apariția la o altă ieșire, înspre colțul curții. McCaskey observă că nou-veniții purtau măști de gaze. Probabil că făcuseră parte din grupul care se confruntase cu echipa de intervenție.

Din nou, McCaskey se simți neajutorat. Era posibil ca pândarii Interpolului să nu-și fi dat seama că Amadori era mort și că o intervenție a forțelor de poliție locale ar fi fost de-ajuns pentru a pune capăt revoluției. Mai ales dacă demonstrația de forță ar fi avut loc înainte ca soldații să apuce să-și găsească un nou lider.

— Aș putea încerca să le vorbesc, sugeră Norberto. Le-aș spune că nu mai au nici un motiv să lupte mai departe.

— Nu cred că v-ar asculta, clătină din cap McCaskey. S-ar putea să băgați spaima în câțiva dintre ei, dar nu i-ați convinge pe toți. N-ar fi de-ajuns ca să ne salveze.

— Trebuie să încerc, spuse Norberto.

Îl ocoli pe McCaskey și trecu pragul ușii. McCaskey nu încercă să-l oprească. Nu credea că soldații ar fi făcut vreun rău unui preot. Și, dacă intervenția lui îi ajuta să mai câștige un minut sau două, merita să-l lase să încerce. În situația în care se aflau, orice soluție i se părea bine venită.

McCaskey nu știa ce avea să se întâmple cu mișcarea condusă de Amadori după moartea acestuia. Însă, văzându-i pe soldații care se regroupau de-a lungul laturii sudice a curții, își închipui destul de limpede care avea să fie soarta sa, a Mariei și a prizonierilor din palat.

Aveau să devină pioni într-una din cele mai periculoase și mai dramatice situații ce implicau luarea de ostatici din tot acest secol.

***Martți, ora 6 și 50 de minute,
Washington, D.C.***

— Mesaj de la echipa de intervenție, anunță Bob Herbert.

Acesta rămăsese de veghe lângă telefonul din biroul lui Paul Hood, în vreme ce directorul Centrului de Comandă și Rodgers se aflau în teleconferință cu șeful Securității Naționale Burkow și cu Garcia Abril, ambasadorul Spaniei la Washington. Juristul Lowell Coffey și Ron Plummer erau și ei prezenți în birou.

Ambasadorul îi informă pe cei din Washington că prim-ministrul Spaniei și regele luaseră decizia îndepărtării din funcție a generalului Amadori. Prerogativele acestuia fuseseră încredințate generalului Garcia Somoza, care se afla în acest moment în drum spre Madrid, venind de la Barcelona. Între timp, forțele de poliție locale, cărora li se adăuga detașamentul de elită Guardia Real de la Palacio de la Zarzuela, se pregăteau să lanseze un contraatac pentru cucerirea palatului.

Hood preluă apelul echipei de intervenție imediat, prin mijlocirea sediului Interpol de la Madrid. Comută pe amplificare, astfel încât discuția să poată fi auzită de toți cei aflați în încăpere. Lipsa oricărui mesaj sporise la maximum încordarea, mai ales după ce observatorii Interpolului și supravegherea prin satelit raportaseră împușcături și explozii de grenade lacrimogene în diverse părți ale perimetrului palatului. Hood se temea ca nu cumva intervenția poliției să aibă loc înainte de retragerea comandoului.

— Ne retragem la vestiare, rosti August, de îndată ce Hood obținu legătura. Am ieșit din galerie și ne aflăm iarăși pe stradă.

Chipurile celor din încăpere se înseninară și își ridicară cu toții pumnii, în semn de victorie. Hood îi informă pe Burkow și pe ambasadorul Abril despre cele aflate.

— Excelent, exclamă el, amintindu-și că, de vreme ce se aflau din nou pe teren deschis, August avea să fie obligat să-și dea raportul în codul convenit, inspirat din jargonul sportiv. Vreun rănit?

— Accidentări ușoare, răspunse August. Avem însă o problemă. Antrenorul a ieșit pe teren, ca să-și aducă acasă doamna. Șeful acesteia l-a însoțit. Antrenorul n-a pățit nimic, dar ceilalți au fost accidentați. Suntem de părere că intervenția medicului e absolut necesară.

— S-a înțeles, spuse Hood.

McCasky era cel desemnat drept „antrenor”. August îl anunța că acesta și Luis pătrunseseră în palat pentru a o salva pe Maria și că rănilor lui Luis și ale Mariei le puneau viața în pericol.

— Încă ceva, adăugă August. Când am încercat să-l scoatem din joc pe căpitanul echipei adverse, am întâmpinat o rezistență serioasă din partea atacanților rivali. Antrenorul a fost cel care, în cele din urmă, a reușit să-l placheze.

Hood și Rodgers schimbă priviri pline de înțelegeri. McCasky era cel care reușise să-l elimine pe Amadori. Nu acesta fusese planul stabilit inițial. Însă Hood avusese prilejul să constate mai de mult că echipa sa - Herbert, Rodgers și mai ales McCasky - se pricepea de minune să improvizeze.

— Părerea noastră e că antrenorul n-ar trebui să mai rămână în incinta stadionului, continuă August. Nu vrem ca suporterii echipei adverse să-l ia la întrebări. Vrei să mergem să-l luăm de acolo?

— Nu, răspunse Hood.

Oricât de pricepuți ar fi fost membrii echipei de intervenție, Hood refuza să-i trimită într-o nouă misiune înainte de a le da prilejul să se odihnească, mai ales în condițiile în care poliția se pregătea să intervină.

— Unde se află antrenorul și oamenii lui? Întrebă Hood.

— Antrenorul se află la poarta B1, veni răspunsul lui August. Doamna și cu șeful ei sunt în rândul V5, scaunele unu și trei.

— Prea bine, spuse Hood. Ți-ai făcut treaba, atacantule, acum e timpul să te întorci acasă. Discutăm de îndată ce vei ajunge.

Herbert își apropiase scaunul cu roțile de computer și tasta coordonatele de pe hartă pe care le transmisese August. Ceru computerului o imagine actualizată luată prin satelit. Stephen Viens îi conectase direct la transmisia satelitului, iar imaginea solicitată fu afișată pe ecran în mai puțin de cincisprezece secunde.

— Îi am în imagine pe Maria și pe Luis, anunță Herbert.

Mări imaginea, astfel încât să aibă o perspectivă asupra întregii curți.

— Văd, de asemenea, vreo treizeci de soldați care par gata să întrepreindă ceva.

Rodgers îi puse la curent pe Burkow și pe Abril în legătură cu situația creată. Între timp, Lowell Coffey se apropie de automatul de cafea și își umplu o cană.

— Paul, dacă Amadori e mort, e posibil ca soldații să nu se grăbească să tragă în ai noștri sau în oricine altcineva s-ar mai afla în palat, sugerează Coffey. Vor prefera să-i țină drept ostatici, folosindu-i ulterior pentru a-și negocia amnistierea.

— Pe care o vor obține, după toate probabilitățile, urmă Plummer. Oricine va sfârși prin a conduce Spania nu va avea nici un interes să își atragă antipatia eventualilor susținători ai autorilor loviturii.

— Așadar, în cazul în care autoritățile nu vor ataca, vom avea probabil timp pentru a-i scăpa pe toți, inclusiv pe Darrell, continuă Coffey raționamentul. Soldații nu au nimic de câștigat dacă îi împușcă.

— McCaskey e o excepție, îi atrase atenția Herbert. Colonelul August are dreptate. Dacă soldații din curte află că el l-a ucis pe Amadori, vor dori să se răzbune. Mai presus de orice altceva.

— De unde ar putea să afle că el l-a ucis pe general? Întrebă Coffey.

— Din înregistrările camerelor de supraveghere, explică Herbert, aducând pe monitor planul palatului. Ia uitate unde se află.

Coffey și Plummer se apropiară de monitor. Rodgers rămăsese la telefon cu Burkow și cu ambasadorul spaniol.

— Sunt camere de supraveghere la ambele capete ale coridorului, explică Herbert. E posibil ca acțiunea lui Darrell să fi fost înregistrată. Când vor descoperi cadavrul generalului, soldații vor avea, poate, ideea să arunce o privire pe înregistrări, pentru a afla ține l-a ucis.

— Există vreo posibilitate de a șterge banda, printr-o interferență electronică? Întrebă Coffey.

— Un avion zburând la joasă înălțime ar putea direcționa un impuls electromagnetic pentru a distruge înregistrările, dar soluția asta ar cere timp, spuse Herbert.

Rodgers apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului și se ridică de lângă telefon.

— Domnilor, mă tem că va fi imposibil să acționăm în intervalul de care dispunem, anunță el.

— Cum adică? Întrebă Hood.

— Interpolul l-a anunțat pe prim-ministrul spaniol despre succesul echipei de intervenție, spuse Rodgers. Ambasadorul tocmai mi-a dat de veste că intenția autorităților este de a da ordin poliției să intervină înainte ca forțele rebele să aibă ocazia să se regrepeze.

Herbert înjură.

— Care este consemnul primit de poliție, în cazul în care soldații ar lua ostatici? vru să afle Hood.

Rodgers clătină din cap.

— Nu vor exista nici un fel de ostatici, spuse el. Guvernul spaniol nu vrea să le ofere rebelilor – acesta e termenul pe care îl întrebuințează ei – un forum de exprimare și, astfel, posibilitatea de a rămâne în centrul atenției.

— Sincer să fiu, nu-i pot condamna, spuse Herbert

— Eu da, câtă vreme unul dintre oamenii mei se mai află încă în incinta palatului, izbucni Hood iritat. Am făcut o treabă pe cînste pentru ei...

— Iar acum ei mărșăluiesc pe drumul pe care noi l-am pavat, acționând potrivit intereselor țării lor, continuă Rodgers ideea. Președintele ne-a încredințat misiunea de a reda Spania conducătorilor ei legitimi. Nu au existat nici un fel de garanții, Paul, în ceea ce privește atitudinea pe care urmau să o adopte respectivii conducători după ce își vor fi recăpătat puterea.

Hood își îndepărtă scaunul de birou și se ridică. Își puse mâinile în șolduri, iar apoi se apropie de polița de lângă televizor și își luă o cană de cafea.

Rodgers avea dreptate. Existau destule șanse ca prim-ministrul spaniol și poate chiar regele să nu supraviețuiască acestei situații catastrofale. Ei nu acționau în propriul lor interes, ci încercau să mențină unitatea Spaniei. Pe termen lung, acest lucru avea să se dovedească în beneficiul Europei și al Statelor Unite. Nici o țară cu populație multiethnică n-ar fi avut de câștigat de pe urma divizării Spaniei în mai multe republici.

Dar nu acțiunile prim-ministrului și regelui îl deranjau pe Hood. Îl irita atitudinea lor de genul „De-acum preluăm noi comanda!” după ce partea cea mai grea trecuse. Cum rămânea cu viețile sacrificate pentru a îndrepta nelegiuirea petrecută în timp ce ei ar fi trebuit să stea de veghe?

— Paul, e foarte posibil ca guvernul spaniol să nu cunoască rolul lui Darrell în desfășurarea acțiunii, argumentă Rodgers.

Probabil presupun că echipa de intervenție a pătruns în obiectiv și a acționat conform planului.

— Nici măcar nu s-au ostenit să ne întrebe.

— Chiar de-ar fi făcut-o, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, urmă Rodgers. Nimic nu mai poate fi schimbat. Guvernul nu-și poate permite să ne acorde un răgaz pentru a găsi o soluție, fiindcă nu-și poate permite să le ofere timp rebelilor.

Hood reveni cu cafeaua la biroul său.

— Am mai trecut prin astfel de situații, spuse Herbert. E o adevărată porcărie ce se întâmplă. Însă Darrell nu-i un începător. Poate că se va prinde cum stau lucrurile și va reuși să ajungă, împreună cu ceilalți, la adăpost, înainte de încheierea ostilităților.

— Le-am spus celor de la Interpol în ce situație ne găsim, spuse Rodgers. Nu le-am zis care-a fost rolul lui Darrell în întreaga acțiune. Le vom putea povesti totul mai târziu, când, cu puțin noroc, îl vom ști aici, lângă noi.

— Mda, făcu Herbert. Atunci ne vom distra de minune negând că ar fi călcat vreodată în palat.

— I-am informat care este localizarea exactă a lui Darrell, Maria și Luis și i-am avertizat că vor avea nevoie de îngrijiri medicale, continuă Rodgers. Să sperăm că mesajul va reuși să treacă de obstacolele birocrăției.

Hood se așează.

— „Probabil”, „poate” și „să sperăm”. Presupun că există și cuvinte mai rele decât astea.

— Sunt destule, îi răspunse Herbert. Ce zici de „niciodată”, „imposibil” și „moarte”?

Hood îl privi lung, iar apoi își îndreptă ochii spre ceilalți. Avea să-i fie dor de oamenii aceștia, după ce demisia sa avea să intre în vigoare. Erau patrioți devotați și buni profesioniști. Nu aveau să-i lipsească însă deloc așteptarea încordată și suferința. De acestea avusese parte îndeajuns, cât pentru o viață întreagă.

Nu aveau să-i lipsească nici singurătatea și sentimentul de vinovăție. Dorința față de Nancy Bosworth, în Germania și Ann Farris, la Washington. Niciodată nu-și dorise ca viața sa să însemne astfel de flirturi lipsite de sens.

Hood realizează că spera, în adâncul sufletului, ca Sharon să se fi răzgândit. Poate că se hotărâse să se întoarcă acasă. Era nevoit să recunoască adevărul spuselor lui Herbert. „Speranța” e oricând de preferat lui „niciodată”.

***Marti, ora 12 si 57 de minute,
Madrid, Spania***

Fiecare respirație îi provoca dureri acute lui Darrell McCaskey. Însă, după cum îi atrăsese atenția Jim Jones, mentorul său de la FBI, „Alternativa ar fi să nu mai respiri deloc, ceea ce nu-i defel mai bine”. Vestele antiglonț erau menite să împiedice pătrunderea proiectilelor în corp. Însă nu aveau cum să evite impactul puternic, care putea să cauzeze fracturarea unor coaste sau – în funcție de distanța de la care se trăsese și de calibrul armei – hemoragiile interne. Totuși, oricât de puternice i-ar fi fost durerile, nu acestea îl preocupau acum pe McCaskey. Era îngrijorat pentru Maria. Amânase ieșirea în curte, încercând să vadă dacă nu putea să îmbrace uniforma lui Amadori. Dar generalul era mult prea înalt, hainele erau pline de sânge, iar el nu vorbea spaniola. Păcăleala n-ar fi ținut decât câteva secunde, așa încât nu merita osteneala.

Deodată, la celălalt capăt al coridorului se auzi un semnal sonor. Era un mesaj transmis pe radioreceptorul generalului-maior. McCaskey se gândi că nu avea să treacă mult timp până când soldații aveau să vină, pentru a afla de ce nu le răspunsese nimeni.

În curte soseau tot mai mulți soldați. McCaskey riscă o privire dincolo de ușă. La est de arcade se afla Calle de Bailen. Și libertatea. Dar până la stradă erau aproximativ o sută de metri. Din momentul în care Maria avea să părăsească adăpostul sigur al arcadei, între ea și soldați nu va mai exista nici un scut. Iar ea va avea în plus povara lui Luis, în loc să poarte o armă. McCaskey nu putea ști dacă soldații spanioli vor decide să tragă asupra ei. Dar ar fi fost o nebunie să o lase să plece, pe ea sau pe altcineva. La urma urmei, nu aveau nici un interes ca martorii să poată descrie tratamentul căruia îi fuseseră supuși prizonierii.

McCaskey se hotărî să ajungă cu orice preț lângă Maria și să-i acopere retragerea. Se pregătea să-i ceară ajutorul lui Ferdinand, când spaniolul spuse ceva și-i întinse mâna lui

McCaskey.

— Are de gând să ne părăsească? întrebă McCaskey.

— Da, răspunse Norberto.

— Stai nițel, spuse McCaskey, refuzând mâna întinsă de Ferdinand. Spune-i că am nevoie de ajutorul lui pentru a ajunge la Maria. Nu poate să plece chiar acum.

Norberto traduse spusele lui McCaskey. Ferdinand răspunse, clătinând din cap în timp ce vorbea.

— Spune că-i pare rău, dar *familia* sa are nevoie de el, îl anunță Norberto pe McCaskey.

— Și eu am nevoie de el! izbucni americanul. Trebuie să ajung la Maria și Luis și să-i scot de-aici!

Ferdinand se întoarse, hotărât să plece.

— La naiba! strigă McCaskey. Am nevoie de cineva care să mă acopere!

— Lasă-l să plece, rosti Norberto sec. Vom merge împreună la prietenii tăi. Nu vor trage în noi.

— Ba da, atunci când își vor da seama că liderii lor sunt morți.

Se auziră pași grăbiți pe coridor. Tropăitul bocancilor fu urmat de împușcături, apoi de urletul lui Ferdinand.

— Drace! strigă McCaskey. Să mergem!

Chipul părintelui Norberto rămase impasibil, dar preotul ezită să se miște.

— Nu-l mai putem ajuta, spuse McCaskey și porni spre ușă. Vino!

Norberto îl urmă. McCaskey se mișca cât putea de repede, dar fiecare pas îi trimitea săgeți de durere în creier. Încercă să-și ridice brațul stâng; un fulger de durere îi străpunse plămânii, repercutându-se în șira spinării. Își mută arma în cealaltă mână. Nu țintea la fel de bine cu dreapta, dar era ferm hotărât să ajungă la Maria, chiar dacă avea să fie nevoit să se târască.

Cei doi trecură pragul ușii. Părintele Norberto se afla între McCaskey și soldați. McCaskey se împletici, căci durerea pricinuită de încercarea de a-și ridica brațul îl secătuisese de puteri. Preotul îi apucă brațul stâng, oferindu-i sprijin. McCaskey se rezemă de el, recunoscător. În momentul respectiv, părintele Norberto îi luă arma.

— Ce faci? se încruntă McCaskey.

Preotul ținu pistolul de vârful țevii, apoi se aplecă și îl depuse pe caldarâmul curții.

— Tocmai le-am oferit un motiv în minus pentru a deschide

focul asupra noastră.

— Sau un motiv în plus! exclamă McCaskey, în timp ce își vedeau mai departe de drum.

Încercă să-și alunge acest gând din minte. Încercă să ignore strigătele soldaților spanioli. Maria le urmărea înaintarea de la adăpostul arcadei. Avea în mână revolverul.

Se auzi o împușcătură și, la cel mult un metru de părintele Norberto, zgomotul impactului, care trimise așchii de piatră către ei. O bucățică de granit îl lovi pe preot în coapsă. Acesta se clătină, dar continuă să meargă.

Maria deschise focul, la rândul ei. Unul dintre soldați trase în direcția ei, obligând-o să se adăpostească.

Soldații traseră din nou. De astă dată, glonțul lovi mai aproape, la doar câțiva centimetri de preot, stârnind din nou o arteziană de pietricele. Norberto se împletici către McCaskey, lovit din lateral de mai multe așchii.

— Te-au nimerit? întrebă McCaskey.

Preotul încuviință din cap, strângând din dinți. Fruntea îi era înfruntată, iar buzele i se albiseră. În mod vizibil, durerea era cumplită.

Brusc, înapoia lor răsunară urlete. Veneau dinspre palat.

— *El general esta muerto!* strigă cineva.

McCaskey nu avu nevoie ca părintele Norberto să-i traducă. Generalul era mort. Și la fel aveau să fie ei înșiși, peste câteva clipe.

— Haide, rosti el, făcându-i semn preotului să se grăbească.

Însă, chiar în timp ce pronunța îndemnul, McCaskey știu că nu aveau să reușească. Alți soldați preluară strigătul. Se auziră urlete de furie.

Chiar în acel moment, un nou zgomot se adăugă vacarmului. Zgomotul elicopterelor. McCaskey se opri. Privi spre stânga, către palat. Soldații își ridicară privirile. O clipă mai târziu, șase elicoptere se iviră de după aripa sudică a palatului. Se poziționară deasupra curții, blocând lumina soarelui și umplând spațiul cu un vacarm de nedescris.

Era cel mai plăcut sunet pe care-i fusese dat lui McCaskey să-l audă vreodată. Și nu văzuse niciodată ceva mai liniștitor decât imaginea trăgătorilor de elită îmbrăcați în uniforme de poliție, care, la bordul elicopterelor, își îndreptaseră carabinele de asalt CETME asupra soldaților.

Dinspre bulevardele care înconjurau palatul, McCaskey auzi

vuietul unor sirene. Aideen și echipa de intervenție reușiseră, probabil, să iasă din palat și transmiseseră poliției destule informații pentru ca ajutoarele să sosească la timp. Și ce ajutoare!

McCaskey porni din nou.

— Vino, părinte, spuse el. Sunt de partea noastră.

Atacul conjugat, pe calea aerului și din stradă, îi sugeră lui McCaskey că poliția așteptase ca soldații să se împrăstie îndeajuns încât să poată fi dominați. Astfel, rezistența întâmpinată avea să fie minimă.

McCaskey și părintele Norberto sfârșiră de traversat curtea, în timp ce sirenele se apropiau și elicopterele îi țineau pe soldați la respect. McCaskey și-ar fi dorit să o îmbrățișeze pe Maria, însă, în starea în care se afla, un asemenea efort l-ar fi costat probabil plămânii. Maria era și ea rănită, iar Luis avea nevoie urgentă de îngrijiri.

— Mă bucur să te revăd, îl întâmpină Maria, zâmbind. Am auzit bine? Amadori e mort?

McCaskey încuviință din cap, în timp ce îl cerceta pe Luis. Chipul ofițerului era cenușiu și tânărul abia dacă mai respira. McCaskey verifică bandajul improvizat, apoi își scoase cămașa și se apucă să o rupă în fâșii, pentru a schimba pansamentul.

— Părinte, trebuie să-l ducem cât mai curând la un spital pe Luis, spuse McCaskey. Te rog, ai putea să oprești o mașină?

— Nu cred că va mai fi nevoie, replică Norberto.

McCaskey își ridică privirea spre stradă. O mașină a poliției tocmai oprea lângă trotuar. Din ea coborâră patru oameni. Erau îmbrăcați în uniforme elegante, cu centuri albe și berete albastru-închis.

— Guardia Real, spuse Maria. Garda regală.

Un al cincilea militar coborî din mașină. Era înalt, cu părul alb și avea ținuta impresionantă a unui militar de carieră.

— E generalul de la Vega, spuse McCaskey, apoi strigă: Avem nevoie de ajutor! Luis are nevoie de un medic!

— *Ambulancia!* I se alătură Maria.

Membrii Gărzii regale porniră în fugă către ei. Unul dintre ei îi strigă ceva Mariei.

Ea încuviință din cap, apoi se întoarse către McCaskey.

— Se pregătește un spital de campanie în Piaza de Oriente, spuse ea. Îl vor transporta imediat acolo pe Luis.

McCaskey își plecă ochii către Luis. Termină de bandajat rana

ofițerului de la Interpol, apoi îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

— Rezistă, prietene, spuse McCaskey. Au sosit ajutoarele.

Luis strânse ușor mâna americanului, fără să-și deschidă ochii. Părintele Norberto îngenunchease alături și se ruga pentru Luis. Era limpede că suferea din pricina propriilor răni, dar era la fel de limpede că nu avea de gând să se oprească din această cauză.

O clipă mai târziu, în palat răsunară din nou împușcături. McCaskey și Maria se priviră.

— Se pare că autoritățile nu se joacă, spuse McCaskey.

Maria încuviință.

— Vom pierde mulți oameni valoroși astăzi. Și pentru ce? De dragul viziunii nebunești a unui dezaxat.

— Sau pentru a-i satisface orgoliile, replică McCaskey. Niciodată n-am știut ce anume motivează în mai mare măsură faptele unui dictator.

În timp ce vorbeau, polițiștii ajunseră în dreptul lor. Doi dintre ei îl ridicară cu mare grijă pe Luis și-l purtară către stradă. Generalul de la Vega le mulțumi Mariei și lui McCaskey pentru tot ce făcuseră, apoi porni în fugă pe urmele celor doi care îl purtau pe fiul său rănit. Cei doi membri ai Gărzii Regale rămași o ajutoră pe Maria să se ridice.

— O gardă de onoare, zâmbi ea.

McCaskey zâmbi și se ridică, ajutat de părintele Norberto. Porniră alături de Maria, pe care soldații o purtau către stradă. Fiecare pas îi provoca dureri cumplite lui McCaskey, dar se strădui să țină pasul cu cei doi membri ai Gărzii. Rareori se întâmpla să ți se ofere o a doua șansă, fie că era vorba de posibilitatea de a îndrepta o alegere greșită dintr-un moment de criză sau de a recâștiga o iubire pierdută. McCaskey trăise și una și alta. Știa ce însemna să fii torturat de urmările evenimentelor produse din pricina nehotărârii, a spaimei sau a slăbiciunii.

Dacă Maria Comeja avea să accepte să-l primească înapoi, nu avea de gând să o mai piardă încă o dată. Nici măcar pentru un minut. Suferința pricinuită de ratarea celei de-a doua șanse ar fi fost mult prea mare.

Maria căută atingerea mâinii lui McCaskey și o găsi. O clipă mai târziu, privirile li se întâlniră și măcar una dintre dureri încetă să-l mai chinuie în clipa în care deveni limpede că și ea gândea și simțea același lucru.

***Marți, ora 7 și 20 de minute,
Washington, D.C.***

Deși nu prea apucase să doarmă în ultimele douăzeci și patru de ore, Paul Hood se simțea incredibil de proaspăt.

Discutase cu colonelul August și cu Aideen Marley imediat după sosirea lor la sediul Interpolului. În momentul respectiv, soarta lui Darrell McCaskey, Maria Comeja și Luis de la Vega nu era încă cunoscută. Dar generalul Manolo de la Vega îl asigurase că, la momentul potrivit, un detașament de asalt al poliției avea să pătrundă în palat în căutarea lor, chiar dacă bătrânul militar avea să fie nevoit să-i oblige pe polițiști să intre, dându-le șuturi în fund.

Într-un târziu, McCaskey telefonase de la un spital de campanie, pentru a-i anunța că scăpaseră cu bine. Un raport detaliat avea să fie transmis abia în momentul în care avea să aibă acces la liniile securizate de la sediul Interpolului.

Hood, Rodgers, Herbert, Coffey și Plummer sărbătoriră victoria cu câte o ceașcă de cafea proaspătă și străngeri de mână entuziaste. Primiră apoi un telefon de la ambasadorul Abril, care anunță că regele și prim-ministrul aveau să se adreseze națiunii în jurul orei paisprezece. Abril nu știa dacă palatul regal fusese sau nu recucerit din mâinile trupelor generalului Amadori. Respectiva informație avea să fie comunicată Casei Albe, de îndată ce avea să fie disponibilă, pe canalele diplomatice obișnuite.

De asemenea, Abril nu fusese în stare să le spună care avea să fie viitorul Spaniei. Nu fiindcă n-ar fi fost potrivit să ofere astfel de informații, ci fiindcă, sincer, habar nu avea.

— Deputatul Serrador și generalul Amadori au dezlănțuit, în egală măsură, forțe opuse deosebit de puternice, spuse Abril. Diferențele etnice și interculturale au fost stârnite. Sper – dar sunt sceptic în această privință – că ele vor putea fi aplanate cât mai curând.

— Ne vom ruga ca totul să se termine cu bine, spuse Hood.

Ambasadorul îi mulțumi.

După ce Hood așează receptorul în furcă, Herbert mormăi o serie de expresii pitorești specifice Sudului la adresa ambasadorului. Ron Plummer îi reaminti că acesta nu făcea decât să se conformeze protocolului.

— Îmi amintesc cât de supărat a fost Jimmy Carter la eliberarea ostaticilor americani de la Teheran, urmă Plummer. Iranienii au așteptat până când Ronald Reagan a fost instalat în funcție, înainte de a le da drumul. Când fostul președinte a telefonat la Casa Albă pentru a afla dacă americanii fuseseră eliberați, i se răspunse că informația respectivă era secretă. A fost nevoit să mai aștepte destul până când a aflat răspunsul.

Herbert însă nu se liniștise cu una, cu două. Ridică telefonul atașat scaunului cu roțile și sună la biroul său. Îi ceru asistentului său să sune la Interpol și să ceară ultimul raport al observatorilor privind situația de la palat. După mai puțin de două minute, fu anunțat că schimburile de focuri încetaseră și că, în zonele curții care erau vizibile din posturile de observație, poliția părea să fi preluat controlul. Un alt telefon dat lui Stephen Viens și o verificare efectuată cu ajutorul BNR-ului îi confirmaseră acest raport: în alte părți ale perimetrului, soldații erau pe cale să fie dezarmați, iar civilii erau conduși spre spitalul de campanie al Crucii Roșii, care era instalat în fața catedralei de la Almudena.

Herbert surâse triumfător.

— Ce-ar fi să-l informăm pe Abril că „obișnuitele canale diplomatice” funcționează al naibii de lent?

În sfârșit, la șapte și patruzeci și cinci de minute, veni și telefonul așteptat de la Darrell McCaskey. Hood comută pe amplificare. McCaskey le povesti ce îndurase și cum ajunsese să se aleagă cu trei coaste rupte și cu un rinichi comprimat. În rest, spuse el, avea moralul ridicat. Maria și Luis se aflau chiar acum pe masa de operație, dar era de așteptat ca intervențiile să decurgă fără probleme.

— Am să mai rămân o vreme aici, ca să-mi revin, spuse McCaskey. Sper că nu va fi nici o problemă.

— Absolut nici una, îi răspunse el. Rămâi atâta timp cât vei considera necesar pentru a recupera tot ce ai de recuperat.

McCaskey îi mulțumi.

Nu discuta deloc despre rolul jucat de McCaskey în uciderea generalului Amadori. Subiectul nu avea să fie abordat decât în momentul în care cineva din conducerea Centrului de Comandă -

probabil Mike Rodgers - avea să ajungă la Madrid, pentru a-i solicita un raport amănunțit. O lege nescrisă a agenților secreți cerea ca discuțiile despre un asasinat să fie purtate potrivit unui anumit protocol, de la om la om, aproape ca o spovedanie. În felul acesta, lichidarea fizică a unui adversar, fie el lider sau spion, nu avea să devină niciodată o acțiune de rutină.

— Mai e un lucru pe care aş vrea să-l fac cât mai curând cu putință, spuse McCaskey.

— Ce anume? întrebă Hood.

— Au existat o mulțime de tulburări de ordin religios, zise McCaskey. Generalul de la Vega mi-a spus că Superiorul General Gonzalez, liderul iezuiților spanioli, s-a numărat printre suporterii înfocați ai generalului Amadori. Superiorul General a fost afectat de gazul folosit în timpul atacului cu gaze lacrimogene al echipei noastre de intervenție, în timp ce se întâlnea cu generalul în sala tronului. Cu siguranță, Vaticanul va cere o anchetă.

— Asta îi va nemulțumi pe foarte mulți spanioli, interveni Rodgers. Mai ales dacă Superiorul General va respinge acuzațiile ce-i vor fi aduse, relațiile dintre iezuiți și restul romano-catolicilor riscă să devină foarte încordate.

— Ceea ce va contribui la prăbușirea Spaniei, așa cum o știm, continuă McCaskey ideea. Iar prăbușirea aceasta e iminentă. Cineva care a stat de vorbă direct cu prim-ministrul i-a spus generalului de la Vega că se lucrează deja la o nouă Constituție, care va permite diverselor regiuni ale țării o autonomie lărgită, sub autoritatea relativă a unui guvern central.

Herbert își încrucișă brațele musculoase.

— Haideți să-l sunăm pe bătrânul Abril și să-i spunem ce se întâmplă la el în țară, propuse el.

Hood se încruntă și-i făcu semn să tacă.

— Am pomenit de Superiorul General deoarece un preot iezuit a fost cel care ne-a salvat viețile tuturor, urmă McCaskey. E vorba de părintele Norberto Alcazar.

— E teafăr? întrebă Hood, în timp ce-și nota numele.

— A fost rănit în timp ce mă ajuta să ajung la Maria, în curtea palatului. S-a ales cu niște vânătăi urâte, de pe urma unor ricoșeuri de gloanțe, dar nu e nimic serios, din fericire, însă aş vrea să fac ceva pentru el. Nu pare a fi genul de preot care se dă în vânt după funcții și onoruri. Părintele Norberto mi-a spus, pe când eram la spitalul de campanie, că și-a pierdut fratele în cursul tulburărilor din aceste zile. A avut mult de suferit. Poate că

vom reuși să facem ceva pentru parohia lui. Ar fi grozav dacă cei de la Casa Albă ar putea interveni în acest sens la Vatican.

— În mod sigur le vom vorbi despre asta, încuviință Hood. Și poate c-am putea aranja instituirea unei burse, de-un fel sau altul, în memoria fratelui său.

— Sună bine, îl aprobă McCaskey. Poate că reușim să facem același lucru și în memoria Marthei. Cine știe, poate că, în cele din urmă, din toată nebunia asta o să iasă și un lucru bun...

După ce toți cei din încăperea îi urară lui McCaskey numai bine - „și nu mă refer doar la sănătatea ta”, adăugă Herbert - Hood închise telefonul. Povestea părintelui Norberto îi amintise de ceva care, în astfel de împrejurări, tinde să fie trecut cu vederea. Nu doar destinul unei națiuni se schimbă. Ecourile se resimt și în exterior, afectând întreaga lume, dar și în interior, afectându-l pe fiecare cetățean în parte. Metamorfoza era cu atât mai copleșitoare, cu cât erai mai conștient că tu însuți ai făcut parte din întregul proces. Și toate acestea, fără să-ți fi părăsit biroul!

Venise vremea să lase deoparte această răspundere.

Hood îl chemă prin interfon pe Bugs Benet și-l rugă să îi telefoneze soției sale. Îi spuse că avea să o găsească la părinții ei, la Old Saybrook.

Herbert îl privi pe Hood.

— O scurtă vacanță? întrebă el.

Hood clătină din cap.

— Ore prea multe petrecute la slujbă.

Hood întoarse monitorul către sine și își deschise fișierul personal. O clipă mai târziu, interfonul bâzâi.

— Da?

— Domnul Kent mi-a spus că Sharon și copiii au plecat azi-dimineață devreme înapoi spre Washington, îl anunță Bugs. Urmau să ia avionul de la ora opt. Doriți să vorbiți cu domnul Kent?

— Nu acum, spuse Hood, uitându-se la ceas. Mulțumește-i și spune-i c-am să-l sun eu mai târziu.

— Vă fac legătura cu doamna Hood, pe telefonul mobil?

— Nu, Bugs, spuse Hood. Am să-i spun chiar eu ce-am de spus, când o voi întâmpina la aeroport.

Hood așează receptorul în furcă și sorbi ceea ce-i mai rămăsese din cafea. Apoi se ridică.

— Pleci acum la aeroport? se miră Herbert. Șefule, sunt sigur că președintele așteaptă un raport detaliat de la tine.

Hood se întoarse către Rodgers.

— Mike, te deranjează dacă te rog să te ocupi tu de asta?

— Bineînțeles că nu, răspunse Rodgers, pipăindu-și bandajele.

Mi-am schimbat pansamentele înainte de-a veni înapoi.

— E-n regulă, spuse Hood.

Își scoase telefonul mobil din buzunarul sacoului și-l închise într-un sertar.

— Am să plec chiar acum, înainte ca președintele să apuce să mă cheme.

— Când te întorci? vru să afle Herbert.

Hood aruncă o privire spre monitor, apoi spre tastatură.

— Ne vom întâlni la înmormântarea Marthei, spuse el.

Apoi își ridică privirea spre Rodgers. Generalul își ațintise asupra sa ochii pătrunzători. Nici nu clipea, înțelesese.

— Un lucru pot să vă spun cu certitudine, urmă Hood. Darrell avea dreptate. Ceva bun tot va ieși din nebunia asta. În toate crizele prin care-am trecut împreună, nu cred că aș fi putut avea parte de-o echipă mai grozavă.

— Nu-mi place tonul tău, se încruntă Herbert.

Hood surâse. Cu zâmbetul pe buze, apăsă pe o tastă, transmițând prin e-mail demisia sa la Casa Albă. Apoi întoarse spatele biroului său, schiță un salut militar plin de respect către Mike Rodgers și ieși.

DESPRE AUTORI

Tom Clancy este autorul romanelor *Octombrie roșu*, *Furtuna roșie*, *Jocuri de putere*, *Cardinalul de la Kremlin*, *Duel la înălțime*, *Fără șovăire*, *Datorie de onoare*, *Ordine prezidențiale* și *Rainbow Six*. Este, de asemenea, autorul unor volume documentare precum *Submarinul*, *Cavaleria blindată*, *Aviația de vânătoare* și *Marina*. În prezent locuiește în Maryland.

Steve Pieczenik a absolvit Psihiatria la Harvard și a obținut doctoratul în medicină la Colegiul Universitar Medical Corneli. După susținerea doctoratului în Relații Internaționale la M.I.T., a lucrat ca negociator principal în probleme de ostatici și manager în crize internaționale, fiind adjunct la Secretariatul de Stat american sub conducerea lui Henry Kissinger, Cyrus Vance și James Baker. Este, de asemenea, autorul unor thriller-uri psihopolitice de mare succes: *Palatul minții*, *Sânge înfierbântat*, *Vigilență maximă* și *Pax Pacifica*.

Cuprins

Mulțumiri.....	5
1.....	6
Luni, ora 16 și 55 de minute, Madrid, Spania.....	6
2.....	23
Luni, ora 12 și 12 minute, Washington, D.C.....	23
3.....	32
Luni, ora 18 și 45 de minute, San Sebastian, Spania.....	32
4.....	39
Luni, ora 19 și 15 minute, Madrid, Spania.....	39
5.....	54
Luni, ora 20 și 21 de minute, San Sebastian, Spania.....	54
6.....	60
Luni, ora 13 și 44 de minute, Washington, D.C.....	60
8.....	93
Luni, ora 16 și 22 de minute, Washington, D.C.....	93
9.....	103
Luni, ora 23 și 30 de minute, Madrid, Spania.....	103
10.....	108
Marți, ora 0 și 4 minute, Madrid, Spania.....	108
11.....	116
Marți, ora 0 și 7 minute, San Sebastian, Spania.....	116
12.....	119
Luni, ora 17 și 9 minute, Washington, D.C.....	119
13.....	127
Marți, ora 0 și 24 de minute, Madrid, Spania.....	127
14.....	132
Marți, ora 2, Madrid, Spania.....	132
15.....	140
Marți, ora 2 și 55 de minute, San Sebastian, Spania.....	140
16.....	146
Luni, ora 20 și 15 minute, Washington, D.C.....	146
17.....	153
Marți, ora 3 și 27 de minute, San Sebastian, Spania.....	153
18.....	160
Marți, ora 4 și 19 minute, San Sebastian, Spania.....	160

10.....	171
Luni, ora 21 și 21 de minute, Washington D.C.....	171
20.....	181
Marți, ora 4 și 45 de minute, Madrid, Spania.....	181
21.....	183
Marți, ora 5 și 1 minut, San Sebastian, Spania.....	183
22.....	190
Marți, ora 5 și 43 de minute, Madrid, Spania.....	190
23.....	195
Luni, ora 22 și 45 de minute, Washington, D.C.....	195
24.....	207
Marți, ora 6 și 50 de minute, Sebastian, Spania.....	207
25.....	212
Marți, ora 8 și 6 minute, Madrid, Spania.....	212
26.....	221
Marți, ora 8 și 11 minute, Zaragoza, Spania.....	221
27.....	227
Marți, ora 1 și 35 de minute, Washington, D.C.....	227
28.....	237
Marți, ora 8 și 36 de minute, Madrid, Spania.....	237
29.....	244
Marți, ora 9 și 3 minute, Madrid, Spania.....	244
30.....	249
Marți, ora 9 și 45 de minute, Madrid, Spania.....	249
31.....	255
Marți, ora 10 și 20 de minute, Madrid, Spania.....	255
32.....	259
Marți, ora 4 și 30 de minute, Washington, D.C.....	259
33.....	267
Marți, ora 10 și 32 de minute, Madrid, Spania.....	267
34.....	273
Marți, ora 10 și 46 de minute, Madrid, Spania.....	273
35.....	280
Marți, ora 11 și 8 minute, Madrid, Spania.....	280
36.....	289
Marți, ora 11 și 11 minute, Madrid, Spania.....	289
37.....	296
Marți, ora 11 și 19 minute, Madrid, Spania.....	296

38.....	298
Marți, ora 11 și 23 de minute, Madrid, Spania.....	298
39.....	301
Marți, ora 5 și 27 de minute, Washington, D.C.....	301
40.....	306
Marți, ora 5 și 49 de minute, Old Saybrook, Connecticut	306
41.....	310
Marți, ora 11 și 50 de minute, Madrid, Spania.....	310
42.....	317
Marți, ora 12 și 6 minute, Madrid, Spania.....	317
43.....	321
Marți, ora 12 și 12 minute, Madrid, Spania.....	321
44.....	324
Marți, ora 12 și 17 minute Madrid, Spania.....	324
45.....	326
Marți, ora 12 și 21 de minute Madrid, Spania.....	326
46.....	329
Marți, ora 12 și 24 de minute Madrid, Spania.....	329
47.....	332
Marți, ora 12 și 45 de minute, Madrid, Spania.....	332
48.....	335
Marți, ora 6 și 50 de minute, Washington, D.C.....	335
49.....	340
Marți, ora 12 și 57 de minute, Madrid, Spania.....	340
50.....	345
Marți, ora 7 și 20 de minute, Washington, D.C.....	345
DESPRE AUTORI.....	350
Cuprins.....	351

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

Echilibru de forțe

— un război poate fi oricând declanșat —
— spionajul american în acțiune —

într-o serie creată de
Tom Clancy și Steve Pieczenik

În Spania este pe cale să se declanșeze un conflict intern cum nu a mai existat vreodata. Cîțiva diplomați spanioli, ca și membrii Centrului de Comandă, înțeleg acest lucru și încearcă să împiedice izbucnirea unui război civil și instaurarea unei dictaturi militare care ar destabiliza Europa mai rău decît a făcut-o războiul din Iugoslavia.

editura rao

ISBN 973-8180-46-5

9 789738 180468